

**PUHEITA OKKULTISMIN POLULLA
III**

KOMMENTTEJA

“VALOA TIELLE” KIRJAAN

Annie Besant ja C.W. Leadbeater

PUHEITA OKKULTISMIN POLULLA III

KOMMENTTEJA

“VALOA TIELLE” KIRJAAN

*TALKS ON THE PATH OF OCCULTISM- VOL. 3
A COMMENTARY ON "LIGHT ON THE PATH"
ANNIE BESANT, D.L.AND RT. REV. C. W.
LEADBEATER*

*THE THEOSOPHICAL PUBLISHING HOUSE
Adyar, Madras, India
Ensimmäinen painos 1926. Toinen painos 1930. Kolmas
painos 1947.*

Converted to ebook: Lâm Minh Ngọc 10/2011

Suomennos vuoden 1947 kolmannesta painoksesta
Annikki Arponen

ISBN 978-952-5826-31-9
E-kirja (PDF) 2026

Teosofinen Seura ry ja Uranus loosi Helsinki 2026

Sisällys

ESIPUHE

LUKU 1

Johdanto 7

LUKU 2

Neljä alustavaa toteamusta 19

LUKU 3

Ensimmäinen sääntö 38

LUKU 4

Säännöt 2-4 74

LUKU 5

Säännöt 5-8 102

LUKU 6

Säännöt 9-12 133

LUKU 7

Säännöt 13-16 141

LUKU 8

Säännöt 17-19 161

LUKU 9

Sääntö 20 174

LUKU 10

Huomautus sääntöön 20 201

LUKU 11

Sääntö 21 218

OSA II

LUKU 1

Alustavat huomiot 254

LUKU 2

Säännöt 1-4 277

LUKU 3

Säännöt 5-8 290

LUKU 4

Säännöt 9-12 317

LUKU 5

Sääntö 13 349

LUKU 6

Säännöt 14-21 363

ESIPUHE

Tämä kirja on muistiinpanoja C.W. Leadbeaterin, nyttemmin piispa Leadbeaterin ja minun puheista koskien kolmea kooltaan pientä, mutta sisällöltään suurta hyvin tunnettua kirjaa. Toivomme, että ne osoittautuvat hyödyllisiksi pyrkijöille, ja tuon vaiheen jo ohittaneillekin, koska puhujat ovat kuulijoita vanhempia, niin heillä on enemmän kokemusta oppilaan elämästä.

Puheita ei pidetty vain yhdessä paikassa; juttelimme ystävillemme eri aikoina eri paikoissa Adyarissa, Lontoossa ja Sydneyssä. Kaikki, mitä niistä kertyi, kerättiin ja järjesteltiin. Niitä tiivistettiin ja toistoja poistettiin.

Valitettavasti *Hiljaisuuden äänen* ensimmäisestä katkelmasta oli vain vähän muistiinpanoja, joten käytimme hyväksemme hyvän työtoverimme Ernest Woodin Sydneyssä pitämän kurssin muistiinpanoja ja yhdistäneet ne piispa Leadbeaterin puheisiin tässä osassa. Tästä kirjasta ei ole muistiinpanoja minun puheitteni osalta, vaikka olenkin puhunut paljon siitä, mutta noista puheista ei ole muistiinpanoja.

Mitään näistä puheista ei ole julkaistu aikaisemmin lukuun ottamatta piispa Leadbeaterin valikoiduille oppilailleen pitämistään puheista koskien kirjaa *Mestarin jalkojen juuressa*. Kirja *Puheita kirjasta "Mestarin jalkojen juuressa"* ilmestyi pari vuotta sitten, ja siinä on mukana joitakin puutteellisia osia joistakin näistä puheista. Siitä kirjasta ei oteta uusintapainosta, koska oleellinen materiaali on nyt tässä huolellisesti tiivistettynä ja toimitettuna. Auttakoon tämä kirja nuorempia veljiämme ymmärtämään paremmin näitä korvaamattoman arvokkaita opetuksia. Mitä enemmän niitä opiskellaan ja *eletään*, sitä enemmän niistä löydetään.

Annie Besant

VALOA TIELLE

LUKU 1

JOHDANTO

Annie Besant (AB). *Valoa tielle* on yksi okkulttisista esityksistä, joista suuret opettajat ovat huolehtineet ja joita käytetään oppilaiden ohjauksessa. Se on osa *Kultaisten periaatteiden kirjaa*¹, joka sisältää monia eri maailmanaikaan kirjoitettuja esityksiä, mutta joille on yhteistä niiden sisältämä okkulttinen totuus. Siksi niitä on opiskeltava eri tavalla kuin tavanomaisia kirjoja. Näiden esitysten ymmärtäminen riippuu lukijan kapasiteetista. Kun niitä on julkaistu maailmalle, tuloksena on ollut vain vääristyneitä näkemyksiä niiden opetuksista, mikäli ne on otettu kirjaimellisesti.

Tämä kirja on epäilemättä tarkoitettu Polulla olevien evoluution nopeuttamiseksi, joten siinä esitetään ihanteita, joita maailman ihmiset vain harvoin ovat valmiita hyväksymään. Ihminen voi ymmärtää tämän opetuksen vain siinä määrin kuin hän on kykenevä ja halukas elämään sen todeksi. Jollei hän harjoita niitä, kirja pysyy häneltä suljettuna. Kaikki yritykset elää sitä tuovat valoa siihen, mutta jos lukija ei yritä, hän ei kostu paljoakaan. Sen sijaan se kääntää hänet koko kirjaa vastaan, ja hän sanoo sitä hyödyttömäksi.

Tämä esitys jakaantuu luonnollisesti tiettyihin osiin. Sen antoi läntiselle maailmalle Mestari Hilarion, yksi Valkoisen looshin suurista opettajista. Hän on Mestari, joka näytteli suurta osaa gnostilaisessa ja uusplatonilaisessa liikkeessä, ja joka on yksi suurista persoonista, jotka ovat yrittäneet pitää kristinus-

1 Tunnetaan myös nimellä *Kultaisten sääntöjen tai Kultaisten ohjeiden kirja*.

koa elossa. Hän on inkarnoitunut useaan otteeseen Kreikassa ja Roomassa, ja on erityisen kiinnostunut läntisen maailman evoluution ohjaamisesta. Hän sai kirjan ilman huomautuksia venetsialaiselta Mestarilta, joka on yksi niistä suurista opettajista, joista H.P.B puhui Tshohaneina.

Viisitoista lyhyttä sääntöä ensimmäisessä osassa ja viisitoista toisessa ovat äärettömän vanhoja ja alun perin sanskritiksi kirjoitettuja. Näihin oppilaan ohjaamisen perustana käytettyihin lyhyisiin lauseisiin tsohan on lisännyt joitakin lauseita, jotka nyt muodostavat tämän kirjan. Ne tulisi aina lukea sääntöjen kanssa yhdessä, sillä ne tarjoavat täydentäviä ajatuksia, joita ilman lukija saattaa kulkea harhaan. Kaikki ohjeet kummassakin osassa 30 lyhyttä aforismia lukuun ottamatta ovat tsohanin kirjoittamia. Hän antoi ne Mestari Hilarionille. Seuraava taulukko näyttää ne 15 lyhyttä sääntöä osassa I sellaisena kuin ne esiintyivät äärettömän vanhassa käsikirjoituksessa. Alussa oleva numero on alkuperäisestä ja perässä oleva nykyaikaisesta kirjasta.

Tapa kunnianhimo.
Tapa elämänhalu.
Tapa mukavuudenhalu.
Tapa kaikki eristäytymisentunne.
Tapa vaikutelmienkaipuu.
Tapa kasvamisennälkä.
Halaja ainoastaan sitä, mikä on sisälläsi.
Halaja ainoastaan sitä, mikä on sinusta tuonnempana.
Halaja ainoastaan sitä, mikä on saavuttamatonta.

Halaja palavasti voimaa.
Halaja hartaasti rauhaa.
Halaja omaisuutta yli kaiken.
Etsi tie.
Etsi tie vetäytymällä sisäänpäin.
Etsi tie etenemällä rohkeasti eteenpäin.

Taulukosta (joka kattaa vain osan I) voi huomata, että listalta puuttuvat säännöt 4, 8, 12, 16, 20 ja 21. Syynä on, että ne eivät kuulu kirjan vanhimpaan osaan. Nuo säännöt ja niihin kuuluvat alku- ja päätöskommentit ovat se osuus, jonka se lisäsi, joka antoi kirjan Mestarille. Lisäksi on vielä huomautuksia, jotka Mestari Hilarion itse on kirjoittanut. Vuonna 1885 alun perin julkaistussa kirjassa oli kolme osaa: aforismit vanhasta käsi- kirjoituksesta, tsohanin tekemät lisäykset ja Mestari Hilarionin huomautukset. Kaiken tämän kirjoitti muistiin Mabel Collins, joka toimi fyysisenä instrumenttina, kirjoittavana kynänä. Mestari itse toimi kääntäjänä ja pakotti käännöksen Collinsin aivoihin. Mestari oli käsi, joka ohjasi kynää. Sittemmin ilmestyi *Luciferissa* muutama artikkeli otsikolla ”Kommentaareja”, ja ne Mabel Collins kirjoitti Mestarin vaikutuksesta. Ne ovat varsin arvokasta lukemis- ja opiskeluaineistoa.

Ja nyt itse kirjaan. Alkuun löydämme seuraavan toteamuksen:

Nämä säännöt on kirjoitettu kaikkia oppilaita varten. Pidä ne mielessäsi!

Tässä tehdään ero maailman ja oppilaiden välillä. Tämä kirja ei ole tarkoitettu maailmaa varten yleisesti. Sana oppilas on ymmärrettävä kahdessa mielessä – vihitty ja ei-vihitty. Kun lukee kirjaa huolellisesti, voi erottaa opetuksessa kaksi eri linjaa, jotka on ilmaistu samoin sanoin. Jokainen lause sisältää kaksi eri merkitystä, joista toinen on tarkoitettu pitemmälle, toinen vähemmän edistyneille. Yritämme löytää ne sieltä, kun pääsemme alustaviin toteamuksiin. Esityksen toinen osa vaikuttaa olevan tarkoitettu kokonaisuudessaan vihityille oppilaille, mutta kaksoismerkitykset ovat havaittavissa koko ensimmäisessä osassa.

Monet, jotka eivät vielä ole lähestymässä oppilasvaihetta, ymmärtävät nämä säännöt aivan väärin ja kritisoivat niiden esittämää ihannetta liian ankaraksi ja epäsympaattiseksi. Näin on aina, kun esitetty ihanne on liian korkealla lukijalle. Mikään ihanne ei auta ihmistä, jollei se vedä häntä puoleensa, olipa se kuinka korkea tahansa. Ihmisten kanssa toimiessa käytäntö on opettanut, että meidän tulee esittää heille vain sellaisia ihanteita, joissa on vetovoimaa. Kaikista tällaisista kirjoista ihminen saa sen, mitä hän sille antaa. Hänen ymmärryksensä riippuu hänen voimastaan vastata kirjan sisältämiin ajatuksiin. Aineelliset esineetkin ovat olemassa meille vain, jos olemme kehittäneet elimet, joilla vastata niihin. Nytkin sadat värähtelyt koskettavat meitä, emmekä kykene huomioimaan niitä. Sir William Crooke demonstroi kerran tätä erittäin hyvin, kun hän yritti kuvata, kuinka rajallista on meidän tietomme sähköstä, ja kuinka suuret olivat mahdollisuudet edistykseen sähkötieteessä. Hän kertoi, että ajattelumme kokisi vallankumouksen, jos meillä olisi elimet, joilla vastata sähkövärähtelyihin valovärähtelyille herkkien silmien sijaan. Kuivassa ilmassa emme olisi tietoisia mistään, sillä se ei johda sähköä. Lasista tehty talo olisi maidonvalkea, mutta tavallinen talo läpinäkyvä. Hopealanka näyttäisi

reiältä tai tunnelilta ilmassa. Mitä tiedämme maailmasta, riippuu siis vastauksestamme näihin värähtelyihin. Samoin jollemme kykene vastaamaan totuuteen, se ei ole meille totuus. Siten ollessamme tekemisissä okkultistien kirjoittamien kirjojen kanssa me saamme heidän ajatuksestaan kiinni vain oman henkisen edistymisemme suhteessa. Kaikki liian hienovaraiset tai liian korkeat ajatukset yksinkertaisesti vain jäävät meiltä huomaamatta ikään kuin niitä ei olisi olemassakaan.

Tästä kirjasta saa paljon enemmän irti mietiskelemällä sitä kuin pelkästään lukemalla. Sen suurin arvo on, että se antaa suuntaa meditaatiolle. Ota yksittäinen lause, ja mietiskele sitä. Keskeytä alemman mielen toiminta, ja herätä sisäinen tietoisuus, joka pääsee suoraan yhteyteen ajatuksen kanssa. Silloin voi päästä pois konkreettisen mielen mielikuvista totuuden suoraan havaitsemiseen. Meditaatio tekee mahdolliseksi vastaanottaa aivoihin suuria määriä suoraa tietoa totuudesta, jonka Ego on hankkinut omissa maailmoissaan. Mutta kuitenkin se, joka mietiskelee, mutta ei lue tai kuuntele opettajaa, edistyy kyllä henkisellä tasolla, mutta vain hitaasti. Hän edistyisi nopeammin, jos hän lukisi tai kuuntelisi opetusta. Luento tai opiskelu voi virittää aivot niin, että ne saavat enemmän tietoa meditaation avulla. Mutta se, joka vain kuuntelee tai lukee eikä mietiskele, edistyy tuskin lainkaan ja erittäin hitaasti. Näitä on käytettävä yhdistettynä, paljon meditaatiota ja vähän kuulemista tai lukemista vie pitkälle.

C.W. Leadbeater (CWL).

Vuonna 1885 julkaistun *Valoa tielle* -kirjan ensimmäisen laitoksen etusivulla kirjaa kuvataan näin: ”Kirjallinen esitys henkilökohtaiseen käyttöön niille, jotka eivät tunne itämaista viisautta, ja jotka haluavat päästä mukaan sen vaikutukseen.”

Mutta kirja itsessään alkaa toteamuksella, että nämä säännöt on kirjoitettu kaikille oppilaille. Tämä kuvaus on paikkansapitävämpi, kuten kirjan historia osoittaa.

Sellaisena kuin se on meillä nyt, sen saneli Mestari Hilarion Mabel Collinsin kautta. Hän oli hyvin tunnettu lady teosofisissa piireissä ja hoiti yhteistyössä Blavatskyn kanssa *Luciferin* toimitustyötä. Mestari Hilarion oli puolestaan saanut sen omalta opettajaltaan, jota kutsutaan toisinaan teosofien joukossa Venetsialaiseksi. Mutta hänkin on vain osan tekijänä siinä. Se on kulkenut kolmen vaiheen läpi, joten pannaanpa ne järjestykseen.

Se ei nytkään ole iso kirja, mutta ensimmäisessä muodossaan se oli vielä pienempi. Se on palmunlehtikäsikirjoitus, jonka ikää on mahdoton laskea. Se on niin vanha, että jo Kristuksen aikaan ihmiset olivat unohtaneet päivämäärän ja kirjoittajan ja pitivät sen alkuperää esihistorian hämärään hukkuneena. Se koostui kymmenestä lehdestä, joista jokaiselle oli kirjoitettu vain kolme riviä, joskin palmunlehtikäsikirjoituksessa rivit kulkevat pystysuoraan, ei vaakasuoraan. Jokainen rivi on kokonainen, lyhyt aforismi itsessään. Ja kieli, jolla ne oli kirjoitettu, oli muinaista sanskritia.

Venetsialainen Mestari oli kääntänyt aforismit sanskritista kreikaksi alexandrialaisten oppilaittensa käyttöön, joista Mestari Hilarion oli yksi inkarnaatioissaan Iamblikuksena. Hän ei vain kääntänyt aforismeja, vaan lisäsi joihinkin niistä selityksiä, jotka meidän kannattaa lukea alkuperäisen yhteydessä. Esimerkiksi jos katsomme kolmea ensimmäistä aforismia, niin niitä seuraava numero neljäksi merkitty on selvästi tarkoitettu niitä koskevaksi kommentaariksi. Niin ollen meidän tulisi lukea se näin: ”Tapa kunnianhimo, mutta tee työtä niin kuin kunnianhimoiset. Tapa elämänhalu, mutta kunnioita elämää niin kuin

ne, jotka sitä halajavat. Tapa mukavuudenhalu, mutta ole onnellinen niin kuin ne, jotka elävät onnellisuuden vuoksi.”

Sama pätee sääntöihin viisi, kuusi ja seitsemän, joita seuraa kahdeksan, joka on tsohanin kommentti, ja niin edelleen läpi koko kirjan. Nämä kolmen ryhmät eivät ole muodostuneet satumalta, vaan tarkoituksella. Jos tutkimme niitä, niin havaitsemme, että aina kolmen välillä on yhteys. Esimerkiksi edellä oleva kolmen ryhmä viittaa sydämen puhtauteen ja hengen vakauteen. Voisi sanoa, että niissä tarkoitetaan sitä, mitä ihmisen on tehtävä itselleen, mikä on hänen velvollisuutensa itseään kohtaan valmistavassa työssä.

Seuraava kolmen aforismin yhdistelmä (numerot viidestä kahdeksaan) toteavat, että meidän tulee tappaa eristäytymisen tunne, vaikutelmienkaipuu ja kasvamisen nälkä. Ne ovat osoituksena ihmisen sosiaalisesta velvollisuudesta. Hänen on oivallettava, että hän on yksi muista. Hänen on oltava valmis luopumaan itsekkäistä ja erillisistä nautinnoista. Hänen on tapettava persoonallisen kasvamisen halu, ja tehtävä työtä kokonaisuuden kasvun vuoksi.

Seuraavassa ryhmässä (9–12) meille kerrotaan, mitä tulee haluta – sitä, mikä on sisällämme, tuonnempana ja ulottumattomissamme. Nämä ovat ihmisen velvollisuuksia korkeampaa itseään kohtaan. Seuraavat kolme aforismia (13–16) ovat halusta voimaan, rauhaan ja omistuksiin. Nämä kaikki halut tekevät meidät sopiviksi työskentelemään Polulla. Seuraava ryhmä sääntöjä (17–20) kertoo pyrkijälle, kuinka etsiä tie.

Säännöt numero 4, 8, 12 jne. ovat venetsialaisen Mestarin selityksiä ja laajennuksia. Ne muodostivat kirjan sellaisena kuin se julkaistiin vuonna 1885, sillä Mestari Hilarion käänsi sen kreikasta englanniksi ja antoi sen julki siinä muodossa. Melkein heti sen tultua painosta hän lisäsi siihen omia varsin

arvokkaita huomioitaan. Ensimmäistä laitosta varten nämä huomautukset painettiin erillisiksi sivuiksi, joiden takana oli liimaa niin, että ne saattoi liittää juuri painosta tulleen kirjasen alkuun ja loppuun. Seuraavissa laitoksissa nuo huomautukset oli sijoitettu asianomaisiin kohtiin.

Kaunis pieni essee karmasta, joka esiintyy kirjan lopussa, on myös venetsialaisen Mestarin käsialaa ja on ollut mukana ensimmäisestä laitoksesta asti.

Valoa tielle -kirjan pohjana oleva muinaissanskritinkielinen käsikirjoitus käännettiin myös Egyptiksi, ja monet venetsialaisen Mestarin selitykset vaikuttavat enemmän egyptiläiseltä kuin intialaiselta opetukselta. Siksi se, joka voi päästä jossain määrin sisälle vanhan sivilisaation henkeen, huomaa siitä olevan paljon apua tämän kirjan ymmärtämisessä. Olosuhteet muinaisessa Egyptissä olivat suuresti erilaiset nykypäivään verrattuna. On melkein mahdotonta saada ihmiset ymmärtämään se nyt. Mutta jos voisimme päästä takaisin noitten muinaisten aikojen mentaaliseen asenteeseen, oivaltaisimme paljon, mitä meiltä nyt puuttuu. Meillä on tapana ajatella liikaa nykypäivän älyä ja kehuskelemme mielellämme, kuinka paljon pitemmällä olemme vanhoihin sivilisaatioihin verrattuna. On varmaankin joitakin asioita, joissa olemme ohittaneet ne, mutta on muita asioita, joissa emme ole niiden tasolla. Vertaileminen ei ehkä kuitenkaan ole reilua, koska me olemme vielä varsin nuori sivilisaatio. Jos siirrymme Euroopan ja eritoten Englannin historiassa kolme sataa vuotta taaksepäin, huomaamme asioidentilan olleen varsin sivistymättömän. Jos vertaamme näitä kolmea sataa vuotta ja erityisesti viimeistä 150 tieteellisen kehityksen vuotta, joka on näytellyt niin suurta osaa meidän sivilisaatiomme historiassa Egyptin sivilisaation kukoistuksen 4000 vuoteen, niin voimme nähdä, että meidän sivilisaatiomme on tosi pieni juttu. Sivilisaatiolle, joka on kestänyt niin pitkään kuin

4000 vuotta, on ollut tilaisuus tehdä kaikenlaisia kokeita ja saavuttaa tuloksia, joita meillä ei vielä ole, joten ei ole reilua verrata meidän alkuaamme suurten sivilisaatioiden kulta-aikaan.

Meidän viides alarotomme ei ole mitenkään vielä saavuttanut lakipistettään tai suurinta kunniaansa. Kun se piste saavutetaan, se tulee olemaan selvää edistystä muihin sivilisaatioihin verrattuna erityisesti tietyissä asioissa. Sillä tulee olemaan omat luonteenomaiset erityispiirteensä, ja jotkut niistä tulevat olemaan meidän mielestämme vähemmän miellyttäviä kuin aiemmillä sivilisaatioilla, mutta kokonaisuutena se tulee olemaan edistystä, koska peräkkäiset rodut ovat kuin vuorovesi, kun aallot tulevat. Jokainen aalto tulee sisään ja vetäytyy, ja seuraava tulee taas hiukan pitemmälle. Kaikilla niillä on nousunsa ja huippunsa ja sammumisensa. Meidän kohdallamme vuorovesi on edelleen nousussa, joten emme ole vielä saaneet aikaan järjestystä joissakin asioissa, joka vallitsi vanhemmissa sivilisaatioissa. Olemme valitettavasti vielä kaukana epäitsekkyuden toteuttamisesta, siitä tunteesta, että yhteisö kokonaisuutena on pääasia, joka tulee ottaa huomion eikä yksilö. Siihen oli päästy joissakin vanhemmissa sivilisaatioissa siinä määrin, että se tuntuu meistä utopialta, mutta toisaalta olemme kasvamassa sellaisiin voimiin, joita noilla vanhemmilla kansoilla ei ollut. Varhaisessa Rooman historiassa oli aika, jolloin ”kukaan ei toiminut oman puolueensa, vaan kaikki valtion puolesta”, kuten Macaulay sen ilmaisi. Taorminan ihmisille puhuessaan Pythagoras sanoi, että valtio oli enemmän kuin isä ja äiti, jopa enemmän kuin vaimo ja lapsi, ja että jokaisen ihmisen tulisi aina olla valmis luopumaan omista ajatuksistaan, tunteistaan ja toiveistaan ykseyden vuoksi *res publica*, yhteisen hyvän tai kokonaisuuden hyvinvoinnin vuoksi, jonka takia jokaisen pitäisi olla halukas uhraamaan henkilökohtaiset intressinsä. Englannissakin oli ku-

ningatar Elizabethin päivinä todellisen patrioottisuuden tunnetta ja toimintaa.

En tarkoita, että kaikki ihmiset olisivat olleet epäitsekkeitä muinaisessa Egyptissä tai Kreikassa tai missään muuallakaan maailmassa. Ei missään tapauksessa, mutta kaikilla sivistyneillä ihmisillä oli paljon laajempi, paljon yhteisöllisempi näkemys elämästä kuin meillä. He ajattelivat paljon enemmän valtiota kuin yksilöllistä hyvinvointiaan tai edistystään. Mekin tulemme pääsemään siihen, ja kun se tapahtuu, meidän tulisi oivaltaa asia täydemmin kuin mikään muinainen rotu, ja saattaa se kehitykseen, jota heillä ei ollut.

Jos saisimme takaisin tuon vanhan egyptiläisen näkemyksen, niin ymmärtäisimme *Valoa tielle* -kirjaa paljon paremmin. Olisi hyvä, jos opiskelija yrittäisi saada aikaan itsessään tuon asenteen opiskellessaan niin, että se auttaisi häntä asettumaan niiden asemaan, jotka opiskelivat tätä tekstiä entisinä aikoina.

Se on helppoa joillekin meistä, jotka ovat saaneet harjaannusta entisten elämien muistamisessa. Muistan oman viimeisimmän inkarnaationi Kreikassa, jossa osallistuin Eleusiinin mysteereihin ja toisen elämän paljon aikaisemmin, joissa oli kyse Egyptin suurista mysteereistä, joista joitakin jäänteitä on vielä jäljellä vapaamuurariudessa. Tämän vuoksi kykenen saamaan enemmän irti tällaisista kirjoista kuin ilman tätä muistia. Jopa vaikutelmat menneisyydestä ovat suureksi avuksi, kun ne antavat tuntuman ilmapiiristä. Egyptiläinen tai intialainen, niin ei ole teosofisessa kirjallisuudessamme toista kirjaa, jonka huolellinen ja yksityiskohtainen tutkiminen kannattaisi paremmin.

Kuten on jo selitetty, *Valoa tielle* oli ensimmäinen kolmesta esityksestä, joilla on ainutlaatuinen asema teosofisessa kirjallisuudessa ohjeina niiltä, jotka ovat jo Polun kulkeneet niille, jotka haluavat sen kulkea. Muistan Swami T. Subba Row'n ker-

ran kertoneen, että sen ohjeet ovat merkitykseltään monikerroksisia, että ne voi omaksua ohjeina yhä uudestaan eri vaiheissa. Ensiksi ne ovat hyödyllisiä pyrkijälle, jotka kulkevat kokeelaanpolkua.

Sitten ne alkavat alusta sille, joka on astunut varsinaiselle Polulle ensimmäisen suuren vihkimyksen portin kautta. Ja sitten uudelleen, kun adeptius on saavutettu, sanotaan, että vielä ker-
ran voidaan nämä periaatteet ottaa jossain korkeammassa mielessä ohjeeksi sille, joka painaa kohti vielä korkeampia saavutuksia. Tällä tavoin tämä ohjekirja vie sen, joka ymmärtää sen mystisen merkityksen, pitemmälle kuin mikään muu. Näissä kirjoissa, jotka on kirjoitettu Polulla kulkevien evoluution nopeuttamiseksi, esitetään ihanteita, joita maailmassa elävät ihmiset eivät tavallisesti ole valmiita hyväksymään. Oppilaidenkin keskuudessa saattaa olla niitä, jotka ihmettelevät muotoa, joilla opetus on annettu. Ainoa tapa ymmärtää niitä on ottaa ne sellaisenaan ja yrittää elää niiden mukaan. Kirjassa *Mestarin jalkojen juuressa* sanotaan, että ei riitä, kun sanoo, että se on runollista ja kaunista. Ihmisen, joka toivoo onnistuvansa, on tehtävä tarkalleen kuten Mestari sanoo ottaen huomioon joka sana ja vihje. Se on totta tämänkin kirjan osalta. Se, joka ei yritä elää opetuksen mukaan, törmää siinä jatkuvasti kohtiin, jotka ärsyttävät häntä, joista hän huomaa olevansa varsin eri mieltä. Mutta jos hän yrittää elää niitä, niin se, missä mielessä ne on otettava, alkaa vähitellen sarastaa hänelle. Jokainen rehellinen yritys elää opetus tuo siihen valoa, ja vain näin voidaan päästä ymmärtämään tätä korvaamatonta helmeä.

Tällaisissa kirjoissa on paljon enemmän merkitystä kuin varsinaiset sanat voivat välittää. Siksi jokainen saa niistä sen, minkä tuo mukaan. Hän tuo mukaan kykynsä omaksua joitain osia niiden sanomasta ja saa vain sen osan. Pelkästään niiden lukeminen tai edes opiskeleminen ei riitä. On tarpeen myös

mietiskellä niitä. Jos ottaa kohdan, joka tuntuu hiukan vaikealta, kryptisen, mystisen ja paradoksaalisen toteamuksen ja ajattelee ja mietiskelee sitä, siitä saa paljon enemmän irti, vaikka usein voi tuskin ilmaista sitä.

Yritän ilmaista sitä, mitä minussa tapahtuu näitten eri kohtien suhteen, mitä ne ovat minulle merkinneet, mutta olen koko ajan tietoinen siitä, että en saa välitetyksi kaikkea siitä, mitä ne minulle merkitsevät. Tiedän usein, etten osaa ilmaista koko mielessäni olevaa ajatusta. Kun puen sen sanoiksi, se kuulostaa aika tavanomaiselta, ja kuitenkin voin itse nähdä sillä olevan paljon korkeampaa merkitystä itselleni. Näen ehkä mentaaliruumiillani. Sama on totta joka tasolla. Sen lisäksi, mitä voimme oivaltaa mentaaliruumiillamme, on vielä paljon enemmän sellaista, joka voidaan oivaltaa vain syyruumiilla ja intuition avulla. Mitä ikinä ilmaisemmekaan, jotain syvempää on aina kypsymässä ja pääsemässä kukkaan meissä. Se, että ihminen on vain ikuisen ilmaus ja että mikään ikuisen ulkopuolinen ei voi meitä auttaa, on totta. Ja tästä totuudesta tämän kirjan kolme kirjoittajaa pitävät kiinni.

LUKU 2

NELJÄ ALUSTAVAA TOTEAMUSTA

Silmät eivät voi nähdä, ennen kuin ne ovat kadottaneet kyynelymiskykynsä.

AB Tämä on ensimmäinen neljästä toteamuksesta, jotka kuvaavat neljää edellytystä, jotka ovat alustavia varsinaiselle Polulle astumiseksi. Ne kuvaavat todellista näkökykyä, todellista kuuloa, todellista puhetta ja todellista seisomista Mestarin edessä, toisin sanoen todellista kykyä palvella ihmiskuntaa hänen ohjauksessaan.

Tämä ja seuraavat kolme toteamusta on tarkoitettu kahdelle eri oppilasluokalle. Ensimmäiseen kuuluvat ne, jotka ovat kokelaanpolulla, ja joita opetetaan sen vuoksi siinä, kuinka päästä eroon kaikesta siitä, mistä puhumme persoonallisuutena. Näiden alustavien ohjeiden tarkoitus on osoittaa heille, että heidän täytyy alkaa eliminoida alempaa itseä. Toisessa luokassa ovat ne, jotka on jo vihitty. Heiltä vaaditaan enemmän. Heidän on päästävä eroon yksilöllisyydestä jälleensyntyvästä Egosta niin, että Polun lopussa heidän elämänsä on täysin monadin ohjauksessa. Näemme siten, että nämä neljä toteamusta voidaan ottaa joko persoonallisuutta tai yksilöllisyyttä koskevinä ja niiden näkökulma määräytyy sen aseman mukaisesti, josta käsin oppilas, joka yrittää elää niiden mukaan, ymmärtää ne.

Kannattaa myös huomata, että nämä toteamukset voidaan ottaa kahdesta muusta aivan erilaisesta näkökulmasta käsin. Nämä opetukset ovat peräisin Valkoisen looshin Mestareilta,

mutta täsmälleen samat antavat myös ne, jotka noudattavat pimeän puolen elämän mustaa magiaa. Me puhumme heistä joskus varjon tai pimeyden veljinä. On kaksi tapaa, joilla silmistä voi tulla kykenemättömät kyynelehtimään, mikä on tämän motiivina, määrää polun, jota pyrkijä kulkee. Yksi tapa on niiden, jotka pyrkivät pääsemään pimeän puolen oppilaaksi. Hän ottaa tämän toteamuksen opetuksena täydellisestä välinpitämättömyydestä nautintoa tai tuskaa kohtaan sydämen kovettamisella ja välttämällä tuntemasta sympatiaa. Kaikki, jotka yrittävät tulla kykenemättömiksi vuodattamaan kyyneleitä tappamalla kaikki tunteensa, on menossa kohti pimeää polkua. Toista tietä kulkeva tulee kykenemättömäksi vuodattamaan kyyneleitä vain, mitä tulee hänen omiin henkilökohtaisiin suruihinsa. Hän ei liikutu oman alemman luontonsa vuoksi, mutta on täysin hereillä muitten tunteiden osalta. On suuri vahinko ihmiselle, jos hänestä tulee välinpitämätön toisten kärsimyksille.

Voimme asettaa nämä kaksi vastakkain taulukon muodossa:

Musta polku	Valkoinen polku
Sulkee pois kaikki surun tunteet.	Lisää tuntemisvoimaa, kunnes se vastaa kaikkiin toisten värähtelyihin.
Rakentaa ympärilleen muurin sulkeakseen pois kaikki surut.	Kaataa kaikki muurit tai esteet, jotka erottavat ja estävät tuntemasta toisten suruja.
Supistaa elämän perustavanlaatuisesti.	Laajentaa elämää, kun ihminen yrittää vuodattaa itseään toisten elämään.

Johtaa kuolemaan, tuhoon ja avichiin.	Johtaa, elämään, kuolemattomuuteen ja nirvanaan.
---------------------------------------	--

Perustavaa laatua oleva ero näiden välillä on, että ensimmäinen vie koko ajan kohti erillisyyttä ja päättyy absoluuttisen eristyneisyyden tilaan, kun taas toinen tähtää jatkuvasti yhteyteen ja päättyy täydellisen ykseyden tilaan.

Valkoisella polulla pyrkijän on vähitellen eliminoitavat itsestään kaikki, mikä voi vastaanottaa ulkoisesta maailmasta sellaista, minkä hän tuntee itseään koskevana tuskana, mikä ravisuttaa häntä hänen persoonallisuutensa kautta, kaikenlainen suru tai huoli, joka pääsee vaikuttamaan häneen, koska se koskee hänen persoonallista itseään. Hänen on päästävä pisteesseen, jossa hän ei kykene tuntemaan surua oman erillisen itsen asioissa. Tosiasiassa hänen päämääränsä on tehdä kama-ruumiistaan täydellisesti korkeamman itsen käyttöväline, jolla ei ole omaa itsenäistä elämää lainkaan. Silloin ei ole oleva sympatioita eikä antipatioita, ei haluja eikä toiveita, ei toivoa eikä pelkoa – kaikki tämä on määrää eliminoida. Ei ole tarkoitus antaa käsitystä, että tämä verho on hävitettävä. Se on vain saatava lopettamaan vastaamaan omasta puolestaan ulkoisesta maailmasta tuleville vaikutelmille. Vain erillinen elämä on hävitettävä, mutta verho on pidettävä käytössä ihmiskunnan palvelemista varten.

Tämä muutos, joka oppilaan on saatava aikaan omassa luonteessaan, näkyy ilman muuta verhon rakenteessa. Tavallisessa oppilaassa se muuttaa jatkuvasti väriä, mutta kun se on puhdistettu ja kaikki erillinen elämä on poistettu, se pysyy värittömänä ja säteilevänä, eikä siihen vaikuta muu kuin sisäisen elämän heijastukset. Silloin sillä ei ole omaa väriä, vaan ainoastaan se,

minkä korkeampi itse heittää sen ylle. Se muistuttaa näöltään kuuta vedessä – helmiäissäteilyä, jota tuskin voi väriksi kutsua. Tämä muutos oppilaan astraaliruumiissa tapahtuu hyvin vähitellen, kun hän tekee työtä vaikean tehtävän kimpussa tehdä itsestään vastaanottavainen kaikkiin kanssaihmistensä murheisiin, mutta yhä välinpitämättömämmäksi kaikkeen, mikä koskettaa häntä itseään. Hänen olisi hyvin helppo tappaa kaikki tunteet itsessään, mutta lisätä sensitiivisyyttään toisten tunteita kohtaan samalla, kun ei salli persoonallisten tunteiden päästä mukaan, asettaa pyrkijän paljon vaikeamman tehtävän eteen. Mutta kun hän jatkaa työtään, hän tulee huomaamaan, että hänen itsekkäät tunteensa häviävät hiljalleen, kun ne muunnetaan epäitsekäiksi.

Oppilas voi testata sympatiansa aitoutta sillä, että hän katsoo, tunteeo sympatiaa toisten kärsimystä kohtaan, kun se ei tunkeudu hänen huomiokenttäänsä. Tuntemme epäilemättä tuskaa, kun näemme kärsivän ihmisen tai jos kohtaamme kärkeää väärinkäytöstä, mutta tunnemmeo samaa tuskaa, kun kärsivät ei ole näköpiirissä. Sympatiamme on todella heikko esitys, jos vaikutumme vain kärsimyksen näkemisestä. Jos laitat ihmisen Lontoon kaltaiseen suureen kaupunkiin kulkemaan kaduilla, kärsimys, jota hän näkee, voi vaikuttaa häneen suuresti. Mutta kun hän tulee sieltä pois, hän unohtaa pian näkemänsä kurjuudet ja on täysin onnellinen. Oppilaan on opittava elämään niin kuin koko tuo kärsimys olisi hänen edessään koko ajan. Sen lievittämisen täytyy olla hänen työnsä motiivina.

Kukaan ei ole saavuttanut vaihetta, jossa hän on vastaanottavainen suurelle tuskanhuudolle, josta *Hiljaisuuden äänessä* puhutaan, ennen kuin hänen motiivinsa elämässä on auttaa ihmiskuntaa, olipa kärsimys hänen silmiensä edessä tai ei, sillä se on oppilaana olemisen motiivin voimana. Paras tapa päästä eroon persoonallisuudesta, kasvaa välinpitämättömäksi omille henki-

lökohtaisille suruille ja iloille, tulla kykenemättömäksi kyynelehtimään, on antaa mielen ajatella maailman murhetta ja miten sitä voisi auttaa. Se saa aikaan, että persoonallinen itse nähdään oikealla paikallaan suuren orvon ihmiskunnan suuremman itsen rinnalla.

Kun oppilas käy läpi vihkimyksen ja alkaa kehittää buddhista tietoisuutta, tämä kykenemättömyys kyyneliin saa uudenlaisen luonteen. Hän alkaa silloin ymmärtää sanaa evoluutio, oivaltaa, että ihmisessä se tarkoittaa ylemmän kolmion kehkeytymistä. Silloin hän alkaa nähdä kaiken kärsimyksen ja tuskan todellisen hyödyn ja tehtävän. Hänestä tulee vähitellen kykenemätön kyyneliin, koska hän ymmärtää niiden kärsimyksen arvon, jotka käyvät sitä läpi, koska hän näkee, että kun ihminen joutuu kokemaan tuskaa, se tapahtuu hänen sielunsa korkeamman kehityksen tarpeesta. On teoriassa totta, että ihminen olisi voinut välttää tuota kärsimystä, jos hän olisi toiminut viisaasti menneisyydessä, sillä se on tulosta hänen aiemmasta karmastaan, ellei sitä ole saanut aikaan hänen nykyiset hullutuksensa. Käytännössä on kuitenkin kyse siitä, että ihminen, joka on ollut tyhmä, on valinnut oppimisen tämänkaltaisen kokemuksen avulla viisauden sijaan. Hän kärsii nyt, koska ei ole aina valinnut parhaimman tietonsa mukaan, ja tuska antaa hänelle viisautta tulevaisuutta varten ja edistää niin muodoin hänen evoluutiotaan.

Ymmärtäessään tämä oppilas saavuttaa tilan, jossa hänen voi sanoa olevan täynnä mitä täydellisintä sympatiaa, mutta ilman, että on siitä pahoillaan. Pahoillaan olemisen tunne syntyy vain, kun tietoisuutta ei valaise buddhin elämä. Mutta kun buddhinen tietoisuus on tunnettavissa, oppilaan sympatia kasvaa valtavasti, mutta pahoillaan oleminen katoaa, ja hän kohoaa avarampiin näkymiin, mikä tekee hänet kykenemättömäksi kyyneliin. Kun hän oppii vastaamaan katkerimpaankin kärsi-

mykseen ja tuntemaan sen itsessään, hän tuntee myös sen tehtävän ja päämäärän. Hän voi jakaa kärsimyksen täysimääräisesti, mutta ilman pienintäkään toivetta, että asia olisi jotain muuta kuin mitä se on. Vasta, kun buddhin valo valaisee tietoisuutta, voi olla toivomatta eroon pääsyä kärsimyksestä ennen kuin se on työnsä tehnyt. Tätä tilaa on kuvattu Kristus-tilaksi. Laki on hyvä, Korkeimman tahto täydellinen, ja kärsimys toimii täydellisen päämäärän hyväksi. Siksi oppilas on täynnä tyytymistä ja tyytyväisyyttä. Hän tuntee kärsimystä, muttei surua tai murhetta siitä.

Kun oppilas saavuttaa tämän vaiheen, hänen tietoisuudestaan on tullut osa maailman elämää. Jos hän ajattelee itseään ”minänä”, se on osa sitä ”minää”, jossa ovat myös kaikki muut ”minät”. Nyt hänelle ei mikään ole hänen ulkopuolellaan tai erillään hänestä. Hän samaistuu yhteen suureen elämään, missä vaiheessa se onkin, aina, kun se on avun tarpeessa. Hän kadottaa kokonaan tunteen, joka on niin yleinen maailmassa, että jotkut ovat ulkopuolella. Hän on kaikissa ja kaikkien kanssa.

Tämän ykseyden oivaltaminen merkitsee suurta eroa avussa, jota ihminen kykenee antamaan maailmalle. Kun hän auttaa jotakuta, hän tuntee tämän huolet ominaan, ei toisen vaikeuksina itsestään erillisinä. Hän näkee ne aivan kuten henkilö itse. Siksi hän ei auta ulkopuolelta käsin, vaan sisältäpäin. Sisältäpäin annettu apu on aivan eri maailmasta kuin ulkoapäin annettu. Toinen on tilapäistä ja sattumanvaraista, toinen auttaa lisäämään voimaa ihmisen elämään.

Oppilas voi saavuttaa tämän tilan vain siksi, että hän on vaalinut sympatiam, on oppinut samaistumaan toisten iloihin ja suruihin ja on tehnyt omasta elämästään kaikille yhteisen elämän. Ilman tätä ei olisi mahdollista saavuttaa erillisyyden häviämistä. Hänen ei ole tarvis tuntea muuta kyvyttömyyttä kyyneliin

kuin sen, mikä tekee hänestä välinpitämättömän niiden asioiden suhteen, jotka koskettavat persoonallista itseä, mutta joka pitää hänet valppaana kaikkeen, mikä koskee muita sieluja ympärillään.

CWL Presidenttimme on selittänyt tässä kirjassa esitettyjen neljän ensimmäisen toteamuksen osalta, että ne voidaan ottaa aivan väärällä tavalla, ja että ne pätevät mustiin maagikkoihin yhtä hyvin kuin meihin. Niiden voidaan ymmärtää tarkoittavan, että on tapettava kaikki tunteet, rakennettava kuori ympärilleen ja suljettava maailman surut ja huolet sen ulkopuolelle. Tämä on täysin päinvastoin kuin valkoisella polulla annettu opetus, jossa oppilasta opetetaan lisäämään tunnevoimaansa, kunnes se ylittää täydelliseen sympatiaan hänen kanssaihmistensä kärsimyksen kanssa.

Kuulemme aika paljon mustista maagikoista, mutta kuvittelemme, että vain harvat tietävä heistä paljon. Olen tavannut monia tämän lajin edustajia, ja voin siksi väittää tietäväni jotakin heidän luonteestaan ja menetelmistään. Jotkut heistä ovat hyvin kiinnostavia ihmisiä, mutteivät mitenkään toivottuja tuttavuuksia. Mustan magian harjoittajien yleisotsikon alle mahtuu monia eri tyyppisiä. Esimerkiksi Etelä-Afrikan ja Länsi-Intian tummaihoiset ja ehkä Australian aboriginaalit harjoittavat melko paljon vaatimatonta mustaa magiaa. Se on aika vaatimatonta, jopa he itse myöntävät, että se ei tehoa valkoisoihin. On kuultu joistakin tapauksista, joissa he ovat onnistuneet tekemään valkoisoihin olon varsin epämukavaksi, mutta on lisättävät, että sen on tehnyt mahdolliseksi suuressa määrin elämä, jota he ovat viettäneet.

Tällaisen magian onnistuminen riippuu suuresti pelosta, jota ihmiset tuntevat heihin kohdistettuja loitsuja kohtaan, mutta se on aivan todellinen juttu omalla vaatimattomalla tavallaan.

Näillä primitiivisillä ihmisillä on joitakin lääkeaineita, he osaat hypnotisoida ja heillä on valtaa joidenkin alemman luokan luonnonhenkien ja vastaavien entiteettien yli. He yrittävät aiheuttaa sairautta ihmiselle tai hänen perheelleen tai karjalleen tai noitua puutarhat ja pellot niin, että ne eivät kannata satoa. Toisin tässä asiassa he alentuvat joskus avittamaan magiaansa salpietarilla.

On myös toisenlaisia, jonkin verran kunniakkaampia tyypejä, jotka harjoittavat okkulttista voimaa omia päämääriä edistääkseen. He ovat oppineet jonkin verran okkultismia, joskus melko paljonkin, mutta he käyttävät voimiaan itsekkäästi. He pyrkivät usein saamaan rahaa ja asemaa tällaisilla keinoilla, ja pitämään asemansa elinaikanaan. Kuolemansa jälkeen he yrittävät toisinaan jatkaa samaa rataa, vaihtelevalla menestyksellä, ja suunnitelmat kariutuvat. Mikään ei loppujen lopuksi onnistu, ja he putoavat huomattavan surkeaan tilaan. Tällainen elämä merkitsee egolle askelta taaksepäin.

On vielä yksi tyyppi mustan magian harjoittajia, joka ei halua mitään itselleen. Hän ei pyri saamaan rahaa tai valtaa tai vaikutusvaltaa tai mitään muuta tämänkaltaista, ja se tekee hänestä vahvemman. Hän viettää puhdasta ja hallittua elämää aivan kuten meidän omat ihmisemme tekevät, mutta hän on asettanut erillisyyden päämääräkseen. Hän haluaa pitää itsensä elävänä korkeammilla tasoilla ilman, että tulisi imetyksi Logokseen. Hän kauhistuu asiaa, joka olisi meille suuri juhlanaihe. Hän haluaa säilyttää asemansa juuri sellaisena kuin se on, ja lisäksi hän väittää voivansa tehdä niin, että ihmisen tahto on riittävän voimakas panemaan vastaan kosmiselle tahdolle tiettyyn pisteeseen saakka. Olen tavannut tällaisia ihmisiä, ja presidenttimme, joka yrittää aina pelastaa vaikeimminkin pelastettavissa olevia sieluja, on pari kertaa yrittänyt käännättää niitä, jotka ovat saattaneet itsensä tähän tilaan aika heikolla menestyksellä,

arvelen. Hän sanoo heille joskus: ”Tiedätte, mikä on lopputulos. Tunnette tarpeeksi hyvin luonnonlait, ja olette riittävän älykkäitä nähdäkseen, minne tämä tie teidät johtaa. On aivan varmaa, että tulette lopulta sortumaan. Kun tämä manvantara päättyy, kun tämä planeettaketju on ohi, teidät imetään Logokseen, halusittepa tai ette, ja missä tilassa olette silloin?”

”Et oikeasti *tiedä* tuota”, he vastaavat, ”mutta myönnämme, että näyttää siltä, että noin käy. Mutta sanomme sinulle ihan suoraan, että emme välitä. Olemme varsin tyytyväisiä nykyiseen asemaamme. Kykenemme pitämään varsin pitkään yllä yksilöllisyyttämme kaikkia yrityksiä vastaan vetää meidät Logokseen jopa manvantaran loppuun saakka. Voimme tehdä niin sen jälkeenkin, emme tiedä emmekä välitä. Voimmepa tai emme, niin meillä on ollut, mitä olemme halunneet.”

Tästä voidaan kiistellä, ja ihminen, joka omaksuu tällaisen asenteen, ei ehkä tarkalleen ottaen ole hyvä ihminen, mutta ei hänen tarvitse pahakaan olla sanan tavanomaisessa merkityksessä. Hänellä on taatusti melkoisesti saatanallista ylpeyttä rakenteessaan, mutta ei hänen tarvitse välttämättä olla pahantahaton tai ilkeämielinen toisia ihmisiä kohtaan. Mutta hän on mistään piittaamaton. Hän pyyhkäisee tieltään jokaisen, joka estää häntä yhtä kevyesti kuin me tapamme hyttysen. Mutta hän voi olla aivan hyvä ystävä ihmisen kanssa, joka ei asetu hänen tielleen, eikä hänellä välttämättä ole aktiivista pahuutta rakenteessaan. Hän ei ole pahuuden hirviö, vaan ihminen, joka on luonut reitin itselleen ja seuraa sitä kaiken sen kustannuksella, mikä meille merkitsee edistystä. Muuta meillä ei ole oikeut-ta sanoa hänestä. Olemme vakuuttuneita, että lopussa hän on tuhon oma. Hän ei ole siitä varma, tai joka tapauksessa hän ei halua nähdä asiaa näin.

Yleensä nämä ihmiset riittävät itse itselleen eivätkä luota muihin tai halveksivat heitä. Tämä on aina luonteenomaista mustan tien kulkijalle; hän on oikeassa ja kaikki muut väärässä. Hän katsoo alaspäin kaikkia muita. Ihmiset puhuvat joskus mustasta veljeskunnasta. Sellaista ei ole. Heidän keskuudessaan ei voi olla todellista veljeskuntaa, mutta he liittyvät toisiinsa yhteen ilmeisen vaaran edessä tai kun jokin uhkaa heidän suunnitelmiaan. Parhaimmillaankin se on hyvin löyhä yhteenliittymä, jonka mahti perustuu heistä eräiden hallussa olevaan valtavaan voimaan. Aina silloin tällöin sattuu, että jokin Mestarien tekemä työ maailman evoluution hyväksi risteää heidän työnsä kanssa, ja heistä tulee voimakkaita vihamiehiä. He eivät voi koskea Mestareitamme, ja luulen sen olevan heistä hyvin kiusallista, mutta he saavat joskus otteeseensa jonkun Mestarien oppilaan ja aiheuttavat näin hiukan ongelmia tai pientä pettymystä, jos arvelemme Mestarin voivan tuntea pettymystä.

Syy kaikkiin meille annettuihin varoituksiin olla varuillaan näitten ihmisten suhteen on, että saamme joskus huomata heidän yrittävän johtaa meitä harhaan H.P.Blavatsky, joka tiesi koko joukon heistä ja joka tunsikin kokonaisuutena kunnioitusta heitä kohtaan, antoi vaikutelman, että he ovat kiusaajademoneita, jotka olla hyviä pahuudessa sen itsensä vuoksi. Tämä pitää paikkansa vain alemmalla tasolla. Voimakkaammat heistä eivät pidä arvolleen sopivana yrittää olla hyvä missään, mutta heidän aina täysin itsekkäisiin suunnitelmiinsa voi joskus liittyä paljon harmia tietyille ihmisille. He ovat yhtä tyyniä ja itsensä hallitsevia ja himottomia kuin kuka tahansa Mestarin oppilas. Tosi-asiassa he ovat sitä enemmän, koska he ovat tappaneet tarkoituksellisesti kaikki tunteet. He eivät vahingoita ihmistä vain tehdäkseen vahinkoa, vaan kuten aiemmin todettiin, ajaessaan jotain omaa päämääräänsä he eivät epäröi pyyhkäistä pois sel- laista, jonka olemassaolo risteää heidän tarkoituksiensa kanssa.

Ne, joiden työnä on auttaa ihmisiä astraalisesti, kohtaavat joskus heidän uhrejaan, ja auttaja vetää siinä tapauksessa usein päälleen mustan magian harjoittajien päättäväistä vastarintaa.

Palatkaamme pääaiheeseemme. On hyvin vaikeaa oppia vastaamaan tunteisiin antamatta persoonallisuuden näkyä millään tavoin, tuntee täydellistä sympatiaa toisen tunteita kohtaan ilman minkäänlaisia omia tunteita. Moniin vaikuttaa toisten kärsimyksen näkeminen hyvin voimakkaasti, mutta jos ne eivät sitä näe, he unohtavat sen. Monet varakkaat ihmiset esimerkiksi Lontoossa ovat hyvin vaikuttuneita, kun heidät viedään katsomaan slummien kauheaa kurjuutta, ja he haluavat välittömästi tehdä voitavansa auttaakseen näkemiään tapauksia. Mutta samat ihmiset metsästävät ja kalastavat ja pitävät hauskaa unohtaen täysin, että mitään kurjuutta onkaan. Tällaisessa tapauksessa suru johtuu vain osittain toisen kärsimyksestä. Se on suurimmaksi osaksi henkilökohtaista tuskaa siitä, että kärsimys on tunkeutunut heidän huomiokykynsä alueelle. Tällainen sympatia on aika heikko esitys, jos se nyt on lainkaan sympatiaa.

Kun oivallamme täysin ihmiskunnan kärsimyksen, omamme katoaa vähitellen näköpiiristä. Unohtamme henkilökohtaiset kärsimyksemme, koska näemme, että ihmiskunnan kärsimys on niin suurta, ja oivallamme, että se, mikä osuu kohdallamme, on vain meidän osamme yhteisestä taakasta. Ihminen, joka pääsee tähän mielentilaan, on jo varsin suuressa määrin päässyt persoonallisuutensa tuolle puolen. Hän murehtii edelleen ihmiskunnan puolesta, muttei enää itsensä puolesta. Hän ei enää kykene vuodattamaan kyyneleitä siitä, mitä tulee hänen omiin iloihin ja suruihinsa.

Ei ole helppoa katsella oikeasti muitten kärsimystä. Tutkimme joitakin vuosia sitten presidentin kanssa kysymystä tuskan vaikutuksesta erilaisiin ihmisiin, jotka kävivät läpi samalta fyy-

siseltä kärsimykseltä näyttävää. Huomasimme, että ääritapauksissa yksi kärsi mahdollisesti tuhatkertaisesti enemmän kuin toinen, ja että tavallisessa elämässä yksi saattoi usein tuntea tuskaa sata kertaa enemmän kuin toinen. Jos yhdestä näkyy kärsimyksen merkit ja toisesta ei, niin ei pidä olettaa, että tämä toinen on välttämättä urheampi tai filosofisempi. Näin ei ehkä ole. Tarkastelimme kysymystä vankilaelämän ankaruuden vaikutuksista erilaisiin ihmisiin. Joillekin se ei käytännöllisesti katsoen merkinnyt mitään, toisille se oli voimakasta mentaalista ja emotionaalista kärsimystä. On siis hyödytöntä sanoa, että koska minä en tunne mitään sellaista, ei toistenkaan pitäisi tuntea. Ei voi tietää, missä määrin ja missä suhteessa toiset tuntevat. Olen huomannut, että jotkut asiat, jotka eivät haittaa minua vähäisimmässäkään määrin, voivat siitä huolimatta aiheuttaa vakavaa tuskaa toisille. Joissakin asioissa tilanne on ollut päinvastoin. Esimerkiksi epämiellyttävät äänet aiheuttavat usein vaikeaa kärsimystä niille, jotka ovat kehittämässä hienompia aistejaan. Olen nähnyt presidenttimme varsinaisessa tuskatilassa, kun suuri ammusvaunu kulki kolisten talon ohi, jossa olimme Avenue Roadilla Lontoossa. Tämä ei tietenkään tarkoita, että hän menetti hermojensa hallinnan. Hän on usein selittänyt, että samalla, kun oppilaan on lisättävä sensitiivisyyttään, hänen täytyy myös hallita hermostonsa niin, että kykenee kantamaan mitä tahansa kokemaansa tuskaa tai häiriötä silmäänsä räpäyttämättä.

Korvat eivät voi kuulla, ennen kuin ne ovat menettäneet herkkyytensä.

AB Oppilaan on tultava täysin välinpitämättömäksi muitten häntä koskevien mielipiteitten suhteen, mitä hänen omiin tun-

teisiinsa tulee. Jos he puhuvat ja ajattelevat hänestä hyvää, hänen ei tule riemastua, jos pahaa, niin ei pidä masentua. Ja kuitenkin hänen ei tule olla välinpitämätön toisten mielipiteiden suhteen, koska ne vaikuttavat ihmisiin, jotka niin ajattelevat. Hänen ei tule siksi olla välittämättä vaikutelmista, jotka hän jättää toisiin, sillä jos hän torjuu ne käytöksellään, hän menettää voimansa auttaa heitä.

Edistyessään oppilas kehittää psyykkisiä voimiaan, ja niin hän tulee tietoiseksi siitä, mitä toiset ajattelevat hänestä. Hän voi siten elää maailmassa, jossa hän saattaa kuulla jokaisen hänestä puhutun sanan ja nähdä kaiken kritiikin toisten mielessä. Hän saavuttaa tämän pisteen, kun hän on kohonnut kaiken kritiikin yläpuolelle eivätkä toisten mielipiteet enää vaikuta häneen. Jotkut ihmiset haluavat kiihkeästi kehittää selvänäköä ennen kuin he ovat savuttaneet tämän vaiheen, mutta jos he oivaltaisivat tämän tosiseikan astraalitietoisuudestaan, tämä halu menettäisi paljon vetovoimastaan.

CWL Ei pidä ajatella, että kehittynyt henkilö, joka kuulee vähemmän mairittelevia huomautuksia itsestään ja pysyy syvästi välinpitämättömänä niiden suhteen, jäädyttää tietoisesti hermonsäntuntemasta ärtymystä ja sanoo: ”Onhan tuo kauheaa, mutta minä kieltäydyn välittämästä. Minä en kiinnitä siihen mitään huomiota.” Hän käy epäilemättä läpi tuonkin vaiheen, mutta hän saavuttaa hyvin pian tilan, jossa hän ehdottomasti ei välitä, jolloin tuo kaikki on vain lintujen piipitystä tai sirkkojen sirtymistä puissa. Se voi olla kiusallista, mutta siinä kaikki. Hän ei valitse jotain tiettyä sirkkaa kuullakseen sen sävelkorkeutta yksinään, vaan hän sulkee pois kaikkien sellaisten ajatukset tai sanat, jotka sanovat jotain typerää.

Meidän kaikkien on saavutettava tuo taso. Pidämme tätä näkyvissä ihmisille, koska se on Mestariemme asenne, joiden

”maailmaan” yritämme päästä. Ihmiset voivat hyvinkin ajatella, kuinka voimme toivoa saavuttavamme noitten suurien asenteen. Emme tietenkään voi tehdä sitä heti, mutta meidän pitäisi tähdätä siihen ja yrittää päästä niin lähelle kuin mahdollista. Ja yksi tapa tehdä niin, on varsin yksinkertainen, olla välittämättä vähääkään, mitä muut ihmiset sanovat.

Kun olemme saavuttaneet tuon asenteen, niin seuraava askel on ajatella sitä huonoa karmaa, jota nämä ihmiset hankkivat ajattellessaan tai puhuessaan meistä epäoikeudenmukaisesti. Voimme silloin pahoitella sitä heidän puolestaan, ja siitä syystä on hyvä, että yrittäisimme olla antamatta lisää syytä, vaan sen sijaan yrittää auttaa heitä järjettömissä ja epäkunnioittavissa huomioissa – ei siksi, että sillä olisi pienintäkään väliä meille, vaan koska ne tuovat huonoa karmaa ihmisille, jotka antautuvat tekemään näin.

Ääni ei voi puhua Mestarien kuullen, ennen kuin se on kadottanut haavoittamiskykynsä.

AB Oppilaasta itsestään on kadottava kaiken, mikä voi tuottaa tuskaa toiselle. Varhaisemmissa vaiheissa hänen on opittava eliminoidaan puheestaan kaikki, mikä tuottaa tuskaa – ei ainoastaan terävä kritiikki tai epäystävällinen kielenkäyttö, vaan kaikenlaiset sanat, jotka loukkaavat toista viitaten puutteellisuuksiin tai kiinnittäen huomion hänen luonteensa puutteisiin. On totta, että jotkut ovat sellaisessa asemassa, että on heidän velvollisuutensa joskus osoittaa toiselle hänen puutteensa, mutta on virhe, että hän pitää oikeutenaan aiheuttaa tuskaa niin tehdessään. Kun puute osoitetaan täysin ystävällisesti, ei siihen sisälly haavoittavuutta. Aina, kun puhe haavoittaa, on kyseessä

jonkinlainen epätäydellisyys velvollisuuden hoitamisessa. Se, joka yrittää auttaa, ei ole onnistunut samaistumaan toiseen. Hän antaa neuvoja ulkoapäin, ja siksi se loukkaa. Jos hän olisi ollut yhtä toisen kanssa ja yrittänyt auttaa tuntien samalla samaa kuin toinen, niin hän olisi ilmaissut toisen tunnetta sympaattisella tavalla. Hänen tiedostamansa sympatia olisi saanut toisen jalomman ja avaramman puolen avautumaan, ja silloin neuvo ei olisi haavoittanut. Jos velvollisuutesi on kritisoida toista, ja huomaat, että se haavoittaa, niin katso itseäsi löytääksesi sen epätäydellisyyden, joka haavan aiheutti. Jos tarkoituksemme on päästä eroon kyvystä haavoittaa, niin erillisen yksilöllisyyden täytyy mennä. Kun tunnemme itsemme yhdeksi elämäksi, tulee mahdolliseksi aiheuttaa kärsimystä millekään, koska kaikki on osa meitä itseämme. Tähän pisteeseen evoluutiossa päästäksemme on aloitettava vähitellen puhdistamaan puhetta lievemistä puutteista alkaen.

CWL Jokaisen, joka haluaa voivansa lähestyä Mestaria, täytyy olla jo luopunut *halusta* haavoittaa toisia puheellaan. Mutta on silti mahdollista haavoittaa tahtomattaan tai tiedostamattaan riittämättömän sensitiivisyyden vuoksi. Kun menemme eteenpäin, ja tietoisuutemme kohoaa korkeammalle tasolle, ymmärrämme yhä enemmän, kuinka toiset ottavat asiat. Ne, jotka ovat harjoittaneet meditaatiota vuosia, huomaavat, että heistä on tullut sensitiivisempiä, että he ovat jossain määrin edistyneet matkalla kohti ykseyttä, ja siksi he ymmärtävät ihmisiä ympärillään hiukan paremmin kuin ne, jotka eivät ole yrittäneet tätä keinoa. Kuulemme ehkä jonkun tekevän hyvässä uskossa huomautuksen, jota me pidämme vähemmän onnistuneena huomaamatta, että mikään on vinossa, ja että nyt joku on loukkaantunut. Me, jotka olemme terävöittäneet aistejamme aivan pikkuisen ajattelemalla ja opiskelemalla ja yrittämällä elää korkeampaa elämää, tunnemme vaistomaisesti, kuinka kolmas

henkilö on huomautuksen ottanut. Me näemme, että se ei ollut onnistunut, ja toivomme, että hän olisi muotoillut sen toisin.

Mestari ei voisi mitenkään sanoa koskaan mitään toista loukkaavaa. Hänestä saattaa olla välttämätöntä antaa jonkinlainen moite, mutta hän onnistuisi asettamaan sanansa niin, että ihminen ei haavoittuisi siitä, mitä hän sanoo. Joskus oppilas on sitä mieltä, että on hänen velvollisuutensa olla ankara, ja hän tuntee kiusausta välttää sitä oman sympatiantunteensa takia. Mutta jos korkeampi itse hallitsee, niin hän puhuu ankarasti, jos se on ehdottoman välttämätöntä, mutta myös rauhallisesti ja oikeudenmukaisesti ilman suuttumusta.

Sielu ei voi seisoa Mestarien läheisyydessä, ennen kuin sen jalat on pesty sydänveressä.

AB Tämän lauseen takana on hyvin pitkä okkulttinen traditio, joka on tuotu esiin maailmalle monin tavoin. Se on tekemisissä uhrauksen opetuksen kanssa, joka edelleen esiintyy eri uskonnoissa vaihtelevissa muodoissa, vaikka se onkin yleisesti kadottanut todellisen merkityksensä. Tässä käytetyllä ilmauksella on yhteytensä siihen, mitä toisinaan kutsutaan veriuhriksi ja veriliioksi, jonka oudoimpia jäänteitä voi vielä löytyä heimoista, jotka ovat hyvin vanhojen rotujen jälkeläisiä.

Katsoessamme menneitä elämiä kohtasimme tapauksen, jonka voi kertoa tässä kuvaamaan veriuhrin ja -liiton takana olevaa ideaa. Hyvin kauan sitten se, joka nyt on Mestari Morya, oli suuri kuningas. Hänellä oli yksi poika, joka oli H. B. P., joka oli annettu joukkojen kapteenin hoiviin. Hän oli eversti Olcott. Eräänä päivänä, kun poika oli yksin kapteenin seurassa, salaliittolaiset, jotka juonivat surmatakseen pojan, ryntäsivät

paikalle tappaakseen hänet, mutta kapteeni heittäytyi heidän ja pojan väliin ja pelasti pojan oman henkensä hinnalla. Poika selvisi säikähdyksellä, mutta kapteeni makasi hänen päällään kuolemankielissä, ja kun hänen kuolinhaavastaan vuosi verta, hän kastoi sormensa siihen ja kosketti sillä kuninkaan jalkoja. Kuningas kysyi: ”Mitä voin tehdä puolestasi, kun olet antanut henkesi minun ja poikasi puolesta?” Kuoleva kapteeni vastasi: ”Salli, että poikasi ja minä voimme palvella sinua seuraavissa elämässämme ikuisesti.” Hallitsija vastasi silloin: ”Minun ja omieni puolesta vuodatetun veren takia ei meidän välisemme side katkea koskaan.” Ajan myötä kuninkaasta tuli Mestari, ja heidän siteensä säilyi ja kypsyi Mestarin ja oppilaan väliseksi, ja pysyy ikuisesti katkeamattomana. Uhraamalla ruumiin elämän kapteeni solmi siteen, joka antoi hänelle todellisen elämän, jonka oppilas saa Mestarilta.

Mainitsen tarinan, koska se kuvaa suurta totuutta. Todellisuudessa elämää ei menetetä, vaan se saadaan siinä suhteessa, jossa olemme riittävän voimakkaita uhraamaan sen, mikä meille on elämä, vuodattamaan alemaan elämän veren korkeamman jalkojen juureen. Nuoren ihmiskunnan evoluutio kokonaisuudessaan tapahtuu alemman elämän vapaaehtoisella uhraamisella korkeammalle. Kun uhraus on täydellinen, saa huomata, ettei elämää menetetty, vaan siitä tuli kuolematonta. Uhrauksen ulkoiset merkit auttoivat ihmisiä ymmärtämään periaatetta helpommin ja kiinnittivät huomion perustotuuteen, että vasta, kun alempi elämä uhrataan korkeammalle, se löytää oman evoluutionsa täyttymyksen. Tälle totuudelle perustuivat uhrat, joita löytyy monista uskonnoista. Näin syntyy veriside. Alempi elämä uhrataan korkeammalle, ja korkeampi hyväksyy alemman ja kohottaa sen katkeamattomalla siteellä.

Oppilaan on pestävä jalkansa sydänverellä. Hänen on uhrattava täydellisesti kaikki, mitä hän rakastaa ja arvostaa, kaikki,

mikä tuntuu hänestä hänen varsinaiselta elämältään, mutta hän menettää sen vain löytääkseen korkeamman elämän. Yleensä ei ole tarpeen varsinaisesti vuodattaa verta, vaikka sitäkin saataan tarvita toisinaan. Kyse on symbolisesta verenvuodatuksesta oppilaan kohdalla, koska hän tuntee menetyksen. Hän kirjaimellisesti uhraa se, mikä hänelle on yhtä kuin elämä, ja se näyttää täydelliseltä luopumiselta ilman mahdollisuutta saada sitä koskaan takaisin. Oppilaan uhrautumisen täydellisyys testataan, jotta havaittaisiin, onko sielu kyllin vahva heittäytymään tyhjiyteen, antamaan sydänverensä kokonaan ilman palkkion toivoa. Ellei oppilas ole kyllin voimakas tähän, hän ei ole valmis seisomaan Mestarin edessä. Mutta jos hän voi heittää pois kaiken, minkä tietää elämäkseen, niin menneisyys ja lain totuus todistavat, että hän löytää elämän uudestaan korkeammassa ja voimakkaammassa elämässä kuin se, jonka hän jätti. Vasta tämän uhrauksen jälkeen oppilas löytää korkeamman elämän Mestarien edessä seisoessaan. Silloin hänen vahvuutensa vastaa hänen voimaansa tehdä uhrauksia ilman tunteita asiaa kohtaa.

CWL Tämä lause merkitsee, että ihmisen, joka toivoo voitavansa seistä Mestarien edessä, täytyy olla uhrannut alempi itse korkeammalle. Sielun jalat, maanpäällinen persoonallisuus täytyy tulla pestyksi tunteiden sydänveressä ennen kuin voi saada korkeamman elämän.

Tämä on yleinen elämän laki. Pikkulapsi nauttii leluilla leikkimisestä, mutta pian hänestä kasvaa nuori ja aiemmat leikkikalut jäävät syrjään, jotta tultaisi taitavammaksi korkeamman laatusissa urheilulajeissa. Kun nuori menee lukioon, hän joutuu monta kertaa luopumaan pelaamisesta raikkaassa ilmassa, jota tekisi paljon mieluummin kuin työstä kirjojen parissa. Toisinaan hänen on pantava syrjään kirja, jota mielellään lukisi harjoitellakseen kreikan kielen verbejä tai jotain muuta yhtä vä-

hän kiinnostavalta vaikuttavaa eikä edes kovin hyödyllistä opiskeltavaa. Jos hän osallistuu kilpailuihin, hänen on uhrattava hyvän päivällisen ilot ja elettävä säännösteltyä ja tiukkaa elämää, kunnes kilpailut ovat ohi.

Okkulttisella polulla monien ulkoisen maailman nautintojen katsotaan olevan ajanhukkaa. On tilanteita, joissa niiden jättämiseksi tarvitaan todellista ponnistusta, kun korkeampi elämä kutsuu ja pyrkijä vastaa kutsuun alemman luonnon maksaessa hinnan tästä. Silloin hänen on pantava syrjään alempi saadakseen korkeamman, mutta myöhemmin alemman vetovoima katoaa täysin. Kun oivaltaa, mitä korkeampi on, alempi yksinkertaisesti lakkaa olemasta olemassa.

Olen tuntenut monia, joilla oli hyvät mahdollisuudet, mutta jotka epäröivät juuri tässä kohdassa ja epäonnistuivat, koska he eivät olleet valmiita luopumaan kaikesta, mistä olivat aiemmin nauttineet eivätkä mielestään saaneet mitään vastineeksi. Joskus ihminen pelkää päästää irti ennen kuin on saanut kiinni jostain muusta, ja niin hän pitää kiinni alemmasta, mutta se ei tyydytä häntä, koska hän on nähnyt vilahduksen korkeammasta. Sitä ihmettelee, voiko luopua kaikesta Mestarin kutsuessa. Sitä toivoo ja ajattelee, että voi, mutta kun ollaan siinä pisteessä, niin voiko sen tehdä täydesti ja iloisesti? Monet ovat tehneet työtä vuosia ja ihmetelleet, miksi he eivät ole saavuttaneet mitään, miksi he eivät kuulu niihin, joita Mestari kykenee vetämään lähelleen. Syy on aina sama: persoonallisuus jossakin muodossa pitää heitä kiinni. Tämä kaikesta luopuminen ei ole mitään edestakaista liikettä – luopumista tänään ja kiinnipitämistä huomenna – eikä sitä tehdä ylpeillen ”minäpä olen luopunut kaikesta” -asenteella. Se on aivan väärä asenne. Luopuminen tehdään iloisesti, koska on sen aika. Se, joka tässä tulee onnistumaan, tuntee, että hänellä ei ole mitään muuta tehtävää kuin luopua, kun hetki koittaa.

LUKU 3

ENSIMMÄINEN SÄÄNTÖ

Tapa...

AB Ilmaus “tapa” esiintyy kuuden ensimmäisen lyhyen säännön alussa. On tärkeää, ettei sitä käsitetä väärin. On kaksi tapaa päästä eroon eli tappaa paha ajatus, tapa tai teko. Katsotaan ensin ajatusta, koska kun siitä on päästy eroon, kaksi muuta seuraava helposti perässä. Oletetaan, että ihmisen mieleen tulee paha ajatus. Hän huomaa, että se tapahtuu helposti uudelleen. Silloin hänen ensireaktionsa on yleensä taistella sitä vastaan kohdistamalla koko energiansa siihen ja pyrkimällä saamaan sen pois väkivalloin aivan kuten hän toimisi fyysisen vihollisen kanssa. Hän haluaa sen pois mielestään, joten hän tarttuu sitä niskasta ja nakkaa sen ulos.

Tämä ei ole paras tapa. Se ei ota huomioon lakia, joka toimii kaikkialla luonnossa, aktio ja reaktio ovat yhtä vahvoja ja toisilleen vastakkaisia. Heitä pallo seinään. Se kimpoaa takaisin ja osuu sinuun varovaisesti, jos olet heittänyt sen hiljaa, mutta kovaa, jos olet heittänyt sen voimalla. Sama periaate on totta kaikkialla. Oletetaan, että torjut ajatuksen mielestäsi voimalla. Siitä seuraa vastaava reaktio. Vastaisku uuvuttaa, ja ajatus palaa entistä kovemmallalla voimalla. Voima, jota käytit, on muodostunut ajatukseksi ja palaa takaisin, ja kamppailu on toistettava. Tällä tavalla ihminen voi joissain tapauksissa taistella viikkoja ja kuukausia tai jopa vuosia eikä päästä voittajaksi. Mutta toisinaan on mahdollista tappaa paha ajatus näillä keinoin, joskin sen kanssa tulee tapetuksi myös suuri määrä omaa voimaa ja energiaa, ajatusenergiaa niin, että kamppailun seu-

rauksena voi olla mentaaliruumiin joidenkin alueiden kovettuminen ja vastaanottavuuden puute.

Toinen tapa tappaa se on korvata paha ajatus täsmälleen päinvastaisella hyvällä ajatuksella. Ensinnäkin on tutkittava tarkoituksellisesti asiaa ja päätettävä, mikä on pahan ajatuksen vastakohta, tarkka antiteesi. Sitten on muotoiltava uusi ajatus hiljaa mielessään, ja sitten samalla hetkellä, kun paha ajatus tulee mieleen, se korvataan hyvällä ajatuksella. Siten ylpeyden voi korvata ystävällisyydellä, suuttumuksen lämpimällä tunteella, pelon ihailulla ja alemmat aineelliset ajatukset puhtaudella, arvokkuudella, kunnialla jne. Tai sitten voi pitää mielessään antaumuksellista ajatusta hyvyyden Mestarin mentaalista kuvaa kohtaan ja unohtua ajattelemaan häntä.

Ihmismieli ei voi keskittyä kahteen erilliseen asiaan yhdellä kertaa, joten kun kiinnität huomion hyvään ajatukseen, tuloksena on, että paha ajatus poistuu ilman minkäänlaista voiman suuntaamista sitä kohti. Näin ei tuhlaata mentaalista energiaa eikä menetetä elinvoimaa. Hyvä ajatus vahvistuu pian, ja mieli ei altistu pahojen ajatusten hyökkäyksille eikä vastaa sellaisiin ajatuksiin. Näin paha tapetaan voimistamalla ja elinvoimaistamalla sen vastakohtaa, hyvää. Ikään kuin imisimme elämän pois pahasta ajatuksesta, ja jättäisimme jäljelle pelkän kuoren. Pahat ajatukset tapetaan tehokkaimmin devitalisoimalla² ne tällä tavoin.

Siten meillä on kaksi tapaa tappaa ne: kuoleamalla ja kasvulla. Ensimmäistä käyttävät pääasiassa ne, jotka ovat aloittelemassa vasemman käden polkua, jotka ovat kääntyneet jumalallista tahtoa vastaan. Toinen on evoluution tie, joka on suosinnussa jumalallisen suunnitelman kanssa. Meillä on vapaus valita, kumpaa näistä kahdesta suuresta tiestä seuraamme.

2 – *vita* (elämä), ja etuliite *de-* ilmaisee poistamista.

Kaikki asiat maailmassa kehittyvät seuraten jompaakumpaa näistä teistä.

Niissä osissa maailmaa, joissa Ishvara kuva kehittyi, on käsite tietystä vapaasta tahdosta, joka muodostuu kyvystä työskennellä jumalallisen tahdon kanssa tai kaukana siitä erillisinä yksilöinä. Ne, jotka tekevät työtä Ishvaran kanssa, kulkevat oikean käden polkua, mutta se, jotka tieteen tahtoen valitsevat erillisen itsen valmistautuvat kulkemaan vasemman käden polkua. Yleisemmin ilmaistuna kaikki, mikä johtaa erityykseen, pyrkii kääntämään ihmisen suunnan vasemmalle, ja kaikki, mikä pyrkii kohti ykseyttä, oikealle. Vasemman käden polkua kulkevat tappavat sympatian, lämpimät tunteet ja rakkauden, koska heistä nuo ominaisuudet tuovat kurjuutta ja ovat valtaan pyrkimisen tiellä. Tappamisprosessiin ryhtyvät yleensä ne, jotka haluavat saada valtaa ja muuta, jota pitävät haluttavana tässä elämässä, sillä erillisen itsen luja jalansija ja nautinto välittämättä kokonaisuuden hyvästä riippuu kokonaan omasta yksilöllisestä edistymisestä ja saavutuksista. He tappavat väkivalloin tuo puolen omasta luonnostaan, johon annettava vastakaiku olisi este heidän polullaan kohti valtaa. He tappavat lämpimät tunteet myös siksi, että ne johtavat tuskaan. On paljon helpompaa tulla välinpitämättömäksi tappamalla lämpimät tunteet kuin tulemalla sensitiivisemmäksi.

Mutta se, mitä meille on opetettu, on liittymistä yhteen. Se on polku, jossa oppilaasta tulee vastaanottavainen jokaiselle tuskanhuudolle, kuten niin empaattisesti opetetaan *Hiljaisuuden äänessä*. Oppilaan on voimistettava elämäänsä, ei minimoitava sitä. Hänen tulee olla alamainen laille, ei taistella sitä vastaan. Silloin laki on oleva hänen puolellaan. Tämä menetelmä muistuttaa jonkin verran Japanissa opetettavaa painia, jossa voitto saavutetaan myötäilemällä vastustajaa. Siinä ihminen myötäilee koko ajan vastustajaansa, mutta kääntyy ratkaiseval-

la hetkellä niin, että vastustajan voima kääntyykin tätä itseään vastaan. Tällaista on luonteeltaan oikean käden polun jooga, josta Sri Krishna sanoo *Bhagavad Gitassa*: ”Tässä ei yritys mene hukkaan eikä rikota rajoja.”

CWL Kun ihmisille kerrotaan halun kuolettamisesta, monet alkavat raivopäisen ratsian sitä kohtaan. Kun he haluavat tappaa jonkin huonon ominaisuuden kokonaan, he asettuvat erittäin voimakkaasti, melkein vihaisesti sitä vastaan. Tästä on tuloksena, että kaikki vastakkaiset voimat ulko- ja sisäpuolella heräävät äärimmäisen väkivaltaiseen vastarintaan, ja tuloksena on ankara taistelu. Jos ihminen on riittävän päättäväinen, hän saattaa lopulta selviytyä voittajana, mutta monissa tapauksissa hän tuhlaa suuret määrät omia voimiaan, energiaansa ja ajatusvoimaansa ja on lopulta voimaton ja uupunut.

Voin todistaa, että korvaamismenetelmä toimii erittäin hyvin, sillä olen koittanut kumpaakin. Se on eräänlaista moraalista *jiujitsua*, jossa avuksi valjastetaan vastainen voima. Siinä ei niinkään hyökätä kuin keskitetään kaikki huomio vastakkaiseen hyveeseen. Esimerkiksi jos on kiihtymäisillään ja sekaisin jostain, ei pidä panna lujasti vastaan sille, vaan pitää ajatuksensa tyyneydessä, rauhassa ja filosofiassa. Aikanaan tästä ajatuksesta tulee tapa, ja saa huomata, että entiset huolet ja tyyneydenpuute ovat poistuneet ilman, että olisi tarvinnut käydä epätoivoista taistelua niitä vastaan. Jos ympäröi itsensä sellaisilla ajatusmuodoilla kuin ”älä ärsyynny” jne., niin väritys on edelleen ärsytyksen puolella, sen vaikutus ihmiseen ei ole se, mitä toivotaan. Mutta jos ajattelee lujasti ”ole tyyne, lempeä, rauhallinen”, niin lähettää samansuuntaisia värähtelyjä, joiden tuloksena on rauhaa ja sopusointua. Emmehän halua panna yhtä pahetta taistelemaan toista pahetta vastaan, vaan jättää nämä asiat huomiotta ja työstää vastakkaisia hyveitä. Näin teho ei ole yhtään heikompi, ja pääsemme tulokseen vähemmällä vaivalla.

Me sanomme, ”tapa halu”, emme ”tapa tunne”. Korkeampia tunteita täytyy rohkaista aina, ja mitä vahvempia ne ovat, sen parempi. Tämä on totta erityisesti rakkauden ja antaumuksen suhteen, joista pitäisi vaalia tietoisesti. Kun ihminen tuntee tällaisen tunteen purkauksen itsessään, hänen auransa laajenee. Hänen astraaliruumiinsa kasvaa kymmenkertaiseksi verrattuna tavalliseen ihmiseen, ja vielä paljon suuremmaksi, jos ihminen todella tietää, miten käyttää korkeampia käyttövälineitään. Kun tunneryöppy on ohi, aura supistuu taas, muttei aivan samankokoiseksi kuin aiemmin. Kun se venyi niinkin paljon, niin se pysyy ainakin hiukan suurempana. Ensiksi laajentuminen vaikuttaa astraaliruumista harventavasti, mutta se alkaa nopeasti vetää itseensä astraaliainetta täyttämään laajentuneen tilan niin, että normaali tiheys saavutetaan jälleen.

Astraaliruumis on ilman muuta tarpeen, jotta sen avulla kyetään tuntemaan sympatiaa ihmisiä kohtaan, ja myös koska sen tehtävänä on heijastaa buddhi-ruumista. Tällaisessa tapauksessa kehittyneen ihmisen astraaliruumis on väritön paitsi sitä, mitä se heijasta korkeammilta tasoilta. Vain se heijastaa vain hyvin hienoja sävyjä ja vivahteita.

Korkeampi itse on kolmella tavalla yhteydessä persoonallisuuden kanssa. Korkeampi heijastuu alemmassa. Buddhi eli intuitio heijastuu astetta alempana kuin mieli, astraaliruumiissa. On myös mahdollisuus yhteyteen atman ja fyysisten aivojen välillä. Tätä on vaikea ymmärtää. Se osoittaa valtavaa tahdonvoimaa, joka liikkuu välittämättä keinoista, joilla se pääsee päämääräänsä. Se on ensimmäisen säteen menetelmä, siihen kuuluu mm. Annie Besant. Hänellä on suurta voimaa, joka päättää, että jotain on tehtävä eikä hän pysähdy miettimään menetelmiä kuin vasta jälkikäteen. Emme tunne ihmisen tahdon rajoja. On sanottu, että usko voi siirtää vuoria ja syöstä ne mereen. En tiedä, palvelisiko se jotain tiettyä tarkoitusta, jos niin

voisi tehdä, mutta olen nähnyt todella ihmeellisiä tuloksia, joihin on päästy ihmistahdolla, enkä tiedä, missä sen voiman rajat ovat. Uskomattomia asioita tehdään erityisesti korkeammilla tasoilla pelkästään tahdolla. Esimerkiksi, kun minun oli ryhdyttävä opiskelemaan materialisaatiota, niin minun oli edistyäkseeni opeteltava tarkalleen, kuinka se tehdään. Se on mutkikas prosessi, johon kuuluu paljon tietoa eri materiaaleista, joita saatetaan yhteen ja kuinka ne parhaiten järjestetään. Mutta olen tuntenut ihmisen, joka ei tiennyt asiasta yhtään mitään, ryhtyi siihen valtavalla tahdonvoimalla ja sai aikaan samat tulokset kokoamatta yhteen niitä monimutkaisia asioita, jotka olivat tarpeellisia ja tietämättä yhtään mitään siitä, kuinka se tehdään. Tällainen tahto on yksi meissä piilevistä jumalallisista voimista, mutta se tulee näkyviin hyvin harvassa meistä tuottaen tuloksia ilman pitkää, huolellista harjaantumista.

Luulen, että helpoin tapa näistä kolmesta saada aikaan yhteys korkeamman itsen kanssa on useimmille korkeamman ja alemman mielen yhteen saattaminen siirtymällä konkreettisesta abstraktiseen ajatteluun tai analyysistä synteisiin. Mutta olen nähnyt tapauksia, joissa henkilö on kyennyt saavuttamaan buddhisen tietoisuuden kajoamatta mentaali- ja syyruumiin välisiin suhteisiin millään lailla. Kun se on mahdollista, niin olen kuullut korkealta auktoriteetilta, että se on kaikkein lyhin tie päämäärään, mutta kyky tehdä niin on tulosta paljosta kärsimyksestä edellisissä elämissä. Ne, joiden tie tämä on, kohottavat rakkautensa tai antaumuksensa intensiteetillä itsensä buddhiseen käyttövälineeseen ja saavat yhtymisen aikaan siellä ennen kuin he ovat kehittäneet alemmaa mieltä mitenkään sille tasolle, että se voisi toimia korkeamman mielen kanssa, ja ennen kuin he ovat kehittäneet itse syyruumista. Tietenkin näitä kahta ruumista on myös kehitettävä, sitä ei voi laiminlyödä. Pyrkijä vaikuttaa silloin alempaan mieleen astraaliruumiista käsin ke-

hittäen sitä ja oppien, mitä on opittava rakkaudestaan ja antaumuksestaan. Oppilas rakastaa Mestariaan niin intensiivisesti, että opettelee hänen vuokseen, mitä on opittava ja kehittää sitä älyä, mikä on tarpeen. Hän vaikuttaa myös syyruumiiseen ylhäältäpäin ja vuodattaa siihen buddhista käsityskykyä ja pakottaa sen näin ilmaisemaan sitä niin pitkälle kuin voi omalla tavallaan.

Tapa kunnianhimo.

AB Nyt katsomme ensimmäistä sääntöä, joka käsittelee erityisesti kunnianhimoa. Kehittymätöntä ihmistä pitävät aistien viehtymykset lujasti vallassaan. Hän haluaa fyysistä luksusta ja kehollisia nautintoja. Hän ei tunne kunnianhimoa, joka on valtanhalua, ennen kuin mieli on riittävän kehittynyt, ja älyllinen voima vahvistunut. Älylle tärkeintä on ”minä”. Se saa ihmisen tuntemaan itsensä erilliseksi, ja se taas pakosta johtaa hänet käyttämään valtaa, koska halu on yksilöllisen sielun itseilmaisua. Hän tuntee itsensä paremmaksi kuin muut ympärillään, ja se on osoitus halusta fyysiseen auktoriteettiin. Siitä lähtee kiusaus etsiä sosiaalista ja poliittista valtaa ja pitää siitä kiinni. Poliittisissa ja sosiaalisissa piireissä kunnianhimo on suuri motivoiva voima, sillä se, joka on älyllään hankkinut itselleen vaikutusvaltaa kanssaihmiinsä, erottuu heistä heidän johtajanaan. Tämä on asema, jonka tuoksu hivelee ylpeän ja muita kyvykkäämmän ihmisen sieraimia.

Sitten ihminen alkaa halveksia *ulkoista* valtaa ihmisten fyysisten ruumiiden yli, ja hänen mieleensä tulee oivallus hienomanlaatuisesta vallasta, johon hän nyt pyrkii. Hän ei halua enää määrätä lakeja fyysisen auktoriteetin perusteella; hänellä on

hienvaraisempaa kaipausta hallita ja määrätä ihmisten mieliä. Se on älyllistä kunnianhimoa – halua olla ajattelujohtaja. Tällainen kunnianhimo ei saa liikkeelle muita kuin sellaisia, jotka ovat kehittäneet älyään laajasti.

Kuitenkin myöhemmin, kun halusta on päästy eroon, kunnianhimo ilmestyy uudelleen hienovaraisemmassa muodossa, kun ihminen siirtyy henkiseen elämään. Hän ajattelee henkisesti edistymisestä omana itsetekemänään suorituksena, koska *hän* haluaa kasvaa ja ymmärtää ja edistyä. Vanha kunnianhimo pitää häntä edelleen vallassaan, ja on entistä vaarallisempi, koska se on korkeampaa ja hienompaa. Siksi aforismin huomautuksessa Mestari antaa tärkeän toteamuksen, että puhdas taiteilija, joka tekee työtä rakkaudesta työhönsä, on joskus lujemmin kiinni oikeassa tiessä kuin okkultisti, joka kuvittelee poistaneensa kiinnostuksen itseensä, mutta joka on todellisuudessa vain laajentanut kokemustensa ja halunsa rajoja ja siirtänyt kiinnostuksen asioihin, jotka koskettelevat hänen laajempaa elämänkaartaan. Okkultisti ei ole enää rajoittunut nykyisen inkarnaation kunnianhimoon, mutta hänen kunnianhimonsa ei tarvitse silti olla kuollut. Hän ei enää välitä olla ihmiskunnan lainlaatija tai määrääjä eikä edes toimia välimiehenä ihmisten ajatuksissa, mutta hän haluaa olla korkealla henkisessä maailmassa. Hän oivaltaa, että hän tulee elämään elämän toisensa jälkeen, ja hänen kunnianhimonsa laajenee kattamaan suuremman elämän koko kaaren. Hän kaipaa edelleen saada olla ensimmäinen, erillinen, jotain, mitä toiset eivät ole. Mutta sekin on voitettava.

Kun puhuu niille, jotka haluavat olla osa universaalista elämää, niin ensimmäinen asia, joka heitä on käskettävä tekemään, on tappaa se, mikä tähtää erillisyyteen. Mutta mitään ei saavuteta, jos asetetaan tällainen ihanne tavalliselle ihmiselle. Hän ei voi harpata yhtäkkiä maailmallisesta elämästä henki-

seen, jossa hän toimii täysillä, mutta ilman, että sillä on mitään tekemistä persoonallisen tai yksilöllisen itsen kanssa. Jos käsketään tavallista maailmassa elävää ihmistä tappamaan kunnianhimonsa, ja jos hän sen tekee, tulos ei ole toivottava, sillä hän vaipuu apatiaan eikä tee mitään.

Oletetaan, että ihminen on tätä pitemmällä, kokelaan polulla. Miten *hänen* tulisi ymmärtää tämä kunnianhimoa koskeva sääntö? Viisainta olisi soveltaa sanaa tappaa kunnianhimon alempaan muotoon. Hänen tulisi ymmärtää sen tarkoittavan vaimentamista. Hänen tulisi päästä eroon kunnianhimosta maailmallisia asioita kohtaan, mutta pitää silmiensä edessä jotain korkeampaa, jota kohtaan voi olla kunnianhimoinen. Se olisi halu henkiseen tietoon ja kasvuun. Tässä vaiheessa ihminen ei pääse kunnianhimosta eroon kokonaan. Hän tulee väli-vaiheeseen ja edistyy suuresti, jos asettaa saavutettavaksi päämääräkseen henkisen tiedon ja Mestarin löytämisen ja lopulta Mestariksi tulemisen itsekkin. Nämäkin ovat todellisuudessa kunnianhimoa, mutta ne auttavat häntä karistamaan yltään monet alemmat kahleet, jotka ovat kietoutuneet hänen persoonallisuutensa ympärille.

Kunnianhimolla, jonka oppilaan on poistettava tapettava, oli käyttönsä varhemmin evoluutiossa. Se oli keino, jolla ihmisen yksilöllisyydestä tuli luja ja vakaa. Varhaisemmissa vaiheissa hän kasvoi eristyksen avulla. Fyysisen ja mentaalisen ruumiin evoluutio vaati, että oli kilpailua ja taistelua. Kaikki kamppailun ja taistelun vaiheet olivat välttämättömiä, yksilö rakentuisi ja vahvistuisi niin, että se kykenisi pitämään oman keskuksensa. Hänellä oli oltava paikka, jota puolustaa ulkopuolisilta aggressioilta, jossa hän kykeni kehittämään vahvuuttaan. Hän tarvitsi myös maallista asemaa, johon kunnianhimo tähtää aivan kuten talo tarvitsee rakennustelineitä. Kunnianhimolla oli paljon käyttöä varhaisemmissa vaiheissa rakennettaessa seinä ja

vahvistettaessa niitä, lujitettaessa tahtoa ja autettaessa ihmistä nousemaan korkeammalle askel askeleelta. Ihminen, jossa kunnianhimo on vallitseva, kuolettaa myös seksuaaliset ja muut alemmat halunsa, koska ne estävät hänen älyllistä kasvuaan ja pyrkimystä valtaan, ja näin hän hallitsee alempia intohimojaan. Siten ihminen tarvitsee kunnianhimoa kasvukeinona varhaisessa vaiheessa.

Emme sanoisi maailmalliselle ihmiselle tapa kunnianhimo, koska kunnianhimo stimuloi häntä ja saa hänet löytämään kykynsä. Mutta oppilaana ihmisen on määrä kasvaa henkiseen elämään ja hänen on päästävä eroon seinistä, joita hän rakensi ympärilleen varhaisemmissa vaiheissa. Kun talo on valmis, rakennustelineet on purettava. Niinpä ihmisen evoluution jälkimmäinen osa muodostuu seinien tekemisestä läpikuultaviksi niin, että kaikki elämä voi kulkea niiden lävitse. Siksi nämä säännöt ovat oppilaille eikä maailmallisille ihmisille.

CWL Kehittymättömän ihmisen kunnianhimo näyttäytyy halussa vaikkapa saada vaurautta niin, että on mahdollista tyydyttää kaipuutaan fyysiseen ylellisyyteen ja ruumiin nautintoihin. Myöhemmin, kun äly kehittyy, hänen kunnianhimensa kohdistuu valtaan. Jopa silloin, kun ihminen on päässyt vallanhalunsa ja maailmallisten palkintojen halunsa tuolle puolen ja tekee epäitsekäästi työtä ihmiskunnan hyväksi, hänessä on hyvin usein jäljellä kunnianhimo työnsä tulosten näkemistä kohtaan.

Monet omistavat varsin halukkaasti ja tosissaan aikaansa hyvien töiden tekemiseen, mutta he pitävät siitä, että muut tietävät sen ja puhuvat siitä, kuinka hyviä ja hyödyllisiä ihmisiä he ovat. Tämäkin on kunnianhimoa, lievää tosin verrattuna johonkin muunlaiseen, mutta edelleenkin persoonallista. Ja kaikki persoonallinen on tiellä, kun ollaan oppilaita. Alempi itse on

eliminoitava kerta kaikkiaan. Se on vaikeaa, koska sen juuret ovat hyvin syvällä, ja kun ne revitään irti, ihminen vuotaa vertaa ja tuntee, että sydäntä revitään irti hänestä.

Kun olemme päässeet irti halusta nähdä työmme tulokset, meillä on edelleen halu saada tunnustusta korkeammassa muodossa. Meillä on ehkä edelleen kunnianhimoa rakkautta kohtaan; haluamme olla suosittuja. Ihmiselle on hyväksi olla suosittu, vetää puoleensa kanssaihmistensä rakkautta, koska tämä tosiseikka on lisävoima hänen käsissään. Se tekee hänet kykeneväksi tekemään enemmän kuin hän voisi muuten, ja se myös ympäröi hänet miellyttävällä ilmapiirillä, mikä tekee kaikenlaisen työn helpommaksi. Mutta sen haluaminen kunnianhimon mielessä on myös jotain, mitä meidän täytyy välttää. Voimme oikeutetusti olla onnellisia, jos tiellemme osuu rakkautta. Se on oikein ja hyvin ja hyvää karmaa, mutta ellei, niin meidän ei tule olla kunnianhimoisia sen suhteen. Meidän ei tule käydä kiinni kehenkään ja sanoa: ”Sinun *on* rakastettava minua ja arvostettava minua.” Jos hänen tunteensa ovat samansuuntaiset, hän tekee niin, ellei, niin hän ei voi, ja sen teeskenteleminen olisi pahinta kaikesta.

Meidän on kohottauduttava kaikkien näiden kunnianhimon vaiheiden yläpuolelle, joita kohtaamme tavallisessa maailmassa. Meidän on annettava antamisen ilosta, oli kyse sitten työstä, tavarasta, rakkaudesta tai antaumuksesta. Mitä se onkin, meidän on annettava vapaasti ja koko sydämestämme ajattelematta koskaan saavamme mitään vastineeksi. Vasta se on todellista rakkautta, eikä sellaista, joka sanoo aina, kuinka paljon se ja se rakastaa minua. Todellisen asenteen tulee olla, mitä minä voi vuodattaa sen jalkojen juureen, jota rakastan. Miten voin palvella? Mitä voin tehdä hänelle? Tämä on ainoa tunne, joka ansaitsee niin korkean nimen. Meidän on pantava käytäntöön

kaikki, minkä tiedämme. Se tuntuu joskus vaikealta, koska alemmaa itseä, joka on poistettava, on vielä jäljellä.

Luulen, että on hyvä lieventää tätä sääntöä tavalliselle ihmiselle tai jopa Polkua lähestyvälle ja sanoa: ”Tapa alempi kunnianhimo.” Ei ole hyvä asettaa vasta alussa olevalle käytösmallia, johon hänen voi toivoa yltävän vasta monen vuoden yrityksen jälkeen. Jos ihmisellä on maailmallista kunnianhimoa, hänen ei voi odottaa heittävän sitä pois kertaheitolla ilman, että on mitään tilalle. Se on tuskin mahdollista hänelle, eikä niin äkillinen muutos olisi edes hyväksi hänelle. Hänen täytyy ensin muuntaa kunnianhimoaan. Jos hän haluaa, antaa hänen ensin haluta tietoa, edistystä okkultismissa ja epäitsekkyudessa. Antaa hänen haluta päästä lähemmäksi Mestaria, tulla valituksi oppilaaksi.

Useimmilla meistä on tämänlaisia haluja, mutta kutsumme niitä pyrkimyksiksi. Nimen vaihtaminen näyttää totaaliselta asennemuutokselta, mutta luonnollisesti on edelleen kyse haluista. Tulemme vaiheeseen, jossa nuokin halut katoavat, koska olemme ehdottoman varmoja, että edistyminen riippuu ainoastaan omista ponnisteluistamme. Silloin emme halua enää mitään. Mestari sanoi kerran: ”Älkää halutko mitään; halu on heikkoa *tahtoa!*” Älkää ajatelko jotain ominaisuutta, jota haluamme kehittää sanomalla ”haluaisin, että minulla olisi se”, vaan sanokaa ”Minulla tulee olemaan se” ja alkakaa kehittää sitä. Tämä on ainoa toimintalinja ihmiselle, koska nämä asiat ovat pelkästään hänen omista käsissään sen mukaan, valitseeko hän niiden tekemisen vai ei.

Ensin tarvitaan muuntamista. Niiden, jotka lähestyvät Polkua, ei enää tulisi rohkaista itsessään halua henkiseen kasvuun, mutta se on hyvin luonnollista keskivaiheessa. Meidän, jotka olemme oppilaita, pitäisi päästä vaiheeseen, jossa pidämme

henkistä kasvuamme itsestäänselvänä, ja kiinnitämme kaiken energiamme yrityksiin auttaa muita. Ihminen tarvitsee alkuun persoonallista motiivia. Sitten hän alkaa vähitellen unohtaa itsensä ja edistyä Mestarin takia miellyttääkseen tätä ja lopulta oppii, että hän on vain kanava jumalallisille voimille, ja että hänen tulee olla hyvä kanava eikä olla huolissaan tuloksista. Hänen ainoana huolenaan tulee olla, että mikään hänen puoleltaan ei ole esteenä häntä olemasta niin täydellisenä jumalallisen ilmauksena kuin mahdollista. Hän ei huolehdi asiasta vähääkään. Hän ei halua, että hänen voimaansa käytettäisiin suuntaan tai toiseen. Hän on vain työkalu Jumalan käsissä, että häntä käytetään siten ja siellä kuin Jumala tahtoo.

Voimme tietenkin päästä tähän asenteeseen vain asteittain, mutta meidän on asetettava tämä mielentila siksi, jota tavoittelemme. Meidän täytyy alkaa unohtaa itsemme kitkemällä itse pois. Sillä, ettemme ole päässeet siihen, minkä arvelemme kuuluvan meille niin monen vuoden ajattelun ja opiskelun jälkeen tai sillä, että ihmiset, joita olemme auttaneet, eivät ole kiitollisia (he eivät yleensä ole), ei ole väliä. Unohdetaan itsemme ja tehdään työtä täysin välinpitämättöminä sen suhteen, saammeko jotain vastinetta. Karma pitää siitä huolen, meidän ei tarvitse pelätä sitä. Universumin suuret lait eivät muutu, jotta jollakin meistä tapahtuisi jotain epäoikeudenmukaisuutta, siitä voimme olla täysin varmoja. Ne toimivat tasapainossa ja oikeudenmukaisesti, vaikka siihen kuluisi monta päivää. *Unohda itsesi* on ensimmäinen ja viimeinen neuvo okkulttisella Polulla. Ei ole muuta tietä. Se on tehtävä, tuntuu se kuinka ankaralta tahansa, ja se on tehtävä täydellisesti.

Tässä tulemme Mestari Hilarionin ensimmäiseen huomautukseen, joka liittyy ensimmäiseen sääntöön. Käydään se läpi pala palalta. Se alkaa:

Kunnianhimo on ensimmäinen kirous; suuri kiusaus ihmiselle nousta kanssaihmistensä yläpuolelle. Se on palkkion toivomisen yksinkertaisin muoto.

Tämä on aika erikoinen tapa ilmaista asia, mutta ilmeisesti totta. Kun ihminen tietää, että hän on nousemassa jollain tavoin hiukan muitten yläpuolelle, niin ensimmäinen kiusaus, jonka hän kohtaa, on pitää itseään suurena, ja tämä johtaa hänet päätelemään, että hän tulee nousemaan edelleen niin, että hänellä on tilaisuus nauttia ylpeydestään vielä enemmän.

Se johtaa jatkuvasti niitä, joilla on älyä ja valtaa, kauemmas heidän korkeammista mahdollisuuksistaan.

Vain selvänäköinen voi tietää, kuinka totta tämä on. Mestareiden oppilailta on tapana katsoa tapaamiaan ihmisiä mahdollisen oppilaisuuden näkökulmasta. Kun näkee mitä ilmeisemmin hyvän ihmisen, ensimmäinen mieleen tuleva ajatus on, kuinka lähellä hän on, milloin hänestä voi tulla Mestarin oppilas? Meille se on suurin palkkio, arvokkain edistyminen, joka ihmisen osaksi voi tulla, että hän saavuttaisi vaiheen, jossa hän on arvollinen ottamaan kädestä yhtä näistä Suurista niin, että hänen tuleva evoluutionsa on varma. Sen saavuttaminen on sen jälkeen pelkästään ajankysymys ja tietysti tarvitaan myös kestävyyttä ja paljon kovaa työtä.

Vaikka on aivan totta, että edistys on jokaisen ihmisen kohdalla pelkästään ajankysymys, niin monen kohdalla kyse on selvästi niin pitkästä ajasta, että heitä käsitellään bulkkina, massana. Mutta samalla hetkellä, jolloin ihminen tulee lähelle vaihetta, jossa Mestari saattaa ottaa häntä kädestä, hänestä tulee

myös Mestarin oppilaiden kiinnostuksenkohde. He yrittävät aina auttaa häntä siihen pisteeseen, jossa lopullinen kontakti tulee mahdolliseksi. Tulee aina muistaa, että kyseessä ovat ihmisen omat ansiot asiassa. Ei ole minkäänlaista suosimista. Heti, kun Mestarin maksaa vaivan käyttää niin paljon energiaa kuin tarvitaan opettamaan ihmistä, hän tekee sen, mutta se kannattaa vasta, kun Mestari kykenee tekemään enemmän työtä ihmisen avulla kuin hän itse tekisi samalla energiamäärällä.

Tapaamme suuret määrät ihmisiä, jotka tuntuvat olevan aika lähellä tuota pistettä. He ovat niin hyviä tavalla tai toisella, ja jotkut herättävät niin suuria toiveita, että meistä tuntuu, että vain hyvin pienellä energiansuuntaamisella oikeaan suuntaan he voisivat olla soveliaita oppilaiksi. Ja sitten saamme petty-mykseksemme huomata, että mistään ei ole tullut mitään, ja he käyttävät elämänsä tavallisella tavalla. Olen erityisesti pannut tämän merkille tyttöjen ja poikien keskuudessa, joiden keskuudessa minun osani on ollut etsiä tapauksia, jotka herättävät toiveita. On monia nuoria ihmisiä, jotka ovat aika lähellä pistettä, jossa heistä voisi tulla hyvin edistyviä tässä suhteessa, jos heidän energiaansa olisi käännetty oikeaan suuntaan. Ja kuitenkin he eivät tartu tilaisuuteen. He tulevat vedetyksi mukaan tavanomaisen kouluelämän kilpailuun ja alemman ajattelun maailmaan. Ei se ole huonoa ajattelua, en tarkoita sitä, vaikka niinkin käy joskus, mutta he joutuvat mukaan eräänlaiseen suhteellisen maailmallisen ajattelun pyörteeseen. Heille asetettu päämäärä on yleensä menestyminen aineellisesti jollain tavoin – tulla suureksi insinööriksi tai lakimieheksi tai onnistua suuren kauppahuoneen johdossa.

Eivät vain vanhemmat odota heiltä jotain maailmallista uraa, vaan julkisessa mielipiteessäkin yleinen trendi vaikuttaa myös tähän suuntaan, ja on vaikea paeta yleisen mielipiteen vaikutusta. Se painaa päällemme kaikilta suunnilta koko ajan, ja saa ai-

kaan sen, että nuoret, jotka ovat niin lähellä korkeampaa, saavuttavat sen harvoin. Sen sijaan he valitsevat hyvin arvostettavan ja hyödyllisen uran, mutta eivät sitä korkeampaa. Olen seurannut joitakin tällaisia tapauksia, jotka vaikuttivat minusta hyvin todennäköisiltä, ja saanut huomata, että sama juttu on tapahtunut näille egoille useammassa inkarnaatiossa. He ovat olleet parissa kymmenessä inkarnaatiossa varsin lähellä ottaakseen tämän suuren askeleen, mutta ovat joka kerta kääntyneet pois. Käytännöllisesti katsoen aina on syynä ollut maailmallinen kunnianhimo, joka on vienyt heidät pois korkeammista mahdollisuuksistaan.

Kun Mestari Hilarion sanoi, että kunnianhimo vie ihmisiä, joilla on älyä ja voimaa, pois korkeammista mahdollisuuksistaan, luulen, että hänellä on täytynyt olla mielessään hyvin samankaltaisia tapauksia kuin mitä juuri kuvailin. Sillä niillä, joilla on edessään korkeampia mahdollisuuksia, täytyy olla niitä, joilla on älyä ja voimaa, ei aivan tavallisia ihmisiä. Hän ei sano, että kunnianhimo tuhoaa heidän elämänsä, vaan vain, että heillä on korkeampia mahdollisuuksia, joista he ovat kääntyneet pois. Ei varmastikaan ole pojalle pahaksi, että hän haluaa suureksi insinööriksi, lakimieheksi tai lääkäriksi. Ne ovat hienoja ammatteja kaikki, mutta on muita asioita, jotka ovat vielä hyödyllisempiä, ja hänelle olisi parempi, jos hän voisi nähdä ja valita vielä hyödyllisemmän toimintalinjan.

Emme voi sanoa, että maailmallinen työ on pahasta, vaan ainoastaan, että on parempaa työtä. Kun sanon parempaa, ei tarkoitukseni ole aliarvioida mitään näistä ammateista tai niiden arvoa maailmalle. Tarkoitan vain, että useimmat kyvykkyydeltään tavanomaiset kouluja käyneet ihmiset voisivat ottaa hoi- taakseen nuo velvollisuudet ja onnistua niissä, kun taas vain ne, joilla on takanaan tietty historia okkulttisesta näkökulmasta katsottuna, voivat onnistuneesti käydä okkulttisen koulutuksen

kapeaa ja vaikeaa polkua. Ne, jotka sitä seuraavat, voivat tehdä enemmän hyvää kuin ihminen, joka saa osakseen korkeaa arvostusta noiden ammattien keskuudessa. Joten jos lapsi, joka mitä ilmeisimmin on kykenevä lähtemään kulkemaan sitä, niin kenenkään ei tulisi asettua poikkiteloin.

Kunnianhimo on kuitenkin tarpeellinen opettaja. Sen tulokset muuttuvat suussa tomuksi ja tuhkakksi. Se osoittaa kuoleman ja karkotuksen tavoin lopulta ihmiselle, että itselleen työskenteleminen on työn tekemistä pettymystä varten.

Ihminen, joka saavuttaa sen, mitä on niin pitkään ja tosisaan halunnut, huomaa usein myöhemmin, että se ei ollut aivan sitä, mitä hän oli toivonut. Ihmiset, jotka suunnittelevat pääsevänsä valtaan ja korkeaan asemaan, huomaavat, että valta oli suuressa määriin illusorista, että sillä on esteitä kaikilla suunnilla kuten oli lordi Beaconsfieldin tapauksessa, josta mainitsin aiemmin. On mahdollista, että hän olisi tehnyt enemmän hyvää käyttämällä kaiken energiansa okkultismin pyrkimyksiin ja sen levittämiseen. Hänen teoksiaan ei lueta kovin paljon nykypäivinä, mutta niistä paistaa läpi okkulttinen tieto esimerkiksi hänen ihmeellisessä kertomuksessaan *Alroyd*.

Mutta vaikka tämä ensimmäinen sääntö tuntuu niin yksinkertaiselta ja helpolta, älkää sivuuttako sitä nopeasti. Sillä nämä tavallisen ihmisen paheet käyvät läpi hienovaraisen muuttumisen ja ilmestyvät uudelleen muuttuneessa muodossa oppilaan sydämeen.

Oppilaalle on olemassa erikoiskiusauksia ja -vaikeuksia. Tavallinen ihminen on ehkä ylpeä asioista, joita osaa tehdä. Mestarin oppilas tietää täysin hyvin, että hän ei saa olla ylpeä mistään saavuttamastaan eteenpäinmenosta. Eikä hän Mestarituntien voi hyvin ollakaan ylpeä, sillä kaikki ylpeys karisee jokaiselta, joka todella tuntee heidät. Hän saattaa osata tehdä monia asioita, joita toiset eivät osaa, mutta hän on jatkuvasti välttämättömyyden pakosta niiden läheisyydessä, jotka osaavat tehdä vielä suunnattoman paljon enemmän kuin hän. Ja tehdäksemme oikeutta Mestarien oppilaille voimme sanoa, että heistä ei usein löydy ylpeyttä. Mutta koko juttu on hyvin hienovarainen. Jollei oppilas pidä varaansa, hän huomaa olevansa ylpeä siitä, että ei ole ylpeä, ylpeä huomattessaan, kuinka nöyrä hän on huolimatta hienoista jutuista, joita hän osaa tehdä, ajatella ja sanoa. Tai hän voi yrittää päästä kyynärpäätaktiikalla eturiviin niiden keskuudessa, jotka palvelevat Mestaria, koska ylpeydessään hän ajattelee, että hän voi tehdä työn parhaiten ja että hänen läsnäolonsa huipulla on oleellista. Mutta H.P.Blavatsky on sanonut kirjoituksessaan *First Steps in Occultism*: ”Kukaan, joka ajattelee olevansa parempi tai mieluisampi Mestarille kuin oppilastoverit, ei ole Mestarin oppilas kauaa.” Ja Annie Besant sanoi kerran: ”Yksi okkultistin ensimmäisiä sääntöjä on olla niin huomiota herättämätön kuin mahdollista niin, että hänen persoonallisuutensa ei herätä pienintäkään huomiota.”

Ne, jotka opiskelevat okkultismia, mutta eivät vielä ole oppilaita, voivat langeta ylpeyden virheeseen helpommin. Se on suuri vaikeus niille, jotka kehittävät psyykkisiä kykyjä. He ovat sitä mieltä, että he voivat nähdä niin paljon enemmän kuin muut, että heille on avoinna niin paljon, mitä muut eivät tiedä, että he alkavat tuntea itsensä kanssaihmissiään paremmiksi. Se johtaa usein hyvin katastrofaalisiin seurauksiin. Kun näemme selvänäköisiä, jotka ovat hyvin ylpeitä, voimme pitää itsestään-

selvänä, että he eivät ole vielä harjaantuneita, että vaikka he ovat kehittämässä korkeampia kykyjä, he eivät ole vielä päässeet kontaktiin Mestarin kanssa. Ylpeyden puuttuminen on varma merkki läksyjen oppimisesta kunnolla.

On helppo sanoa: "En tahdo olla kunnianhimoinen", mutta yhtä helppo ei ole sanoa: "Kun Mestari katsoo sydämeeni, hän näkee sen tahrattomana."

Tämä on aivan eri asia. Voimme helposti vakuuttaa itsellemme, että emme ole kunnianhimoisia, emme koskaan itsekäitä tai ärsyyntyviä. Voimme vakuuttaa itsellemme monia asioita, mutta Mestari näkee kaikennäkevällä silmällään, joka erottaa tosiasiat kiillosta ja glamourista, jota heitämme niiden ylle katsoessamme itseämme.

Tosi taiteilija, joka työskentelee työtään rakastaen, on oikealla tiellä joskus varmemmin kuin okkultisti, joka luulee päässeensä omaan itseensä kohdistuneesta mielenkiinnosta, vaikka hän todellisuudessa on vain avartanut kokemuksen ja pyyteen rajaa ja siirtänyt kiinnostuksensa laajempaa elämänalaa koskeviin asioihin.

Kyyniset voisivat huomauttaa, että tosi taiteilija on tässä mielessä tuntematon taiteilija, mutta ei asia niin ole. Minä olen ollut paljon tekemisissä taiteilijapiirien kanssa sekä Englannissa että Ranskassa. Vaikka taiteilijoiden keskuudessa yleisesti ottaen on paljon kateutta ja arvostuksen puutetta, niin olen varmasti oppinut tuntemaan enemmän kuin yhden taiteilijan, joka

elää ja työskentelee rakkaudesta taiteeseensa eikä hyötyäkseen. Koska hän työskenteli näin, hän hylkäsi monia ilmeisiä mahdollisuuksia päästä eteenpäin maailmassa, kun ajatteli niistä hyötymisen olevan lojaalisuudenpuutetta taiteelleen. Ihminen, joka on valmis tekemään näin taiteensa vuoksi, on edistynyt alemmasta itsestä irti pääsemisessä. Tuon takana voi olla itsekään kunnianhimon korkeampia muotoja, mutta ainakin hän on edennyt pitkän matkan pelkän alemman itsen poispyyhkimisessä, kun hän on menettänyt kunnianhimensa maallista rikkautta ja menestystä kohtaan.

On vaihe, jossa okkultisti on voittanut lähes kaikki persoonallisuuteen liittyvät halunsa, kohonnut ihmisten tavanomaisen kunnianhimon yläpuolelle, mutta hänellä on edelleen kunnianhimoa erillisen yksilöllisyyden eli egon suhteen, ja hän ajattelee yleisesti sen edistystä sen hyvän asemesta, mitä voi tehdä toisille. Niinpä saattaa hyvin olla, että taiteilija, joka uhrasi ajatuksen itsestään, on lujemmin kiinni oikealla tiellä kuin okkultisti, vaikkei tiedä okkultismista mitään.

Näin on myös kahden seuraavan yksinkertaiselta tuntuva säännön laita. Viivähdä niissä, äläkä anna sydämesi liian helposti pettää itseäsi.

Tässä Mestari viittaa sääntöihin kaksi ja kolme, joita käsittelemme seuraavassa luvussa. Niissä käsketään meitä tappamaan elämän- ja mukavuudenhalu. Mestari varoittaa meitä olemaan varuillamme kaikkien kolmen suhteen, sillä mieli on pirullisen taitava keksimään tekosyitä, kaikenlaisia syitä tehdä sitä, mitä haluamme. Emme ehkä pidä itseämme erityisen taitavana tai älykkäänä, mutta kun katsomme taaksepäin keksimiämme te-

kosyitä tehdä, mitä haluamme, niin meidän on tavallisesti myönnettävä, että olemme osoittaneet hämmästyttävää kyvykkyyttä siihen suuntaan.

Sillä nyt, kynnyksellä erehdys voidaan korjata. Mutta jos viet sen mukanasi, niin se kasvaa, kantaa hedelmää, ja sinun täytyy kärsiä katkerasti hävittäessäsi sen.

CWL Tähän päättyy Mestari Hilarionin pitkä ensimmäinen sääntö. Mitä pitemmälle ihminen etenee okkulttisen kehityksen polulla, sitä syvemmälle hautautuu jokainen vajavaisuus, jota ei ole kitketty juurineen. Olettakaamme sen olevan itsekkyyt, joka on suurin ja yleisin kaikista puutteista, koska sen on niin monen muun alkusyynä. Ihminen saattaa olla päässyt eroon sen kaikista ilmenemismuodoista ja kuvittelee olevansa täysin vapaa siitä, mutta itse vajavaisuus saattaa edelleen olla kukistamatta.

Mitä pidemmälle hän kulkee Polulla, sen syvemmälle se hautautuu. Samanaikaisesti hän voimistaa asteittain käyttövälineittensä värähtelyvoimaa niin, että kaikki hänen ominaisuuksensa voimistuvat suuresti, olivatpa ne hyviä tai huonoja. Jos hänessä ja hänen olemassaolossaan on jokin huono ominaisuus, joka voi hyvin olla piilossa sekä häneltä itseltään kuin hänen ystäviltäänkin, se vahvistuu, ja tulee väistämättä aika, jolloin se purkautuu esiin ja tulee näkyväksi. Silloin se muodostaa vakavamman vahingon kuin varhaisemmassa vaiheessa, koska se on saanut edistyä huomattavasti, ja sen hävittäminen merkitsee melkoista kärsimystä.

AB Polulla kulkevan on tehtävä työnsä perusteellisesti. Kynnyksellä on erehdykset helppo korjata. Mutta ellei oppilas

pääse täysin eroon vallanhalusta ollessaan henkisen oppilaisuutensa varhaisessa vaiheessa, se vahvistuu. Ellei hän kitke sitä kun se on fyysisellä, astraalisella ja mentaalisisellä tasolla, vaan antaa sen juurtua egon henkiselle tasolle, hän saa huomata sen hävittämisen hyvin vaikeaksi. Syyruumiiseen asettunut kunnianhimo kulkee mukana elämästä toiseen. Fyysinen, astraalinen ja mentaaliruumin kuolevat, ja ihminen saa uudet, mutta syyruumin ei kuole kuin vasta kalpan³ päättyessä. Oppilaan on siis hyvä pitää varansa, ettei salli henkisen kunnianhimon koskettaa syyruumistaan ja rakentaa siihen erillisyyden elementtejä, jotka rajoittavat elämää yhä enemmän.

Tee työtä niin kuin tekevät ne, jotka ovat kunnianhimoisia.

AB Olen ottanut tämän lauseen pois sen omalta paikalta kirjassa, jossa se esiintyy säännön neljällä alustalla, ja tuonut sen huomiotavaksi tässä, johon se viittaa. Se on tsohanin kommentti ensimmäiseen sääntöön. Otamme aina ensin esiin säännön ja sitten kommentin, jonka tsohan on tehnyt sen selitykseksi. Kun panee ne yhteen, saa niiden merkityksen. Siten ne kuuluvat: ”1. Tapa kunnianhimo, mutta tee työtä niin kuin tekevät ne, jotka ovat kunnianhimoisia. 2. Tapa elämänhalu, mutta kunnioita elämää niin kuin ne, joille se on mieluinen. 3. Tapa mukavuudenhalu, mutta ole onnellinen niin kuin ne, jotka elävät onnen vuoksi.”

Vallan-, elämän- ja onnellisuudenhalu muodostavat maailmassa motiivien voiman. Nämä ovat palkintoja, joita Ishvara pitää kaikkien saatavilla, ja sen tuloksena evoluutio menee

³ Maailman kierroksen aika, kts. Salainen Oppi I ja II e-kirja, hakusana: kalpa.

eteenpäin. Kaikki kamppailut, joita ihminen käy saadakseen näitä, tuovat hänessä esiin ominaisuuksia ja saavat hänet kehittymään. Oletetaanpa, että tätä kaikkea ei yhtäkkiä olisikaan. Ihmiseltä katoaisi kunnianhimo, elämänhalu ja halu onneen. Se edustaa vaihetta, jonka ihmiset käyvät läpi ennen kuin heissä herää kaipausta henkiseen elämään. Sitä kutsutaan *vairagyaksi*, ja se on tyytymisen seurausta. Ihminen on nauttinut valtaa ja huomannut, että se ei tuo onnellisuutta. Hän on tehnyt työtä sen eteen ja saanut siitä kiinni, mutta on huomannut, että sen vaikutus sisäiseen egoon on pelkkä pettymys. Se ei ole sitä, mitä hän odotti eikä tuo tyydytystä. Otetaan esimerkiksi vaikka Venäjän keisari, joka oli inhimillisen vallan huipulla, mutta täysin kylälästynyt siihen ja toivo sydämestään pääsevänsä siitä vapaaksi. Historiassa ei ole epätavallista, että absoluuttista valtaa käyttävä saa *vairagya-pureman* ja luopuu asemastaan.

Tämän tuloksena on romahdus, kaikkien niiden motiivien väheneminen, jotka olivat saaneet hänet liikkeelle tähän asti. Silloin ihminen romahtaa ja sanoo: ”Miksi minun pitäisi tehdä mitään enää? En halua valtaa, joten miksi minun pitäisi tehdä työtä? En halua elämää, miksi sitten pitäisi jatkaa elämistä? En halua mukavuuksia, ne eivät tuo minulle tyydytystä. Miksi minun sitten pitäisi tehdä mitään hankkiakseni niitä.”

Nyt herää kysymys, kuinka stimuloida tällainen ihminen uudelleen toimimaan niin, että hän jatkaisi kasvuaan ja saattaisi evoluutionsa loppuun. Miten hänet saa nousemaan tästä romahduksesta? Vain saamalla hänet kiinnostumaan jumalaisesta elämästä hänessä itsessään, jossa eletään antamalla eikä ottamalla. Hän on nyt kriittisessä pisteessä urallaan. Jos hän pitää edelleen kiinni erillisestä itsestään, hänen tuleva elämänsä on täynnä kyllästymistä ja inhoa. Onko mahdollista saada hänessä heräämään halu todellista elämää kohtaan, joka koostuu itsensä anta-

misesta palvelemiseen eikä itsekkääseen joutilaisuuteen vetäytymisestä.

Nykyisessä tilassaan tällainen ihminen on arvoton olento maailmassa, hyödytön itselleen ja kaikille muille. Ennen tähän tilaan päätymistä hän oli voima, joka auttoi maailman yleistä evoluutiota, koska hän tunsu kiinnostusta niitä asioita kohtaan, joihin normaalit ihmiset tuntevat vetoa ja jotka mahdollistavat heidän kehittymisensä. Tähän täydellisen romahduksen ja hyödyttömyyden tilaan, johon hänet on saattanut motiivin katoaminen tavallisia alempia asioita kohtaan ilmestyy erityinen vetoisuus, joka koskettaa juuri niitä seikkoja, joiden motiivi häneltä on kadonnut.

Tässä tilassa olevalle ihmiselle tulee käsky, joka kuuluu: ”Tee työtä niin kuin ne, jotka ovat kunnianhimoisia.” Tämä liittyy ensimmäiseen opetukseen: tapa kunnianhimo. Se yksinään johtaisi apatiaan. Kun erillinen itse on nyt surmattu, ihmisellä on motiivi tehdä työtä, joten kuuluu toinen huuto: tee työtä niin kuin ne, jotka ovat kunnianhimoisia. Sitten tulee toinen käsky: kunnioita elämää niin kuin ne, joille se on mieluinen, ja sitten kolmas: ole onnellinen niin kuin ne, jotka elävät onnen vuoksi. Nämä ovat ne kolme käskyä, jotka aloittavat uuden elämän, kolme uutta motiivia, jotka tulevat kolmen entisen tilalle. Ihminen makaa kuin kuollut. Muodon elämä on kuollut. Nyt hänen on herättävä tietoisuuden elämään: Se tapahtuu näiden kolmen vetoisuuden avulla. Hänen on alettava tehdä jälleen työtä, mutta nyt hänen on oltava henkinen ihminen, joka elää ja tekee työtä, kun taas persoonallisuus toimii kuin kone. Hänen on elettävä enemmän kuin koskaan, vaikka elämänhalu, halu onneen ja valtaan ovat kaikki sammuneet. Tämä on vastaus kysymykseen, miksi minun pitäisi tehdä työtä.

Jos ihminen ei löydä vastausta, hän pysyy puolikuolleen tilassa eikä kasva edelleen. Mekaniikan opiskelijat tuntevat tämän kuolleen pisteenä, tasapainopisteenä, jossa ei ole voimaa, joka työntäisi häntä eteenpäin. Korkeammat voimat ovat toimineet vastapainona alemmille ja hävittäneet hänen aiemman itsekkyytensä ja kunnianhimonsa, mutta eivät ole vielä hänessä kyllin vahvoja lennättääkseen hänet eteenpäin täynnä energiaa ja tarkoitusta. Tämä tasapaino ei ole evoluution tehtävä. Mitä uusia motiiveja voidaan asettaa ihmisen eteen niin, että ne nostaisivat hänet tästä tilasta ja tekisivät hänestä aktiivisen? Vain yksi asia voi panna hänen sielunsa liikkeelle sisältäpäin – samaistuminen Ishvaran elämän kanssa maailmassa ja toimiminen tuon elämän osana toiminnan tulosten haluamisen asemesta.

Tälle lauseelle ei ole parempaa kommenttia kuin kolmas keskustelu *Bhagavad Gitassa*, jossa annetaan syyt, miksi ihmisen tulee tehdä työtä kadotettuaan yleiset motiivinsa, toiminnan tulosten halun:

Mutta ihmiselle, joka on yhtynyt Itseen, on tyytyväinen Itsen kanssa ja tyytyy Itseen, ei ole mitään, mitä tehdä:

Häntä ei kiinnosta asiat, joita maailmassa tehdään eivätkä niiden tekemättä jättäminen eikä mikään hänen tehtävänsä riipumistään.

Siksi velvollisuutensa suorittaminen jatkuvasti kiinnittymättä siihen, sillä suorittamalla toimintaa kiinnittymättä ihminen saavuttaa ylimmän.

Janaka ja muut saavuttivat täydellisyyden toimimalla. Siten sinunkin tulee suorittaa toimintaa pitäen silmällä myös maailman hyvinvointia.

Vaihe, jota tässä kuvataan, on vielä korkeampi kuin sen ihmisen, jota nyt ajattelemme. Olemme tarkastelleet vain Polun alkua, joka johtaa Itsen täyteen tajuamiseen. Mutta tässä annettu motiivi sopii häneenkin. Hän on oivaltanut ei-itsen tyhjyyden ja on siinä asemassa, jossa voi vastata yhden Itsen kutsuun. Hän on valmistautunut tekemään työtä motiivinaan maailman hyvä. Tällainen ihminen voi nyt ajatella yrittävänsä kerätä henkistä tietoa, koska se auttaa maailmaa, ei siksi, että hänestä itsestään tulisi sillä tavoin viisaampi. Hän on tekemässä tästä vähitellen itselleen päämäärää – jotakin oman yksilöllisen itsen ulkopuolella.

Lopulta hän jättää pois myös ylevän halun motiivinaan ja toivoo vain voivansa olla korkeamman väline ja tehdä, mitä Ishvara toivoo. Silloin hän oppii, että hän ei halua edes henkistä tietoa eikä edes tulla Mestariksi, vaan yksinkertaisesti tulle korkeamman elämän instrumentiksi. Olemalla aktiivinen kuten kunnianhimoiset, mutta motiivina toimiminen korkeamman elämän kanavana ihminen pääsee eroon viimeisistä kunnianhimon jäänteistä. Hänen energiansa on nyt sulautunut Logoksen tahtoon, siitä tulee hänen motiivinsa työskentelyyn.

Edellä lainatuissa *Bhagavad Gitan* säkeissä Sri Krishna selittää, kuinka ihmisen tulisi työskennellä saavuttaakseen ylimmän, oivaltaakseen jumalallisen läsnäolon ja voiman. Sitten hän selittää, kuinka tällaisen saavuttaminen ja oivaltaminen johtaa täydempään aktiivisuuteen kuin mikään muu aiemmin. Hän selittää, että Ishvaran aktiivinen työ pitää yllä kaikkea:

Oi Partha, ei ole mitään kolmessa maailmassa, mitä minun pitäisi tehdä eikä mitään, mikä voidaan saavuttaa, jää saavuttamatta ja kuitenkin olen mukana toiminnassa.

Sillä jos en olisi mukana kaikessa toiminnassa väsymättömästi, ihmiset maailmassa seuraisivat minun tietäni, oi Prithan poika.

Nämä maailmat kaatuisivat, jollen minä suorittaisi toimintaa.

Hän työskentelee maailman hyväksi, jotta universumin pyörä kääntyisi, ja hänen toimintansa ainoa motiivi on, että maailma kasvaisi ja kehittyisi, kunnes sykli tulee täyteen.

Sitten Sri Krishna jatkaa näyttämällä syyt, miksi ihmisen tulisi tehdä työtä, maailman ja ihmiskunnan hyväksi ja ylläpidoksi. Hänen tulee samaistua yhteen elämään, ei enää erillisiin muotoihin. Tuo elämä kantaa erillisiä elämiä saattaakseen ne täydellisiksi. Samaistuen yhteen elämään hänen tulisi tehdä työtä pelkästään kanssaihmistensä hyvinvoinniksi ja ylläpidoksi koko maailmassa, että kaikki liikkuva ja ei-liikkuva saavuttaisi määränpänsä, tulisi siksi, mikä se on Ishvaran ajattelussa, vaikka se ei olekaan saavuttanut tuota pistettä ilmenneessä elämässä. Koko Ishvaran universumi on täydellisenä olemassa hänen ajattelussaan, ja hän työstää vähitellen tätä ajatusta aineessa monissa vaiheissa. Niiden, jotka oivaltavat tämän olevan osa hänen elämänsä, täytyy tehdä työtä kuten hän tuon ajatuksen ilmenemiseksi täydellisesti, jotta elämänpyörän pyöriminen saisi päätöksensä.

Tästä ei seuraa välttämättä, että ihminen, jolla on todellisia henkisiä motiiveja, uskoo Jumalaan tai ajattelee häntä. Mutta joka tapauksessa hän tuntee jumalallisen elämän maailmassa ja vastaa siihen ja palvelee äärimmäisen antaumuksellisenä. Sellainen tapaus oli esimerkiksi vanha ystäväni Charles Bradlaugh, joka ei uskonut Jumalaan sellaisena kuin hänet ymmärrettiin hänen aikanaan, mutta oli siitä huolimatta aina valmis

kohtaamaan kärsimyksiä ja vaaroja, asettumaan ojaan sillaksi, jotta toisen voisivat kulkea kohti korkeampaa elämää.

Ja kuitenkin ei niiden, jotka tuntevat Ishvaran tahdon niin, että siitä tulee heille motiivi elämässä, ei tule sekoittaa niiden mieltä, jotka eivät vielä kykene tuntemaan näin ja toimivat halusta. Sri Krishna jatkaa:

Kuten tietämätön toimii kiinnittyneenä toimintaan, niin tulee viisaan toimia ilman kiinnittymistä haluten vain maailman hyvää, oi Bharata. Älköön viisas sekoittako tietämättömien mieltä, jotka ovat kiintyneet toimintaan, vaan pitäköön hän kaikkea toimintaa kiinnostavana toimien sopuinnossa minun kanssani.

Henkisen ihmisen on heittäydyttävä maailman työhön ja oltava esimerkkinä, koska viisaiden mallia muut noudattavat. Ihminen, jota massat katsovat ylöspäin, asettaa mittapuun, jonka mukaan muut toimivat. Jos hän on välinpitämätön toiminnan suhteen, hekin ovat. Hänen välinpitämättömyydellään voi olla korkeampi motiivi, mutta he eivät tiedä sitä, ja on luonnollista, että he erehtyvät hänen motiivistaan. Heissä välinpitämättömyys on peräisin tamaksesta, ja se estää heidän evoluutiotaan.

Ihminen voi sanoa: ”En halua tuloksia täällä tai swargassa. Miksi minun sitten pitäisi yrittää auttaa toisia sillä tiellä, joka johtaa noihin nautintoihin? Miksi minun pitäisi yrittää saada heidät toimimaan siihen suuntaan, jota pidän hyödyttömänä, jotta he hankkisivat itselleen sitä, mikä on hyödytöntä? Miksi minun olisi suunnattava toimintani antamaan sitä, mikä ei ole toivottavaa?” Vastaus on täysin selvä. Nuo toiminnan hedelmät ovat ehdottoman tarpeellisia massoille. Elleivät he halua näitä maailman iloja, näitä mukavuuksia ja kunniahimoa, näitä asioita, jotka saavat heidät toimimaan, heidän evoluutionsa pysähtyy. Elleivät he halua nautintoa täällä, swarga on heidän motiiv-

vinsa. Heidä on rohkaistava jotenkin toimimaan, kasvamaan ja kehittymään. Jos saat heidät vakuuttuneeksi, että nämä asiat ovat hyödyttömiä, he eivät kehity.

Ihmiskunnan evoluution kannalta on tärkeää, että annetaan esimerkki työn tekemisestä perusteellisesti ja täysin hyvin. Työt ei tule koskaan tehdyksi täysin hyvin, niin kauan kuin me teemme työtä halusta. Vaikka ihminen voi tällaisessa tapauksessa osoittaa ihailtavaa esimerkillisyyttä energiassa ja kestävyudessa, niin hänen työskentelyssään on häivähdys itsekkyyttä, mikä tekee epätäydellisen esimerkistä, jonka hän antaa. Hän voi työskennellä hyvin huolellisesti, mutta hän tekee työtä itselleen. Hän ei silloin tee parastaan, koska hän ajattelee muuta kuin vain työtä, hän ajattelee ainakin osittain työn tulosta hänen itsensä kannalta.

Herra tekee työtä täydellisesti niin, että maailma voi mennä eteenpäin. Siksi meidän tulisi tehdä työtä samassa hengessä. Meidän on tehtävä työtä paremmin kuin parhainkaan maailmallinen ihminen, koska motiivimme on Jumalan ja ihmisten palveleminen eikä oma etumme. Teemme työtä ihmiskunnan asian vuoksi. Emme juokse ympäriinsä etsimässä toimintaa toiminnan vuoksi. Monet tekevät työtä nautinnosta, jota saavat toiminnasta, koska he eivät tunne olevansa elossa, elleivät ole aktiivisia, he pitkästyvät. Tämä tila on varsin kaukana ihmisestä, joka tyytyy Itseen. Hän ei pitkästy koskaan eikä etsi kohdetta, jossa purkaa aktiivisuuttaan. Hän tekee työtä, koska se on hänen velvollisuutensa, eikä hän halua toimia, kun jokin ei ole hänen velvollisuutensa. Näin hän ymmärtää toimimattomuuden toiminnassa. *Bhagavad Gitan* neljännessä keskustelussa Sri Krishna tekee huomioita toiminnasta, väärästä toiminnasta ja toimimattomuudesta:

”Mitä toiminta on ja mitä toimimattomuus?” Tämä askarruttaa viisastakin. Selvitän siksi sinulle toimintaa, sen tietämällä vapaudut pahasta.

On tarpeen erottaa toiminta, laiton toiminta ja toimimattomuus. Mystinen on toiminnan polku.

Se, joka näkee toimimattomuutta toiminnassa ja toimintaa toimimattomuudessa, on viisas ihmisten keskuudessa. Hän on sopusoinnussa jopa kaikkea toimintaa suorittaessaan.

Sanotaan, että näitten asioitten rajat eivät selviä viisaillekaan. Oikea toiminta on velvollisuus, se, jossa ihminen ilmaisee Ishvaran elämää *omalla paikallaan*. Siinä hän on kanava tai agentti, joka tekee työtä sellaisella tiedolla, tarkkuudella ja täydellisyydellä, jota voi osoittaa vain sellainen, joka ei ole kunnianhimoinen. Jos otat hänen työnsä ja asetat sen kunnianhimoisen tekijän työn rinnalle, niin tulet näkemään, että se on yhtä hyvin tehty, ehkä vielä paremmin, koska se on tehty itsensä antaen ja täydellisessä tasapainossa.

Jos kohtaat ihmisen, joka ei tee työtä tällä tavoin, ja joka on kadottanut halun toiminnan tuloksia kohtaan, joka tekee vähemmän kuin hänen pitäisi, työskentelee vähemmällä energialla, vähemmän kiinnostuneena ja vähemmän täsmällisesti, koska hänellä ei enää ole persoonallista motiivia, niin silloin olet kohdannut jonkun, joka ei ole oppinut velvollisuutta toimia ennen kuin ryhtyi harjoittamaan toimimattomuutta. Minulla on sanottu tietyistä ihmisistä: ”Nämä ihmiset ovat aloittamassa toimimattomuutta ennen kuin ovat toimineet, koska he tunnustavat älyllisesti toiminnan tulosten arvottomuuden ennen kuin he ovat saavuttaneet pisteen, jossa he tekevät työtä epäitsekästi. He eivät ole hyviä maailmallisia ihmisiä, koska he ovat lopettaneet olemasta, eivätkä he ole henkisiä, jotka käyttävät energiansa ihmiskunnan evoluution hyväksi.”

Ihmisellä, joka on saavuttanut tilan, jossa toiminnan tuloksilla ei ole häneen vaikutusta, on valittavana kaksi elämää. Hän voi vetäytyä viidakkoon elämään erakkona tai hän voi käyttää aikansa ihmisten asioiden kimpussa. Jos hän on riittävän kehittynyt mentaali- eli henkisen tason energioiden käytössä, eläminen fyysisessä toimimattomuudessa voi olla hänelle parasta. Tällainen ihminen auttaa maailmaa paljon enemmän kuin hän voisi maailman hyörinässä. Kuitenkin Mestari lähettää usein tällaisen ihmisen takaisin maailmaan elämään viimeisen elämänsä siellä. Silloin hän elää tahrattoman toiminnan elämän, näyttää maailmalle esimerkkiä todellisesta toiminnasta, viettää elämää, jossa vallitsee täysi aktiivisuus ja energia, jota kunnianhimoisimmat osoittavat.

Kun ihminen elää henkistä elämää maailmassa, ei ole mahdollista ulkoisin keinoin kertoa, saako hänet liikkeelle halu vai velvollisuus. Mutta on yksi pettämätön testi, jolla voi aina arvioida omia motiivejaan. Miten sinuun vaikuttaa se, kun näet toiminnan tulokset edessäsi? Jos ihmisen työssä on mukana vähäisintäkään kunnianhimoa, hän on pettynyt, jos epäonnistuu ja ilahtunut, jos onnistuu. Jollei hän kärsi epäonnistumisesta, ei persoonallisuuden elementti ole mukana hänen työssään. Sillä jos hän on tehnyt työtä, koska Ishvara tekee työtä, ihmiskunnan hyväksi, hän tietää, että hänen epäonnistumisensa ei ole epäonnistuminen Ishvaralle, vaan että epäonnistuminen on osa hänen suunnitelmaansa. Ishvaran osalta epäonnistuminen ei ole mahdollista, ja usein ihmisen epäonnistuminen on yhtä tarpeellista lopulliselle onnistumiselle kuin onnistuminen. Hänen ihmisenä lähetetään toisinaan näyttämään osaa epäonnistumisesta, jotta he vahvistuisivat ja oivaltaisivat, että siellä, missä on epäonnistumista, on myös onnistumista.

Työskenteleekö ihminen todella osana Ishvaran elämää, näkyy parhaiten hänen täydellisessä tyytymisessään menestyksiin

ja tappioihin. Jos tyytyminen on täydellistä vailla tyytymättömyyden varjoa, hän on ehdottomasti tehnyt työtä ihmiskunnan ylläpidon eteen. Silloin työ ei sido häntä, ja hän on ratkaissut ongelman toimimattomuudesta toiminnassa. Hän on oppinut käyttämään käyttövälineitään ja gunia samaistumatta niihin. Tavallisesti gunat käyttävät ihmistä, mutta Polulla kulkeva käyttää gunia. Useimpia ihmisiä kannattelevat eteenpäin luonnon energiat. Kun energiat ovat aktiivisia, he tekevät työtä. Mutta Polulla kulkeva ottaa nuo energiat työnteon instrumenteiksi ja käyttää niitä toimien niiden takana. Kunnianhimoista ajavat gunat silloinkin, kun hän ajattelee tekevänsä työtä, mutta ihminen, joka on päässyt niiden tuolle puolen, ohjaa niitä Ishvaran viitoittamaa evoluutiotietä pitkin, eikä samaistu niihin. Näin *Bhagavad Gita* opettaa tästä:

Kun hän on hylännyt kiinnittymisen toiminnan hedelmiin, hän aina tyytyvänenä ei etsi pakopaikkaa. Hän ei tee mitään, vaikka tekee toimintaa.

Hän ei toivo mitään, hänen mielensä on hänen hallinnassaan kaiken ahneuden hylänneenä hän toimii vain kehollaan eikä tee syntiä.

Hän tyytyy siihen, mitä on saanut ilman yritystä, vapaana vastakohtapareista, ilman kateutta, menestys ja tappio tasapainossa. Vaikka hän toimii, se ei häntä sido.

Yhtä kiinnittymisen loppumisen kanssa, sopusoinnussa ajatuksen viisaudessa hänen työnsä on uhrausta, kaikki toiminta sulaa pois.

Siten ihmisen, joka huomaa olevansa tasapaino-, välinpitämättömyyspisteessä, täytyy löytää jokin keino lisätä korkeampia vaikutuksia sisällään niin, että ne kannustaisivat häntä tähän henkisen toiminnan elämään. Hänen tulee hyödyntää medi-

taatiota. Hänen täytyy yrittää käyttää hyväkseen mitä tahansa tunnetta itsessään. Ja hänen täytyy tietoisesti tarttua jokaiseen tilaisuuteen palvella. Hänen on lähdettävä liikkeelle jopa ilman halua liikkua tai jopa vastoin halua olla liikkumatta.

Hänen *täytyy* liikkua. Jos hän voi löytää jonkun, jota kohtaan tuntee arvostusta, jonka esimerkki inspiroi häntä toimintaan, siitä on suuri apu tämän siirtymävaiheen yli pääsemisessä, jossa hän muutoin saattaa pudota pois evoluutiosta joksikin aikaa. Jos hänen mieleensä tulee halu olla mieliksi jollekin, jota ihailee, hän voi käyttää sitä vaatimaan itseltään jotain siihen asti, kunnes hänessä herää tunne Ishvaran elämän pakottavasta voimasta. Silloin hän käyttää tätä tunnetta kantamaan itsensä toiselle puolelle ja pois romahduksentilasta.

CWL Kun ihminen on pannut syrjään kunnianhimon omaa työtään kohtaan, hänen käsketään tehdä työtä kuten ne, jotka ovat kunnianhimoisia. Siinä ihmiset käyvät tavallisesti läpi kolme vaihetta. Ensin on työ maallisten tulosten vuoksi. Sitten tulee vaihe, jossa ihminen alkaa tehdä työtä edelleenkin tulosten vuoksi, mutta taivaallisten tulosten. Eri kirkkokunnat esittävät usein tätä meille. Meidän on luovuttava tästä elämästä elääksemme ikuisesti taivaassa, tulemme seisomaan Jumalan valtaistuimen juuressa jne. Useimmat käyvät läpi nämä kaksi vaihetta tehden ensin työtä maallisten tulosten ja sitten taivaallisten tulosten vuoksi. Joissakin tapahtuu jonkin verran parannusta toisessa vaiheessa, koska he tekevät työtä miellyttääkseen jumaluuttaan. Esimerkiksi monet kristityt tekevät työtä rakkaudesta Jeesukseen, ja se on ihailtavaa, koska se on epäitsestä. Se on korkeampi vaihe kuin vain persoonallisten tulosten vuoksi, vaikka se onkin taivaallinen.

On vielä korkeampi vaihe, tehdä työtä työn itsensä vuoksi, mutta useimmat ihmiset eivät ymmärrä sitä vielä. Monet taitei-

lijat ymmärtävät. On taiteilijoita, jotka tekevät työtä taiteen vuoksi, olipa heidän lajinsa mikä tahansa. Kuten eräs suuri runoilija sanoi: ”En tee muuta kuin laulan, koska minun täytyy.” Hän tarkoitti, että hänen on annettava ilmaus sille, joka tulee hänen kauttaan viestinä maailmalle. Toinen tunsikin samoin ja sanoi, että hän arvosti runojaan, ei siksi, että ne olivat hänen omiaan, vaan siksi, että ne eivät olleet. On siis joitakin, jotka tekevät työtä taiteen itsensä takia, ei itselleen, ei tullakseen kuuluisiksi, ei muita miellyttääkseen, ei edes miellyttääkseen Jumalaa sellaisena kuin idea yleensä käsitetään, vaan koska heistä tuntuu, että viesti on tulossa heidän kauttaan, ja heidän täytyy antaa se ulos. Tämä on se korkea saavutettava vaihe.

Sitten on vielä kaikkein korkein vaihe, kun ihminen tekee työtä, koska hän on osa jumalallisuutta ja hänen osanaan hän haluaa jumalallisen suunnitelman toteutuvan. Joskus ihmiset huijaavat itseään ja ajattelevat työskentelevänsä sen hyväksi, vaikka heidän ajatuksissaan itsestään on vielä huomattavasti alempien ideoiden makua. Voimme aina testata itseämme tämän suhteen. Se käy parhaiten, kun olemme sattuneet epäonnistumaan, mitä tapahtuu aika ajoin meille kaikille. Kuten presidenttimme on usein selittänyt, jos teemme työtä todellakin päättäväisesti ja tiedostaen jumalallisuuden osana, kokonaisuuden osana, epäonnistuminen ei vaivaa meitä vähäisimmässäkään määrin, koska tiedämme, että Jumala ei voi epäonnistua. Jos jonakin aikana jokin tietty toiminta vaikuttaa epäonnistumiselta, se on suunnitelmassa ja siksi tarpeellinen asia, eikä oikeastaan todellinen epäonnistuminen. Mikään ei voi olla epäonnistuminen jumalallisuuden kannalta, joten emme kannu huolta siitä. Ainoa kysymys on, oliko epäonnistuminen meidän syytämme. Mutta jos tiedämme, että olemme tehneet parhaamme, mutta asia epäonnistui siitä huolimatta, niin tiedämme, että kaikki on hyvin.

Tällaisten huomioiden ei kuitenkaan pidä tehdä meistä huolimattomia tai välinpitämättömiä ajan suhteen. Osa työtämme on käännyt toisia jähmeydenopista palvelunpolulle, ja yksikin onnistuminen tässä merkitsee, maailma on päässyt eteenpäin. Kaikki, mitä on, on varmasti parhain päin, mutta vain, jos olemme tehneet parhaamme. Jos on ketään, joka ei ole tehnyt parastaan osuudessaan työssä, niin mitä on, ei ole parhain päin, koska se voisi olla paremmin. Vasta, kun olemme tehneet ehdottomasti kaiken, meillä on oikeus tukeutua tähän. ”Olen tehnyt kaiken, minkä voin. Jos en kaiken jälkeenkään onnistu, niin kumarran minua korkeammalle voimalle.” Olen aivan varma, että se, mitä on tehty, ei loppujen lopuksi ole mennyt hukkaan, ja mitä näille ihmisille lopulta tapahtuu, on todellakin heidän parhaakseen.

Voi olla, että se on vain illuusio, mutta siinä tapauksessa hyvin voimallinen tämä filosofinen näkemys, että sillä ei ole väliä, saatko aikaan jotain nyt tai miljoonassa vuodessa. Minusta sillä on väliä minulle, ja siksi sillä täytyy olla väliä muillekin. Jos kykenemme saamaan heidät tarttumaan tilaisuuteen edistyä aikaisemmin, niin meidän pitäisi tehdä tämä suurenmoinen juttu heille. En osaa sanoa, onko sillä pitkän päälle eroa Logokselle, jossa kaikki tämä liikkuu, mutta todennäköisesti hänen toiveensa on, että me kaikki kehittyisimme. Ja jos hän toivoo, että näin tapahtuu, niin hän varmasti toivoo myös, että se tapahtuisi niin pian kuin mahdollista. Me toteutamme selkeästi hänen toivettaan, kun yritämme painaa eteenpäin Polulla, joka johtaa täyteen ykseyteen hänen kanssaan, ja autamme muita tällä Polulla niin, että en näe, että on sama, astuvatko ihmiset virtaan tässä maailmanajassa tai tässä ketjussa vai odottavatko seuraavaa. Minä teen kaiken voitavani auttaakseni ihmisiä tekemään sen tässä ajassa.

Ehkä toisena testinä olisi, olemmeko halukkaita ottamaan vastaan *mitä tahansa* työtä, joka on hänen työtään, olemmeko halukkaita auttamaan korkeita ja alhaisia. Hänelle ei ole olemassa korkeaa tai alhaista, mitä tulee edistykseen, joskin jokin osa hänen systeemissään voi olla edistymiseltään korkeammassa tai alemmassa vaiheessa. Se on paljolti niin kuin pyörän pyöriminen. Jokin kohta lähestyy korkeinta pistettä, kun pyörä pyörii, mutta kaikki liikkuu pyörän liikkeen mukana. Meidän työmme on auttaa kokonaisuutta eteenpäin, työntää pyörää mistä kohdasta tahansa. Kaikkien tasojen elämä on jumalallista elämää. Se on hiukan enemmän kehkeytynyttä joissakin vaiheissa verrattuna toisiin, enemmän kehkeytynyttä ihmisessä kuin eläimessä, eläimessä enemmän kuin kasvissa, kasvissa enemmän kuin mineraalissa. Mutta se on jumalallista elämää kaikkialla, ja kun autamme mitä tahansa sen osaa, autamme jumalallista suunnitelmaa. Se, mikä on korkeampaa tai alemmaa, on muoto, johon elämä on valettu. Muoto sallii suuremman tai vähäisemmän kehkeytymisen, mutta elämä on yksi elämä. Tämän täytyy olla hänen näkökulmansa, idea siitä, että kaikki elämä on todellisuudessa yksi ja sama. Se on hyvin erilainen kuin meidän näkemyksemme. Tästä näkökulmasta katsottuna ei ole korkeaa tai alhaista, koska kokonaisuus liikkuu yhdessä. Tämä ei muuta sitä tosiasiaa, että saattaa olla joitain, joissa elämä on enemmän kehkeytynyttä, kykenevää antamaan suurempaa apua, ja toisia, jotka kykenevät vain alemman asteen apuun. Se, että niitä, jotka ovat löytäneet sen, mitä voivat tehdä parhaiten, kutsutaan usein alempaan työhön, ei pitäisi lannistaa ketään vähäisimmässäkään määrin, koska hekin työntävät samaa pyörää, auttavat samaa jumalallista elämää tulemaan esiin.

LUKU 4

SÄÄNNÖT 2-4

2. Tapa elämisenhalu.

Kunnioita elämää niin kuin ne, joille se on mieluinen.

AB Olemme jo jossain määrin tarkastelleet tätä ja seuraavaa aforismia. Sama pätee tähänkin kuin kunnianhimon tappamiseen ja työskentelemiseen niin kuin kunnianhimoiset. Oppilaan on päästävä eroon halusta persoonalliseen elämään, kaikkeen, mikä antaa energiaa persoonalliselle itselle ja vastaa hänen persoonallisten halujensa täyttymiseen. Hänen ei tule enää iloita pelkästään oma elämänsä laajentumisesta sillä, että siihen tulee mukaan yhä enemmän ulkoisia asioita.

Kaikkialla maailmassa ihmisten voi nähdä etsivän innokkaasti täydempää elämää. He tavoittelevat sitä eriasteisella ahneudella, kamppaillen ja taistellen saadakseen lisää kaikkea, mikä vetoaa heidän kiihkeään ja kouliintumattomaan mielikuvitukseensa ja saa siksi aikaan suuren määrän henkilökohtaisia ja sosiaalisia ongelmia. Mutta oppilaan täytyy päästä eroon halusta lisätä ja laajentaa omaa yksilöllistä ja erillistä elämäänsä. Hänen on päästävä korkeampaan elämään ja haluttava vain olla siellä, missä ja milloin ikinä häntä universumissa tarvitaan yhden elämän ilmauksena. Tässä universumissa on paljon, mitä voi tehdä. Kun kaikki halut erilliseen yksilölliseen elämään ovat muuntuneet ja kaikki persoonalliset sympatiat poissa, niin ajassa oleva tarve ohjaa henkisen ihmisen valintaa. Aina kun tarvitaan apua, se on työn paikka tällaiselle vapautuneelle sielulle. Hän ei välitä muusta kuin olla instrumentti, milloin instrumenttia tarvitaan. Hänen elämänsä on hänelle hyödyllinen ja arvokas vain universaalisen elämän osana.

Ihminen, joka on menettänyt elämisenhalunsa, kohtaa vaarallisen pisteen. Hän voi alkaa pitää elämää arvottomana kaikille, koska asiat, joita se tarjoaa, ovat hänelle arvottomia. Hänen asenteensa maailmaa ja kanssaihmissiään kohtaan voilla olla ylenkatse. Hän voi katsoa heitä alaspäin ja torjua heidät hölmöinä, puhua heistä epäkunnioittavasti ja pitää heidän motiivejaan alhaisina. Tällainen asenne häneltä on hyvin luonnollinen, mutta täynnä vaaroja ja pohjimmiltaan paha. Se osoittaa, että hän ei ole oivaltanut Itseä, joskin hän on saattanut oivaltaa, mitä ei-itse sellaisenaan on. Jos hän halveksii jotain elämää, vaikka kuinka kehittymätöntä, niin hän unohtaa, että ilmennykset ovat Ishvarasta, ja hänelle tarpeellinen ja kiireellinen viesti kuuluu: ”Kunnioita elämää niin kuin ne, joille se on mieluisaa.”

Jos hän kysyy, miksi hänen pitäisi suhtautua siihen kunnioituksella, vastaus on, koska se on jumalallista. Se on vaihe, jossa Ishvara toimii, vaihe, joka on Ishvaralle yhtä tärkeä kuin korkeampi vaihe, jossa *hän* on nyt. Kun puhumme korkeasta ja alhaisesta, puhumme evoluution ja ajan näkökulmasta, toisiaan seuraavista muutoksista, joista aika muodostuu. Ishvara ei katso maailmaa näin. Hänelle ei mikään ole suurta eikä pientä, ei vihattavaa eikä rakasta. Kaikki on jossain vaiheessa tiellä, jolla kaikki tekevät matkaa samaa päämäärää kohti. Alhainen on aivan yhtä välttämätön evoluutiolle kuin muoto, jota tavallisesti kutsumme korkeammaksi. Siten oppilaan ei tule langeta halveksimisen virheeseen mitään elämää kohtaan siksi, että se kuuluu siihen, mitä kutsumme alemman asteen evoluutioksi. Jokainen asia omalla paikallaan on oikein ja hyvää. Tämän perustavaa laatua olevan totuuden tunnustaminen tarkoittaa, että ihmisen on rakastettava kanssaihmissiään, koska hänen on opittava pitämään heistä huolta kehityksessä olevana universaalisena elämänä.

Pidetään itsestäänselvänä, että alhaisemmalla vaiheella oleva ihminen on hupsu, sensuelli äärimmäisen luotaantyöntävä laiskimus. Hänen viehätystenpuutteensa on muodossa, ei elämässä. Muoto sokaisee meidät. Koska se, että katsomme alas päin toista ja käännämme hänelle selkämme, on merkki meidän ylivoimaisuudestamme, tuloksena on paremmuudentunne, joka ruokkii halveksuntaa. Mutta tosiasiallisesti ainoa asia, jossa olemme parempia, on muodon evoluutio. Essenssi on sama, hänen mahdollisuutensa vastaavat omiamme, ja keskukselta käsin katsottuna hän on kuin me. Polulla kulkeva yrittää nähdä asiat keskukselta käsin yhtä hyvin kuin ympärysviivalta. Hänen on siksi kunnioitettava elämää ja oivallettava, että Ishvaran elämä on ainoa elämä. Muoto on se, jossa Ishvara on valinnut haluavansa ilmentyä tietyn aikaa, ja jos se on kyllin hyvä Ishvaralle, se on ihan hyvä myös meille.

Universumissa kaikissa kasvuvaiheissa täytyy olla muoto. Mikään ei ole korkeampi tai alhaisempi, vaan kaikki ovat tasa-veroisia. Ero on olemassa niin kauan, kun olemme itse prosessissa, mutta eroa ei ole, kun olemme kasvaneet siitä ulos.

Kun olemme luopuneet kaikesta kiinnostuksesta sitä kohtaan ja jättäneet syrjään kaikki kysymykset muodosta ja hedelmistä, niin voimme kunnioittaa elämää sen kaikissa ilmennyksissä. Osittain kehittynyt, muotoihin sidottu ihminen on halukas auttamaan niitä, jotka ovat suhteellisen lähellä häntä, ja jotka voivat palkita häntä hänen vaivoistaan. Hän ei ole taipuvainen auttamaan niitä, jotka ovat alempana. Mutta ihminen, joka auttaa Ishvaran näkökulmasta katsoen, auttaa kaikkia. Hänen velvollisuutensa on auttaa heitä, missä he ovatkin. Hänen toimintansa on Ishvaran toimintaa. Hän auttaa niitä, joita tiellään kohtaa, olivatpa he korkeita tai alhaisia, kunnioittaa elämää heissä kaikissa ja auttaa, missä tarvitaan apua. Hän ei salli sen seikan saattaa häntä ymmälle, että koko elämä ei ole läsnä ih-

misessä. Hän tietää, että Ishvaran työ tapahtuu siten, että elämä tulisi esiin, ja ihminen tekisi työtä tuodakseen sen näkyviin ilmennyksessä. Hän ei erehdy ajattelemaan, että Itsessä oleminen olisi kaikki. Hän tekee työtä ilmennyksen hyväksi kunnioittaen ja rakastane elämää. Näin hän välttyy ylenkatseen vaaralta, joka muutoin estäisi elämän tulemistä esiin hänessä itsessään rakentamalla erottavaa muuria.

Tavassa, jolla tavallinen ja ikuisessa elävä ihminen katsoo maailmaa, on valtava ero. Ikuisessa elävä näkee elämän täynnä mahdollisuuksia, vaikkakin vielä kehittymättöminä, sillä hän elää ikuisessa, ja kun katsoo elämää tuosta näkökulmasta, se näyttäytyy kauneutensa täytydessä. Tämän tilan alapuolella näemme siitä vain tietyn vaiheen ajassa emmekä ikuisessa, emmekä siksi kunnioita sitä, kuten pitäisi. Mutta vapautunut sielu, joka elää ikuisessa, näkee sen sellaisena kuin se on. Ja vaikka hän katsoo sitä tietynä aikana jossain vaiheessa olevana, johon se on päätenyt, hän ei voi tuntea vastenmielisyyttä sitä kohtaan, koska hän tietää, että tuo vaihe on täysin normaalia.

Käytännön tuloksena tästä on, että mitä korkeammalla ihminen seisoo, sen suvaitsevaisempi hän on kaikkea elämää kohtaan, ja sitä suurempi on hänen myötätuntonsa kaikkea kohtaan, koska se lähestyy Logoksen itsensä myötätuntoa. Kun ihminen hävittää itsessään elämisenhalun, halun erilliseen itseen ja kuitenkin kunnioittaa elämää niin kuin ne, jotka sitä haluavat, hän alkaa saada tuntumaa ikuisuudesta, joka tekee hänelle mahdolliseksi kunnioittaa elämää, missä muodossa se ilmennykään. Hänelle tulee silloin mahdottomaksi tuntea halveksuntaa niitä kohtaan, jotka ovat hänen alapuolellaan. Hän tunnistaa jokaisen omalla paikallaan olevan täydellisen elämän ilmaus.

CWL Voimme tässäkin käsittää opetuksen kahdella eri tavalla kuten edellisen säännön tapauksessa. Epäilemättä aloittelijan täytyy tappaa halu ainakin yhdenlaiseen ulkoiseen elämään, joka haittaa työtä, joka on tehtävä. Ihmisen, josta tulee Mestarin oppilas, täytyy olla ehdottoman suostuvainen tekemään, mitä ikinä hänen eteensä pannaan, mennä sinne tai tänne, jättää tuo tai tämä ilman, että se vaikuttaa tunteisiin. Jos hän ajattelee, että teen tällaista työtä ja teen sitä hyvin ja haluan jatkaa sen tekemistä, hän voi kohdata vaikeuksia, koska hänestä on tulossa omahyväinen. Oletetaan, että hänet otetaankin pois työstä, jota hän tuntee osaavansa tehdä ja pannaan tekemään jotain, mikä on hänelle uutta. Hänen on hyväksyttävä se täysin iloisena. Muutoksen syynä voi olla se, että tämä toinen työ on tarpeellisempaa tai koska hänen on opittava jotain uutta, kun hän kerran on oppinut tuon yhden asian.

Olemme huomanneet, että evoluutiovoimat toimivat usein tällä tavoin aivan riippumatta oppilaan erikoisharjoittamisesta. Jokaisesta on mieluisaa tehdä sitä, mitä hän tuntee osaavansa tehdä hyvin, mutta evoluutiovoimat haluavat kehittää ihmistä kokonaisvaltaisesti, ottavat hänet usein pois siitä, mitä hän osaa ja panevat hänet tekemään jotain muuta, mitä hän ei osaa vielä tehdä hyvin, koska ne haluavat hänen kehittävän jotain uutta voimaa. Ensi alkuun hän ei osaa tehdä sitä, mutta hänen on tehtävä työtä, kunnes hän osaa. Näin toimii evoluutio tavallisesti, ja samoin Mestari oppilaittensa harjoittamisessa. Jos he osaavat jotain hyvin, heidät pidetään tekemässä sitä jonkin aikaa, mutta lähetetään sitten aika yhtäkkiä tekemään jotain muuta, ja heidän on oltava yhtä halukas tekemään sitä työtä myös. Varmasti on tapettava myös halu tietynlaiseen fyysiseen elämään.

Korkeammalla tasolla sama on totta myös egon elämään nähden. Oppilas tietää, että jos hän katsoo taaksepäin menneisiin inkarnaatioihinsa, että hänen egonsa on kulkenut tiettyjä

reittejä, ja hän on kehittänyt tiettyjä ominaisuuksia ja voi yksilöllisyyden näkökulmasta toimia hyvin näitä reittejä kulkien. Hänet voidaan äkkiä ottaa pois niiltä. Yksilöllisyyden, egon on hyväksyttävä se, mikä sille tulee sen harjoittelun aikana, ja siinäkin meidän on oltava vapaita tunteesta, että tämä työt tai tie olisi parempi kuin toinen. Opimme ymmärtämään tämän, kun tapaamme eri säteiden ja erityyppisiä ihmisiä. Meistä tuntuu, että oma säteemme ja tyyppimme on paras. Teoriassa ehkä myönnämme, että toisten säteiden on oltava yhtä hyviä kuin meidän, mutta vain harvat voivat sydämestään todella tuntea sympatiaa heitä kohtaan. Siten esimerkiksi se, joka on tehnyt työtä filosofisen tai tieteellisen lähestymistavan mukaisesti, koee hiukan vaikeana aktiviteettinsa kääntämisen taiteelliseen tai seremonialliseen palvelun lähestymistapaan. On vaikea kääntää sympatioitaan toiseen suuntaan ja antaa niiden virrata yhtä vapaasti, mutta tämä on yksi niistä asioista, jotka meidän on opittava, jos tarpeellista.

Heti, kun ihminen tuntee ykseyttä, hänen näkemyksensä asioista kadottaa intohimoisuutensa. Kaikki työ on silloin hänestä sama, ei niin, että hän osaisi kaikkea yhtä helposti, mutta hän näkee niiden kaikkien johtavan samaan pisteeseen. Kehittymätön ihminen ei ymmärrä tätä. Hän ajattelee, että korkeamman näkökulman omaksunut ihminen on kylmä, kova ja vailla sympatiaa. Näin on, koska alempi ihminen ajattelee itseään ja haluaa kaikenlaista persoonallista tyydytystä, kun taas toinen ajattelee vain tehtävää työtä ja panee kaiken energiansa siihen. Kun työ Logoksen suunnitelman puolesta alkaa sarastaa ihmisen mielessä, hän näkee sen kaikkein tärkeimmäksi ja käyttää kaiken energiansa siihen ja yrittää kaikkea, mikä on parasta tälle työlle, jopa pienimmistäkin jokapäiväisen elämän yksityiskohdista huolehtiminen. Hän suuntaa vaununsa kohti tähteä. Hän nostaa edessään olevat ihanteet hyvin korkealle ja hyvin

kauas tavanomaisesta ymmärryksestä, ja on väistämätöntä, että ihmiset, jotka edelleen katsovat asioita persoonallisesta näkökulmasta, eivät ymmärrä häntä. Jos tämä väärinymmärrys aiheuttaa hänelle kärsimyksiä, niin hänessä on vielä pieni persoonallinen kosketus jäljellä. Hän haluaa edelleen saada ymmärrystä, mutta siitäkkin hänen on luovuttava. Hänen täytyy luopua toivomasta, että hänen ponnistelujaan arvostettaisiin, ja oivaltaa, että ei ole väliä, arvostetaanko häntä vai ei. Vain sillä on merkitystä, että työ tulisi tehdyksi. Jos ihmiset eivät arvosta työtämme, niin ei se mitään, tulkoon työ tehdyksi niin täydellisesti kuin mahdollista. Saamme arvostusta Mestarilta, se on varma, mutta se ei saa olla syy tekemiseemme. Me teemme sitä siksi, että se on Jumalan työtä ja koska olemme yhtä hänen kanssaan, on hänen tahtonsa meidänkin tahtomme. Se, mitä hän olisi tehnyt, on meidänkin suurin ilomme ja etuoikeutemme saada yrittää sitä.

Kun oivallamme, että kaikki elämä on jumalallista elämää, niin tietenkin kunnioitamme sen kaikkia ilmennyksiä. Me, jotka näemme vain osittain, emme aina kunnioita elämää sen kaikissa muodoissa ja ilmennyksissä. Meistä monet niistä ovat meille epätoivottavia, ja siksi olemme taipuvaisia katsomaan noita tiettyjä ilmennyksiä halveksien. Se on aina virhe. Näemme ympärillämme paljon sellaista, joka on meidän näkökulmastamme tosi väärin, ja usein se todellakin on väärin. Kaikki itsekkyyden, ahneuden ilmaukset ja kontrolloimattomien halujen ilmaukset, joita näemme maailmassa, ovat totisesti väärin siinä mielessä, että olisi todellakin paljon parempi, jos niissä asioissa oltaisiin erilaisia. Ei ole väärin, että ajattelemme niin, koska se on fakta, mutta jos annamme itsellemme luvan katsoa alaspäin ihmisiä, jotka ovat tuossa vaiheessa, niin menemme pitemmälle kuin meillä on lupa. Näiden ilmennysten syynä on

heidän kehityksensä tila, ja nämä ilmaukset ovat usein ainoat mahdolliset heille tuossa vaiheessa, ja he oppivat niiden avulla.

Kun näemme ihmisessä itsekkyyttä ja ahneutta ja itsehallinnan puutetta, sanomme: ”Sääli!” Se on kuitenkin sääliä samassa mielessä kuin jos sanoisimme, että on sääli, että neljän vanha pikkulapsi ei ole täysikasvuinen. Jos sallimme itsehallintamme pettää tai osoitamme ahneutta ja itsekkyyttä, voimme tuntea eräänlaista halveksuntaa itseämme kohtaan, koska oikeasti tiedämme paremmin, mutta olisi väärin tuntea sitä ketään toista ihmistä kohtaan. Jos tuntuu siltä, että hänen pitäisi toimia paremmin, niin ehkä hän ei ole käyttänyt hyväkseen tilaisuuksiaan. Silloin meidän pitäisi olla pahoillaan hänen puolestaan ja yrittää auttaa häntä, kun voimme, näkemään asian paremman puolen, korkeammat mahdollisuudet, mutta on suuri virhe vetäytyä pois hänen läheisyydestään, vaikka emme aina voikaan olla tuntematta vastanmielisyyttä hänen tekemiään asioita kohtaan. Esimerkiksi jos ihminen on alkoholisti, se johtuu hänen kehitysvaiheestaan. Hän on nuorempi sielu, ja siksi hän antautuu kiusaukselle sen sijaan, että panisi vastaan, kuten hänen pitäisi. Hän on ehkä yrittänyt monta kertaa, mutta epäonnistunut tähän asti. Kaikki, mitä voimme tehdä hänen auttamisekseen, riippuu kokonaan hänestä itsestään, mutta emme saa tuntea vastenmielisyyttä häntä kohtaan. On vanha kristillinen ajatus, että saatamme vihata syntiä, mutta meidän tulee olla vain pahoillaan tekijän puolesta, tai muuten olemme pahempia kuin hän, koska kadotamme veljeydentunnon ja tuhoamme voimamme auttaa.

Kaiken takana on yksi elämä, ja meidän on kunnioitettava sitä jopa ilmennyksissä, joista emme pidä, ja jotka tuntuvat meistä epätoivottavilta. Emme saa koskaan unohtaa, että se on jumalallista. Se on vaikea muistaa, kun toisinaan se, mitä tehdään, ei ole lainkaan jumalallista, mutta on yritettävä kuitenkin.

Se on vanha idea salatusta elämästä, jota meille opetettiin egyptiläisissä mysteereissä tuhansia vuosia sitten. Salattu elämä oli jokaisessa ihmisessä, ja olipa se hautautuneena kuinka syvälle tahansa, ja näkyipä siitä kuinka vähän tahansa, niin meidän oli aina muistettava, että se on siellä myös silloin, kun emme voi nähdä sitä. Salattu valo meissä ei aina pääse paistamaan ja vaikuttamaan heti toisen salattuun valoon, mutta jos olemme riittävän kärsivällisiä ja käytämme riittävästi voimaa, me varmasti kutsumme esiin jonkinlaisen vastauksen joskus ja jotenkin. Me käytämme jonkin verran eri sanoja tässä opetuksessa nykypäivinä, mutta se on yhtä totta nyt kuin se oli silloin.

Ihminen, joka elää ikuisessa, näkee, mitä on oleva ja mitä on nyt. Kun hän näkee elämänilmennyksen, joka on selvästi epätoivottava, hän sanoo: ”Niin, nykyisestä aikanäkökulmasta katsottuna näen sen alhaisen ja arvottoman ilmennyksen, mutta jumalallinen elämä siinä puhkeaa jonain päivänä kukkaan.” Monet eivät ajattele, kuinka illusorinen asia nykyisyys on. Se on mennyt ennen kuin ehdimme edes ajatella sitä. Sanomme, että jokin asia on olemassa nykyisyydessä, ja näitä sanoja lausuesamme nykyhetki on siirtynyt menneisyydeksi. Tosiasiassa mitään nykyhetkeä ei ole olemassakaan. Se on kuin veitsenterä mennen ja tulevan välissä. Se on vain termi, jota käytämme helpottamaan asioita. Asia itse muuttuu joka sekunti. Meidän on nähtävä tulevaisuus nykyhetkessä, nähtävä, mitä tulee olemaan. Jos vain voisimme astua ulos kehostamme ja aivoistamme muutamaksi hetkeksi korkeampaan elämään ja katsella sieltä nykyhetkeä, ymmärtäisimme, mistä tarkkaan ottaen on kysymys. Me näkisimme, että ajattelemalla tulevaa teemme sen helpommin saavutettavaksi nykyhetkessä. Jos katsomme ihmistä, joka tekee syntiä, ja ajattelemme hänen syntejään, kiedomme ne tiukemmin hänen ympärilleen. Mutta jos katsomme häntä ja ajattelemme tulevaa, kun hän on päässyt kaiken sen yläpuolel-

le, avaamme hänelle tien tulevaan ja tuomme sen paremmin hänen ulottuvilleen.

3. Tapa mukavuudenhalu

Ole onnellinen niin kuin ne, jotka elävät onnen vuoksi.

AB Kasvamisen varhaisissa vaiheissa ihminen käyttää kaikki aivojensa ja kehonsa ponnistelut hankkiakseen keinot, jotka tekevät elämästä mukavaa. Mukavuudenhalu muovaa ihmiskunnan valtaosan motiiveja. Se on erittäin hyödyllinen ylläke saamaan tiettyjä ominaisuuksia esiin ihmisessä. Se opettaa, että hänen on pidettävä kehonsa hallinnassaan, että hänen on koulutettava ruumiitaan niin, että ne mukavuudenhalussaan alistuvat hänen tarkoituksiinsa.

Mukavuudenhalu häviää vähitellen, kun asteikolla korkeammalla olevat asiat alkavat vetää ihmistä puoleensa. Ihminen voi päästä eroon fyysisen mukavuuden- ja nautinnonhaluistaan suuntaamalla kiinnostuksensa esimerkiksi mentaaliseen elämään. Ensimmäinen se tuntuu ponnistukselta ja tuskalta ja menetykseltä, mutta ihminen pitää mentaalisia iloja parempina kuin fyysisiä, koska hän tietää, että ne kestävät pitempään. Kun hän sitten harjoittaa itsekieltäymystä, hänestä tuntuu, että menetyksentunne vähenee, kun taas älylliset ilot vetävät häntä enemmän puoleensa, kunnes alemmat halut eivät enää viehätä.

Ensimmäinen on olemassa tarkoituksellista itsekieltäymystä kaikissa vaiheissa, ja sitten tulee vetovoiman katoaminen fyysisiin halunkohteisiin. Myöhemmin sama muutos tapahtuu älyn ilojen suhteen. Kun henkinen elämä vetää ihmistä puoleensa, viehtymys älyllisiin asioihin vähenee vähitellen, eikä hän enää iloitse enää vahvasta älyllisestä voimasta nauttimisesta. Hän kieltää

itseltään älyn ilot ja iloitsee hengen iloista. Hän vetäytyy älyllisestä ja kiinnittää tietoisuutensa henkiseen tasolle.

Mukavuudenhalun hävittäminen tuo mukanaan myös vaaroja. Tämä on kolmas suuri vaara. Ensimmäinen oli toimimattomuus, toinen halveksunta ja kolmas taipumus siihen, ettei ole onnellinen, ei onnellinen eikä onneton.

Miten ihmisestä tulee onneton? Vastaus on: oivaltamalla, että Itse on autuutta. *Brahmasutris*sa on sanottu, että brahma on autuutta, brahman on ananda. Ihmisen on nyt oivallettava tämä. Häntä ei enää saa liikkeelle enempää nautinto kuin tuskaakaan. Niiden vetovoima on kadonnut. Ne ovat peräisin muotojen välisistä kontakteista, mutta hän on saavuttanut tasapainon. Siksi on todennäköistä, että hän vaipuu tilaan, jossa ei ole onnellinen eikä onneton. Mutta hänen on opittava olemaan onnellinen niin kuin ne, jotka elävät onnen vuoksi.

Itsen autuus, syvällä asuva autuus, tyytyväisyyden ja ilon tunne on oleellinen osa henkistä elämää ja sen oivaltaminen on vaikeinta henkisessä elämässä. On tosiasia, että suurten mystikojen ja ihmisten vapahtajien elämässä surunpuoli on ollut hyvin näkyvillä. Jeesus oli surujen mies. Gautama Buddha jätti loistavat palatsinsa ja puutarhansa ja rakastavat ystävänsä löytääkseen lääkkeen maailman murheeseen. Sama pätee kaikkien ihmiskunnan suurten johtajien elämään. Suru kosketti heitä syvästi. Mutta suru ei lannistanut heitä. Näissä ihmisissä oli pysyvää iloa, se, joka katsoo heitä ulkopuolelta, tulee korostaneeksi surua. Koska suru asuu heidän yllään, huoli, vaikeudet, ongelmat ja vihamiehet ympäröivät heitä kaikilta suunnilta, niin luonnollisesti ihmiset arvioivat heidän olevan surullisia. Mutta se ei ole seurauksena. He eivät ole huolissaan, vaikeuksissa tai ahdistuneita näistä, vaikka heidän on oltava niiden kanssa tekemisissä miten paljon tahansa, ja mitä tahansa he tekevätkin

maailman hyväksi. Kaiken alla on rauhallinen sydän. Siksi he sanovat aina: ”Minun rauhani pysyy.”

Oppilas tuntee maailman surun. Hän ei voi paeta sitä, se heittää väistämättä varjonsa hänen ylleen. Maailman kaiken surun on löydettävä vastakaikua hänessä. Hän tuntee surua ja tuntee jatkuvasti sääliä tietämättömien ja kärsivien vuoksi ja heidän kapinointinsa ja vastustuksensa vuoksi. Vaiheessa, joka on nyt tarkastelumme kohteena, on häntä koskeva vaara, että hän voi lakata tuntemasta toisten puolesta. Hän menettää käyttökelpoisuuttaan samassa suhteessa kuin lakkaa tuntemasta. Suuret tuntevat avutonta sääliä karman pauloissa olevia kohtaan. He säälivät, koska eivät voi auttaa heitä, sillä on paikkoja, joissa he eivät voi auttaa, joista ihmisten on mentävä kokemustensa läpi itse.

Huolimatta siitä, että he tietävät, että asia on kuten pitää, ja huolimatta heidän ehdottomasta tyytymisestään lakiin, he seisovat sivussa ja katselevat sen toimimista. Tuska ja sympatia on edelleen mukana ja sääli, jossa on mukana surua.

Siitä jää aina jonkinlaista varjoa. Kun menettää kyvyn tuntea sympatiaa ihmistä kohtaan, menettää kyvyn auttaa. Aivan kuten hänen elämänsä virtaa tietämättömään, hän tuntee tietämättömän mielihyvän ja tuskan, ja hän keventää heidän ongelmiaan tuntemalla ne itsessään.

Vaikka tämä kaikki painaa päälle, niin on jatkuvasti tarpeen, että oppilaalle muistutetaan, että Itse on autuutta. Hänen on säilytettävä ilo sydämessään ja on tietoisesti vaalittava itsessään tyytymisen ja onnellisuuden henkeä. Yksi tapa tehdä näin on mietiskellä jumalallista autuutta, syvää, intensiivistä autuutta, jonka kaltaista ei ole mikään, mikä kuuluu tälle maapallolle, koska se on Itsen luonto ja essensi. Ihminen voi kehittää tätä puolta vain tietoisesti vaalimalla iloa ja tyytymistä ja katsomal-

la maailmaa ja tunnustamalla, että paha on avidyaa, ei-viisautta. Surun keskelläkin hänen tulee olla onnellinen. Hänen on opetettava itselleen, että tuska on käyttövälineessä, kun taas elämä on ainaista iloa.

CWL Tämä sääntö ei tarkoita, etteivät ihmiset voi nauttia mukavuudesta, vaikka monet ovat saattaneet ottaa se tässä mielessä. Joogit, erakot ja munkit ovat omaksuneet samanlaisia kantoja toisissa kirjoituksissa, mutta se on ehdottoman väärin ja järjetöntä. Jotkut munkit keskiajalla käyttivät jouhista tehtyä paitaa, ja jotkut intialaiset joogit istuvat piikkien päällä ja nukkuvat kuumalla säällä tulen ympäröimänä. Kaiken tämän tarkoituksena on tehdä olo epämukavaksi. Tämä on tulosta siitä, että otetaan yksi teksti ja toteutetaan sitä, kunnes siinä ei ole enää elämää. *Bhagavad Gitassa* todetaan nimenomaa, että ne, jotka kiduttavat ruumistaan, kiduttavat jumalallisuutta, joka pitää majaa siinä ruumiissa. Eikä heidän tapansa ole osoitus edistyksestä. Tämä sääntö ei siis tarkoita, ettei meidän pitäisi tuntea oloamme mukavaksi, vaan yksinkertaisesti, että emme saa koskaan antaa mukavuudenhalun tulla esteeksi millekään työlle, joka on tehtävä. Ja jos jokin työ, joka on tehtävä, aiheuttaa meille suurta epämukavuutta, meidän ei pidä kieltäytyä siitä sen nojalla.

Se, että teemme olomme tarpeettomasti epämukavaksi, aiheuttaa vain vaikeuksia tiellemme. Ihmiset puhuvat paljon kärsimisen hyveestä ja siitä, miten sen avulla voi edistyä. Mutta jos katsomme kylmiä tosiseikkoja, niin huomaamme, että edistymisen tapahtuu sen jälkeen, kun kärsimys on ohi. Ei kärsimys itsessään saa aikaan edistymistä, vaan monissa tapauksissa se herättää ihmisen havaitsemaan olosuhteet, joita hän ei olisi muuten pannut riittävästi merkille. Joskus se kitkee hänestä pois ominaisuuksia, jotka vaikeuttavat hänen edistymistään, mutta edistys tapahtuu vasta, kun kärsiminen on ohi, koska

vasta silloin ihminen on mielentilassa, jossa voi välittää korkeammista asioista.

Siinä, että tekee olonsa epämurkavaksi, ei ole mitään hyveellistä. Päinvastoin kun fyysisellä ruumiilla on mukava olo, meidän on paljon helpompi ajatella korkeampia asioita. Ja kuitenkin minäkin tunnen ihmisiä, jotka pitävät tästä kiinni. Esimerkiksi Intiassa, jossa meditaatiota ymmärretään paremmin, sattuu olemaan tapana istua risti-istunnassa. Olen tuntenut suuren joukon ei-intialaisia, jotka uuvuttavat itsensä ja aiheuttavat jopa kipua itselleen noudattaessaan intialaista tapaa meditaatiossa. He eivät ymmärrä, että on kyse vain ulkoisesta yksityiskohdasta, ja että intialaiset käyttävät tätä asentoa, koska he ovat tottuneet siihen lapsuudestaan saakka. Ihmisten, jotka eivät ole siihen tottuneet, on aivan turhaa pakottaa itseään epämurkavaan asentoon. Patanjalin ohjeissa kehoitetaan ottamaan ”mukava ja miellyttävä” asento.

Kaksi seikkaa tulee ottaa huomioon meditaatioasentoa ajattellessa. Ensinnäkin sen tulee olla mukava niin, että sen voi helposti unohtaa, sillä senhän siinä haluaa tehdä. Toiseksi sen tulee olla sellainen, että jos lähtee kehostaan meditaation aikana – mikä voi tapahtua milloin vain – niin ei loukkaa itseään. Sellaisessa tapauksessa keholle käy kuten pyörtyessä. Lattialla istuva intialainen vain yksinkertaisesti kaatuu taaksepäin, eikä mitään vahinkoa aiheudu. Kun me mietiskelemme, meidän kannattaa istua jonkinlaisessa nojatuolissa niin, että emme puutoa siitä, jos tietoisuus jättää kehon. Makuuasento ei ole hyvä, jos se lisää nukahtamistaipumusta.

On myös tunteiden ja älyn iloja, ja monet, jotka eivät pidä arvossa ajatusta, että ruumiillisella mukavuudella olisi heille pienintäkään väliä, ovat äärimmäisen onnettomia, kun heidän olonsa on emotionaalisesti epämurkava. Tällä tarkoitetaan sitä,

kun he kuvittelevat, ettei heidän tunteisiinsa vastata sillä tavalla kuin ne ansaitsisivat. Monet ovat tuskastuttavan sentimentaalisia ja odottavat muun maailman olevan samanlaisia ja loukkaantuvat, kun se ei ole. He vuodattavat ulos toisia kohtaan jotain, mitä kutsuvat lämpimiksi tunteiksi, mutta usein itsekkyyden värittäminä. He aikaansaavat kaikenlaista häiriötä ja jopa vahingoittavat niitä, joita väittävät rakastavansa vain sen takia, mitä he kutsuvat heidän tunteisiinsa vastaamiseksi. He eivät ymmärrä, että on erilaisia lämpimiä tunteita, ja että asianomaiselle voi olla mahdotonta vastata heidän tunteisiinsa jollain tietyllä tavalla. Tämä vaikeus syntyy siitä, että pidetään kiinni emotionaalisesta mukavuudesta, minkä ei koskaan tulisi sallia sekaantua omaan tai rakastamiemme ihmisten edistykseen.

Samoin on olemassa älyllistä mukavuutta. Ihmiset haluavat toisten ajattelevan tarkalleen samoin kuin he itse niin, että heidän mentaalinen tyytyväisyytensä säilyisi häiriintymättömänä. Kohtaamme tämän vaikeuden jatkuvasti. Voi esimerkiksi olla joku lupaava nuori, joka on syvästi kiinnostunut teosofiasta, ja joka haluaa liittyä Seuraan, mutta hänen vanhempansa vastustavat sitä ankarasti. Heidän älyllinen mukavuutensa kärsii, jos he ajattelevat, että heidän poikansa tai tyttärensä omaksuisi suuntauksen, jota he eivät jaa. He ovat varmoja, että he ovat oikeassa, ja että ei heidän tiettyjen mielipiteittensä ulkopuolella voi olla todellista viisautta. Siksi he ovat raivoissaan, jos heidän poikansa tai tyttärensä ajattelee eri tavalla kuin he eivätkä tajua, että ego, joka sattui syntymään heidän perheeseensä, ei välttämättä edusta samaa temperamenttityyppiä kuin he itse.

Jokaisella egolla on oma tapansa ja oma kykynsä arvostaa totuutta. Hänen on otettava se vastaan oman tyyppinsä mukaan. On virhe, jos muut yrittävät pakottaa häntä ottamaan se vastaan heidän tyyppinsä mukaisesti, mikä ei ole hänen. Koko sisäinen Itse nousee kapinaan sitä vastaan. Sadoissa tapauksissa, joissa

lapsia on älyllisesti painostettu, tuloksena on ollut, että he hylkäävät vanhempiensa uskon kerta kaikkiaan. Näemme toistuvasti, kuinka papin pojasta tulee ateisti, koska äiti ja isä ovat epäviisaasti yrittäneet pakottaa hänet uskomaan heidän omaksumansa linjan mukaisesti. Tämä vahinko tapahtuu vain siksi, että he haluavat säilyttää älyllisen mukavuutensa. Oppilaan on pidettävä jatkuvasti varansa, ettei hänen halunsa emotionaaliseen tai älylliseen mukavuuteen pääse sekaantumaan toisten oikeuksiin, ja että hän ei anna sen olla esteenä velvollisuuden suorittamiselle tai auttamiselle, joka on hänelle mahdollista.

On oleellista, että meidän tulee olla onnellisia, kuten tsohan tässä sanoo, vaikkemme tietenkään elä onnellisuuden vuoksi. Luulen, että monet unohtavat onnellisuusvelvoitteen. He eivät pidä sitä velvollisuutena, vaikka se on sitä mitä suurimmassa määrin. Se on välttämätön osa edistymistä. Se, joka aina muurehtii ja on masentunut siitä, mitä tapahtuu, ei edisty, ja hänen olisi hyvä ymmärtää se. Kuten olen sanonut aikaisemmin, on välttämätöntä, että meistä tulee yhä sensitiivisempiä, koska emme pääse siihen tilaan, emme voi vastata Mestarin pienimpäänkään signaaliin. Ei ole kysymystäkään siitä, etteikö olisi hyvin vaikeaa olla sensitiivinen ja samanaikaisesti säteilevän onnellinen, mutta tätä meidän täytyy olla. On niin paljon asioita, jotka saavat syvimmän sympatiamme heräämään, ja on vaikea tuntea sympatiaa kärsiviä kohtaan tuntematta surua. Ja kuitenkin, kuten olen selittänyt, Mestari tuntee sympatiaa paljon enemmän kuin me, mutta ei taatusti tunne surua kuten surulliset.

Jos ihmiset, joiden elämässä on nyt surua ja kärsimystä, olisivat eläneet toisissa elämissä ehkä tuhansia vuosia sitten eri tavalla, kärsimystä ja surua ei olisi niin paljon. Mutta kun otetaan huomioon, että he elivät kuten elivät, niin se, mitä nyt tapahtuu, on heidän edistymisensä kannalta parasta, mitä voi olla. Emme

voi olla olematta pahoillamme siitä, että asiat eivät ole paremmin, mutta surumme ei johdu siitä, mitä tapahtuu nyt, vaan aiemmista tapahtumista, jotka tekivät sen välttämättömäksi. Tämä saattaa kuulostaa hiukan kylmältä, mutta kun ymmärrämme, kuinka äärimmäisen läheisesti seuraus on osa syytä, voimme nähdä, että se, mitä nyt tapahtuu, on oikeastaan osa syytä, jotka nämä ihmiset laskivat liikkeelle kauan sitten, eikä muutoin voisi ollakaan, kun jumalallinen syyn ja seurauksen laki toimii.

Kaikki tämä kärsimys voidaan nyt muuntaa tuomalla mukaan uusia voimia. Voimme joskus lieventää surua ja kärsimystä tiettyyn määrään asti. Aina, kun teemme sen, emme puutu lain toimintaan, eikä ole kyse siitä, etteikö kaikki menisi sopusoinnussa lain kanssa, mutta me tuomme mukaan uutta voimaa, jonka mukaantulo tapahtuu myös lain toiminnan puitteissa, ja joka vaikuttaa paljonkin siihen, mikä muuten olisi voinut olla seurausta aiemmin tapahtuneesta. Mutta vaikka voimme joskus tuoda lievennystä ja apua, niin kuten olen selittänyt, monelle meistä on aika vaikeaa asennoitua aina niin, että tunnemme sympatiaa ja tunnustamme samalla kärsimyksen tarpeellisuuden. Mutta voimme tehdä sen aika hyvin joissakin asioissa. Olettakaamme, että ystävä, joka on meille kovin rakas, joutuu kirurgiseen operaation. Olemme tietenkin pahoillamme, että niin piti käydä, mutta ei tule mieleenkään sanoa, ettei niin olisi pitänyt käydä, koska tunnustamme, että operaation tarkoitus on hyvä, ja luotamme sen tuloksen parantavan hänen terveyttään. Siksi olemmepa kuinka pahoillamme ja huolissamme tahansa, niin pidämme sitä epäonnisenä, valitettavana välttämättömyytenä. Kaikki suru ja kärsimys ei ole muuta kuin operaatioita vaarallisten kasvainten poistamiseksi.

Paljon maailman surusta olisi vältettävissä, koska suuri määrä siitä ei johdu menneestä, vaan on tulosta ihmisten nykyisestä

hölmöydestä. He suhtautuvat asioihin väärin. Me esimerkiksi sallimme toistuvasti itsemme loukkaantua tai suuttua tai huolestua. Se ei ole mennyttä karmaa. Monissa tapauksissa seitsemän kahdeksasta ongelmasta, joita ihmiset kohtaavat, eivät ole lainkaan peräisin ulkoapäin. Se johtuu pelkästään tavasta, jolla he ottavat vastaan kokemuksensa. Ulkopuoleltamme tuleva karma on vain pieni osa, mutta suuretelemme sitä usein. Se on nykyinen vikamme, ja se voidaan korjata.

Useimmat, jotka elävät onnellisuuden vuoksi, pyrkivät siihen monin tavoin: ympäröimällä itsensä ihmisillä, joiden kanssa tuntevat itsensä onnelliseksi, käymällä paikoissa, josta he odottavat löytävänsä nautintoa jne. Sitä oppilaan ei pitäisi tehdä, koska hänen pitäisi olla siinä asemassa, että tuntee itsensä onnelliseksi itsessään ilman viittausta tiettyihin ulkoisiin olosuhteisiin. Tämä on meille vaikeaa, koska monien elämien ajan olemme olleet hyvin suuressa määrin olosuhteiden uhreja. Jos tarkkailemme ihmisiä, niin huomaamme, että useimmat heistä ovat siinä tilassa edelleen. Maailman ihmisten enemmistö tekee hyvin vähän muuttaakseen olosuhteita, joissa ovat. Jos he huomaavat olevansa masentuneita tai helposti loukkaantuvia ja siksi onnettomia, heidän tulisi ryhtyä tekemään jotain muuttaakseen noita olosuhteita. Sen sijaan he nurisevat niistä, joiden takia he pahoittavat mielensä ja sanovat, että on aivan mahdotonta tulla toimeen tuollaisten ihmisten kanssa. Ja kuitenkin tuo toiset ovat todennäköisesti hyvin samankaltaisia kuin muu maailma.

Meidän onnellisuutemme riippuu siitä, kuinka kohtaamme nämä ihmiset, asenteestamme heitä kohtaan. Jos okkultismin opiskelumme on kantanut mitään hedelmää, niin sanomme: ”En välitä heidän kannastaan; se on heidän asiansa, ei minun. Minun on pidettävä huolta siitä, että minä en pahoita mieltäni

tai huolestu, että säilytän rauhallisuuteni tekivätpä nämä ihmiset mitä tahansa.”

Joku voi sanoa, että on hyvin vaikea tehdä niin, jos toiset ovat aggressiivisia tai loukkaavia. Mutta eikö ole ilmeistä, että vaikutus, jonka loukkaava tai aggressiivinen asenne saa aikaan, riippuu tavasta, jolla se otetaan vastaan? Jos annamme sen vaikuttaa itseemme, niin syntyy paljon häiriötä. Me osoitamme silloin jotain samaa, ja sivustakatsojasta voi tuntua, että aggressio onkin oikeutettu. Mutta jos olemme täysin tyyniä, niin ihminen, joka käyttäytyy huonosti meitä kohtaan, on itse väärässä, ja ulkopuolinen voi nähdä, että me emme ole. Meidän ei tietenkään tule pysyä tyynenä näyttääksemme olevamme oikeassa, vaan meidän on asennoituttava filosofisesti, koska emme tunne näitä yrityksiä hyökätä meitä kohtaan, ja olemme siten onnellisia.

Tämä tuntuu jonkinlaiselta negatiiviselta onnellisuudelta, yritykseltä välttää tuskaa tai kärsimystä. Me voimme tehdä aika lailla enemmän kuin tämä. Meidän sisäisen elämän opiskelijoiden, jotka yritämme elää okkultismin periaatteiden mukaan, täytyy hoitaa jokin osa maailmassa tehtävästä työstä. Kukaan ei voi nähdä, millainen on Logoksen suunnitelma ja sitä varten tehtävä työ ilman, että yrittää tehdä sitä niin paljon kuin voi. Se, että hän on mukana tekemässä tätä työtä, pitää hänet kiireisenä ja onnellisena. Meillä ei tulisi olla aikaa masentua eikä olla huolissamme kaikesta ulkoisesta. Jos pidämme itsemme kiireisinä lähettämässä hyviä ajatuksia ja toivomuksia ja voimakkaita hyvän tahdon virtauksia ympärillemme, meillä on kädet täynnä työtä, ja olemme onnellisia sitä tehdessämme.

On surullista nähdä, kuinka ihmiset ympärillämme puhuvat jatkuvasti asioiden tekemisestä “ajankuluksi”. He tekevät yhtä ja toista siksi, että olisi jotain tekemistä. Se on naurettavaa ja

säälittävää, koska maailma on täynnä tilaisuuksia tehdä hyviä ja jaloja tekoja, eivätkä nämä ihmiset edes etsi tilaisuuksia. He yrittävät vain tavalla tai toisella viihdyttää itseään, jotta aika kuluisi. Mikä erikoinen asenne!

Okkultismia opiskelevan mielestä hänellä ei ole tarpeeksi aikaa tehdä kaikkea sitä, mitä hän haluaisi tehdä. Kaikilla, jotka todella haluavat työskennellä, on kädet täynnä työtä. Aina on enemmän työtä kuin minkä ehtii tehdä. Annie Besant työskentelee uupumatta aamuvarhaisesta iltamyöhään ilman takoja, ja hänen työnsä on kuitenkin eri juttu kuin tavallisen ihmisen ajatus työstä. Useat liike-elämän palveluksessa olevat ovat tiiviisti kiinni työssä koko ajan, mutta useimpien ihmisten idea työstä on tehdä hiukan jotain ja levätä sitten, ja ryhtyä sitten taas työhön ja käyttää siihen hiukan enemmän aikaa. Ja tätä he kutsuvat huomion kiinnittämiseksi työhön. Annie Besant ei tee työtä näin. Vaikka hän kuuntelisi jotain hänelle kerrottavaa tarinaa, hän jatkaa kirjoittamista ja kuulee silti joka sanan, ja on täysin valmis kuuntelemisen jälkeen vastaamaan tai neuvomaan. Hän ei tuhlaa hetkeäkään. Hän on aina valmis ottamaan esiin pienen muistikirjansa ja jatkamaan artikkelin tai kirjeiden kirjoittamista, jos hänellä sattuu olemaan aikaa esimerkiksi odottaessaan junaa asemalla. Kaikkia ei ole siunattu tällaisella, erityisesti kun suuri osa hänen työstään on tiedon etsimistä ja vaatii nopeita päätöksiä suuntaan ja toiseen. Ja ajatelkaapa ikää, jonka hänen kehonsa on saavuttanut! Ihmiset, joille maksetaan työstä, eivät työskentele näin. Hän kykenee tekemään näin, koska kaikki, mitä hän tekee, tapahtuu rakkaudesta asiaan. Hän on taatusti onnellinen työssään ja aina valmiina kohtaamaan ihmiset ystävällisesti hymyillen. Näin hän on suurena inspiraationa kaikille, jotka ovat yhteydessä hänen kanssaan. Meidän olisi hyvä seurata hänen askeliaan niin pitkään kuin voimme muistaen aina velvollisuutemme olla onnellinen. Jollemme ole on-

nellisiä, emme tee riittävästi. Se on varma osoitus siitä, että tuhlaamme aikaa. Meidän tulisi ryhtyä työhön ja tehdä jotain emmekä enää olisi onnettomia, koska meillä ei olisi aikaa siihen. Kun kiinnostus työhön on suuri ja tehtävää niin paljon, että saamme huomata ajattelevamme vain sitä, jolloin meillä ei ole aikaa ajatella mitään sellaista, että emme muka olisi onnellisia.

Etsi sydäimestäsi pahan lähde ja hävitä se. Paha elää hedelmällisenä yhtä hyvin hartaan oppilaan kuin pyyteellisen sydämessä. Vain väkevä voi sen hävittää. Heikon täytyy odottaa sen kasvamista, hedelmöitymistä, kuolemaa. Se on taimi, joka elää ja kasvaa kautta aikojen. Se puhkeaa kukkaan vasta kun ihminen on jo jättänyt taakseen lukemattomia elämiä. Voiman tielle astuvan on revittävä pois se sydäimestään. Sydän vuotaa silloin verta ja ihmisen koko elämä näyttää menetetyltä. Tämä koetus on kestettävä; sen voi kohdata elämän polulle johtavan portaikon ensimmäisellä askelmalla, se voi tulla eteen vasta viimeisellä. Mutta, oi oppilas, muista, että se on kerran kestettävä, ja kokoa sielusi voimat siihen. Älä elä nykyisessä äläkä tulevaisessa, vaan Ikuisessa. Siellä tämä jättiläisohdake ei voi kukoistaa; tämä olemassaolon tahra haihtuu ikiajatuksen pelkässä ilmapii-rissä.

CWL Tämä muistuttaa säännöstä neljä, tsohanin kommentista kolmeen ensimmäiseen sääntöön. Erillisyyden harhaoppi on jättiläisohdake – ajatus erillisestä itsestä – mikä todellakin on pahuuden lähde. Meitä ohjataan tappamaan se vaiheittain. Meitä kehoitetaan ensin yhdistämään alempi ja korkeampi itse, toisin sanoen sulauttamaan persoonallisuus yksilöllisyyteen.

Useimmissa meistä persoonallinen itse on vielä niin lähellä, että se pyrkii sulkemaan pois korkeammat asiat. Meidän on rai-vattava tiemme sen lävitse ja päästävä vähitellen sen yli va-paaksi kaikesta itsekkyydestä. Sitten on aloitettava työ yksilöl-lisyyden kimpussa.

Nyt on niin, että yksilöllisyys on upea juttu – monimutkai-nen, äärimmäisen kaunis ja ihmeellisellä tavalla ympäristöönsä sopeutunut, kerta kaikkiaan hieno olento. Mutta aikanaan mei-dän on oivallettava, että sekin on vain instrumentti, jonka olemme luoneet tehdessämme työtä monina aikakausina mona-din edistyksen puolesta. Koska meidän on ollut kehitettävä idea erillisestä itsestä kehityksemme varhaisemmissa vaiheissa, jo-kaisen sydämessä on tuo jättimäinen rikkaruoho tai sen siemen. Tulee aika, jolloin se on tapettava, mutta vain vahvat voivat re-piä sen itsestään juurineen kehityksensä alussa. Heikkojen on odotettava, ja annettava sen kasvaa sillä aikaa, kun he kehittä-vät riittävät voimat sen kitkemiseen. Tämä on valitettavaa, sillä mitä kauemmin sen antaa pysyä ihmisessä, sitä tiukemmin se kietoutuu yhteen ihmisen luonnon kanssa. Ne, joilla on roh-keutta repiä se irti nyt, edistyvät nopeasti ja varmasti. Vaikka kamppailu tämän erillisen itsen poisrepimiseksi on kauhea mis-sä vaiheessa tahansa, niin se on tuhat kertaa vaikeampaa, jos jä-tämme sen siihen asti, että olemme viimeisissä vaiheissa edis-tyksessämme. Siihen saakka, kunnes olemme sen hävittäneet, olemme alttiina kaikenlaisille vaikeuksille ja vaaroille, joilta voimme olla turvassa vain pääsemällä siitä eroon tässä ja nyt. Siksi on ilmeistä, että on parasta tappaa se heti alussa.

Kaikki okkulttisen opetuksen järjestelmät neuvovat oppilaita yrittämään päästä tästä illuusiosta eroon aivan alusta lähtien. Vaikeutena on paitsi se, että olemme tottuneet ajattelemaan it-seämme erillisinä, niin myös se, että tämä ajatus on ollut voi-manlähteenne menneisyydessä. Kun ego muodostui yksilöksi,

se oli alkuun huomattavan heikko. Ego oli ollut siihen saakka osa ryhmäsielua, eikä ajatus erillisestä identiteetistä ollut siinä vahva. Sitä oli voimistettava villin elämän kautta. Ihmisen vahvuus kasvoi tunteesta ”minä olen minä”. Varhemmin se kuului ”minä olen suuri soturi ja nopea juoksija; ; minä olen mahtava heimopäällikkö; minä voin johtaa armeijoita; minä voin opastaa heitä; minä voin saada heidät tekemään, mitä haluan”. Myöhemmin se ilmaisisi itseään korkeammalla tasolla ”olen älyllisesti vahva; luotan itseeni; olen ylpeä itsestäni; olen suurmies; olen vahvempi ajattelija kuin toiset ja siksi voin hallita heidän mieltään ja kääntää ne tekemään sitä tai tätä”. Erillisyydentunnon avulla olemme oppineet olemaan omanojaisia.

Myöhemmin tulee vaihe, jossa omanojaisuus merkitsee nojautumista korkeampaan itseen. Ihminen ei enää nojaa käsiensä taitoon, jalkojensa nopeuteen eikä lihastensa voimaan tai älyllisiin kykyihinsä, vaan alkaa oivaltaa, että on olemassa hengen voima, joka on suurempi kuin kaikki ulkoiset ilmennykset. Kun tämä vaihe saavutetaan, ihminen alkaa pian nähdä, että hänen henkensä voima on sen takana olevan äärettömän voimaa, koska se on yhtä itse Jumalan kanssa. Siten omanojaisuudestamme tulee nojautumista Häneen – kaiken takana olevaan mahtavaan voimaan. Me olemme Hän, ja nojautumalla Jumalaan olemme omanojaisia, koska jokainen meistä on jumalallisen kipinä, ja jumaluus on meissä.

Meidän tarvitsee vain oivaltaa tämä ja antaa sen kehkeytyä, ja silloin itsestä, johon nojaudumme, tulee korkeampi itse, mikä on kaikki, mitä on.

Tämä idea erillisestä itsestä on uurrettu meihin ja on osa sitä egoa, joka on se ainoa pysyvä asia meissä meidän tietomme mukaan. Meiltä on vielä oppimatta, että on olemassa monadi. Se tuntuu tosi Itseltä, kun olemme asettaneet syrjään yksilölli-

syyden. Ja kuitenkin, kun se aika tulee, näemme vielä paljon selvemmin kuin nyt, että nuo monadit ovat vain ikuisen liekin kipinöitä. Tiedämme tämän nyt vain teoriassa. Asian todellinen oivaltaminen tulee kaikille aikanaan, kuten se on jo tullut joillekin. Olen aiemmin selittänyt, että kun tietoisuus fokusoituu syyruumiin korkeimpaan osaan, on mahdollista nähdä se linja, joka liittää monadin ja egon toisiinsa. Katsomalla tuon linjan yli monadiin ja sen tuolle puolen, josta tiedämme niin kovin vähän, voimme nähdä ja saada tarkan ja varman tiedon, jota ei voi ilmaista sanoin, että kaikki, mitä olemme pitäneet Itsenä ja meille kuuluvana, ei ole me, vaan Hän, että mitä älyä, antaumusta tai lämpimiä tunteita meillä onkaan, se emme ole me, vaan se on älyä, antaumusta ja rakkautta, joka on Jumala, mikä vain tulee näkyväksi meidän kauttamme. Kun ihminen on kokenut tämän, hän ei voi enää koskaan olla sama. Hän ei voi enää koskaan palata samaa tietä persoonalliseen näkökulmaan, koska hän tietää varmuudella, joka vakuuttaa. Tarvitaan jokin tämäntapainen kokemus vastapainoksi erillisen itsen kehittymiselle, joka on tällä hetkellä suuri ongelma ja aiheuttaa paljon surua ja kärsimystä vaikeuttaen elämännäkemystämme. Olemme siinä erikoisessa tilanteessa, että itsen kehittyminen meissä tapahtuu erillisyyssajatuksen johdosta tiettyyn pisteeseen asti. Ja vasta, kun olemme saavuttaneet tuon pisteen, siitä tulee paha, ja meidän on päästävä siitä eroon. Ihmiskunta on nyt saavuttanut sen vaiheen, että meidän pitäisi oivaltaa tämä. Sitä varten kaikki okkulttinen ja korkean uskonnollinen opetus painottaa epäitsekkyuden velvollisuutta niin voimakkaasti. Ihmiskunta kokonaisuutena tarvitsee tätä. Se on edelleen itsekkyyssvaiheessa ja yrittää haalia itselleen sitä ja tätä. Meidän on käännyttävä koko voimallamme tätä tendenssiä vastaan.

Samanaikaisesti meidän täytyy yrittää olla sen suhteen hyvin suvaitsevaisia. Olemme usein kärsimättömiä kaikkialla rie-

huvan, raa'an itsekkyyden suhteen, mutta siitä ei ole mitään hyötyä. Nämä onnettomat jatkavat vain samaa, mikä oli tarpeen heidän kehitykselleen tuhansia vuosia sitten. Meidän tulisi mahdollisuuksien mukaan auttaa heitä. Meidän tulee aina olla lempeitä ja suvaitsevaisia, mutta tiukkoja sen suhteen, että tästä näkemyksestä on päästävä eroon. Jotkut ovat huomanneet, että yritys ajatella ihmiskunnan edistystä kokonaisuutena auttaa ja itsemme ajattelemisen sen osana. Voimme yrittää toimia yhden Mestarin neuvojen mukaan, joka esitti asian näin: ”Jos onnistut ottamaan jonkin askeleen, jos onnistut edistymään, sinun ei tulisi ajatella: 'Olen saanut aikaan tämän, olen todella pääsemässä eteenpäin.' Parempi olisi ilmaista se näin: 'Olen iloinen, että näin on tapahtunut, koska ihmiskunta on minun kauttani hiukan lähempänä itsensä löytämistä, sen päämäärän saavuttamista, jonka Jumala on tarkoittanut sille. Ihmiskunta on ottanut tämän askeleen kauttani, ja se merkitsee pientä edistystä jokaiselle yksikölle.” Näin voi ajatella koko ihmiskuntaa, kuten ihminen ajattelee koko perhettään vauvasta vaariin ja kaikkien hyvinvointia.

Meille on sanottu, että meidän ei tulisi elää enempää nykyisessä kuin tulevassakaan, vaan ikuisessa. Logos, jumaluus elää ikuisessa. Ikuisessa elävänä se näkee tulevaisuuden ja nykyisyyden ja kaiken täyttymyksen. Jos voimme kohottaa sen näkökulman tasalle, kykenisimme elämään ikuisessa kuten se. Tätä emme voi saavuttaa tänään tai huomenna. Meidän on rai-vattava tiemme siihen. Emme saa koskaan tyytyä siihen, mitä olemme saavuttaneet. Jumalallinen tyytymättömyys on välttämätöntä edistyksellemme. Se merkitsisi pysähtyneisyyttä. Meidän on tähdättävä aina parempaan, ja tulevaisuudessa eläen opimme, kuinka tehdä se.

Vaikka meidän on aina tavoiteltava pääsemistä eteenpäin ja ylöspäin, niin on virhe antaa itsensä olla tyytymätön tai huolis-

saan siitä, mitä tapahtuu omalle tai toisten tilapäisille olosuhteille. On viisaampaa ja parempaa nähdä itsemme tulevassa ja elää siinä. Voimme sanoa: ”Olen tällä hetkellä tällainen henkilö, jolla on tiettyjä puutteita ja virheitä. Aion päästä näitten virheiden ja puutteiden yli. Yritän suuntautua aikaan, jolloin niitä ei enää ole.” On hieno juttu elää huomiossa eikä eilissä. Maailma elää vuosisadoissa, jotka ovat takanapäin ja pitää kiinni vahoista ennakkoluuloista. Meidän tulee pitää katseemme tulevaisuudessa ja elää sitä varten.

Pidä ajatuksesi toiveikkaasti tulevaisuudessa, ei katuen menneisyydessä. Nykyisyys on hyvin suuressa määrin illuusio, joten emme ole niinkään tyytymättömiä siihen, mitä teemme, vaan siihen, mitä olemme tehneet. Jos haluamme päästä eteenpäin, meidän on pidettävä katseemme suunnattuna eteemme. Taaksepäin katsominen ei ole tapa, jolla edistytään. Jos noudattamme sitä fyysisellä tasolla, emme pääse pitkälle ilman onnettomuutta, ja sama pätee korkeammassa maailmoissakin. Mitä enemmän ajattelemme sitä, sitä selvemmäksi käy, että kolme juuri tarkastelemaamme aforismia eli tapa kunnianhimo, tapa elämisenhalu ja tapa mukavuudenhalu on leikattava pois, vaikka ne ovat juuri ne asiat, jotka pitävät tavallisen ihmisen liikkeessä.

Ihmisen elämää ohjaa ennen kaikkea halu pitää itsensä ja perheensä hengissä, ”pää vedenpinnan yläpuolella”. Hänellä on aina kunnianhimoa päästä korkeammalle. Hän toivoo lisää mukavuutta itselleen ja perheelleen. Nämä ovat juuri ne, jotka panevat tavallisen ihmisen liikkeelle, ja on ilmeistä, että jos ne kaikki otettaisiin häneltä pois, hän veltostuisi. Hänelle ei jäisi syytä, miksi vaivautua ollenkaan. Hän olisi kuin tukki. Hän sanoisi, että jos on tarkoitus olla ilman minkäänlaista kunnianhimoa, tai lakata haluamasta elää tai mukavuutta elämäänsä, niin mitä syytä on tehdä yhtään mitään? Hänellä ei enää olisi motii-

via minkään suorittamiseen, ja kaikki edistyminen lakkaisi hänen osaltaan. On selvää, että hänen kohdallaan näitten asioiden tappamisesta ei seuraisi mitään hyvää.

Jopa sellainen, joka on jo lähes valmis astumaan Polulle, ja joka on kadottanut kiinnostuksensa alempiin asioihin, saavuttaa vaiheen, jossa hän on vaarassa vaipua toimimattomuuden tilaan. Hän on älyllisesti täysin vakuuttunut, että näitä alempia asioita ei kannata tavoitella, ja koska ne eivät enää vedä häntä puoleensa, hän ei tunne tarvetta suunnata energiaansa mihinkään suuntaan. Tämän kokee lähes jokainen evoluution kuluessa, ja se on todellinen ongelma monille. He ovat päässeet eroon alemmasta, eivätkä ole saaneet kiinni korkeammasta. He ovat kahden välillä siirtymävaiheessa. He eivät ole oivaltaneet riittävän hyvin ykseyden olevan suuri liikkeellepaneva voima elämässä, mutta ovat oivaltaneet siitä riittävästi tietääkseen, että erillisen itsen haluja ei kannata noudattaa. Näin he jäävät keskeytetyn liikkeen tilaan. Joiden oppilaiden on hyvin vaikea nousta tästä tilasta. Mikään ei ole minkään arvoista. Mikään ei enää kiinnosta heitä. He haluavat kuolla ja tehdä lopun tästä kaikesta.

Ainoa tapa päästä tästä epätydyttävästä tilasta on jatkaa hiukan eteenpäin. Silloin ihminen alkaa nähdä, että on korkeampaa ja todempaa elämää, joka on äärettömän paljon elämiselarvoista. Hän tulee huomaamaan, että kun hän näkee vilahduksen jumalallisesta suunnitelmasta, hän haluaa heittäytyä mukaan siihen. Hän ei voi tehdä muuta. Samaistuessaan yhteen Elämään ja toimiessaan sen osana hän löytää motiivin, joka panna hänet toimimaan. Kun hän ottaa tämän askeleen ja alkaa oivaltaa Itsen elämää, niin hän janoaa saada aina lisää energiaa antautuakseen tälle suurenmoiselle työlle sen sijaan, että vaiptuisi toimeettomuuteen. Yhden Itsen motivoiva voima kannustaa häntä paljon suurempaan aktiivisuuteen kuin ennen, koska

se on voimallisempaa kuin mikään alempi motiivi. Ihminen, joka tekee työtä sen kanssa täyttääkseen jumalallisuuden korkeammat tarkoitukset, löytää rajattoman onnellisuuden ja rauhan.

LUKU 5

SÄÄNNÖT 5-8

5. Tapa kaikki eristäytymisen tunne.

Kuitenkin seiso yksinäsi ja erilläsi, koska mikään ruumiillistunut, mikään eristäytymisestä tietoinen ja Ikuisesta poissa oleva ei voi sinua auttaa.

AB Tämä opetus annetaan tässä oppilaalle tarkoitettussa kirjassa, koska hänen on opittava seisomaan aivan yksin. Mikään ruumistunut, joka ei ole ikuisesta, ei voi häntä auttaa. Kaikki ilmenneestä tuleva apu on toissijaista ja voi pettää hänet suurimman hädän hetkellä. Suurten kristillisten mystikkojen elämäkerrat osoittavat, että heidän elämälle luonteenomaista on ollut tuntea joutuneensa kaikkien hylkäämäksi ja että on seistävä aivan yksin. Sama käy ilmi myös kristillisistä evankeliumeista, jotka kertovat Jeesuksen elämän symbolissa tarinan kokemuksesta, jotka jokaisen sielun on käytävä läpi oppilaisuuden eri vaiheissa. Kaksi kohtausta liittyy tähän toteamukseen. Ensimmäinen on se, mitä kerrotaan Jeesuksen kärsimyksistä Getsemanen puutarhassa, kun hän huomasi, että hänen ystävänsä ja seuraajansa eivät voineet pitää vahtia hänen kanssaan edes pientä hetkeä, ja hän ymmärsi, että hänen on mentävä yksin. Toinen oli huudahdus ristillä: ”Jumalani, Jumalani, miksi *sinä* hylkäsit minut?” Nämä kokemukset liittyvät neljänteen suureen vihkimykseen, jolloin ihminen jätetään itsensä varaan ja hän oppii nojaamaan yksin sisäiseen Itseen, oivaltamaan, että hän itse on vain ikuisen ilmaus ulkoisessa maailmassa. On aina olemassa vaara, että oppilas murtuu tässä viimeisessä suuressa koetuksessa.

Oppilaalla on edessään kaksinkertainen tehtävä. Hänen on tapettava erillisyydentunto, mutta hänen on opittava seisomaan yksin, jotta hänestä olisi vahva sisällään olevan jumalallisen voiman kanssa. Hänen on oltava kuin taivaan tähti, joka antaa valoa kaikille, mutta ei ota sitä keltään. Sitä voi oppia vain eristyneisyyden kokemuksesta. Ja kuitenkin eristyneisyydentunne on illuusio, sillä hän on ikuisessa. Illuusio johtuu kaikkien muotojen särkymisestä ennen kuin ykseys, sen oivaltaminen, että on ikuinen, kehittyy tietoisuudessa.

Tämä aforismi kommentteineen sisältää myös muita tärkeitä ajatuksia. On olemassa vaihe, jossa pyrkijän on seistävä sivussa ihmisten pääjoukosta heikkouksiensa, ei vahvuksiensa takia. Joskus ihminen on niin lähellä samaa tilaa kuin ihmiset, jotka hänen ympärillään elävät vielä alemmaa elämää, että hänestä tuntuu, että heidän seurassaan hän on vaarassa tulla vedetyksi heidän paheisiinsa. Tuolloin vastenmielisyydentunne on hyödyksi. Ja vaikka se osoittaa, että hän on edelleen alemmassa vaiheessa kehityksessään, niin hänen on hyvä noudattaa sitä ja välttää heidän seuraansa.

Kun ihminen kauhistelee jotain tiettyä pahetta, voi olla varma, että hänen on täytynyt olla sen otteessa lähimenneisyydessä. Lähimenneisyydessä on tapahtunut kamppailu tätä pahetta vastaan, ja hänen sisäinen tietoisuutensa, jolta mikään ei katoa, varoittaa nyt häntä siitä. On vaihe, jossa ihminen on noussut korkeammalle, jolloin hänen ei ole tarpeen pyrkiä eristäytymään niistä, jotka vielä tekevät syntiä. Mutta niin kauan kuin näin ei ole, niin kauan kuin hän on vaarassa langeta paheeseen ulkoapäin tulevan impulssin takia, hänen turvassa pysymisensä riippuu kiusauksen karttamisesta, kunnes hän on riittävän vahva liikkumaan paheen keskellä tuntematta vetovoimaa siihen. Vasta kun ihminen on päässyt paheen vetovoiman tuolle puo-

len, hän tavallisesti vapautuu myös sen kauhistelemisesta ja vastenmielisyydestä.

Silloin hän on päässyt vaiheeseen, jossa hänen pitäisi ajatella synnintekijää hänen apunsa tarpeessa olevana. Pelkkä hänen omien menneisyyden puutteiden ajattelu tekee nyt hänet kykeneväksi auttamaan muita. Emme voi auttaa niin kauan kuin olemme itse vaarassa langeta, mutta vasta kun asia ei ole puoleensavetävä eikä luotaantyöntävä, voimme tunnustaa samaistumisemme kamppailevien kanssa. Silloin muistamme, että maailman synnit ovat meidän omia syntejämme. On syvälinen totuus, että yksikään ihminen ei ole täysin puhdas niin kauan kuin toinen on edelleen epäpuhdas. Niin kauan kuin ihminen on edelleen osa ihmiskuntaa, sen elämä on hänenkin elämänsä. Päästäkseen siitä hänen on mentävä ihmiskunnan ulkopuolelle. Kenen tahansa paheet ovat meidänkin paheitamme, kunnes hänkin on päässyt niistä eroon. Täysin tämän totuuden ympärillä pyörii maailman pelastaminen.

Näin tulisi kaikkien oppilaiden ajatella, jos hän huomaa joutuneensa erityisen kiusauksen alaiseksi. Hänen tulee oivaltaa, ettei hän saa antaa periksi kiusaukselle, koska hänen tapaukseen se on koko ihmiskunnan lankeemus. Tämän tiedon pitäisi olla riittävä pitämään hänet poissa pahasta. Oletetaan, että yrität oivaltaa tietoisuudessa, mitä on ihmiskunnan elämä ja yrität sitten voittaa tietyn heikkouden. Tunnet silloin, että voittonsi ei ole vain voitto itsellesi, vaan kaikille. Koko ihmiskunta tulee autetuksi, koska yksi sen osa on taistellut ja voittanut. Tämä ajatus antaa usein paljon voimaa. Kannattaa todella kamppailla kokonaisuuden puolesta, ellei oman persoonallisen itsen puolesta.

CWL Toisinaan ihmiset tekevät näistä ohjeista niitä liioittelemalla itselleen vaikeampia kuin niiden on tarvis olla ja ehkä

myös hiukan epärealistisia. Meidän on kohdattava se tosiasia, että täällä fyysisellä tasolla on erillisyyttä. Voimme tuntea olevamme niin täydellisen veljellisiä kuin osaamme, mutta fakta on, että tilassa fyysiset kehomme ovat erillisiä. Joskus ihmiset haluavat kieltää tämän tosiseikan. He yrittävät viedä ajatuksen ei-erillisyydestä siihen pisteeseen, että se ei ole enää järkevää. Se ei voi koskaan olla oikeaa okkultismia. Okkulttinen opetus on aina itse järkevyyden ja terve järki, ja aina, kun meille esitetään jotain mitä ilmeisimmin järjetöntä, niin voimme olla varmoja, että jossain on virhe. Joissakin tapauksissa se voi tuntua järjettömältä, koska meillä ei ole hallussamme kaikkia tosiasioita, mutta kun meillä on ne kaikki edessämme ja toteamus tuntuu edelleen järjettömältä, on oikeutettua epäillä sitä ja jättää odottamaan lisävalaistusta.

Vaikka fyysiset kehomme ovat erillisiä tilassa, niin ne ovat vähemmän erillisiä kuin miltä vaikuttaa. Me kaikki reagoimme toisiimme siinä määrin, että kukaan ei voi missään mielessä elää todella vain yksin itselleen. Jos jokin fyysinen keho on sairastunut, se tarttuu helposti kaikkiin muihin. Jos astraaliruumis on sairastunut olemismielessä sanokaamme vaikka ärtyneisyyteen, kateuteen, mustasukkaisuuteen, itsekkyyteen jne., niin sekin on tarttuvaa, koska se lähettää ympäristöönsä värähtelyjä, ja se vaikuttaa jossain määrin toisiin lähistöllä oleviin astraaliruumiisiin. Kun ihmiset istuvat lähekkäin esimerkiksi kokouksessa, heidän astraaliruumiinsa menevät huomattavasti sisäkkäin ja päällekkäin, koska tavallisen ihmisen astraaliruumis ulottuu noin 40 cm fyysisen kehon ulkopuolelle – joissakin tapauksissa pitemmällekin – niin, että vaikka he ovat edelleen melko erillisiä, he reagoivat huomattavasti toisiinsa. Sama tapahtuu mentaaliruumiin kohdalla, ja jopa syyruumiimme ovat tilassa ja olosuhteiltaan erillisiä. Niinpä meidän on ymmärrettävä-

vä tämä erillisyydentunteen tappaminen luonnon tosiasioitten mukaisesti.

Buddhi-tasolla ei ole erillisyyttä. Siellä tietoisuudet eivät välttämättä sulaudu välittömästi alimman tason kanssa, mutta ne laajenevat vähitellen, kunnes huomaamme olevamme tietoisesti yhtä ihmiskunnan kanssa, kun olemme saavuttaneet buddhisen tason korkeimman osa ja olemme kehittyneet kaikkien sen alatasojen kautta. Tämä on alin taso, jossa erillisyyttä ei ole olemassa. Tietoinen yhteys täysimmillään kuuluu seuraavalle, nirvaniselle tasolle.

Oletetaan, että kaikki meistä voisivat kehittää buddhisen tietoisuuden itsessämme samanaikaisesti. Jokainen oivaltaisi, että hän on noussut tälle tasolle, ja että hänen tietoisuutensa pitää sisällään kaikkien toisten tietoisuuden, mutta hän tuntisi edelleen, että tämä kaikenkattava tietoisuus olisi hänen tietoisuutensa. Kukaan meistä ei olisi kadottanut yksilöllisyydentuntoaan lainkaan, se vain sisältäisi paljon enemmän kuin koskaan ennen. Hän tuntisi itsensä ilmentyneenä myös näitten kaikkien muitten kautta. Se, mitä todella kokisimme, olisi yksi tietoisuus, joka pitää sisällään meidät kaikki, itse Logoksen tietoisuus.

Nirvanisella tasolla oivallamme intensiivisimmin, että kaikki, minkä ajattelimme olevan omaa tietoisuuttamme, älyämme, antaumustamme, rakkauttamme, olikin todellisuudessa *Hänen* tietoisuuttaan, *Hänen* älyään, *Hänen* rakkauttaan, joka ilmentyi meidän kauttamme kuin linssin lävitse paistava valo. Tämän oivaltaminen ei tapahdu ihmisessä täydesti buddhi-maailmassa, mutta se tapahtuu hänelle seuraavaksi korkeammassa.

Dzyanin stanzoissa sanotaan ihmisestä: ”Kipinä roikkuu liekistä hienoimmasta fohatin langasta.” Luulisin, että tämä pätee eri tasoihin. Meille se voi tarkoittaa, että ego roikkuu monadis-

ta hienoimmasta langasta, ja tämä lanka kulkee buddhi-tason kautta. Hienoin lanka on kaikki, mikä edustaa tavallista ihmistä näillä buddhisilla tasoilla. Heti, kun hän kääntää huomionsa korkeampiin asioihin, kun hän ajattelee niitä säännöllisesti ja tähtää niihin, tuo lanka alkaa paksuuntua. Vähitellen siitä tulee kuin kaapeli ja myöhemmin suppilo, koska se laajenee ylhäältä (puhun siitä nyt sellaisena kuin se näkyy selvänäöllä) ja se tulee alas syyruumiiseen, joka tuolloin on määrätyn kokoinen. Myöhemmin syyruumiskin laajenee alassyöksyvien voimien vaikutuksesta, ja suppilo laajenee avautuen täällä pohjalla samoin kuin yläosassa. Ensimmäisessä vihkimyksessä (monelle tämä kokemus tulee sitä ennen) ihminen hylkää syyruumiinsa ja sukeltautuu buddhi-tasolle. Tuolloin, kuten olen selittänyt, syyruumis häviää. Sehän on vaikuttanut pysyvältä läpi ihmisen pitkän elämienketjun alkaen siitä, kun hän jätti eläinkunnan. Kun tämä tapahtuu, suppilo muotoutuu ympyräksi. Siinä on enemmän tasoja niin, että en voi oikeasti kuvailla sitä, mutta siltä se näyttää siitä, joka kykenee näkemään sen.

Sen jälkeen, kun ihminen on saanut ensimmäisen vihkimyksen, erillisyydentunto on yksi niistä puutteista, jotka on voitettava täydellisesti ennen kuin voi saada toisen vihkimyksen. Se on ensimmäinen kymmenestä *sanyojanasta* eli kahleesta, jotka hänen on heitettävä pois tiellään Polun portaita ylöspäin. Sen 'kokemuksen avulla, joka on osa ensimmäistä vihkimystä, hänelle on tehty mahdolliseksi lopullisesti ja peruuttamattomasti heittää se pois'. Silloin hän ei saa muuta kuin kosketuksen buddhi-tietoisuudesta. Se ei välttämättä tarkoita, että hän voi palata siihen tietoisuudentilaan aina, kun haluaa, mutta hän on ainakin kokenut sen. Ja kun hän on kerran tuntenut ykseyden, hän tietää, että se on olemassa, vaikka onkin kykenemätön palaamaan siihen ilman Mestarin apua. Hän tietää kuitenkin, että erillisyydentunto on illuusiota. Meidän täällä fyysisessä kehos-

sa on käytännöllisesti katsoen mahdotonta tajuta sitä todella. Puhumme siitä jatkuvasti, ja yritämme vakuuttaa itsellemme, että tunnemme sitä, mutta niin kauan kuin olemme fyysisessä kehossa ja ennen kuin meillä on ollut tuo korkeampi kokemus, en suoraan sanoen usko, että sen voi tuntea. Vakuutteleminen itsellemme älyllisesti, mutta tuntea se todella on eri juttu.

Kun ihminen alkaa toimia buddhi-tasolla, hän pääsee ensin sen alimmalle tasolle, mutta on alkuun kykenemätön hyödyntämään edes alinta alatasoa. Hän tuntee autuuden intensiteetin, joka on sanoinkuvaamatonta ja tietoisuuden laajenemisen, mikä siihen verrattuna, mitä hän on koskaan tuntenut, epäilemättä antaa ajatuksen siitä, että siihen sisältyy koko maailma. Mutta näin ei kuitenkaan ole. Kun hän on riittävästi sopeutunut tämän korkeamman tason oloihin analysoidakseen sitä, hän huomaa, että vaikka tietoisuuden laajeneminen on varsin suurta, se ei kuitenkaan ole täydellistä tai universaalista. Vähitellen hän ulottuu siihen, minkä voi ottaa tehokkaasti haltuunsa. Se on kuin armeija ottamassa haltuun valloitettua aluetta. Ensimmäin asetetaan paikalleen, sitten laajennetaan vähitellen siihen osaan, joka on vallattu, kunnes siihen sisältyy koko maa. Sitten ihminen etenee yrittäen työntää tietoisuuttaan seuraavalle alatasolle. Mutta vaikka hän on raivannut tiensä alatasolta toiselle, kunnes on saavuttanut ylimmän, hän ei vielä välttämättä ole saanut rakennetuksi buddhista käyttövälinettä. Ihminen, joka voi meditaatiossa tai yrittämällä saavuttaa buddhi-tietoisuuden, voi aina nousta tähän tilaan. Ihmisellä, joka on rakentanut buddhisen käyttövälineen, on tämä tietoisuus koko ajan alempien fyysisen, astraalisen tai mentaalisen tietoisuuden taustalla. Se on toinen ja erillinen vaikea saavutus, koska sitä varten on eliminoitava syyruumis, murrettava erottava muuri. Se, jonka tietoisuus toimii buddhi-tasolla meditaation aikana, huomaa, että vaikka hän on yhtä tason ihmeellisen tietoisuuden kanssa,

niin pieni tyhjyydenrinki sulkee hänet ulkopuolelle muusta. Tämä pieni este on tietysti syyruumis. Jotta buddhinen käyttöväline kehittyisi, syyruumiinkin on hävittävä. Ihminen tuntee, että vapaasti virtaavan elämän todellisuutta on mahdoton kuvailla täällä alhaalla. H.P.Blavatsky ilmaisi ajatuksen ympyränä, jonka keskipiste on kaikkialla ja ympärysviiva ei missään – hyvin kaunis ja ilmaisuvoimainen kuvaus. Se on luonnollisesti paradoksi, mutta kaikki, mitä näistä korkeammista tiloista voidaan sanoa, on paradoksaalista.

Kun ykseys oivalletaan täysin, ihminen tuntee, niin paradoksaaliselta kuin se saattaa kuulostaa, ikään kuin hänen käyttövälineensä tuolla tasolla täyttäisi koko tason, ikään kuin hän voisi siirtää tietoisuuspistettään mihin kohtaan tahansa tuolla tasolla ja olla silti ympyrän keskipisteessä. Se on kokemus, jota on mahdoton kuvailla. Tämän tunteen kanssa täyttäen sen ja pysyen sen mukana aina on tunto intensiivisestä autuudesta, jolle meillä ei ole käsitettä näillä alemmilla tasoilla. Se on jotain niin elävää, aktiivista ja kiihkeää, että sitä on mahdoton kuvitella. Enimmäkseen autuus on täällä alhaalla, silloin harvoin, kun tunnemme mitään, mikä ansaitsee tämän nimen, pääasiassa kivun poissaoloa. Olemme täällä alhaalla onnellisia ja autuaallisia, kun emme hetkeen ole väsyneitä eikä meihin satu, kun voimme rentoutua, ja meistä tuntuu, että vastaanotamme miellyttäviä vaikutuksia. Se on aika negatiivista tuntemista. Buddhi-tason autuus on intensiivisen aktiivinen, elävä tunne. En mitenkään tiedä, miten ilmaista sitä. Jos voit kuvitella intensiivisintä aktiivisena olemista, mitä milloinkaan olet tuntenut, ja sitten panet tämä elävän ja voimakkaan aktiviteetin tilalle autuudentunteen ja nostat sitten sen jotenkin vielä korkeammalle tasolle, henkistät sen potenssiin, niin tästä voi saada jonkinlaisen idean siitä, millainen tuo tunne on.

Se on aktiivista todellisuutta, joka on ylivoimaista vahvuudessaan. Siinä ei ole mitään passiivista; siinä ei levätä. Täällä alhaalla me elämämme niin rasittavaa ja stressaavaa elämää, että lepo on aina hyvin tärkeä osa mitä tahansa ihannetta, joka meillä on. Mutta siellä ei ole lainkaan tunnetta, että lepäisi tai haluaisi levätä. Siellä ollaan valtava inkarnoitunut energia, jonka ilmauksena on vuodattaa itseään ulospäin. Idea levosta tai levontarpeesta on kerta kaikkiaan tietoisuuden ulkopuolella. Se, mikä meistä olisi lepoa, tuntuu siellä eräänlaiselta negatiiviselta. Meistä on tullut yhtä jumalallisen voiman ilmauksen kanssa, ja tämä voima on aktiivista elämää. Ihmiset puhuvat nirvanasta lepona, mutta se on sitä alemmasta näkökulmasta käsin. Tämä korkeamman elämän todellinen luonteenomainen piirre on voiman intensiteetti. Se on niin voimakasta, että se ei näyttäydy minkäänlaisena tavallisena liikkeenä lainkaan, vaan pikemminkin yhtenä laajan kaiken tieltään työntävänä pyyhkäisyinä, joka voi näyttää levolta, kun sitä katsoo alhaalta, mutta mikä tarkoittaa tietoisuutta absoluuttisesta voimasta. Tätä kaikkea on mahdotonta ilmaista sanoin. Kun olemme saavuttaneet tämän, olemme viimein kukistaneet jättiläisohdakkeen, suuren vihollisen, erillisyydentunnon. Se on kaikista vaikein tehtävä edessämme, koska siihen sisältyy kaikki muu.

Vasta, kun buddhi-ruumis on täysin kehittynyt kaikilla seitsemällä alatasolla, ihminen saa täyden hyödyn koko tasosta. Hän samaistuu täysin koko ihmiskuntaan niin, että tämän suhteen kautta hän voi tietää, mitä kaikki nämä ihmiset ajattelevat ja tuntevat. Ennen buddhi-tietoisuuden saavuttamista voimme tehdä työtä vähentääksemme erillisyydentuntoa. Se voi onnistua hyvin älyllisesti, mutta pysymme edelleen ulkopuolella, emme eräässä mielessä ymmärrä toisia. He voivat edelleen olla ehdoton mysteeri, sillä ihmisen suurin mysteeri on hänen kanssaihmisensä. Voimme tulla hyvin läheisiksi ihmisten kanssa

pitkiksi ajoiksi ilman, että todella tunnemme heitä sisäisesti. Vasta buddhi-tason saavuttamisen jälkeen ihminen todella tuntee toisen läpikotaisin. Kun hän pääsee tähän, hän kykenee vuodattautumaan toisten tietoisuuteen ja näkee, mitä he tekevät ja miksi. Kaikki asiat ovat hänessä eivätkä ulkopuolella, ja hän tutkii niitä kuin ne olisivat osa häntä itseään. Se tuntuu mahdottomalta täällä alhaalla, mutta näin hän tuntee. Kaikki maailman ilo on hänen ja kaikki kärsimys. Kun hän valitsee, että haluaa koskettaa alas jollain miljoonista tuntokarvoistaan eli toisten tietoisuuksilla, joiden kanssa hän on yhtä, niin hän voi kokea ja kokee kaiken, mitä tuo toinen henkilökin. Näin kaikki maailman kärsimys on hänen ulottuvillaan, mutta hän tietää ehdottoman varmasti, että se on välttämätön osa suunnitelmaa, eikä sitä ole olemassa korkeammilla tasoilla. Se ei vähennä hänen myötätuntoisuuttaan, ja kuitenkin hän tietää, että ”Brahman on autuutta”, ja että olla yhtä jumalallisen kanssa on jatkuvan sisäisen ilon tila. Vasta silloin voi todella auttaa muita.

Kun ihminen koskettaa tätä tietoisuutta, hän on siksi aikaa vetäytynyt pois alemmilla fyysisiltä tasoilta, jossa hän voi hämmentyä tai kiihtyä, ja hän itse on osa jumalallista iloa. Kun hän palaa takaisin mentaaliseen, astraaliseen ja fyysiseen ruumiiseensa, hän voi sallia pientenkin ongelmien kiukuttaa häntä. Tämän ei pitäisi olla näin, mutta korkeamman elämän ja fyysisessä ruumiissa eletävän elämän välillä on suuri kuilu, ja pienetkin asiat fyysisellä tasolla voivat olla hyvin ärsyttäviä. Mahdollisuus ärtyä hetkellisesti jostakin fyysisellä tasolla säilyy jopa silloin, kun on saavutettu hyvin korkea taso, mutta tämä on vain pinnallista. Asiat, joista ihmiset todella kärsivät tässä maailmassa, ovat niitä, joiden suhteen he tuntevat toivottomuutta. Kellään ei voi olla toivottomuudentunteita sen jälkeen, kun hän on koskettanut tuota korkeampaa tietoisuutta, koska kun olemme ehdottoman varmoja, että todellisuus on aina vain

iloa, tiedämme, että kaikki kärsimys alemmilla tasoilla on vain tilapäistä eikä sekään kosketa meitä, jos olemme lähellä täydellistymistä.

Kyky samaistua saavutetaan ihmisten tietoisuuden lisäksi myös kaiken muun kanssa buddhi-tasolla. Kaikki opitaan sisältä-, ei ulkoapäin. Jos halutaan tutkia mitä tahansa aihetta, organismia tai luonnonlain toimintaa mukaan lukien syyruumiin tietoisuus, niin täytyy tutkia sitä ulkoapäin, katsella sitä. Syyruumiissa kyetään tutkimaan sitä valtavasti laajentuneella tietoisuudella, kyvyllä tietää paljon enemmän kuin mitä voisimme tietää alemmilla tasoilla. Mutta kun pääsemme buddhi-tasolle, tapahtuu perustavaa laatua oleva ero. Siitä, mitä tutkimme, on tullut osa meitä itseämme. Tutkimme sitä kuin oiretta itsessämme. Tätä on vaikea pukea sanoiksi, koska meillä ei täällä alhaalla ole mitään tarkasti ottaen sen kaltaista, mutta se on asioiden katsomista sisältä käsin eikä ulkoapäin, mikä on huomattava etu. Se on luonteeltaan niin erilaista, että on ehkä perusteltua sanoa, että kyseessä on meille ensimmäinen välähdys siitä, kuinka jumaluus katselee universumiaan. Hänen täytyy kokea se juuri tällä tavalla, koska sen, mitä hän katselee, täytyy olla osa häntä itseään, sillä ei ole mitään, mikä ei ole. Siten hänen tietoisuutensa täytyy olla tätä buddhi-tietoisuutta kohotettuna kyvyksi kaikkine viisaine näkemyksineen, loistoineen, josta meillä ei voi vielä olla mitään ajatusta millään tasolla. Ymmärtää oikein hyvin, miksi tuosta maailmasta puhutaan todellisen ja kaikista alemmista epätodellisina, koska ero on niin suuri ja asennoituminen niin muuttunut, että kaikki muut tavat tarkastella asioita tuntuvat epätodellisilta, jopa naurettavilta, kun on oppinut katsomaan niitä sisältäpäin.

Ei ole niin äärettömän mahdotonta päästä tällaiseen näkemykseen kuin monet ajattelevat. Huomattava määrä ihmisiä on onnistunut saavuttamaan sen tässä inkarnaatiossa tässä ja nyt.

Se on taatusti heidän ulottuvillaan, jotka yrittävät tarpeeksi kovasti, jos he ovat halukkaita noudattamaan sääntöjä, omaksumaan vaadittavan itsettömyyden, koska niin kauan kuin oppilaan näkökulmissa on jotain persoonallista, hän ei voi edistyä tässä buddhi-tietoisuudessa, joka on riippuvainen persoonallisuuden hillitsemisestä.

Erillisyyssajatus näyttäytyy tietyillä tavoilla päivittäisessä elämässä, ja on hyvä pitää silmällä näitä ilmenemismuotoja. Yksi tapa, jolla ihmiset tuovat sitä esiin, on heidän halunsa käyttää valtaa toisten erillistä itseä kohtaan. Toinen puoli maailmaa on jatkuvasti yrittämässä puuttua toisen puoliskon asioihin. Tämä tapa on niin iskostunut meihin, että emme huomaa sitä. Me näemme sen tavallisesti hyvien neuvojen antamisena. Yhdessä tapauksessa kahdesta tuhannesta se ehkä onkin sitä, mutta suurimmassa osassa muita me vain yksinkertaisesti pyrimme tuomaan esiin erillistä itseämme pyrkimällä vaikuttamaan toisiin ihmisiin.

Fyysisesti yritämme saada toiset tekemään kuten me haluamme ja antamaan periksi meille. Yritämme jatkuvasti saada heidät omaksumaan meidän suunnitelmamme, mikä se nyt sattuu olemaan. Koska se on meidän, se on maailman paras suunnitelma, ja haluamme pakottaa kaikki muut hyväksymään se. Sama on älyllisellä tasolla. Ihmiset yrittävät jatkuvasti saada toiset hyväksymään mielipiteensä ja ideansa. Kun ihminen on kehittänyt valppaan älyn, hän alkaa hienoisesti ja hitaasti haluta hallita muita älyn keinoin. Hän yrittää muovata heidän ajatteluaan omallaan, koska siitä on tullut tarkkaa ja voimallista. On hyvä, että haluamme jakaa toisten kanssa kaiken, minkä tiedämme, että asetamme heidän eteensä, mitä olemme havainneet hyväksi itsellemme. Mutta yleensä tämä ei ole se ajatus, joka toisten hallitsemishalun takana. Sen rinnalla on tavallisesti tietty määrä halveksuntaa toisia kohtaan. Ajatteleme, että

nämä ihmiset ovat kuin lampaita, että voimme saada heidät mukaamme ja ajattelemaan kuten haluamme. On suuressa määrin totta, että ihminen, joka on oppinut ajattelemaan kuten meidän pitäisi oppia meditaation ja opiskelun avulla, voi hallita toisten ajatuksia hyvin helposti. Mutta meidän ei pitäisi tehdä niin, koska alistaminen ei ole hyvä toisen ihmisen evoluutiolle eikä meidän omallemme. Niinpä jopa tätä halua älylliseen ylivaltaan täytyy vastustaa. Se on osa erillisyyden pahetta.

Kun olemme päässeet eroon siitä, on vielä korkeammalla, henkisissä maailmoissa olemassa samansuuntainen mahdollisuus yrittää saada toiset valitsemaan meidän tiemme. Tämä on kaikkien yritysten takan käännättää ihmisiä uskonnosta toiseen. Ei ehkä ole reilua ilmaista asiaa näin, mutta koska kristinuskko ainakin aloittaa valtaisalla harhaluulolla, että elleivät ihmiset usko heidän opetuksiaan, niin heidän loppunsa ei tule olemaan miellyttävä ja siksi heidän halussaan käännättää toisia on häivähdys altruismia. ”Ortodoksisuus on minun oppini ja heterodoksisuus sinun.” ”Se, mitä minä uskon, on totta, ja siksi sinun täytyy hyväksyä se.”

Kun olemme kehittäneet henkisyyttä, kun olemme oppineet monia asioita, joita toiset eivät tiedä, on oikein ja paikallaan, että julistamme evankeliumiamme, että toivomme voivamme kertoa toisille, mitä olemme löytäneet ja antaa heille tilaisuuden seurata meitä näihin korkeamman ajattelun maailmoihin. Mutta jos toiveessa on häivähdyskään halua hallita, mikä tulee usein monien hyvien ominaisuuksien myötä, niin silloin siinä on mukana vanhan erillisen itsen kosketusta, eikä ”jättiläisohdaketta” ole vielä kitketty juurineen.

Meidän on päästävä kokonaan irti halusta hallita toisia, koska niin kauan kuin ihminen tekee työtä erillisen itsen hyväksi, hän kuuluu siihen suureen erillisten itsejen massaan, joka on

niin kauhea taakka evoluutiossa. Samalla hetkellä, kun hän oivaltaa ykseyden, hän lakkaa olemasta osa kannateltavaa painoa ja alkaa olla yksi kannattelihoista.

Seisoa yksin ja eristettynä merkitsee, että ei saa olla riippuvainen kenestäkään oman itsen ulkopuolella, koska kukaan erillinen persoona tai asia ei todellisuudessa loppujen lopuksi voi olla hyödyksi meille. Apu on löydettävä sisältämme. Mestari voi auttaa meitä koko ajan ponnistuksissamme, mutta hänkään ei voi tehdä työtä puolestamme. Hän ehdottaa jatkuvasti meille erilaisia asioita, vuodattaa apuaan meihin, mutta joka askeleella meidän itsemme on tehtävä työ. Kun jatkamme matkaamme, meidän on opittava seisomaan näennäisesti täysin yksin ilman Mestarin suoraa apua, mutta se on illuusio, koska kukaan ei voi koskaan todella erottaa meitä Mestarista tai jumaluudesta, josta Mestari on osa. Ja kuitenkin meidän on toimittava niin kuin olisimme yksin, ja jossain vaiheessa evoluutiotamme tunnemme olevamme ehdottoman yksin. Jos voimme saada älymme kestäämään sen, vaikka se on vaikea asia tällaisissa oloissa, tunnistamme välittömästi, että emme voi koskaan olla täysin yksin. Olemme osa Jumalaa, emmekä voi lakata olemasta, koska jos sen tekisimme, niin lakkaisimme kerta kaikkiaan olemasta olemassa, emme olisi tiedostavia.

Olemme osa jotain, mikä ei voi koskaan lakata olemasta, ja siksi idea yksinäisyydestä on illuusio, joskin se aiheuttaa suurta tuskaa ja kärsimystä. Fyysisellä tasolla ihminen on usein vähiten yksin silloin, kun hän luulee eniten olevansa. Kun hän on keskellä muita, korkeampien asioiden on vaikeampaa koskettaa häntä, ja siksi hän on enemmän erillään niistä. Mutta kun nämä erilliset itset eivät ole niin lähellä hänen ympärillään, ei-erillisen Itsen vaikutukset voivat koskettaa häntä täydemmin. Siksi on todelle totta se, kun sanotaan, että ihminen on vähiten yksin, kun hän eniten ajattelee tai tuntee olevansa yksin.

On hädin tuskin mahdollista muodostaa käsitystä kaameasta tunteesta olla absoluuttisen yksin universumissa avaruudessa leijuvana pisteenä. Tätä tilaa kutsutaan avichiksi, joka tarkoittaa ”ilman aaltoja”. Se on tietoisuudentila, jossa ihmisestä tuntuu, että hän on jumalallisen elämän värähtelyjen ulkopuolelle, ja sen on sanottu olevan kauhein kokemus, joka voi osua ihmisen kohdalle. Se on mustan maagikon loppu, joka on monien elämien ajan pyrkinyt määrätietoisesti erillisyyteen, joka on asettautunut suoraan evoluution yhdentäviä voimia vastaan. Mestarin oppilaan on opittava tuntemaan sympatiaa jopa mustaa maagikkoa kohtaan, joka kärsii avichista. Siksi hänen on kerran kehityksessään koettava tämä tietoisuudentila. Hän koskettaa sitä vain hetkellisesti, muttei voi unohtaa sitä koskaan. Siksi hän kykenee aina ymmärtämään niiden kärsimystä, jotka viiptyvät tässä tilassa aikakausia. Kun tämä hetki koittaa meille, meidän tulee muistaa, että kaikki, mikä on olemassa, on Jumalaa, eikä meitä voi erottaa Hänestä, vaikka meistä siltä tuntuu. Meidän on oivallettava, että se on lopullinen illuusio, joka meidän täytyy kukistaa.

Meidän kaikkien on seistävä yksin ja eristettyinä, koska jokaisen on opittava nojaamaan itseensä ja oivaltamaan, että hän on Jumala, että jumalallinen kipinä hänessä on todellisuudessa osa kaikesta. Ennen kuin osaamme tämän, emme ole täysin luotettavia tekemään Mestarin työtä korkeammassa vaiheissa. Sillä välin kaikessa tavanomaisessa työssämme fyysisellä, astraalisella tai mentaalisisällä tasolla tieto siitä, että Mestari ympäröi meitä ja on lähellä takanamme koko ajan on suuri voima ja lohdutus meille. Teemme säännöllisesti työtä joka yö astraalitali mentaalitasolla, ja tiedämme aina, että Mestarin voima suojelee meitä. Jos kohtaamme joskus jotain valtavasti voimakkaampaa kuin me itse, joka uhkaa saada meidät valtaansa kuten suuri myrsky tai maanjäristys fyysisellä tasolla, niin tiedämme,

että voimme aina vetää itseemme hänen voimaansa. Vaikka oppilaan on opittavat toimimaan ilman, kun aika tulee, niin se on vain siksi, että hänestä tulisi yhtä voimakas keskus kuin Mestari itse on.

Älä luule, että voit erottautua pahasta tai typerästä ihmisestä. Hän on sinä, jos kohta vähemmässä määrin kuin ystäväsi tai Mestaris. Mutta jos sallit itseesi kasvaa ajatuksen, että eristäydyt jostakin pahasta asiasta tai henkilöstä, niin näin tekemällä luot karmaa, joka sitoo sinut tuohon asiaan tai henkilöön, kunnes sielusi käsittää, ettet voi elää eristäytyneenä.

CWL Tämä on ensimmäinen osa Mestari Hilarionin pitkästä huomautuksesta. Kannatamme kaikki luonnollisesti teoriassa sitä, että ihmiskunta on mahtava veljeskunta ja todellisuudessa ykseyttä. Mestari myöntää tässä, että ykseydessä on asteita, ja että siksi myös erillisyydessä on asteita, että olemme jossain määrin enemmän erillään pahoista ja järjettömistä ihmisistä kuin ystävistämme tai Mestaristamme. Ihmisten veljeys väännetään usein tarkoittamaan ihmisen tasavertaisuutta, mitä se ei voi tarkoittaa. Perheessä, jossa on monia veljeksiä, täytyy olla huomattavia ikäeroja, ja samoin suuren ihmisten veljeskunnan jäsenien kesken on suuria eroja sieluniässä. Aivan kuten fyysisessä perheessäkin on vanhempien tehtävä auttaa ja harjoittaa nuorempiaan, niin myös ihmiskunnan perheessä täytyy vanhempien suojella ja auttaa nuorempia kaikin mahdollisin tavoin. Veljeys merkitsee vaihtelevuutta. Siihen vaaditaan ikäeroa, ja sitä, että eri ihmiset tekevät eri asioita.

Yksi hienoimmista veljeyden symboleista, joita olen tavannut, oli yhden jäsenemme visio itämaisesta temppeleistä, jota kannatteli monta sataa pilaria. Hän sanoi: ”Kaikki nämä pilarit kannattelevat temppeleitä ja symboloivat siksi yksilöllisiä sieluja, jotka muodostavat osan ihmiskunnan temppeleitä. Jotkut näistä pilareista ovat ulkopuolella ja ne nähdään ja niitä ihailaan koko ajan. Ne kohtaavat myös sadetta ja auringonpaistetta. Toiset ovat kauempänä sisällä eikä aurinko koskaan paista suoraan niihin eivätkä ohikulkijat ihaile niitä. Jotkut pilareista ovat paikoissa, joihin temppeleissä kävijät kokoontuvat ja istuvat nojaten niiden jalustaan. Toiset ovat vaikeammin tavoitettavissa olevissa paikoissa, mutta jokainen on kiinteästi temppeleihin kuuluva osa ja hoitaa tehtävänsä. Tämä on kuin ihmiskunnan veljeskunta. Jotkut voivat tuntea tekevänsä paljonkin, toiset eivät ehkä koskaan saa tietää yhdestäkään tilaisuudesta auttaa, ja kuitenkin ne kaikki kantavat osansa ja ovat yhtä paljon temppeleiden pilareita kuin ne, jotka ovat näkyvämpiä yleisön katseille.”

Monet oppilaistamme puhuvat innokkaasti ykseydestä Mes-tarin ja pyhien kanssa, mutta eivät niin kiihkeästi ykseydestä rikollisten, juoppojen, laitapuolen, aistillisten ja julmien kanssa. Mutta koska ihmiskunta on yksi, meidän täytyy olla yhtä myös näitten vähemmän kehittyneiden kanssa. Yhdessä tapauksessa on kyse siitä osasta meitä, jota kohti meidän on kurotettava, kun taas toisessa kyse on siitä osasta ihmiskuntaa, jota meidän tulee yrittää auttaa. Miten voimme auttaa heitä? Ennen kaikkea ajatteleamalla heistä oikealla tavalla. Jos kavahdamme kauhistuneena, jos vihaamme heitä, teemme heidän tiensä vaikeammaksi. Jos annamme luonnollisen ja oikeutetun tunteen pahaa kohtaan vaikuttaa asenteeseemme henkilöä kohtaan, syyllystymme virheeseen. Se on tuskin vältettävissä toisinaan, mutta voimme aina yrittää puhua järkeä itsellemme.

Lääkärit kohtaavat mitä inhottavimpia ja kauheimpia sairauksia, jotka monissa tapauksissa ovat asianomaisen itse itselleen aiheuttamia. Mutta ei kukaan lääkäri, joka on tosissaan työnsä suhteen ajattele sitä, kun potilas tulee hänen luokseen. Hän ei käänny kauhistuneena pois potilaasta, vaan pitää sairautta vihollisena, jota vastaan hänen on taisteltava ja voitettava se. Tämä on hyvä esimerkki asenteesta, joka meidän pitäisi kyetä omaksumaan, kun meidän on oltava tekemisissä langenneen kanssa. Epäilemättä mahdollisuudet saada aikaan vaikutusta syvälle langenneeseen juoppoon, joka on lähes kadottanut tahtonsa, ovat vähäiset, mutta kauhistua häntä tai tuntea halveksuntaa ei myöskään ole mikään tapa auttaa häntä. Samoin kun ihminen syyllistyy kauheaan rikokseen, voimme kauhistella rikosta, mutta emme rikollista. Meidän on vaikea erottaa niitä toisistaan, mutta se meidän on tehtävä.

Tässä on vielä toinenkin kiintoisa pieni juttu. Olemme itse taipuvaisia asioihin, jotka kauhistuttavat meitä eniten, joiden suhteen olemme eniten vaarassa. Se, joka on vapaa taipumuksesta jotain tiettyä rikosta kohtaan, ei kauhistu sitä, mutta jos kauhu täyttää meidät jonkin tietyn inhimillisen erehdyksen suhteen, niin voi olla varma, että se on virhe, joka on merkinnyt todellista vaaraa ei niin kauan, ehkä pari elämää sitten.

Kun liikumme pahojen vaikutusten keskellä, ympäröimme toisinaan itsemme kuorella pitääksemme vaikutukset poissa. Se on usein paras toimintatapa, koska olemme vielä hyvin inhimillisiä, mutta se on samalla myös heikkouden tunnustamista. Ehdottoman vahva kulkee suoraan kaikkien vaarojen läpi varmana, että ne eivät voi vaikuttaa häneen, mutta meidän kaikkien ei ole viisasta tehdä niin. Voimamme on rajallista, ja valmistamalla kuoren säästymme käyttämästä sitä tarpeettomasti. Omasta voimastaan täysin varma voi kulkea kaikenlaisten vaarojen keskellä vahingoittumattomana, koska hän *on* varma it-

sestään. Täydellinen vahvuus hävittää kaiken pelon. Kavahdamme tarttuvaa tautia, koska pelkäämme sen tarttuvan. Jos olisimme varmoja immunitetistamme tuon sairauden suhteen, ei mieleemme juolahtaisi ajatusta sen tarttumisesta meihin.

Se, ettemme saa ajatella itseämme erillisinä pahoista tai järjettömistä, ei välttämättä tarkoita, että meidän täytyy aina olla läheisissä väleissä tällaisten ihmisten kanssa, joskin se on toisinaan hyödyllistä. On paljon hyviä ihmisiä, jotka Lontoon kaltaisissa suurkaupungeissa pyrkivät auttamaan köyhiä menemällä asumaan heidän keskuuteensa slummeihin. Jotkut oppilaamme ovat sitä mieltä, että se on velvollisuutemme pahoja ja järjettömiä ihmisiä kohtaan. Se ei aina ole paras tapa auttaa heitä. Voimme ottaa oppia Mestarien käytöksestä tässä suhteessa. He eivät tule alas ja asetu asumaan suurten kaupunkiemme slummeihin. Miksi? Yhdestä syystä. He eivät kykenisi jatkamaan työtään ihmiskunnan puolesta. Mestarilta menisi melkein kaikki aika paikan siivoamiseen, jotta hän voisi ollenkaan työskennellä. Se vähentäisi aikaansaadun työn määrää yhteen sadanteen osaan siitä, mikä muuten olisi mahdollista.

Näin on myös meidän osaltamme. Ei ole lainkaan välttämätöntä, että olemme mukana pahimmissa olosuhteissa. Päinvastoin voimme usein auttaa tehokkaammin, jos emme aiheuta itsellemme haittaa tällä tavoin. Jos ihminen huomaa olevansa oudon epämiellyttävässä joukossa, joka on kenties täynnä jottain viljejä tunteita tai intohimonpurkauksia, hän voi muodostaa kuoren ympärilleen ja suojautua näin pahan vaikutuksilta, mutta hän ei voi tehdä kovin paljon tälle joukolle, kun hänen huomionsa on suojautumisessa. Toisaalta muualla kauempana siitä hän kykenisi vuodattamaan enemmän voimaa siihen. Edes silloin voi tehdä aika vähän korkeammilta tasoilta käsin, jos joukko kehittymättömiä ihmisiä on jonkin raa'an intohimon vallassa, koska vuodatettu voima saattaa tuskin vaikuttaa sii-

hen, kun se on tuossa tilassa. Siksi meidän ei ole tarpeen mennä pahaan ympäristöön, ellemmme näe selvästi, että voimme tehdä selvästi jotain hyvää siellä, vaikka meidän täytyykin tehdä parhaamme, jos olemme sellaisessa. Olen esimerkiksi kuullut papeista, jotka ovat menneet kapakkaan ja aloittaneet siellä jumalanpalveluksen, ja joissain tapauksissa tällainen rohkea liike on oikeasti onnistunut. Mutta monissa tilanteissa tällainen toimenpide päättyisi fiaskoon. Näissä asioissa on kuten sodassa, rohkea ja yllättävä liike voi joskus päättyä hyvin, mutta tavallisesti saadaan enemmän aikaan toimimalla järkevästi.

Muista, että maailman synti ja häpeä ovat sinun syntisi ja häpeäsi, sillä sinä olet osa maailmaa; karmasi on erottamattomasti kietoutunut suureen karmaan.

Emme oivalla, että täällä alhaalla, mutta kuitenkin lähestymässä buddhi-tasoa, näemme sen edustavan todellista totuutta. Siellä tunnemme, että olen osa sitä, mitä ihmiskunta ei voi välttää. Siinä on olemassa jotain, mikä on *minun* häpeäni. Meistä tuntuu siltä, koska olemme osa ihmiskuntaa, joka on saanut sen aikaan. Toisaalta olemme osallisina kaikessa hyvässä, mitä on saatu aikaan. Kun yksi ihminen on ottanut askeleen eteenpäin, tunnemme sen voittona kaikille. Hänen kauttaan ihmiskunta on päässyt hiukan lähemmäs päämääräänsä.

Ja ennen kuin voit päästä tietoon, sinun on täytynyt kulkea kaikkien paikkojen lävitse, likaisten niin kuin puhtaittenkin. Sen tähden muista, että tahrainen vaate, johon kammoat koskea, oli eilen ehkä omasi ja saattaa olla omasi huomenna. Ja jos kammoksuen torjut sen, kun se heitetään hartioillesi,

se tulee sitä kiinteämmin takertumaan sinuun. Omahyväisyys tekee vuoteensa liejuun. Kieltäydy sen tähden, että on oikein kieltäytyä, älä sen tähden, että itse pysyisit puhtaana.

Tämä kappale, joka päättää Mestari Hilarionin huomautuksen, on usein ymmärretty väärin. Jotkut ovat tulkinneet sen tarkoittavan, että jokainen on joskus syyllistynyt kaikkiin mahdollisiin synteihin. Se ei tarkoita sitä, koska viisas oppii jotakin muitten kokemuksesta. Kun olemme nähneet ihmisen polttavan kätensä pannessaan sen tuleen, meidän ei tarvitse panna sinne omaa kättämme ollaksemme varmoja, että se ei ole hyvä juttu tehdä. Niinpä meidän ei ole tarpeen syyllistyä kaikkiin mahdollisiin rikoksiin voidaksemme ratkaista asian omasta puolestamme. Olemme kaikki nousseet jossain vaiheessa primitiivisestä tilasta ja käyneet läpi eri vaiheita elämässä sen ja nykytilan välisenä aikana, mutta ei ole syytä olettaa, että toimimme huonosti joka vaiheessa. On syytä olettaa, että useimmat meistä ovat pitkien elämien aikana keränneet näytteitä erilaisista virheistä, joita ihmisen on mahdollista tehdä, mutta emme varmasti ole käyneet läpi jokaista yksityiskohtaa. Kun on saanut kosketuksen johonkin tiettyyn pahaan, niin luulen, että se edustaa viisaalle sielulle koko joukkoa samankaltaisia virheitä.

Sitten on vielä toinen puoli asiassa. Jokainen, joka saavuttaa buddhi-tietoisuuden, katsoo asioita sen kautta ja kokee kaiken, mitä muut kokevat. Ajattelemme buddhi-tietoisuuden suurenmoisuutta ja ihmeellisyyttä, koska se tuo meidät yhteyteen Mestarien kanssa. Emme saa unohtaa, että se tuo meidät sopuun myös pahojen ja rikollisten kanssa. Heidän tunteensa täytyy kokea samoin kuin korkeamman elämän loisto. Joten kun me kykenemme koskettamaan buddhi-tasoa, voimme saada kokemuksen elämän alemmista ja epämiellyttävimmistä

puolista, kun pääsemme sellaisten ihmisten tietoisuuteen, jotka käyvät jotain tiettyä vaihetta elämässään. Meidän ei tarvitse hoitaa tätä läksynä, koska tiedämme jo oletuksena, että nämä ovat asioita, jotka ovat meille mahdollisia. Mutta meidän on saatava riittävästi kokemusta voidaksemme tuntea täydellisesti sympatiaa, tai muutoin emme voi auttaa toisia. Täysin sympatiaa tunteva henkilö tietää intuitiivisesti toisten vaikeudet ja kiusaukset ja on täynnä rakkautta myös erehtyvää kohtaan.

Myötätunnosta hän ottaa ”likaiset vaatteet” omakseen. Kun olemme lopullisesti päässeet eroon erillisyydestä ja oivaltaneet ykseyden, saamme huomata, että olemme sulautuneet jumalalliseen elämään. Rakkaudellinen asenne on ainoa, jonka voimme omaksua ketä tahansa kanssaihmistä kohtaan, olipa hän millä tasolla tasalla.

6. Tapa vaikutelmien kaipuu.

Opi vaikutelmista ja tarkkaa niitä, koska vain siten voit alkaa opiskella itsetuntemuksen tiedettä ja saada varman jalsijan portaikon ensimmäisellä askelmalla.

AB Oppilaan täytyy tarkkailla aistimusten toimimista itsessään niin, että hän voi saada siitä itsetuntemusta. Hän voi saada tällaista tuntemusta vain tutkimalla omia ajatuksiaan. Omien ajatusten tutkimisen ensimmäinen vaikutus on kyetä seisomaan erillään niistä, erottaa itsensä niistä. Se, että tutkit niitä, vetää elämän niistä pois niin, että tavanomainen samaistuminen omiin ajatuksiin tuhotaan toistaiseksi. Ihminen ei samaistu sellaisen kanssa, mikä on tutkimuksen kohteena, mitä hän katsoo. Shankaracharyan seuraajien keskuudessa on sanonta, että sub-

jekti ja objekti eivät koskaan voi olla sama. Siten tutkiminen heikentää muotoa ja antaa meille vapautta.

Tähän neuvoon liittyy ohje testata kokemuksia, minkä tarkoituksena on, että ihminen voi kokea, ettei enää ole niiden vaikutuksen alaisena. Kun ihminen tarkkailee omia aistimuksiaan oppiakseen niistä, hän voi kokea saman aistimuksen, mutta samalla hän voi tehdä sen suhteen jotakin korkeampaa, mitata sen voimaa antamatta sille periksi. Tulee myös aikoja, jollin aistimuksen tarkkailua harjoittava oppilas huomaa, että hänessä alkaa herätä uudelleen uinuvia aistimuksia.

Kaikilla meillä on muistijälkiä menneisyydestä, joiden voi sanoa riippuvan yllämme kuin kuolleet itsemme. Ne voivat herätä eloon ulkopuolisesta vaikutuksesta. Ne voivat saada elämän kontaktista toisten ihmisten samansuuntaisten ajatusmuotojen kanssa tai ne voivat herätä jonkin voiman vaikutuksesta, mikä toimii puhdistukseksimme tai testatakseen meitä joko mustalta tai valkealta puolelta käsin. Jos oletamme, että ihmisen kuollut itse on herännyt, hän tuntee silloin sitä, mitä kutsutaan kiusauksen voimaksi. Kun oppilas on opiskellut sitä, miten nämä asiat toimivat, hän tunnistaa, mitä on tapahtumassa. Hän punnitsee eloonherätetyn ajatuksen voimaa ja sanoo sille: ”Sinä et ole minun elävä Itseni. Olet vain menneisyyteni ”minä”, joten mene pois.”

Joskus auttaa kiusauksen hetkellä se, että tunnistaa sen vain menneeksi, joka on herännyt eloon. Silloin on oikeus sanoa, tämä ei ole minä. Silloin sitä katsoo ulkopuoleltaan eikä osana olemustaan tai aktiviteettiaan ja tietää, että se ei voi saada otetta eikä tahrata. Tästä tiedosta syntyy kärsivällinen luottamus, jossa on suuri voima. Silloin tietää, että on lähestymässä aikaa, jolloin ei edes tunne tätä kiusausta. Silloin sillä ei ole minkäänlaista vaikutusta meihin.

Omien menneiden tunteiden ja ajatusten tarkoituksellinen punnitsemis-, mittaamis- ja tarkkailuprosessissa oppilas tappaa kuolleen itsen viimeiset mahdollisuudet elämään. Tätä tarkoitetaan *Hiljaisuuden äänessä*, kun sanotaan haluista: “Pidä huoli, että ne eivät herää uudelleen eloon.” Entiset tunteet ja ajatukset eivät ole menneitä vain sillä, että ne on haudattu pois näkyvis- tä, vaan kun niiden viimeinenkin palanen on työstetty loppuun, kun ihminen katsoo niitä ja näkee täysin kirkkaasti, mitä ne ovat, että ne eivät ole osa häntä. Tässä hiljaisessa tutkimisessa ne kuolevat eikä niillä enää ole mahdollisuutta tulla kutsutuksi elämään.

CWL Meidän on ensin opittava tarkkailemaan ulkoapäin aistimusten toimintaa itsessämme. Niin kauan kun ne vievät meidät mukanaan, emme voi oppia niistä mitään, koska silloin olemme niiden orjia. Mutta jos voimme nousta ja katsella niitä ylhäältä alaspäin ja ajatella niiden kuuluvan menneisyyteemme, voimme tarkkailla niitä ja oppia niistä.

Aistimusten aallot vellovat kaikkialla maailmassa, ja meidän on opittava ymmärtämään niitä niin, että kykenemme autta- maan toisia, mutta voimme tietenkin tehdä niin vasta, kun ne eivät enää vie meitä mukanaan. Se on epäilemättä tempera- menttikysymys, mutta monille suurin vaikeus on, että aistimuk- set ja tunteen pyörittävät heitä, eivätkä he täysin ymmärrä, mi- ten hallita niitä. Se on kuin seisoi myrskyaallon harjalla ja yrittäisi hallita niitä. Ihminen ei voi hallita mitään, mikä kaataa hänet kumoon yhä uudestaan ja pyyhkäisee hänet mennessään. Ihmiset eivät oivalla, että tunne ei ole mikään ulkoinen voima, vaan meidän sisällämme, ja se voidaan saada täysin hallintaan, jos tietää, kuinka se tehdään.

Se tapahtuu ottamalla luja ote heti alkuun. Suuttumuksen, masennuksen, kateuden tai minkä tahansa intohimon aalto nou-

see hetkessä ja kasvaa nopeasti hyvin suureksi. Se tulee niin äkkiä, ja ihmiset ovat tottuneet pitämään sitä itsenään, että he eivät hetkeen tunnista sitä eivätkä siten pysäytä sitä sanomalla tämä en ole minä, kieltäydyn menemästä sen mukaan, pysyn lujana. Jos muistamme tehdä tämän ajoissa, tunne katoaa heti. Useimmat eivät mene mukaan ollessaan tyyniä, mutta kun aistimusaalto syöksähtää päälle, he eivät hetkeen haluakaan vastustaa sitä. Sielu sisällämme ei ole aina valppaana vaaran suhteen, vaan sallii itsensä tulla vedetyksi mukaan samaistumaan tunteeseen tai aistimukseen. Siksi meidän on opittava nappaamaan se tarkalleen oikealla hetkellä sen tullessa, sillä jos annamme sen livahtaa käsistämme, asiasta tulee vaikea. Kun aistimus on täydessä vauhdissa, sitä on vaikea saada aisoihin nopeasti, joskin joskus toiset voivat tehdä sen puolestamme. Kun muistamme sen jälkeinpäin, kadumme asiaa. Käytännössä on parasta yrittää saada aistimus hallintaan joka kerta hiukan pikemmin. Jos onnistumme siinä kerran, on todennäköistä, että kykenemme siihen aina sen jälkeen.

Se on alkuun vaikeaa vain siksi, että ihminen Itsenä on luopunut oikeuksistaan niin monissa aiemmissä tilanteissa, että hänellä ei enää ole tapana näyttää oikeuksiaan. Mutta jos hän tekee niin kerrankin kriittisellä hetkellä, hän huomaa, että hän voi tehdä niin uudestaan, koska elementaali, joka on vaikeuksien aiheuttaja, alkaa pelätä ja oivaltaa, että ei voi tehdä kuten haluaa. Ensin se on varsin luottavainen kuin koira, joka syöksyy kohti ihmistä haukkuen ja muristen, koska se luulee ihmisen pelkäävän sitä. Mutta jos ihminen ei käänny pois, koira epäröi ja alkaa epäillä koko yritystä. Elementaalilla ei ole koiran älykkyyttä. Voi olla, että se ei tiedä, että olemme vahvempia kuin se. Jollei se tiedä, niin se johtuu siitä, että emme ole näyttäneet, keitä olemme. Meidän tulee antaa sen tuntea, että olemme sen isäntiä. Kun se saa tuntuman siitä, se epäröi alusta

alkaen aallon liikkeelle laskemista. Ota se kiinni alussa eikä siitä enää sen jälkeen ole ongelmia.

Meidän on opittava aistimuksista tarkkailemalla niitä myös toisissa. Näin opimme ymmärtämään ihmisluontoa. Voimme nähdä, kuinka toiset hölmöilevät tunteen vaikutuksen alaisen. Kun näemme, kuinka pahalta se näyttää heissä, ja kuinka paljon harmia se ilmeisesti aiheuttaa heille, niin opimme painamaan alas saman asian pienenkin kosketuksen itsessämme. On luonnollisesti helpompi nähdä asioita muissa kuin itsessämme, kun katselemme ulkopuolisina. Meidän ei kuitenkaan tule katsella muita arvostellaksemme heitä ja osoittaaksemme heidän virheitään, vaan ainoastaan nähdäksemme, mitä voimme oppi heiltä. Kun näemme, kuinka he eivät yllä parhaimpaansa jonkin intohimon tai tunteen tai jonkin vastenmielisyydentunteen johdosta, voimme panna sen mentaalisesti merkille ilman mitään tunnetta, että olisimme parempia kuin he. Voimme ajatella, että sama voisi hyvin tapahtua meille itsellemme. Täytyypä pitää varansa, ettei niin käy. Näin voimme oppia toisten virheistä ilman, että meille tulee tavaksi arvostella toisia, mikä on aina huono juttu. Kun näemme toisen olevan surun vallassa ja olemme pahoillamme hänen puolestaan, ei ole pahaksi ajatella, että meidän on hyvä varoa, ettemme itse mene yli rajan. Riittää, että yksi on jo tehnyt niin.

Sodan aikana suuret aistimusten aallot velloivat maailmassa. Niiden joukossa oli valtava määrä vastenmielisyyttä ja vihaa niitä voimia kohtaan, joiden kanssa satuimme olemaan sodassa. Tarkoitukseni ei ole vähäisimmässäkään määrin puolustaa noitten voimien tekemiä julmuuksia. Tiedän niiden tapahtuneen, koska olen itse nähnyt niistä astraalisesti varsin suuren osan, ja se täytti minut häpeällä ihmiskunnan puolesta. En halua yhtään hetkeä kieltää noita tosiasioita, kiillottaa niitä tai pyydellä niitä anteeksi. Mutta voimakkaalla tunneryöpyllä rikoksiin syyllisty-

neitä kohtaan tehtiin myös paljon vahinkoa. Julmuuksista olivat vastuussa ne, jotka niihin syyllistyivät, ja yksilöt, joiden määräksestä se tapahtui, ei koko kansakunta. Englantilaiset ovat menneisyydessä varmasti tehneet paljon sellaista, johon emme haluaisi samaistua. Näin on jokaisen kansakunnan kohdalla. Emme saa antaa itsemme mennä mukaan ajatuksissa tehtävään epäoikeudenmukaisuuteen yhtään enempää kuin puheessa tai teoissa.

Vihollisemme tekivät tarkoituksellisesti työtä herättääkseen vihaa meitä kohtaan. Se toimi ehkä jonkin aikaa kampanjatemppuna. He saattoivat huomata saavansa sillä tavoin rekrytointeja ja rahaa, mutta moraalisesti se oli virhe. Näin he asettautuivat vääryyden puolelle, mitä tulee asian korkeampiin aspekteihin. Mutta on vaara, että mekin tunnemme vihaa tällaisessa tapauksessa. Pahuutta vastaan käytävässä taistelussa on päättäväisesti tehtävä kaikkensa ja kuitenkin pysyttävä vapaana minkäänlaisesta viha-ajattelusta. Muistakaa, mitä Buddha sanoi: ”Viha ei koskaan lakkaa vihalla.” Päinvastoin se elpyy siitä.

Kun kuulee kauheista julmuuksista naisia ja lapsia kohtaan, ei voi olla tuntematta suuttumusta. Suuttumuksentunteessa pahantekemistä kohtaan ei ole mitään vahinkoa. Se on kauheaa, ja kaikki oikeamieliset kieltäytyvät olemasta mukana sellaisessa ilman lievennyksiä tai tekosyitä. Mutta olisi suuri virhe vihatä sitä onnetonta, joka syyllistyy rikoksiin. Häntä on enemmänkin sääli kuin tuomittava. Ei ole meidän asiamme tuomita häntä, vaan tehdä hänelle mahdolliseksi syyllistyä samaan uudesta. Asenteemme tulee olla sama kuin lapsiamme uhkaavaa petoa kohtaan. Sille ei suoda kunniaa tulla vihatuksi, vaan se pannaan pois päiviltä. Meidän tulee olla pahoillamme niiden

onnettomien puolesta, jotka tällaista tekevät, koska näemme, millaista karmaa sitä täytyy kertyä.

On kauheaa, että naisia ja lapsia murhataan, kauheampaa sukulaisille kuin uhreille itselleen, mutta pahinta se on niille, jotka syyllistyvät rikokseen. Heitä on sääliittävä eniten, koska heidän kärsimyksensä tulee lopuksi olemaan paljon kauheampi.

Niin pitkälle kuin on meidän vallassamme, ryhdymme estämään saman tekemistä enää uudelleen, mutta meillä ei saa olla minkäänlaista vihantunnetta. *Aateluus velvoittaa*. Olemme äärettömän paljon tuollaisen henkilön yläpuolella, aikakausia hänen edellään evoluutiossa ja kehittämisessä. Olemme yhtä pitkän etäisyyden päässä hänestä kuin hän on eläinkunnasta. Ja koska näin on, meidän pitäisi osoittaa korkeampaa kehittyneisyyttämme sillä, että emme osallistu vihan intohimoon.

Voimme tutkia tuntemuksen vaikutuksia vain, jos erotamme itsemme siitä, jos seisomme sivussa ja yritämme hallita tunnetta oppiaksemme sitä. Meidän ei pidä antautua mukaan mihinkään yleisen tunteen virtaan, vaan meidän tulee yrittää nähdä, missä se on väärin, ja tehdä, mitä voimme oikaistaksemme. Monet valtaisan intohimontuntemuksen vallassa olevat pitävät meitä apaattisina ja kylminä. On mahdollista, että he toisinaan ajattelevat, ettemme ole isänmaallisia, jos kieltäydymme vihaamasta, Se ei tietenkään ole loogista, mutta vihantunteiden vallassa ihmiset eivät ole loogisia. Voimme selittää heille, että isänmaallisuus ei pakota vihaamaan muita maita, mutta aina he eivät näe, että voimme rakastaa omaa maatamme ilman, että on pakko vihata muita.

Asenteemme näihin asioihin on paljolti sellainen kuin pikkulasten ongelmiin. Lapsen nukke menee rikki ja hän puhkeaa itkemään ja on pahoillaan asiasta. Me teemme kaikkemme osoittaaksemme lapselle sympatiaa, mutta olemme filosofisia

emmekä jaa hänen intohimoista pahaa mieltään. Emme voi olla epätoivoisia rikkimenneen nukan tai jonkin muun pikkuseikan vuoksi, joka lapselle on sattunut koulussa. Me ymmärrämme, että on olemassa tulevaisuus, ja siihen verrattuna nämä pikkuasiat ovat vain tilapäisiä eivätkä kovin tärkeitä, vaikka ne ovat valtavia lapselle. Emme tekisi velvollisuuttamme, elleimme osoittaisi sympatiaa, mutta olisimme hölmöjä, jos tuntisimme samoin kuin lapsi. Käyttäytyisimme silloin lapsellisesti. Aivan samoin on asianlaita ihmisen suhteen, joka opettelee filosofista asennoitumista. Hän osoittaa sympatiaa ihmisille, jotka ovat poissa tolaltaan näitten asioitten takia, mutta ei itse anna niiden häiritä. Aivan kuten sanomme lapselle, että älä välitä, asia korjaantuu ajan myötä, niin meidän tulisi sanoa niille, jotka ovat tunnekuohun vallassa: ”Usko tai älä, kaikki järjestyy ja menee hyvin.” Jos sanomme näin, se ei ole sympaattista meidän puoleltamme, mutta se on ehdoton totuus. Meidän on usein vaikea välttää ihmettelemästä, miksi muut voivat olla niin sokeita. He hätääntyvät riehumaan asioista, joilla ei ole pienintäkään merkitystä. He ovat usein ihmisiä, joilla on loistavat mahdollisuudet, mutta he eivät näe niitä ja antavat itsensä joutua mielettömien halujen valtaan. Me itse teimme saman ehkä tuhansia vuosia sitten. Olemme siksi oppineet kärsivällisyyttä, ymmärtämään, että kyse on evoluutiovaiheesta, joskin varsin epämiellyttävästä vaiheesta. Niiden meistä, jotka ovat edelleen vaarassa joutua tällä tavoin tunteiden valtaan, täytyy koota itsensä ja sanoa: ”20 vuotta sitten tämä oli kenties hyväksyttävää, mutta nyt sen aika on ohi.” Jos näemme jokapäiväisessä elämässä aikuisen ihmisen tuhlaavan kaiken aikansa huvitteluun, tiedämme, että se olisi ollut ihan hyvä 20 vuotta sitten, mutta nyt hänen pitäisi ajatella vakavampia asioita elämässä. Samoin meidän tulisi olla noussut tasolle, jolla tunteet ovat korkeampia

tunteita, jossa meidän ideamme työstä on se, mitä Jumala haluaa meidän tekvän.

7. Tapa kasvamisen nälkä.

Kasva niin kuin kukka kasvaa itsetiedottomana mutta haluten hartaasti avata sielunsa päivänvaloon. Niin sinäkin ponnistele avataksesi sielusi Iäiselle. Mutta Iäinen vetäköön esiin voimasi ja kauneutesi eikä kasvamisen kaipuu. Sillä edellisessä tapauksessa kehityt uhkeaan puhtauteen, jälkimmäisessä kovetut, kun malttamattomasti ponnistelet kohti persoonallista kasvua.

AB Kasvunsa myöhemmissä vaiheissa oppilas tuntee itsensä avautuvan ikuiseen ja oivaltaa sen kauneutta yhä enemmän. Toive kasvaa suuremmaksi kuin veljensä tulee silloin mahdolliseksi hänelle. Ennen tämän vaiheen saavuttamista hän on edelleen vaarassa saavuttamansa suuruuden takia. Jos hän ajattelee kasvun kuuluvan erilliseen itseen ja tuntee tulevansa suuremmaksi, putoaminen on todennäköistä. Ainoa tapa välttää tämä on päästä eroon toiveesta kasvaa, kieltäytyä antamasta periksi halulle kasvaa oman itsensä vuoksi. Sillä inhimillisen kasvun korkeammalla tasolla oppilaan täytyy olla välinpitämätön sen suhteen, kasvaako hän vai ei. Hänen täytyy välittää vain jumalallisesta elämästä ja jumalallisesta tahdosta ja ajatella vain iloa, jota se tuo kaikille, jotka toivottavat sen tervetulleeksi elämänsä.

CWL Meidän on tarkoitus kasvaa kuin kukkaset. Miksi? Koska kukka kasvaa epäitsekästi, ehdottoman altruistisesti. Se ei kasva näytelläkseen itseään, vaan että sen rotu kasvaisi suureksi sen oman kuoleman kautta. Se ei ole olemassa saadak-

seen hedelmiä itselleen, koska hedelmä ei kehitys ennen kuin kukka kuolee. Se ei kasva itseään varten, vaan pelkästään muita tulevia kasveja varten. Meidän on painettava eteenpäin ei itseämme ajatellen, vaan muitten hyvään pyrkien. Auttaminen Logoksen työssä on se suuri idea, jonka täytyy vetää meitä eteenpäin. Meidän täytyy tehdä työtä kaikkien hyveiden ja kykyjen saamiseksi vain siksi, että olisimme paremmin hyödyksi Logoksen palveluksessa. Unohtamalla itsemme epäitsekäessä työssä kasvamme osana kokonaisuutta ja kehitymme näin ”uhkeassa puhtaudessa”.

LUKU 6

SÄÄNNÖT 9-12

CWL Tähän saakka tässä kirjassa meille on esitetty asioiden negaatiopuoli. Meitä on kehoitettu tappamaan tietyt halumme, mutta nyt tulemme positiiviseen puoleen ja opimme, mitä saattamme haluta tai oikeastaan mitä meidän täytyy haluta. Saattamme yllättyä asiasta, että meidän pitäisi haluta yhtään mitään. Ne, jotka ovat opiskelleet intialaisia kirjoja, muistavat, että tämä on kohta, josta jopa Upanisadit ovat eri mieltä. Yhdessä Upanishadissa ei arvosteta minkäänlaisia haluja. Siinä sanotaan, ettei tule haluta edes sitä, mikä on oikein, koska on pidättäydyttävä pitämästä mitään parempana kuin toista. Toisessa ohjataan, että meidän täytyy haluta edistystä, ja sanotaan, että kun kaikki muut halut paitsi halu sielunkasvuun on voitettu, niin ihmisen ei ole enää mahdollista murehtia mitään. Voimme sovittaa nämä kaksi toteamusta yhteen, jos ajattelemme, että ensimmäinen tarkoittaa, että jos meillä on halua tehdä yhteistyötä maailman hyväksi tehtävässä korkeammassa työssä erillisenä itsenä ajatellen itseämme ja suuria asioita, joita voimme tehdä, niin mukana on edelleen häivähdys erillisyyssajattelua. Mutta jos kykenemme ajattelemaan itseämme ihmiskunnan osana ja ansaitsemassa edistymisemme ihmiskunnan vuoksi, josta olemme osa, niin siinä ei ole enää ajatusta itsestä. Olemme silloin kohottaneet halumme pyrkimykseksi ja puhdistaneet sen, mikä on hyvin toivottavaa.

9. Halaja ainoastaan sitä, mikä on sisässäsi.

Sillä sisässäsi on maailman valo – ainoa valo, joka voi valaista tietä. Ellet kykene sitä sisässäsi tajuamaan, on turha etsiä sitä muualta.

Tässä kommentissa ilmaistu ajatus on yleinen kaikissa uskonnoissa, joskin sen sanallinen muotoilu voi olla erilainen. Se esiintyy kristinuskossa, mutta poikkeuksetta vain kristilliset mystikot tuntuvat ymmärtäneen sen. Se esiintyy kauniissa säkeissä:

*Vaikka Kristus syntyisi tuhat kertaa Betlehemissä,
mutta ei sisälläsi, sielusi olisi kadotettu.
Ja hän riippui turhaan Golgatan ristillä,
ellei sitä pystytetä uudelleen sydämeesi.*

On helppo nähdä, mitä se tarkoittaa. Ellei ihminen usko omaan jumalalliseen perimäänsä, ei ole toivoa hänen edistymisestään, koska hänellä ei siinä tapauksessa olisi sisällään mitään, mitä työstää, ei mitään, mikä kohottaisi häntä yhtään korkeammalle. Mutta jos hän tietää, että hänen sisällään on ihmeellinen Kristus-prinsiippi, niin silloin hänkin tunnistaa sen ja sen tuleminen näkyviin on vain ajankysymys. Hänen osanaan tässä työssä on saattaa ulkoiset käyttövälineensä sopusointuun niin, että tämä sisäinen loisto tulisi näkyviin. Sitä tarkoitetaan sanoilla ”Kristus sinussa kirkkauden toivo.” Toivo, joka meillä on sisällämme, on tuo jumalallinen kipinä. Ihminen, joka kieläytyy uskomasta, että hänessä on sisällään sellainen, laittaa ylitsekäymättömän esteen omalle polulleen siihen asti, kunnes oivaltaa virheensä.

Tosi pelastus voidaan saavuttaa vain Kristuksen kautta, ei sen ihmisen kautta, joka kerran eli ja kuoli, vaan meissä olevan Kristus-prinsiipin kautta. Sisällämme on vapahtaja. Tämä on todellista kristillistä oppia, jota tukemaan voimme lainata monia tekstejä. Kaikki, mikä kristinuskon modernissa esityksessä on mennyt väärin ja muuttunut naurettavaksi, jos tällainen sanonta sallitaan, saa alkunsa tämän suuren idean väärinymmär-

ryksestä. Pitää aina muistaa, että kristinuskko alkoi kauniista gnostilaisesta filosofiasta, mutta tietämättömät sen seuraajien joukossa kieltäytyivät ottamasta uskontoonsa mitään, mikä meni yli heidän ymmärryksensä tai mitään, minkä opiskeluun tarvittiin vuosia. Näin he heittivät syrjään suuret gnostilaisuuden tohtorit kerettiläisinä. He sovelsivat uskontoon epäviisasta menetelmää päätyä tulokseen enemmistön äänillä huonoin tuloksin.

Alun perin kristinuskoon sisältyi erittäin kaunis filosofia, joka on kaikkien uskontojen takana. Kun vertauskuvalliseksi tarkoitettu evankeliumin tarina alennettiin yhden ihmisen pseudohistorialliseksi elämänkerraksi, uskonnosta tuli käsittämätön. Sen seurauksen kaikki tekstit, joissa viitataan asioiden korkeampiin puoliin, vääristettiin eivätkä ne enää sen vuoksi sovi totuuteen, joka on ajatuksen taustalla. Koska kristinuskko on unohtanut oman alkuperäisen opetuksensa, niin näinä päivinä on tullut tavaksi kieltää, että sillä koskaan olisi voinut ollakaan esoteerista opetusta. On kuitenkin olemassa riittävästi todisteita vakuuttamaan ennakkoluuloton opiskelija siitä, että tämä korkeampi opetus oli olemassa, ja apostolit ja kirkkoisät tunsivat sen. Tässä ei ole mahdollista mennä asiaan enemmän, riittää, että muistutan lukijaa, että suurin kirkkoisista Origenes vahvisti tämän salaisen opetuksen olemassaolon. Hän tekee eron ”somaattiseen kristinuskoon” johtavan ”populaarin irrationaalisen uskon” ja ”henkisen kristillisyyden” välillä. ”Somaattisella kristillisyydellä” hän tarkoittaa uskoa, joka perustuu evankeliumien historiaan, ja lisää, että se on erittäin hyvää opetusta masoille, mutta että henkisellä kristillisyydellä on gnosis ja siksi se ymmärtää, että kaikki siihen liittyvät tapahtumat – syntymä, kaste, valaistuminen, ristiinnaulitseminen, kuolleista herääminen ja ylösnousemus eivät tapahtuneet vain kerran, vaan ovat

jokaisen kristityn henkisen elämän askeleita hänen mennessään eteenpäin.

Moderni puhdasoppisuus pohjautuu edelleen kehittymättömien massojen tietämättömyyden uskoon ja pitää kiinni siitä, että se ei tunnusta sitä, mitä vielä on jäljellä sen kerran niin suurenmoisesta perinnöstä gnostilaisen opetuksen kallisarvoisina katkelmina. Korkeamman tulkinnan kadottaneena se yrittää epätoivoisesti esittää alempaa tulkintaa jossain käsitettävässä muodossa kykenemättä siihen. Teosofiaa opiskelevilla on tietoa, joka tekee heidät kykeneviksi tulkitsemaan kaikki oudot opetukset ja näkemään niiden mielekkyyden ja kauneuden jopa katusaarnaajan karkeissa ilmaisuissa, koska he ymmärtävät, mitä saarnaaja haluaisi tarkoittaa, jos vain tietäisi hiukan enemmän aiheestaan.

Siten se, mitä haluamme, on sisällämme koko ajan. Emme löydä sitä muualta. Tämä sama idea esitettiin meille kauna siten muinaisessa Egyptissä. Siellä he keskittivät kaikki ideansa uskonnosta ”kätettyyn valoon” ja ”kätettyyn työhön”. ”Kätetty valo” oli jokaisessa ihmisessä oleva valo, ja ”kätetty työ” tekisi hänelle mahdolliseksi ilmentää sitä, tuoda se esiin itsessään ja sitten auttaa sen kehittymistä muissa. Se oli heidän uskontunnustuksensa pääkohta, että valo on siellä, vaikka sen päällä olisi paljon, ja vaikka kuinka toivottomalta se saattaisi vaikuttaa, meidän työmme on vetää verhot syrjään ja antaa valon loistaa.

Ihmiset tekevät usein sen virheen, että etsivät sitä muualta. He sanovat haluavansa Mestareiden auttava, että Mestarit nostaisivat heitä. Mutta sanon kaikella kunnioituksella, että Mestari ei voi sitä tehdä, edes Logos itse ei voi sitä tehdä. Mestari voi kertoa meille, kuinka kohottaa itseämme. Prosessi on täysin sama kuin lihasvoiman kehittäminen. Kukaan ei voi tehdä sitä

toisen puolesta, mutta jos tällä on hänelle tietoa, hän voi kertoa, kuinka tehdä sen itselleen. Ja se on ainoa apu, jonka voi saada ulkoapäin. Toinen voi kertoa meille, kuinka hän noudatti tiettyjä sääntöjä ja harjoituksia ja huomasi niiden tuottavan tulosta. Mestari ei edistynyt oppilas voi epäilemättä vuodattaa meihin voimaa, mikä tekee työstä helpompaa, mutta siinä kaikki. Sama pätee läpi koko matkan. Jos emme tunne sisällämme tarvetta vastata luonnon kauneuteen ja loistoon, niin se menee meiltä ohi. Jos emme voi nähdä Jumalaa sisällämme, on turha etsiä häntä ulkoa. Kun olemme oivaltaneet olevamme osa Häntä, niin Jumala sisällämme vastaa Jumalaan ulkopuolellamme, ja alamme olla todella hyödyllisiä Hänen työssään, mikä loppujen lopuksi on elämämme päätarkoitus.

10. Halaja ainoastaan sitä, mikä on sinua tuonnempana.

Se on sinua tuonnempana, sillä kun saavutat sen, olet kadottanut itsesi.

CWL Tällä toteamuksella on verrokkinsa kristillisessä opetuksessa. Kristus itse on sanonut varsin suorasukaisesti: ”Se, joka löytää elämänsä, kadottaa sen, ja se, joka kadotta elämänsä minun tähteni, löytää sen.” Tämä tapahtuu yhä uudelleen eri vaiheissa. Ajatelkaapa maailmallista ihmistä, joka elää tavallista elämää, jossa hyvin suurta osaa elämää ovat tunteet, ja joissakin tapauksissa alemmat tunteet. Heti, kun hän alkaa ymmärtää asioiden korkeampaa puolta, hän oivaltaa, että on jotain korkeampaa ja jalompaa kuin tuo. Mutta hän huomaa myös, että ellei hän ole halukas panemaan syrjään alemmaa ja korkeampaa elämää, hän ei voi saada kiinni korkeammasta. Hän menettää alemman saadakseen korkeamman.

Seuraava askel on, että ihminen joutuu elämään suuressa määrin mielessään. Hän oivaltaa, että joutua intohimojensa vieäväksi ei loppujen lopuksi ole kovin jaloa, ja että mielen tulee valita ja hallita tunteita ja antaa lupa vain sellaisille, jotka se hyväksyy edistuksen nimissä. Silloin hän pääsee asian tuolle puolen ja huomaa, ettei mielikään ole täysin tyydyttävä, vaan että on olemassa sitäkin korkeampaa elämää. Näin hän alkaa vähitellen elää egossaan ja katsoa kaikkea siitä näkökulmasta, mikä merkitsee suurta edistystä. Mutta aikanaan ei tämäkään riitä hänelle. Hän oivaltaa, että on ykseys, joka on tuon vaiheen tuolla puolen, ja niin hän alkaa saada kokemuksia buddhisesta tasosta. Ja kun hän saa kosketuksen siihen, mikään sen alapuolella ei enää koskaan tyydytä häntä.

Jopa ihmeellinen buddhi-tietoisuus jätetään vuorostaan taakse. Sen tuolla puolen on aatminen taso, nirvana. Sen yläpuolella ja tuolla puolen on sitten monadi. Ne, jotka eivät vielä ole adepteja, näkevät monadin ilmentyvän kolminaisena henkenä oman tasonsa alapuolella, mutta adeptiuden saavuttamisen jälkeen monadi ja ego ovat yhtä, ja he ovat tietoisia monadina, jumalallisena kipinä.

Kaikissa näistä vaiheista meidän on saatava ote totuudesta ja astuttava todelliseen elämään, mutta kun se tapahtuu, oivallamme, että on jotain vielä korkeampaa, yhtä korkeaa kuin mikä oli tuolla puolen edellisessä kokemuksessa. Koko matkan meidän on pudotettava pois alempi, ennen kuin voimme todella saavuttaa korkeamman. Toisin sanoen meidän on menetettävä tuntemamme elämä, ennen kuin voimme yltää korkeampaan elämään, jonne toivomme pääsevämme. Joka vaiheessa saamme huomata sen saavutettuumme, että olemme menettäneet sen itsen, joka meillä oli ennen, koska olemme siirtyneet sen tuolle puolen. Olemme menettäneet sen löytäessämme korkeamman itsen.

On kirjoitettu, että meistä tulee yhtä Logoksen kanssa, sulaudumme siihen. Emme tiedä mitään tästä lopullisesta tuloksesta, mutta sen verran voiva jotkut meistä sanoa omasta henkilökohtaisesta kokemuksestaan käsin, että sielun edistymisen aikana tapahtuu monia tällaisia sulautumisia. Jokaisessa niistä tuntuu, että meistä on tullut yhtä korkeimman kanssa, johon yllämme, mutta emme koskaan kadota siinä mitään todellisesta Itsestämmme. Kun kohoamme buddhi-tietoisuuteen, ja menetämme syyruumiimme, olemme menettäneet alemman elämän, mutta se ei koskaan ollutkaan enempää kuin hyvin epätäydellinen ilmennys pienestä osasta meitä. Kaikki, mitä olemme saavuttaneet pitkän elämiensarjan aikana, on edelleen siellä. Olemme riisuneet yltämme vain ulkoisen muodon, jossa erilaiset ominaisuutemme ilmaisivat itseään. Meillä on nämä ominaisuudet edelleen korkeammalla tasolla, ja ne loistavat näkyviin entistä kirkkaampina, mutta muoto, johon ne oli valettu, on poissa. Koska ihmiset samaistavat alituisesti elämän muotoon, niin monista tuntuu, että jos he menettävät muodon, ei ole mitään jäljellä. Mutta asia on päinvastoin, mitään, mikä on saatu, ei voi koskaan menettää.

11. Halaja ainoastaan sitä, mikä on saavuttamatonta.

Se on saavuttamaton, sillä se väistyy alati. Valoon voit päästä, mutta Liekkiin et milloinkaan koske.

CWL Tämä ei tarkoita, että korkeampi elämä, johon tähtäämme, on saavuttamaton, vaan että kun olemme saavuttaneet yhden korkeuden, näemme aina toisen huipun sen takana. Me pääsemme aina lähemmäs jumalallista, tulemme yhdeksi sen kanssa tasolla toisensa jälkeen, mutta liekkiin, sen todelliseen

tietoisuuteen emme koskaan koske. Matkalla on monia vaiheita, jotka ovat toinen toistaan sanoinkuvaamattomampia kauneudessaan, kun kohoamme ylöspäin. Mille korkeudelle tietoisuutemme kohotammekaan, mihin sanoinkuvaamattomaan loistoon voimmekaan nousta, näemme aina jotain loistavampaa edempänä. Liekki väistyy alati. Niin pitkälle kuin tietomme ulottuu tuo lisääntyvän loiston ja kauneuden ketju on loputon. Ei ehkä ole paljoakaan hyötyä sen spekuloinnista. Buddha sanoi kauan sitten, että oli hyödytöntä puhua alusta ja lopusta, koska ”kohotamme verhon toisensa jälkeen, mutta niistä jokaisen takana on vielä verho”.

Toivon, että voisin saada jokaisen ymmärtämään yhtä selvästi ja elävästi kuin itse sen tunnen tämän ehdottoman varmuuden edessä olevasta edistyksestä, sen ihmeellisestä loistosta ja kauneudesta ja voimasta, viisaudesta ja rakkaudesta, siitä kuinka se syntyy ja muuttuu yhä sanoinkuvaamattommaksi täällä alhaalla ja loistavammaksi, kauniimmaksi ja todemmaksi ylhäällä. Tie sinne käy epäitsekkyuden kautta. Tie avautuu vasta, kun kohoamme alemmasta itsestämme korkeampaan, laajempaan universaaliiseen Itseen. Eikä ole mitään rajaa sillä loistolla, jonka ihminen voi saavuttaa.

LUKU 7

SÄÄNNÖT 13-16

13. Halaja palavasti voimaa.

CWL Ja tämä on tsohanin kommentti tähän:

Ja se voima, jota oppilaan tulee tavoitella, on sellaista, joka saa hänet näyttämään mitättömältä ihmisten silmissä.

Voima, joka saa meidät näyttämään mitättömältä ihmisten silmissä on kyky unohtaa itsensä työssä, sen tekeminen halua-matta mitään vastineeksi. Monet haluavat olla eturivissä. Sitä pidetään usein harmittomana turhamaisuutena, mutta se merkitsee, että he eivät ole vielä unohtaneet alempaa itseä.

Oppilas ei etsi tunnustusta siitä, mitä tekee, hän pyrkii vain saaman työn tehdyksi. Kunnes se on tehty, hän ei välitä siitä, saako hän tai joku muu tunnustusta siitä. Jos hänen on astuttava esiin ja koottava ihmisiä ympärilleen, hän tekee niin, mutta ei siksi, että haluaisi tunnustusta siitä. Hän tietää, että on aina parempi pysyä taka-alalla, jos mahdollista.

On aina parempi olla ollenkaan ajattelematta tuloksia, vaan tehdä parhaansa ja unohtaa itsensä. Kaikki okkulttinen opetus johtaa perustavaa laatua olevaan tosiasiaan – unohtaa itsensä ja ryhtyä työhön. Jotkut ajattelevat jatkuvasti omaa edistymistään. On kuitenkin parempi ajatella henkistä edistymistä kuin haluta maallista vaurautta, mutta se on silti itsekkyyttä, joskin vain hienostuneemmassa muodossa. Omasta kokemuksestani voin sanoa, että paras tapa on unohtaa oma edistyminen kokonaan ja yksinkertaisesti omistautua Mestarin työlle. Jos sen tekee, niin

loppu seuraa luonnostaan. Evankeliumissa todetaan vanha totuus: ”Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskautta, niin kaikki tämä teille annetaan. ”Se on ehdottoman totta; muu seuraa. Kun emme pyri edistykseen, huomaamme yhtäkkiä, että olemme todella edistyneet, ja sekin on hyvä.

Kun ihminen näkee ensi kertaa, millaista elämä syuruumiissa todella on, hän oivaltaa myös, kuinka hyödyllinen hän voi olla eri tasoilla, kuinka monta suuntaa on olemassa, joihin hän voi suuntautua, hän voi silloin kysyä: ”Eikö olisi parempi, että tekisin tätä uutta ja hienoa työtä, jonka näen avautuvan edessäni?” Olen ottanut tavakseni kysyä Mestarin neuvoa tai toivetta aina, kun avautui jotain, mikä tuntui suurelta tilaisuudelta, mutta mitkä minun oli kuitenkin ehkä parempi jättää sikseen. Kysyisin, mitä Mestari toivoisi minun tekevän. Usein hänen vastauksensa on, että on oma asiani päättää. Vain silloin voi käyttää omaa arvostelukykyään. Mutta on muistettava, että meitä varoitetaan toistuvasti siitä, ettemme antaisi oman kehittyminenhalumme estää meitä tekemästä mitä tahansa hyödyllistä työtä, jota meidän on mahdollista tehdä. Kehitys tulee kyllä aikanaan. Olen aina noudattanut tätä suunnitelmaa, ja luulen, että se on turvallisin asenne.

Tekemällä työtä tässä itsensä unohtamisen hengessä, saamme voimaa, joka saa meidät näyttämään mitättömiltä ihmisten silmissä. Toivotetaan nöyryytys tervetulleeksi, jos on tarpeen, koska se auttaa meitä panemaan persoonallisuuden pois näköpiiristä, ja sitähan tässä eniten tarvitaan. Kun tilaisuuksia tulee, meidän täytyy ottaa ne vastaan, mutta ajatella aina, että tämä ei ole minun työtäni, vaan Mestarin. Ei ole väliä, kenellä hänen seuraajistaan on etuoikeus tehdä jokin tietty osa työstä. Meidän asiamme on pitää huolta, että emme menetä yhtään tilaisuutta tehdä jokin osa hänen työstään.

Meidän tulee ymmärtää, ettei hänen työssään ole suurta tai pientä, vaan että kaikki, pienikin hänelle tehtynä ja uhrattuna on yhtä tärkeää hänen silmissään kuin se, mikä on paljon suurempaa maailman silmissä. Olemme taipuvaisia haluamaan tehdä sitä, mikä on suurempaa työtä, koska emme näe, että kaikki osat hänen työssään ovat yhtä tarpeellisia. Ajatelkaa hetken, miten hänen täytyy katsella alas kokonaisuutta laajemman voiman ja tiedon huimaavista korkeuksista. Työn kaikki palaset näyttävät hyvin pieniltä, mutta sopivat kaikki paikalleen.

Kaikki elämän ongelmat, jotka täältä alhaalta käsin näyttävät monimutkaisilta ja jopa käsittämättömiltä, muuttuvat paljon yksinkertaisemmiksi korkeammalta tasolta katsottuna. Sama on totta alempien tasojen kohdalla. Kun tutkii mikroskooppisen pieniä olioita esimerkiksi vesipisarassa, huomaa elämänmuotojen kompleksisuuden ja kauneuden. Mitä pitemmälle menee näihin äärettömän pieniin asioihin, sitä paremmin havaitsee niiden hämmästyttävän kompleksisuuden. Ihmetyttää, kuinka nämä maailmat voivat mitenkään olla edes jumaluudelle itselleen yksinkertainen asia, ja kuitenkin ne ovat, sillä kun katsomme vaikka vain sellaisesta korkeammasta näkökulmasta, joka meille on mahdollinen, niin voimme nähdä, että yhden elämän seitsemän voiman yhdistelmät saavat aikaan kaikki nämä ihmeelliset tulokset. Siinä mukana olevat tekijöitä ei ole montaa, ja ne ovat yksinkertaisia. Siksi mitä korkeammalle nousee, sitä enemmän ymmärtää, ja se, mikä täällä alhaalla tuntuu mahdottomalta käsittää, osoittautuu olevan ymmärrettävissä korkeammilta tasoilta katsottuna.

Luulisin, että voimme kaikella kunnioituksella ja järkevyyden nimessä olettaa, että Logos voi pitää koko systeemiään samanaikaisesti mielessään ja nähdä vaikeuksista, mitä ollaan tekemässä sen kaukaisimmassakin kolkassa. Koko systeemin kaikkine monimutkaisuuksineen täytyy olla itsestään selvää vä-

littömästi niin, että sen voisi ikään kuin piirtää paperille. Manulle ja Bodhisattvalle täytyy ihmisrotujen muovaaminen ja opastaminen olla melko selvää ja suoraviivaista, vaikka se meistä tuntuu niin monimutkaiselta ja sekavalta.

Meidän asiamme on palvella Mestaria omassa pienessä piirissämme. Yksityiskohdat ovat meidän huolenamme, eivät hänen. Se, mitä hän haluaa on, että koko työ sujuu hyvin, ja meidän osuutemme on kaikki, mitä voimme tehdä sen hyväksi. Ne, jotka ovat ajattelussaan lähempänä häntä ja jotka ovat sen takia kasvaneet samanlaiseen asenteeseen, ovat aina valmiita tekemään mitä vain, vaikka kuinka yksinkertaista, joka näyttää olevan hyödyksi. Voimme ehkä kirjoittaa pienen kirjeen, joka muuttaa ihmisen elämän tai voimme pitää luennon ja yrittää muuttaa joidenkin satojen mielipiteen siinä onnistumatta. Pieni kirja on ihan yhtä todellista työtä. Jotkut meistä voivat olla niin kiireisiä, etteivät voi tehdä mitään henkilökohtaisesti. Siinä tapauksessa voimme ehkä ansaita rahaa ja antaa sitä mahdollistamaan toisten työtä. On olemassa paljon pieniä tapoja, joilla jokainen voi tehdä työtä. Ei ole hyödyksi odottaa suurta tilaisuutta ajatellen, että kun se koittaa, olemme valmiita tarttumaan siihen. Olemme todennäköisesti valmiimpia, jos otamme tavaksemme hoitaa pienet asiat, jotka voimme tehdä nyt.

Ihminen, joka tekee työtä omaa etuaan katsomatta ja on aina valmis pysymään taka-alalla, on väärinymmärretty maailmassa. Ihmiset ymmärtävät ja ihailevat voimakastahtoista, joka asettuu hankkimaan itselleen nimeä, tekemään vaikutuksen ja työntyä etualalle. Sellainen ihminen on onnistunut heidän näkökulmastaan. Hän on näyttänyt maailmalla, että hän on vahva. Okkultisti voi todellisuudessa olla paljon voimakkaampi, mutta hän ei näytä voimaansa tuolla tavoin. Hän pyrkii yleensä vetäytymään syrjään. Hän oivaltaa, että yksi suurimmista ominaisuuksista on tietää, milloin siirtyä alta pois, milloin antaa jumalalli-

sen voiman tehdä työnsä pilaamatta ja estämättä sitä työntymällä sen tielle. Se tuntuu niin yksinkertaiselta, mutta tosiasia, että sadat työntekijät eivät osaa tehdä niin, osoittaa, että se on todella vaikeaa.

Maailmallinen ihminen on taipuvainen pitämään okkultistia henkilönä, jolla ei ole erityisemmin tahdonvoimaa, sellaisena, joka on valmis antamaan periksi. Niin hän onkin, mitä tulee elämän pikku yksityiskohtiin. Hän antaa muitten tehdä kuten he haluavat asioissa, joilla ei ole väliä ja suostuu jopa tulemaan käytetyksi hyväksi tiettyyn pisteeseen saakka. Mutta kun päästään periaatekysymyksiin, hän ottaa lujan kannan. Hän ei väliä, mitä ihmiset sanovat. Ihmiset, jotka puhuvat ja spekuloiivat ovat väärässä yhdeksässä tapauksessa kymmenestä, joten mitä väliä sillä on, mitä he sattuvat ajattelemaan meistä. Kuten Tennyson sanoi: ”Antaa niiden raivota.” En tietenkään tarkoita, että meidän tulisi kerta kaikkiaan ignoroida kaikki maailmalliset sopimukset asioista. Seuran varhaisempina aikoina jotkut jäsenistämme ajattelivat, että oli oikein esiintyä eri tavalla kuin muut ihmiset esimerkiksi sen suhteen, miten pukeutua illalliselle tms. Ei meidän tarvitse repiä sosiaalisia tapoja tällä tavoin. Pikemminkin minusta tuntuu, että jos haluamme suositella muille meidän tapoamme uskoa, meidän tulee välttää suututtamasta maailmaa tarpeettomasti. Ei ole hyvää toimintaa asettautua väkivaltaisesti toisten ideoita vastaan. Kun ollaan pisteessä, joka ei ole periaatekysymys, meidän on annettava periksi ihan sen vuoksi, että ei ole mitään mieltä hyppiä silmille maailmassa vallitsevia tapoja vastaan.

Kaikissa periaateasioissa meidän kantamme täytyy olla luja. Esimerkiksi tiukka vegetarismi on meille periaatekysymys, koska uskomme sen olevan parasta kaikin tavoin ei vain itsellemme, vaan ympäröivälle maailmalle. Siitä voi koitua pientä epämukavuutta, kun olemme ulkona syömässä tai kun matkus-

tamme, mutta emme anna pienten epämuokavuuksien häiritä ja pidämme kiinni näkökannastamme. Mutta isossa määrässä muita asioita, joilla ei todellakaan ole väliä, säästyy ongelmilta, kun sopeutuu tavanomaisiin tämän ajan tapoihin. Mitä tulee pukeutumiseen toisen esimerkin ottaakseni, niin modernin länsimaisen miehen puku on kauhean ruma, epämuokava ja epäterveellinen, mutta säästyy ongelmilta, kun sopeutuu siihen. Jos asetumme sitä vastaan, saamme osaksemme epätoivottavaa huomiota ja meitä pidettäisiin enemmän tai vähemmän mielenvikaisina, niin paljon rationaalisempi, esteettisempi ja kauniimpi kuin intialainen pukeutumistyyli onkin. Asia ei ole sen arvoinen. On parempi olla herättämättä tarpeettomia epäluuloja vastustamalla asioita, joilla ei ole väliä. Mutta kun kyseessä on periaate, meidän on pidettävä vakaasti kiinni siitä, mikä on oikein.

Jos voimme päästä asennoitumaan ehdottoman persoonattomasti kaikkeen työhön, se auttaisi meitä paljon. Ruskin puhuu siitä esimerkiksi taiteessa. Hän sanoo, että itsensä kehuminen ja omahyväisyys on sanomattoman vulgääriä, tarpeeton itsensä aliarviointi on sen toinen muoto. Meidän pitäisi tähdätä mielen-tilaan, jossa kykenemme näkemään työemme ulkopuolisena ja sanomaan, on ihan hyvä, onpa se sinun, minun tai kenen tahansa. Meidän täytyy kyetä pitämään hyvänä työtä, kun näemme sen, ei siksi, että se on meidän tai jonkun ystävämme tai koska tekijä on kuuluisa, vaan siksi, että se on hyvä huolimatta siitä, kuka on sen tekijä. Pelkäänpä, että emme aina tee näin. Syy, miksi siteeraamme jotain, ei aina ole se, että se on hienoa ja kaunista, vaan koska H.P.Blavatsky tai Besant kirjoitti niin.

Tässä asiassa on kuitenkin yksi puoli, joka on aivan oikein ja totta. Kun ihmisiä vastaan tulee toteamus jostakin, mitä he eivät tiedä eivätkä voi todentaa itse, on tärkeää, kuka sen sanoi. He saattavat sanoa, että Annie Besant on todennut näin, ja mi-

nulla on kaikki syyt uskoa, että hän tietää kaiken tästä aiheesta, joten hyväksyn hänen toteamuksensa. Näinhän me teemme loppujen lopuksi tieteenkin suhteen. Tieteessä on monia tosiasioita, joiden todentamiseen meillä ei ole keinoja, mutta koska tietyt johtavat ihmiset ovat tutkineet näitä aiheita ja tulleet tiettyyn lopputulokseen, me hyväksymme ne. Mutta kun ajatellamme kaunista eettistä toteamusta, ei ole väliä, onko se *Raamatusta* vai *Bhagavad Gitasta* vai *Vedoista*. Meidän tulisi hyväksyä se sen arvon vuoksi. Silloin on kysymys ilmaisun juhlaavuudesta ja idean kauneudesta.

Aivan kuten hyväksymme asioita tai yritämme tehdä niin sen perusteella, mikä on niiden arvo, niin meidän täytyy yrittää arvostaa työtämme sen arvon mukaan eikä ajatella, että koska me olemme sen tehneet, se on välttämättä tehty hyvin. Useimmat, jotka osaavat tehdä jotain oikein hyvin, tuntevat myös työnsä epätäydellisyydet. Kun jokin on hyvää, meidän tulisi iloisesti myöntää sen olevan niin. Kun näemme puutteita omassa tai kenen tahansa työssä, meidän ei tulisi epäröidä sanoa, että luulen, että se voitaisiin tehdä paremmin.

On hyvä omaksua mielenasenne, joka ei välitä, mistä hyvä asia tulee eikä epäröi panna sivuun huonoa, vaikka se olisi peräisin itseltä.

Tämä on todellakin vaikeaa, koska kun sen tekee täydellisesti, se merkitsee, että ihminen katsoo egostaan alaspäin alempaan maailmaan. Jopa alemman mielen käyttäminen antaa paljon tätä voimaa, mutta täydellistä saamme siitä vasta syyryrymiissa. Alempi mieli voi käyttää erottelukykä, ja jos käytämme sitä korkeammasta näkökulmasta käsin emmekä salli persoonallisten tunteiden hämärtää sitä, se on hieno ja kaunis asia täydelliseksi kehitettynä. Me viidennen juurirodun viidennessä alarodussa olemme melko ylpeitä älyllisestä kehityksestämme,

joka korostaa alemman mielen erottelevaa työtä, mutta se, mitä me kutsumme älyksi, on vain hyvin pientä verrattuna siihen, miksi sen on tarkoitus kehittyä seuraavalla kierroksella, joka on todella omistettu älylle. Olemme ylpeitä alemman mielen saavutuksista emmekä syyttä. Se on saanut aikaan ihmeitä tietees- sä ja keksinnöissä. Mutta vain ne, jotka kykenevät katsomaan tulevaisuuteen ja ovat nähneet Mestarit, jotka ovat tulevaisuuden ihmisiä, oivaltavat, mitä tulemme olemaan esimerkiksi muutaman tuhannen vuoden kuluttua. Voin todistaa, että meidän korkein älyllinen aktiviteettimme ei ole kuin lasten leikkiä verrattuna siihen, mitä on tulevaisuudessa, joten on selvää, että edessämme avautuvat loistavat näkymät.

Se, mitä tavallinen ihminen kutsuu mielekseen, on pelkäs- tään sen alinta osaa. Hänen mielessään on neljä alaosastoa, jot- ka koostuvat mentaalitason seitsemännen, kuudennen ja neljän- nen alatason aineesta, mutta hän käyttää käytännöllisesti kat- soen vain alimman eli seitsemännen alatason ainetta. Se on hy- vin lähellä astraalitasoa. Siksi kaikki hänen ajatuksensa ovat astraalimaailman heijastusten värittämiä, ja niihin on sekoittu- neena tunteita ja haluja. Hyvin harvat osaavat vielä toimia kuu- dennen alatason kanssa. Tiedemiehemme käyttävät sitä melko paljon, mutta valitettavasti heillä usein asiaan sekoittuu alinta alatasoa, ja silloin heistä tulee kateellisia muitten löytöjä ja keksintöjä kohtaan. Jos he voisivat nousta viidennelle alatasol- le, he olisivat paljon enemmän vapaita astraalitason mukaan- sotkeutumisen mahdollisuudesta. Jos he voisivat kohottaa neljännelle alatasolle, joka on mentaaliruumiin korkein osa, he olisivat silloin mentaalitason keskivaiheilla, ja seuraavana olisi syyruumis. Silloin he olisivat kaukana siitä mahdollisuudesta, että astraalivärähtelyt vaikuttaisivat heidän ajatuksiinsa.

Voimme hyvin ymmärtää, miten nämä asiat toimivat. Vä- rähtelyn ottaa helpoimmin vastaan se, mikä on virittäytynyt sa-

malle tasolle sen kanssa. Jos ihminen on hyvin vihainen, hän herättää helposti vihantunteita muitten ihmisten astraaliruumiissa ympärillään. Se häiritsee myös heidän alemmaa ajatteluaan, mutta ei korkeampaa, jos heillä sitä on – useimmilla ei vielä ole. Se, mitä yritämme opiskelevina tehdä ajattelussamme ja meditaatiossamme, on herättää mentaaliruumiin korkeammat osat ja saada ne toimintakuntoon. Ne, jotka mietiskelevät säännöllisesti Mestareita ja heihin liittyviä asioita, käyttävät varmasti mentaaliruumiinsa korkeampia osia jossain määrin. Mitä enemmän niitä käytetään, sitä vähemmän ajatteluamme vaikuttavat halut, intohimot ja tunteet. Mutta koska useimmat eivät pääse näin pitkälle, niin suuri ajatusmassa maailmassa on väritynyt haluilla, ja useimmissa ajatusmuodoissa on sekä astraaliettä mentaaliainetta.

Elämme liian lähellä toisiamme, jotta toisten ajattelu ei vaikuttaisi meihin, vaikkeivät he ajattelisikaan meitä. Tietysti me vuorostamme vaikutamme heihin, ja meidän tulisi aina yrittää, että vaikutus olisi hyvä. Jos asettaudumme aina olemaan rauhan ja rakkauden keskuksena, autamme kaikkia ympärillämme, mutta kun olemme halun ja tunteiden keskuksina, vaikeutamme paitsi omaa kehitystämme myös lähellämme olevien. Ja se on hyvin vakava asia. Jokaisen pyrkijän tulisi ottaa sydämenasiakseen se tosiseikka, että hän estää toisten kehitystä, jos hän antaa vallan persoonallisille haluilla.

Itsensä unohtamiseen pääseminen on mahdotonta niin kauan, kun emme ole kitkeneet pois kaikkia persoonallisia haluja. Puhumme omistautumisestamme Mestareille ja heidän työlleen. Se ei totisesti ole liikaa meiltä heidän vuokseen. Vaikka tarvittaisiin kuinka suurta ponnistusta tahansa, meidän tulisi olla halukkaita tekemään heidän takiaan, jotka ovat tehneet niin paljon meidän vuoksemme, joiden kautta teosofinen opetus on tavoittanut meidät. Ei ole kysymys kiitollisuuden osoittamis-

ta heille, vaikka he ovat totisesti mielissään nähdessään niiden edistyvän, joita he yrittävät auttaa. Se on tervettä järkeä. Jos haluamme auttaa evoluutiota, niin ensimmäinen ja välttämättömin on ottaa itseämme kädestä. Meidän on saatava hallintaamme alempi itse, joka saa meidät näyttämään mitättömältä muiten silmissä. Olkoon niin, monet suuret voimat työskentelevät piilossa katseilta. Voimme olla näitten voimien joukossa, ja meillä on varaa näyttää merkityksettömiltä maailman silmissä.

14. Halaja hartaasti rauhaa. Rauha, jota sinun on kaivatava, on se pyhä rauha, jota mikään ei voi häiritä ja jossa sie-lu kasvaa niin kuin pyhä kukka hiljaisilla vesillä.

CWL Tämä lyhyt aforismi on läheisesti yhteydessä edelliseen. Meitä kehoitetaan haluamaan voimaa, joka johtaa rauhaan; ilman itsemme hallintaa meillä ei voi olla rauhaa.

Vasta, kun olemme saaneet rauha, voimme antaa sitä toisille. Kyetä antamaan rauhaa on yksi suurimmista ja kauneimmista kyvyistä. Useimpien elämä on täynnä huolta ja ahdistusta, mustasukkaisuutta ja kateutta. He ovat kaiken aikaa tunteiden ja tyydyttymättömien halujen pyörteessä. Monet okkultismin, siis kaiken takana olevan todellisuuden tutkimiseen ryhtyneet odottavat kykenevänsä jatkamaan sellaista elämää. Jopa jotkut, jotka ovat opiskelleet okkultismia vuosia ja yrittävät päästä lähemmäs Mestareita, eivät näköjään voi luopua haluistaan. He eivät vakavissaan yritä päästä eroon noista älyttömistä ja häiritsevistä tunteista, ja sitten he ihmettelevät, miksi he eivät edisty, ja miksi toiset menevät heidän ohitse. Kuinka he voivat odottaa edistyvänsä, ennen kuin ovat jättäneet kaikki nämä

taakseen? On mahdotonta edistyä toden teolle, ennen kuin olemme vapaita näistä häiriötekijöistä. Jos haluamme aloittaa yhteydenpidon Mestarin kanssa, meillä on oltava täydellinen sisäinen rauha.

Sanotaan, että kamppailu on välttämätöntä edistymiselle. Se on varmaankin totta, että sielun evoluutiossa on pitkä vaihe, jolloin sielu on jatkuvasti kamppailun ja taistelun tilassa. Taaksepäin katsoessamme voimme nähdä, että edistyminen oli nopeampaa elämän myrskyissä ja stressissä kuin silloin, kun olot olivat helpommat. Tässä luonteenhiomisessa voivat kaikki ongelmat ja vaikeudet, jotka ihmiset kohtaavat, ja vastustus, joka tulee heidän osakseen, epäilemättä opettaa heille jotakin. He oppivat niistä läksynsä. Mutta oppilaan saavuttaessa korkeamman vaiheen ei kamppailutilalla enää ole arvoa. Korkeammanlaatuista kasvua varten tarvitaan täydellistä rauhaa. Mestari kirjoitti kerran: ”Raakalaisevoluution laki on sopeutuvimman säilyminen hengissä, mutta ihmisevoluution laki on uhraus.” Monet ajattelevat saavansa rauhan, kun heidän hullut halunsa on tyydytetty, mutta saavat huomata kokemuksesta, että asia ei ole niin. Silloin he tulevat ajatelleeksi, kuinka surullista on, että he antoivat niille periksi ja oivaltavat, että heidän on noustava niiden yläpuolelle. Halujen tyydyttämisellä ei saada rauhaa. Rauha voidaan saavuttaa vain panemalla syrjään alemmat halut ja kehittämällä voimaa, joka saa meidät näyttämään ”mitättömältä ihmisten silmissä”.

Tässä sanotaan, että pyhä kukka kasvaa tyynissä vesissä. Lootus voi parhaiten avautua vain tyynessä vedessä. Se ei voi tehdä sitä, jos sitä piiskaavat tuulet ja myrskyt. Sielu voi avautua vain rauhassa. Intohimon ja halun myrskyt ovat kuin myrskyt, jotka hakkaavat kukkia fyysisellä tasolla. Kaikki korkeammanlaatuinen kehitys on kuin hento kukka. Jos se joutuu intohimon myrskyjen kohteeksi, se musertuu ja katoaa. Aina

pyhän vihan vallassa olevat, jotka hautovat alituisen älyttömiä persoonallisia juttuja, jotka ajattelevat aina omia tunteitaan ja ovat katteellisia muille, eivät voi kehittää hienoja ja hentoja kärhiä ja lehtiä, jotka ovat edistystä.

Ihmisillä yleisesti ottaen ei ole paljoa tieteellistä käsitystä, mitä okkulttinen edistyminen, todellinen evoluutio merkitsee. Heidän opetusmenetelmänsä yksin osoittavat, etteivät he ymmärrä. Olemme käyneet läpi jonkin kokoisen evoluution ja päässeet villi-ihmisen tasolle ja hiukan korkeammalle. Tätä voimme pitää melko varmana saavutuksena, toisin sanoen emme voisi helposti pudota takaisinpäin missään olosuhteissa. Mutta juuri eläinvaiheen sivuuttaneen tai ihmisen alemman ja tunneluonnon jälkeisessä kehityksessä on kyse äärimmäisen hienovaraisesta monenlaisesta kehittymisestä. Seikat, jotka erottavat korkeasti sivistyneen ja taiteellisen henkilön melko karkeasta ja kehittymättömästä ovat kaikki luonteeltaan hyvin hienovaraista ja pitkän, hitaan ja huolellisen kasvun tulosta. Ne ovat lupaavia hentoja ituja, jotka eivät vielä ole päässeet kukkaan eivätkä missään nimessä saavuttaneet vielä sitä, mitä ne ovat tulevaisuudessa. Ensimmäinen epäsuotuisten olosuhteitten isku tuhoaa hienomman kasvun. Modernin opetuksen raakuus ja myllytys, jossa lapsia pelotellaan ja joskus jopa pahoinpidellään, vaikuttaa sen, että hento sivistyksen ja hienostuneisuuden kukka, jonka nämä nyt lastenruumiisiin tulleet sielut ovat pitkän ajan kuluessa ehkä parin-kolmenkymmenen elämän aikana menneisyydessä hankkineet, murskautuu. Sen seurauksena lapsista tulee varsin paljon primitiivisten villi-ihmisten tapaisia. He ovat usein täynnä pelkoa ja vihaa ja tuntevat voimakkaasti vallitsevan epäoikeudenmukaisuuden. Kaikki hienempi kehitys, jossa näkyy ero varhaisemman ja myöhemmän alarodun välillä, pyyhkäistään pois.

Ihmiset eivät ollenkaan käsitä, mitä he tekevät, kun he tuhoavat nämä asiat, kuten usein tapahtuu. Näen jatkuvasti poikia ja tyttöjä, joiden vanhemmat ovat aivan tavallisia ihmisiä, mutta lapset varsin lupaavia. Jos heitä otettaisiin kädestä ja saatettaisiin oikealle tielle, heidän edistymisensä elämässä olisi varsin huomattavaa. Mutta heidän ympäristönsä on täysin sopimaton tällaiselle kehitykselle, ja kaikki hieno kasvu tukahdutetaan ja lyödään alas, ja he elävät elämänsä aivan tavallisina ihmisinä. Olen nähnyt saman tapahtuvan yhä uudelleen kenties 15–20 elämässä. Edistyminen, joka olisi ollut mahdollista ensimmäisessä elämässä, ei tapahdu ennen kuin 20. elämässä. Ehkä hiljaa eletyn hiukan paremman elämän kertynyt karma lopulta teki välttämättömäksi sen, että egolle annettiin lopulta parempi ympäristö, ja se sai tilaisuutensa. Mutta näkemämme mukaan sama kehitys olisi voinut tapahtua 20 elämää aikaisemmin, jos ympäristö olisi ollut hiukan parempi.

Tämä ei ole iloinen asia niille, jotka tukahduttavat nuo hienovaraiset kosketukset. Oletan, että ei ole suurempaa rikosta kuin niiden painaminen alas, jotka yrittävät edistyä. Sitä Kristus tarkoitti, kun hän puhui synnistä pyhää Henkeä vastaan, jota ei voida antaa anteeksi ei tässä maailmassa eikä tulevassa. Sana ”antaa anteeksi” on kuitenkin käänkösvirhe. Se tarkoittaa paremminkin ”jättää huomiotta”, ”siirtää syrjään”. Silloin merkitys on täysin selvä. Synti pyhää Henkeä vastaan on ihmisessä olevan jumalallisen hengen tukahduttamista. Se tuottaa karmallisia seurauksia, joita ei voi oikaista – ei nykyisenä maailman aikana eikä seuraavana, niin vakavaa se on.

Monet syyllistyvät tähän rikokseen itseään ja lapsiaan kohtaan. He eivät anna korkeammalle osalle itseään tilaisuutta kasvaa. Lapset kykenevät usein näkemään luonnonhenkiä ja muita kauniita asioita, joita vanhemmat ihmiset eivät osaa nähdä. Ei ole mitään syytä, mikseivät vanhemmat ihmiset näkisi niitä

myös, jos heidän sensitiivisyyttään ei olisi tuhottu elämällä, johon heidät on syösty. Joskus he alkavat myöhemmässä elämässään saada suurin vaikeuksin takaisin kykyjä, ei vain selvänäköä, vaan kyvyn pitää arvossa kaikkea taiteellista ja kaunista, tunteiden ja havaintojen hienoja sävyjä, jotka merkitsevät sivistystä ja todellista oppineisuutta. Korkeampaan kehitykseen vaikuttavat seikat ovat äärimmäisen hienovaraisia, niin huolellisesti ja tarkkaan tasapainotettuja, että pieninkin kosketus väärrään suuntaan heittää kehitystä viikkoja ja kuukausia taaksepäin. Siksi niin paljon riippuu ympäristöstä. Ei voi aina luottaa siihen, että saa samanlaisen ympäristön uudelleen, joten okkultisti pyrkii aina käyttämään aina tarkkaan hyväkseen kaikki olosuhteet ja pitää tarkasti silmällä sitä, etteivät ne vedä häntä taaksepäin. Yksi *purana* sanoo:

Ilman ruumista ei kukaan saavuta sielun päämäärää. Siksi tulee pitää ruumiista huolta kuin aarteesta ja tehdä hyvää. Voi saada uudelleen kylän tai pellon, omaisuutta tai talon, hyvää tai huonoa karmaa, mutta tätä ruumista ei enää koskaan.

Ihmiset sanovat usein, etteivät voi tehdä paljoakaan tässä elämässä, joten koetan katsoa, mitä voin tehdä seuraavassa. On aina hyvä pitää ajatus seuraavasta elämästä ja siitä, mitä voimme tehdä edessämme, mutta ei ole turvallista olla liian riippuvainen siitä, koska jokaisen karma on enemmän tai vähemmän sekoittunutta ja tulee esiin aaltomaisesti. Johonkin aikaan meillä voi olla hyvää karmaa, joka suo meille hyvän ympäristön. Siitä ei seuraa, että meillä on seuraavassa elämässä yhtä hyvät olosuhteet. Kokonaisuutena ottaen on todennäköistä, että karman virta on samaa karkeusastetta, mutta toisaalta meillä saattaa olla kappale epämiellyttävää karmaa, eivätkä karman aukto-

riteetit ajatelleet ihmisen olevan riittävän vahva kantamaan sitä tällä kertaa. Seuraavassa elämässä he saattavat päästää sen valloilleen niin, että ihmisen olosuhteet eivät ehkä ole niin hyvät. On viisasta käyttää kaikki tarjoutuvat tilaisuudet tässä elämässä. Jos teemme sen, ja osoitamme siten karmanherroille, että käytämme ne hyödyksemme, niin se vaikuttaa karman esiintyvyyteen seuraavassa elämässä. Tulemme vaatineeksi näin hyvää ympäristöä. Ei ole viisasta olettaa, että jos meillä on paljon tilaisuuksia tässä elämässä, niitä on myös seuraavassa. Voi olla, mutta voi myös olla, että ei ole. En tykkää kuulla ihmisten sanovan, että he ovat liian vanhoja tekemään mitään tässä elämässä. Jos käytämme hyväksemme sen, mitä meillä on ja edistymme niin pitkälle kuin mahdollista, niin luomme olosuhteet, joissa karman auktoriteettien on vaikea olla antamatta meille uudelleen tilaisuuksia. Voimme järjestää itsellemme tiettyä karmaa niin, että valloitamme taivaat kertarysäyksellä. Voimme pakottaa karmanherrat järjestämään karmamme niin, että tilaisuuksia on varmasti, koska syyt, joita olemme laskeneet liikkeelle, eivät voi toimia muuten kuin samansuuntaisesti. On varmasti hyvä käyttää kaikki hyvät tilaisuudet, joita tulee kohdallemme. Jättämällä tilaisuus huomiotta voi tehdä muutaman tuhannen vuoden eron evoluutiossamme.

Muutama tuhat vuotta ei ole mitään sielun pitkässä elämässä, mutta emme halua tällaisia viivytyksiä. Kirjassa *Alcyonen elämät* kerrotaan esimerkiksi tapauksesta, jossa nuorella miehellä oli erittäin hyvä tilaisuus yhteydessä yhteen suureen Mes-tariin egyptiläisessä tempelissä.

Hän tuhlassi typerästi aikaansa, jätti tilaisuuden käyttämättä ja menetti sen. Mestari sanoi silloin, että hän oli valmis koska tahansa ottamaan miehen takaisin, kun tämä tulisi sitä kysymään. Hän tuli takaisin 6000 vuoden kuluttua. Hänen huolimattomuutensa maksoi hänelle paljon ajassa. Ajatelkaa, mitä hän

olisi voinut saada aikaan 6000 vuodessa, jos hän olisi tarttunut tilaisuuteen. Tuohon aikaan Mestari, joka tarjouksen teki, ei vielä ollut itse saavuttanut adeptiutta. Jos oppilas olisi käyttänyt tilaisuuden, hän olisi itse nyt pitkällä kohti adeptiutta. Ei ole yhdentekevää, ottaako ihminen tuollaisen askeleen 6000 v. aikaisemmin vai myöhemmin. Ihminen, joka olisi tarttunut tilaisuuteen, voisi lukea edukseen kaikkien noitten vuosien työn. On mahdotonta, että sillä ei olisi väliä.

En tiedä, paljonko sillä, minkä me tunnemme aikana, on väliä ikuisen mielestä. On olemassa piste, johon voi kohota, ja jossa mennyt, nykyinen ja tuleva tuntuvat kaikki olevan yhtä ikuista nykyhetkeä, mutta jopa tässä ikuisessa nykyhetkessä on joitakin asioita, jotka ovat avoimempia ja toisia vähemmän avoimia. Siksi tilaisuuden hyväksyminen tai käyttämättä jättäminen ei ole sama asia, joskin täytyy olla jokin tapa, jolla tuollainen virhe voidaan korjata tulevaisuudessa. Silloin ehkä se, että ihminen on pahoillaan siitä, ettei onnistunut, saa hänet tekemään kaksin verroin työtä yrittäessään korjata menneisyyden. Tätä voi vain arvailla, yrittää kuvitella, miten se voisi toimia. On kuitenkin selvä syy olettaa, että on olemassa tila, jossa menneen voi oikaista.

Korkeammilla tasoilla asia näyttäytyy jotenkin tällä tavoin. Sanomme, että mennyt on sitä tai tätä, emmekä voi sitä muuttaa. Tällaista se oli, kun me olimme siinä. Mistä tiedämme, mitä se on, kun olemme poistuneet siitä? Tuo mennyt on edelleen olemassa; se on jonkun toisen nykyistä jossain. Ajatusta on vaikea ymmärtää. Fyysisellä tasolla tiedämme, että näemme jonkin kohteen. Tiedämme sen siitä valosta, joka siitä lähtee. Valo, joka näytti meille jotain eilen, on nyt miljoonien kilometrien päässä, ja näyttää saman asian kaukana täältä. Meidän eilistemme voi olla jonkun toisen nykyinen, mitä valon tuomaan

viestiin tulee. En tiedä, pitääkö tämä analogia, mutta jotain tällaista se tuntuu olevan. Menneisyys menee jotenkin eteenpäin.

Täällä alhaalla tapahtuvan elämän katseleminen korkeammalta tasolta on kuin seisoi vuorella katsomassa junan liikkuemista laaksossa. Junassa olevien osalta juna on kulkenut tiettyjen kohtien ohi. Ne on ohitettu, mutta ne ovat edelleen siellä. Puut ja eläimet, joita he näkivät, ovat edelleen elossa. Mennyt elää edelleen, mutta koska he eivät ole siinä mukana enää, useimmat kuvittelevat, että heidän osansa siinä on suoritettu. En ole varma tästä. En usko, että hyödyttää yrittää ymmärtää tätä, koska emme kykene saamaan järkeä siihen täällä alhaalla. Mutta uskon, että menneisyys ei ole lopullista. Kun me vuoroitamme olemme siinä vaiheessa, että voimme katsella alas kaikkea tätä, niin se näyttäytyy paljon parempana kuin nykyiset muistomme siitä. Jollain tavoin kaikki, mikä on mennyttä, liikkuu myös eteenpäin asioiden jumalallisena todellisuutena, ja se puhkeaa kukkaan ja kukoistaa sellaisena kuin se olisi pitänyt olla. En yritäkään väittää, että tietäisin, miten. Mutta idea on ajatuksia herättävä, että on mahdollisuus, että asiat, joissa epäonnistuimme, virheet, jotka teimme, eivät olekaan sitä lopussa, vaikka ne ovat sitä meille nyt. Ajatus on vaikea ymmärtää täällä alhaalla, mutta olen varma, että sen takana on jokin totuus.

15. Halaja omaisuutta yli kaiken.

Mutta sen omaisuuden pitää kuulua vain puhtaalle sielulle, ja se on sen tähden yhtä paljon kaikkien puhtaitten sielujen omaisuutta, se on siten ainoastaan yhtyneen kokonaisuuden erityisomaisuutta. Halaja sellaista omaisuutta, jota voi olla puhtaalla sielulla, jotta kokoaisit rikkautta sille yhteiselle elämän hengelle, joka on ainoa tosi Itsesi.

CWL Omaisuus, jota meidän on määrä haluta, on ominaisuuksia, joita koko ihmiskunta voi käyttää. Jokainen voitto, jonka saamme, on voitto ihmiskunnalle, ei meille. Halun omistaa tulee olla halua omistaa yhdessä kaikkien toisten kanssa, halua jakaa sama perintö. Tämä on vanha tarina persoonattomuudesta toisessa muodossa. Mestarien elämä kuvaa tätä kauniisti. Muista kauan sitten pitäneeni melkoisena ihmeenä sitä, miten voi olla niin, että Mestareilla ei näy olevan karmaa. Joissakin itäisissä pyhissä kirjoissa puhutaan heistä karman yläpuolelle nousseina. En voinut ymmärtää sitä, koska karma on laki kuten vetovoima. Voimme kohota vaikka aurinkoon asti, mutta emme pääsisi vetovoimanlaista. Päinvastoin tuntisimme sen entistä voimakkaammin. Minusta tuntui yhtä mahdottomalta päästä pakoon syyn ja seurauksen lakia, koska sen toiminnan takia jokainen saa sen mukaan, mitä tekee. Jos suuret Mestarit ovat koko ajan tekemässä hyvää siinä määrin, että emme voi edes toivoa yltävämme samaan eivätkä kuitenkaan tee karmaa, niin mitä sitten seuraa heidän liikkeelle laskemastaan energias- ta?

Tutkittuamme asiaa olemme alkaneet nähdä, kuinka se toimii. Jos selitän, miltä karma näyttää selvänäöllä katsottuna, niin se auttaa ehkä tekemään asiaa käsitettävämmäksi. Karmanlain toiminta näyttää korkeammilta tasoilta katsottuna suunnilleen tältä: Jokainen ihminen on lukemattomien samankeskisten ympyröiden keskipiste. Jotkut niistä ovat hyvin lähellä, toiset taas ulottuvat hyvinkin kauas. Jokainen ajatus, sana tai teko, olipa se hyvä tai paha, itsekäs tai epäitsekäs, lähettää ulospäin voimavirran, joka syöksyy noitten ympyröiden pintaa vastaan. Tämä voima iskeytyy noitten ympyröiden sisäpintaa vastaan suorassa kulmassa, ja sen heijastuu takaisin pisteeseen, josta se lähti. Se, mistä ympyrästä se heijastuu takaisin, riippuu voiman luonteesta, ja tämä säätelee myös aikaa, joka kuluu sen paluu-

seen. Johonkin toimintaan käytetty voima iskeytyy suhteellisen lähellä olevaan ympyrään ja lennähtää takaisin hyvin nopeasti, kun taas toiset voimat syöksyvät eteenpäin lähes loputtomiin ja palaavat takaisin vasta monen elämän jälkeen. Emme tiedä, miksi on näin. Tiedämme ainoastaan, että ne väistämättä palaavat, eivätkä ne voi palata muualle kuin keskipisteeseen, josta ne lähtivät.

Kaikkien näiden ihmisestä lähtevien voimien täytyy iskeytyä häneen takaisin niin kauan kun hän projisoi niitä itsestään tällä tavoin. Mutta jokaiselle ihmisellä on sisäinen yhteys jumaluuteen, ja se ei tapahdu minkään samankeskisen ympyrän kautta, vaan keskipisteen itsensä kautta. Kääntymällä sisäänpäin ihminen voi tavoittaa Logoksen itsensä. Niin kauan kun hän lähettää kaiken ajatus- ja haluvoimansa tällä tavoin, se ei heijastu lainkaan takaisin häneen, vaan menee vahvistamaan jumalallisen voiman suurta vuodatusta, jota jumaluus lähettää aina kautta universuminsa, jolla hän pitää sen elossa. Hänen voimansa kumpuaa keskipisteestä. Se ei tule ulkoa. Jos katsomme fyysisiä atomeja selvänäöllä, näemme, että jotkut vetävät voimaa sisäänsä ja toiset vuotavat sitä ulos. Niiden on saatava tämä voima jostain. Se ei mene sisään yhdeltä laidalta ja tule ulos toiselta. Se pulppuaa keskipisteestä näennäisesti kuin ei mistään, mutta se tulee todellisuudessa joltain korkeammalta ulottuvuudelta, jota emme voi nähdä. Siten kaiken keskiössä on kommunikaatio Jumalan kanssa. Ihminen, joka kääntää aina katseensa jumaluutta kohti ja ajattelee vain häntä työtä tehdesään, vuodattaa voimaansa tämän linja mukaisesti. Voima häviää hänestä, mutta menee vahvistamaan jumalallista voimaa, jota vuodatetaan koko ajan kaikkialla. Ihminen ei saa tästä mitään persoonallista tulosta, vaan jokaisella tällaisella ponnistuksella hän pääsee lähemmäs jumalallista totuutta sisällään. Hänestä tulee sen parempi ilmaus, joten ei pidä paikkaansa sanoa,

ettei hän saa mitään tulosta siitä. Lain universumissa ei mikään voi olla ilman tulosta, mutta tästä ei ole mitään ulkonaista tulosta, joka toisi hänet takaisin maan päälle.

Luulen, että tätä tarkoitetaan, kun sanotaan, että Pyhät Mestarit ovat vapaita karmanlaista. He käyttävät kaiken mahtavan henkisen voimansa hyvän tekemiseen ihmiskunnan ja ihmiskunnan yksikköjen hyväksi, eikä laki sido heitä. Kaikki tulokset menevät ihmiskunnan, ei heidän itsensä hyväksi. Mestarin loistavan toiminnan karmaa ei säilytetä häntä itseään varten, jotta hän saisi siitä tuloksen. Se menee ihmiskunnan kokonaisuudelle.

Meidänkin tulee suorittaa toimintamme persoonattomuudenhengessä. Jos teemme jotain, vaikka hyvääkkin ajatellen, minä teen tämän, haluan tunnustusta siitä, tai vaikka emme ajattelisi saavamme tunnustusta siitä, vaan ainoastaan, että minä teen tämän kuten entiset fariseukset, niin saamme palkkiomme. Tulos palaa takaisin persoonalliselle itselle ja sitoo sen maahan yhtä varmasti kuin jos se olisi tulosta pahasta. Mutta jos olemme unohtaneet persoonallisen itsen kerta kaikkiaan, ja toimimme pelkästään osana ihmiskuntaa, niin toiminnan tulos menee ihmiskunnalle, jonka osia kaikki olemme. Mitä todellisemmin osaamme toimia ilman ajatusta itsestä, sitä lähemmäs pääsemme asioiden jumalallista sydäntä. Näin Logos itse katselee kaikkea. Hänen kyseessä ollen ei voi olla ajatusta itsestä. Logos toimii aina kokonaisuuden hyväksi ja sitä edustaen. Jos toimimme vain Logosta ajatellen, niin ulosvirtaava tulos on sen jumalallista voimaa, eikä siitä tulee meille mitään, mikä sitoo, vaan pikemminkin jotain, joka tekee meistä paremman Logoksen ilmauksen ja kohottaa meitä enemmän Jumalan rauhaan, joka käy yli ymmärryksen.

LUKU 8

SÄÄNNÖT 17-19

17. Etsi tie.

CWL Kolme aforismia, jotka meillä on edessämme nyt, ovat tiiviisti yhteennivoutuneet. Sekä tsohanin kommenteissa että Mestari Hilarionin huomautuksissa niitä pidetään käytännöllisesti katsoen yhtenä. Tästä syystä ei oikein ole mahdollista järjestää niitä erillisiin ryhmiin kuten on tehty tähän asti, ja siksi käsittelen niitä siinä järjestyksessä, jossa ne ovat kirjassa.

On selvää, että olemme päässeet hyvin tärkeään osaan ope-
tusta, koska Mestareiden kommentit ovat pitempiä kuin edelli-
sissä säkeissä.

Mestari Hilarionin huomautus sääntöön 17 alkaa näin:

***Nämä kaksi sanaa näyttävät irrallisina kenties liian köy-
käisiltä. Oppilas voi sanoa: ”Kuinka ollenkaan tutkisin näitä
asioista, ellen etsisi tietä?” Mutta älä kiirehdi. Pysähdy ja
harkitse hetkinen. Tietäkö ikävöit, vai onko silmiesi edessä
utuinen näköala suurista korkeuksista, joille sinun itsesi pi-
tää nousta, suuresta tulevaisuudesta, jonka sinä tahdot saa-
vuttaa? Ole varuillasi! Tietä on etsittävä sen itsensä tähden,
ajattelematta jalkojasi, jotka astuvat sitä.***

Tässä on kauniisti ilmaistu, missä hengessä meidän tulisi lä-
hestyä Polkua. Kaiken matkaa on persoonallisuus pantava syr-
jään, ja tehtävä työtä korkeamman itsen näkökulmasta. Se on
tien etsimistä. Olemme jo nähneet, kuinka kunnianhimo löytää
ihmisen yhä uudelleen hienommissa muodoissa, vaikka hän on

jo jättänyt taakseen tavanomaisen kunnianhimon. Hänen kunnianhimonaan on nyt korkeamman tason saavuttaminen. Hän on päättänyt olla enää haluamatta *mitään* persoonalliselle itselle, panna kaikki voimansa *kokonaisuudessaan* suuren valkoisen Looshin palvelukseen. Hän ei ajattele muuta kuin olla hyvä instrumentti, saattaa itsensä sellaiseen asemaan suhteessa Mestariin, että Mestarin voimaa voidaan käyttää hänen kauttaan niin esteettä kuin mahdollista.

Kaikki korkeammilta tasoilta alas tulevat voimat kuristuvat toimiessaan alemmalla tasolla. Oppilaan kautta tuleva voima ei voi koskaan olla muuta kuin hyvin pieni osa siitä vaikutuksesta, jota Mestari voi hänen kauttaan lähettää. Näin on asian luonteesta johtuen, mutta se, joka tekee itsestään niin täydellisen instrumentin kuin mahdollista Mestarin voimalle, voi tehdä hyvin hyödyllistä työtä kaikista epätäydellisyyksistä huolimatta, jotka riippuvat meissä kiinni fyysisellä tasolla. Oppilaan tehtävänä on antaa mahdollisimman paljon tuota voimaa virrata kauttaan haalistaen sitä mahdollisimman vähän.

Voima vuodatetaan oppilaan kautta, jotta hän jakelisi sitä, mutta hänen ei odoteta olevan pelkkä jakelukone. Hän lainaa siihen jotain itsestään, jotain omaa väriään. Se on tarkoitus ja sitä odotetaan, mutta sen on tapahduttava täydellisessä sopusoinnussa Mestarin asenteen ja tunteen kanssa. Tämä on mahdollista, koska oppilas tulee yhdeksi Mestarin kanssa ihmeellisellä tavalla, kuten olen selittänyt kirjassa *Mestarit ja Polku*. Kaikki, mikä on oppilaan tietoisuudessa, on myös Mestarin tietoisuudessa, mutta sen lisäksi myös kaikki, mikä tapahtuu oppilaan läsnä ollessa, ei välttämättä juuri sen tapahtuessa, ellei Mestari niin halua, mutta varmasti hänen muistissaan. Jos Mestari on parhaillaan tekemässä jotain korkeampaa työtä, hän ei välttämättä seuraa keskustelua, jota oppilas käy. Mutta meillä

on näyttöä siitä, että Mestari voi satunnaisesti heittää jonkin ajatuksen tai huomion ja korjata jotain, mitä sanotaan.

Kuten olen selittänyt toisessa yhteydessä, jokainen tunne, jonka oppilas antaa itsensä tuntea, vaikuttaa Mestariin. Jos tunne on ärtymys tai suuttumus, niin Mestari sulkee sen hetkessä itsensä ulkopuolelle. Oppilas ei tietenkään halua vaivata Mestaria tekemään näin, joskin on sanottavat kaikella kunnioituksella, että ei se ole suuri vaiva. Mestari tekee sen todennäköisesti hyvin nopeasti yhdellä ajatuksella, mutta ei kukaan toivo aiheuttavansa edes pientä keskeytystä Mestarin työhön.

Oppilas haluaa luonnollisesti välttää myös sitä, että joutuu itse suljetuksi Mestarin tietoisuuden ulkopuolelle, mikä tuoloin väistämättä tapahtuu. Siksi hän yrittää estää mahdollisimman hyvin epätoivottavien ajatusten tai tunteiden pääsyn tietoisuuteensa. Hän pysyy poissa meluisista kansanjoukoista tai paikoista, joissa on erittäin huonoa magnetismia, ellei hänen ole mentävä sinne tekemään Mestarin työtä. Siinä tapauksessa hän luo ympärilleen kuoren ja pitää huolta siitä, että mikään epämiellyttävä ei pääse kosketukseen Mestarin kanssa. Mutta myös puhtaasti fyysiset asiat oppilaan tietoisuudessa ovat samalla myös Mestarin tietoisuudessa. Jos oppilas esimerkiksi säikähtää äkillistä ääntä, hän saa lievän shokin. Se välittyy myös Mestariin. Hän ei siitä välitä ja sivuuttaa sen, mutta se tosiasia, että se välittyi, pysyy, ja on osoituksena siitä, kuin läheinen tuo side on. Viisas oppilas yrittää välttää kaikenlaisia shokkeja. Hän on yleensä lempeä ja hiljainen henkilö tästä syystä.

Eräs seikka, josta erottaa oppilaan, on, että hän ei unohda koskaan Mestariaan tai Mestarin läsnäoloa. Niinpä jos vain mahdollista hän ei salli itselleen mitään ajatusta tai tunnetta, jonka hän ei halua rekisteröityvän Mestarin ajatuksiin tai tunteisiin paitsi epähuomiossa. Hän yrittää välttää jopa ulkoisia

häiriötekijöitä, jotka voisivat aiheuttaa hänen sulkemisensa ulos tilapäisesti.

Oppilaan ilo läheisestä yhteydestä Mestariin on voimakas. Ilo saada olla kosketuksissa niin loistavan älyn ja upeiden tunteiden kanssa on ihmeellistä ja sanoinkuvaamattoman kaunista. Tai ehkä sellaisia asioita kuin omistautuminen, rakkaus ja sympatia Mestarissa ei voida kutsua tunteiksi, ne ovat pikemminkin voimia. Mitä enemmän oppilas avautuu noille korkeammille vaikutuksille, sitä enemmän niitä virtaa häneen ja sitä enemmän hänestä tulee Mestarin kaltainen, jota hän palvelee. Kyseessä on vakaa kasvu, mutta sitä helpottaa Mestarin ja oppilaan välinen jatkuva voimavirtaus.

Tämä yhteys on esimakua alemmassa skaalassa korkeammasta yhteydestä, joka tulee, kun buddhi-tietoisuus on täysin kehittynyt. Mutta tätä kehitystä lukuun ottamatta ei ole mitään muuta, joka tulee niin lähelle kuin oppilaan ja Mestarin suhde. Niiden, jotka haluavat päästä oppilaan etuoikeutettuun asemaan, tulee elää jo nyt siten kuin heistä tuntuu välttämättömältä, kun heistä tulee oppilaita. Mitä enemmän voimme tuoda elämäämme yleistä tyyneyttä ja rauhallisuutta toiminnassa, tunteissa ja ajatuksissa, sitä sopivampia olemme läheiseen yhteyteen, kun sen aika tulee. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö paras tapa ansaita tämä etuoikeus on elää ikään kuin meillä olisi se jo. Tiedän ihmisiä, jotka ajattelevat, että pikkuasioilla ei ole väliä. He sanovat toisinaan, että ehkä sellainen tai tällainen juttu pidättelee edistymästä evoluutiossa, mutta ei sillä voi olla suurta väliä, niin pienellä asialla. Olen kuullut niin sanottavan lihansyönnistä ja tupakoinnista. Mutta emme ole siinä asemassa, että voimme jättää huomiotta pienintäkään asiaa, joka auttaa. Edessämme oleva urakka on kooltaan huomattava eikä mikään helppo tehtävä. Ei ole viisautta kieltäytyä pienimmästäkään

avusta. Eivätkä nämä asiat ole todellisuudessa pieniä. Mestari sanoo huomautuksessaan:

Tämä sääntö ja seuraavan sarjan sääntö seitsemästoista vastaavat toisiaan. Kun aikakausia kestäneiden taistelujen ja monen voiton jälkeen lopullinen taistelu on päättynyt voittoon ja viimeinen salaisuus vaadittu, silloin olet valmis kulkemaan edemmäksi.

Kirjan toisen osan sääntö 17, johon Mestari viittaa, kuuluu seuraavasti: ”Kysele sisimmältä, ainoalta, lopullista salaisuutta, jonka se sinua varten säilyttää kautta aikojen.” Tämä tarkoittaa, että meidän on etsittävä korkeampi itse, ja kun olemme päässeet korkeammalle tasolle, meidän on etsittävä se yksi, monadi. Lopullinen salaisuus on aina, kuinka tehdä enemmän ja korkeampaa työtä. Monien mielestä tämä on aika uuvuttava tulevaisuudennäkymä. Suuret määrät ihmisiä haluaisivat kovasti lepoa. On niin paljon räsytystä, stressiä ja työtä ylen määrin, että he odottavat täydellistä lepoa. Tämä on yksinomaan fyysisen kehon näkökulma. Korkeammilla tasoilla emme ole koskaan väsyneitä. Tiedän ihmisiä, jotka ovat jääneet astraali-maailmaan moniksi vuosiksi odottamaan kehoa, jota Mestari pitäisi sopivana. Yhdessä tapauksessa ihminen on odottanut 25 vuotta, toisessa 20. Molemmat olivat ehdottoman omistautuneita Mestarin työlle koko tuon ajan. Kumpikaan heistä ei tuntenut pienimmässäkään määrin väsymystä eikä heidän työntonsa ollut laskenut tuon ajan päätyessä. Jos astraalitasolla on jotain sellaista kuin väsymys, niin se tulee vasta paljon pitemmän ajan kuluttua kuin mitä meidän on oltava siellä.

Kun tämän läksyn lopullinen salaisuus kerrotaan, niin siinä avautuu uusi tie, polku, joka johtaa pois kaikesta ihmiskokemuksesta ja joka on täysin ihmisen käsityskyvyn tai mielikuvituksen tuolla puolen. Näissä kohdissa on tarpeen pitää pitkä tauko ja harkita asiaa hyvin. Niissä on oltava varma, että tie valitaan sen itsensä takia. Ensinnäkin tie ja totuus, sitten seuraa elämä.

AB Kun vapautunut sielu on päättänyt vaiheet, jotka johtavat arhatiuteen ja on siirtymässä eteenpäin ensimmäiseen suureen vihkimykseen ihmisyyden tuolla puolen, hän valitsee eteensä avautuvista erilaisista poluista. Niitä on seitsemän, pyhä luku – hänen edessään on valinta seitsemästä tiestä. Ihmiset sanovat usein, ettei ole kuin yksi mahdollisuus, että ihmisen täytyy tulla Mestariksi. Taka-ajatuksena on tuolloin, että jos hän valitsee oikein, valinta on palaaminen auttamaan maailmaa. Tällainen päätös tuntuu suositeltavalta, kun ajatellaan ihmiskuntaa itseään, mutta minun muistutettava teitä, että tämä on hätäinen päätös. Saamme viittauksen valinnan luonteesta, kun huomautuksessa sanotaan: ”Jokaisessa näistä kohdista on tarpeen olla varma, että tie valitaan sen itsensä takia.” Sanat ”sen itsensä takia” ovat avain. Valinta on tehtävä vain tien takia. Sen tosiasian, että teitä on enemmän kuin yksi, pitäisi estää meitä asettamasta ehtoja valinnallemme, ja vielä enemmän sen tulisi estää ketään käyttämästä sanoja ”jos hän valitsee oikein”, ikään kuin kukaan, jonka sielu on vapautunut, voisi valita väärin.

Ja kuitenkin jossain sisällämme vaalimme ajatusta, että voimme määrätä, mitä valitsemme. Olemme joskus tilanteessa, että teemme valintoja tulevaisuutemme suhteen, kaukaisen tulevaisuuden, mitä meistä tulee ja mitä ei. Tällöin alempi tietoisuus valitsee korkeamman puolesta. Tämä hienoinen taipumus jatkuu läpi koko elämän. Osa tietoisuudestamme tuntee itsensä ’minäksi’ ja on luonnollisesti taipuvainen valitsemaan tulevai-

suudennäkymän omalta kannaltaan unohtaen, että se silloin tekee valinnan myös korkeammalle tietoisuudelle, jonka käsissä valinta yksin on. Kun nyt päättää, mitä haluaa tehdä arhat-vaiheen päätteeksi, se on kuin lapsi valitsemassa ammattiaan elämässä. Tiedon puutteesta johtuen hänen valintansa ei varmasti-kaan ole sama kuin hänen valintansa aikuisena. Lapsella ei ole valinnanmahdollisuutta tulevan uransa suhteen, ja sama on tässä asiassa. Korkeampi ego valitsee ottamatta huomioon alemmaa. Alempihan on jo tuhoutunut ennen kuin valinta on ajan-kohtainen. Tärkeintä on vain se, että palvelemisen idea on esitetty alemmalle, että siitä on tehty palvelemisen instrumentti. Ellei se tee näin, siitä tulee este korkeammalle tietoisuudelle. Se voi asettaa esteitä sille kuten usein on sanottu. Se ristiinnau- litsee korkeamman egon.

Toinen muistettava seikka on, että emme voi arvioida mi- tään tietoisuudenvaihetta, jota emme ole kokeneet, ja jonka suhteellista arvoa emme tiedä. Kun ajatellaan tietoisuuden kor- keampaa tilaa, jota ei ole kokenut, ei ole mahdollista kyetä ar- vioimaan sitä mitenkään. Kun pääsemme siihen asti, universu- mi muuttuu meille toisenlaiseksi ja saa aikaan muutoksen luon- nossamme. Siitä seuraa, että tietää, kuinka tuollainen tietoisuus toimii. Tämä muutos on koettava ennen kuin voi tietää. Mitä tulee mielipiteen muodostamiseen siitä, mikä on polku tulevai- suudessa, niin siinä on kyse tietoisuudentilan arvioinnista, josta meillä ei ole tietoa. Ja silloin arviollamme ei ole merkitystä.

Korkeammasta näkökulmasta katsottuna on vain yksi seik- ka, joka ratkaisee valinnan ja se on maailman tarve tuohon ai- kaan. Missä on tyhjä paikka, missä tarvitaan apua, ovat asioita jotka päättävät valinnan. Edessään olevista eri teistä puhdistu- nut sielu menee sinne, missä tarvitaan apua. Hän päättää oma- ehtoisesti valita tien, jossa hierarkia tarvitsee apua Logoksen tahdon ilmaisemisessa. Mestari kertoi minulle, että on virheel-

listä ajatella, että valinta voitaisiin tehdä täällä alhaalla, että valintana on aina avun antaminen siinä, missä sitä tarvitaan Logoksen tahdon ilmaisemiseksi.

On olemassa työntekijöiden ryhmä, joka huolehtii maailman auttamisesta. Vain silloin, kun siellä tarvitaan vahvistusta, vain, kun tarvitaan kanavaa, kääntyy valinta maailmassa tehtävää työtä kohtaan. Painotan tätä, koska minua itseäni on varoitettu antamasta ajatusteni kääntyä pois hyödyllisestä toiminnasta työtapoihin, joita ei vielä ole annettu meille tehtäväksi. *Bhagavad Gitassa* varoitetaan, että toisen dharna on täynnä vaaroja. Meidän työmme on siellä, missä dharmamme.

CWL Polku, joka johtaa pois ihmiskokemuksesta, on adeptin polku, joka avaa hänen eteensä valinnan seitsemän tien välillä, kuten olemme nähneet. Olen kuullut monien sanova, että ei tietenkään ole kysymystäkään siitä, mitä meidän tulisi valita. Meidän tulisi pysyä palvelemissa ihmiskuntaa. On viisasta olla tuhlaamatta voimiamme tällaisiin päätöksiin, koska itse asiassa emme tiedä siitä mitään. Se on kuin pikkupoika päättämässä, mitä hänestä tulee isona. Hän haluaa olla merirosvo tai veturinkuljettaja. Me tiedämme yhtä vähän olosuhteista, jotka määräävät valintamme kuin lapsi asioista, jotka määräävät hänen tulevaisuutensa. Mikään näistä seitsemästä polusta ei itsessään voi olla haluttavampi kuin toinen, vaikka ne johtavatkin erilaisiin töihin.

Varmasti kaikkein tärkein ajatus, kun valinnan aika tulee, on missä voin olla eniten hyödyksi. Mitä voimme turvallisesti enustaa toiminnasta, on ehkä, että sanomme: ”Tässä olen, Herra. Lähetä minut sinne, missä eniten tarvitaan apua.” Mutta silloinkin saattaa olla, että olemme kehittäneet jotain erikoissopivuutta jotakin tietä silmällä pitäen, ja siten on koko systeemin kan-

nalta parasta, että meitä käytetään juuri siinä, missä voimme tehdä eniten hyvää.

Aina, kun saavutamme korkeamman tason tietoisuuden, maailmankuvamme laajenee niin, että siitä tulee aivan uutta meille. Kun saavutamme adeptiuden, horisonttimme laajenee suunnattomasti. Ymmärrämme tarkalleen, mitä olemme tekemässä, koska kykenemme näkemään aurinkokunnan kuten sen Luoja sen näkee ylhäältä käsin eikä alhaalta. Näemme mallin, joka on kutoutumassa, ja mitä se merkitsee. Jokainen lisäaskel, jokainen tietoisuudenlaajentuminen vie meitä lähemmäs kaiken merkityksen näkemistä niin, että kun menemme eteenpäin, teemme todennäköisesti vähemmän virheitä ja väärinymmärryksiä. Täydellisen tiedon saavutamme kuitenkin vasta, kun meistä tulee adepti, jonka tietoisuus on yhtä systeemin Logoksen kanssa, vaikka se vielä olisikin sen alempia ilmauksia.

Joka tapauksessa se valinta on monadin käsissä niin, että meidän ei varmastikaan tarvitse vaivata itseämme sillä nyt. On aina mahdollisuus, että monadi on saattanut päättää sen jo. Kun valinta on tehty, sen alemmat edustajat eli osat asettuvat vain yksinkertaisesti paikalleen, kun aika koittaa, olivatpa ne muodostaneet asiasta aiemmin millaisia ajatuksia tahansa. Meille tärkeintä on nyt tehdä selväksi persoonallisuudelle palvelemisen idea tällaista valintaa koskien. Jos saamme sen ymmärtämään ajatuksen olla aina valppaana palvelutilaisuuksien suhteen, siitä tulee helposti täydellinen kanava egolle. Se vaikuttaa vuorostaan yksilöllisyyteen olemaan täydellinen kanava eli instrumentti monadille. Palveleminen on korkein ihanne elämässä. Eikö Kristus itse sanonut, kuka teidän keskuudessanne tahtoo olla ylin, se olkoon kaikkien palvelija.

18. Etsi tietä vetäytymällä sisäänpäin.

19. Etsi tietä etenemällä rohkeasti ulospäin.

CWL Etsiminen vetäytymällä sisäänpäin merkitsee alussa korkeamman itsen etsimistä käsiin ja sen opastuksen seuraamista. Kuten on aiemmin selitetty ensimmäinen askel tiellä on persoonallisuuden yhdentyminen egon kanssa. Myöhemmin egosta tulee monadin täydellinen ilmaus, ja ihminen on silloin valmis aseksua-vihkimykseen. Sen tuolla puolen adepti pyrkii kohottamaan monadinsa tietoisuutta Logoksen tietoisuuteen. Hän etsii aina itseään yhä korkeammalta tasolta.

Aina, kun ihminen yrittää missä vaiheessa tahansa vuodattaa antaumustaan ylöspäin korkeammalle tasolle, sieltä laskeutuu hänen ylleen sellainen jumalallisen voiman virta, että hänen yrityksensä miltei hukkuu sen alle. Tuloksena ei niinkään ole se, että hän on yltänyt korkeammalle, vaan että voimaa on vuodatettu alas häneen. Sama tapahtuu oppilaan ja Mestarin välillä. Oppilas lähettää rakkauttaan Mestaria kohti, mutta Mestarin rakkauden vastakaiku ylittää sen niin, että hän tuntuu vastaanottavan suurta rakkaudenvirtaa, vaikka alun perin hänen oma toimintansa teki vuodatuksen mahdolliseksi.

Sellainen on korkeammalla tasolla Pyhän Hengen vuodatus adeptille. Se on Logoksen kolmas aspekti, jota symboloivat helluntain "tuliset kielet". Siten adeptista tulee aikanaan yksi nirvaniselle tasolla ilmenevän Logoksen kolmannen aspektin kanssa. Hänen seuraava askeleensa on tulla yhdeksi sen aspektin kanssa, jota edustaa Kristus Isänsä helmassa. Vielä myöhemmin, vaikken siitä mitään tiedä, olen varma, että hän vetäytyy yhä lähemmäs aurinkokuntamme jumaluutta. Lähestymme jatkuvasti valoa, mutta liekkiä emme koskaan kosketa. Ei niin,

etemme koskaan kohoaisi korkeuksiin, joissa jumaluus asuu, vaan koska hän ei pysy paikallaan ottaakseen vastaan kosketuksemme. Tämä kokemuksen ihmeellistä autuudentunnetta on mahdoton kuvata täällä alhaalla, koska se on sen luontoista, että ei sille ole vastinetta alemmassa maailmassa.

Jokaisessa on paljon löydettävää, kun etsitään sisältäpäin. Persoonallisuus, jota useimmat pitävät itsenään, on vain pieni palanen ihmisestä. Olemme paljon laajempia kuin näytämme olevamme. Jokaisessa inkarnaatiossa ego voi asettaa näkyviin vain hyvin pienen osan tai puolen itsestään. Ja vaikka tämä osa ilmenisi täydellisenä, se olisi vain pieni osa. Suuri ihminen on hienoa ja kaunista katseltavaa jopa täällä alhaalla, mutta voimme olla varmoja, että kokonaisuus on vielä paljon suurempi kuin osa, jonka voimme nähdä. Yksikään persoonallisuus ei voi ilmaista niiden mahdollisuuksien moninaisuutta, jotka kätkeytyvät egoon, jossa on kaikkien sen elämien kokemusten essenssi. Parhain ja korkein meistä täällä alhaalla voi käydä esimerkiksi ominaisuuksista, joita löydämme egosta, jos kykenemme näkemään.

Saamme tällaisia esimerkkejä silloin tällöin, ja meidän pitäisi yrittää ymmärtää niitä sellaisinaan. Meillä on usein esimerkiksi aivan tavallinen henkilö, joka osoittaa suurta sankaruutta äkillisessä hätätilanteessa. Työmies uhraa elämänsä työtoverinsa puolesta. Se, että tämä on mahdollista, on osoitus siitä, että ihminen on sisältään todella tätä tasoa. Ihminen on korkeinta, mihin hän yltää, sillä hän ei yltäisi siihen, ei kykenisi edes ajattelemaan sitä, jollei se olisi häntä itseään. Kaikki alemmat ilmaukset, intohimon myrskyt, alemmat tunteet jne. kuuluvat persoonallisuudelle. Ne ovat olemassa, se on selvää, mutta ne eivät ole todellinen ihminen. Jos ihminen koskettaa toisinaan suuria korkeuksia, se on taso, jossa hänen pitäisi aina pyrkiä pitämään itsensä.

Korkeat ja jalot asiat, joita kohti ihminen pyrkii, ovat pakotakin jo kehittyneet jossain määrin hänen egossaan, muutoin hän ei osaisi kaivata niitä täällä alhaalla. Ihmiset, jotka eivät välitä tuollaisista ihanteista, ovat niitä, joissa nuo tietyt ominaisuudet eivät vielä ole olemassa edes ituina. Jos janoamme korkeampia asioita, ne ovat meissä jo, ei pelkkänä mahdollisuutena, vaan elävänä tosiasiana. Meille jää niiden eläminen todeksi niiden korkeimmalla tasolla, siten pääsemme vielä yhtä tasoa korkeammalle. Egon tehtävän on laskeuduttuaan tänne alas tulla määritellymmäksi, että kaikki sen epämääräisen kauniit tunteet kristallisoituisivat määrätyksi päätökseksi toimia. Kaikki egon inkarnaatiot muodostavat keinon, jonka avulla se voi tarentua ja tulla määritellymmäksi. Siksi erikoistuminen on meille tapa edistyä. Me tulemme tänne kaikkiin rotuihin ja alarotuihin hankkiaksemme itsellemme ne ominaisuudet, joiden täydelliseksi tekemiseksi kukin alarotu työskentelee. Se osa egoa, joka lasketaan alas, on korkeasti erikoistunut. Se on tarkoitettu kehittämään tiettyä ominaisuutta, ja kun se on tehty, ego imeyttää sen ajan myötä itseensä. Ja tämän se tekee kerta toisensa perään. Persoonallisuus sirottelee jotain erikoissaavutuksestaan kokonaisuuteen, kun saavutus vedetään sisään egon rakenteseen niin, että ego on sen jälkeen hiukan vähemmän epämääräinen kuin aiemmin.

Ego kaikkine vahvoine kykyineen on paljon vähemmän tarkka ja täsmällinen kuin alempi mieli. Ja persoonallisuus pitää arvossa ennen kaikkea alemman mielen erottelukykä, jota sen on tarkoitus kehittää. Tämän seurauksena se rupeaa usein halveksimaan korkeampaa, mutta epämääräisempää itseä ja omaksuu tavan ajatella olevansa egosta riippumaton.

Vaikka ego on varhaisemmissa evoluutiovaiheissaan epämääräinen ja epätyydyttävä tiettyyn määrään asti, niin siinä ei ole mitään pahaakaan eikä moraalisesti virheellistä. Syyruumis ei

voi mitenkään vastata alempiin värähtelyihin, mutta kun sen kehittymisessä on aukkoja, on aina mahdollista, että alemmat käyttövälineet joutuvat mukaan johonkin pahuuteen. Joskus sattuu tällaisessa tapauksessa, että äkillisessä hätätilanteessa astraali elementaali ottaa vallan ihmisessä ja tämä puukottaa toista tai suuressa rahapaulassa huomaa tilaisuuden, jossa voi saada rahaa epärehellisin keinoin ja antaa periksi kiusaukselle. Ego ei silloin ole riittävän hereillä puuttuakseen asiaan ja estääkseen toiminnan tai ehkä se ei ymmärrä, että astraaliruumiin intohimo tai ahneus voi pakottaa alemman itsen syyllistymään rikokseen. Kun kohtaamme ihmisen, jonka luonteessa pahuus on saanut vallan odottamatta, emme saa ajatella, että se johtuu korkeammasta itsestä. Sen sijaan se johtuu puutteesta korkeammassa itsessä, koska jos ego olisi riittävän kehittynyt, se pysäyttäisi ihmisen pahan ajatuksen yllättäessä eikä rikosta tapahtuisi.

Etsiä tie vetäytymällä sisäänpäin tarkoittaa meidän kohdalamme, että meidän tulee aina pyrkiä elämään korkeimman tasomme mukaisesti niin, että kykenisimme tuomaan alas yhä enemmän siitä aarteistosta, jota ego on koonnut lukemattomien inkarnaatioittensa aikana. Mutta pyrkiessämme löytämään korkeamman itsemme, meidän on muistettava etsiä tietä myös menemällä *ulospäin*. Meillä ei ole varaa olla tietämättömiä siitä, mitä on ulkopuolellamme. Meidän on tutkittava maailmaa ja opittava tuntemaan se ja kaikki, mitä siinä tapahtuu.

LUKU 9

SÄÄNTÖ 20

20. Älä etsi sitä miltään erityiseltä suunnalta. Kullekin luonteenlaadulle yksi tie näyttää aina mieluisammalta. Mutta tie ei löydy pelkällä hartaudella, pelkällä uskonnollisella mietiskelyllä, palavalla ponnistelulla, uhrautuvalla työllä, tarkalla elämän tutkistelulla. Mikään näistä ei yksinään voi viedä oppilasta eteenpäin enempää kuin askeleen. Kaikki askeleet ovat välttämättömiä portaitten rakentamiseksi.

AB Sääntö 20 on tsohanin kommentti kolmeen lyhyeen aforismiin 17–19, joita tarkasteltiin edellisessä luvussa. Siinä kerrotaan meille, että ihmisen ei ole määrä kehittää vain sitä suuntausta, jossa vastarinta on vähäisintä, vaan saada esiin kaiken suuntaisia kykyjään ennen kuin hän saavuttaa universaalisen päämäärän hyödyllisyydessä. Hänen päämääränsä on olla hyvän lain täydellinen instrumentti, eikä kenestäkään voi tulla sellaista, ellei hän kasva kaikkiin suuntiin. Jokaisen temperamenttityypin täytyy siksi hankkia itselleen, mitä itseltä puuttuu, ennen kuin päästään täydellisyyteen. Ihmiskunta ei pääse päämääräänsä pelkästään antaumuksella eikä uskonnollisella mietiskelyllä eikä uhrautuvalla työllä tai tarkkailemalla ja syvällisellä ajattelulla. Tarvitsemme kaikki loppujen lopuksi myös näitä kaikkia, mutta matkalla ollessaan ihmisiä rajoittaa heidän temperamenttinsa. Siksi jokaisen oppilaan apu ihmiskunnalle rajoittuu pääasiassa yhteen näistä suuntauksista vielä hyvin pitkän aikaa.

On selvää, miksi meidän täytyy hallita kaikki tavat. Kun ihmiset edistyvät, heidän täytyy vetäytyä lähemmäs yhteen, tulla hitsatuiksi orgaaniseksi kokonaisuudeksi. Niinpä jos ihmisellä

on suuret kyvyt uskonnollisessa mietiskelyssä, mutta hyvin vähän muita kykyjä, häntä ei hyödyttäisi joutua yhteyteen ihmisen kanssa, jonka pääasiallinen ominaisuus on uhrautuva työ. Hän ei pystyisi kohtaamaan tätä tällä maaperällä, ja se rajoittaisi hänen hyödyllisyyttään. Siksi on suositeltavaa, että samalla kun oppilas pyrkii tekemään itsestään täydellisen jossain tietystä työssä ja pyrkii oppimaan kaiken jostain, hänen ei pitäisi samalla laiminlyödä sitä, että oppii jonkin verran kaikesta. Näin hän kykenee olemaan täysipainoisesti yhteydessä eri temperamenttien ihmisten kanssa, joiden kanssa hänen on työskenneltävä.

Avainsana on tasapaino. Meidän täytyy kyetä työskentelemään jossain määrin kaikissa suuntauksissa. Suvaitsevaisuutta tarvitaan, jotta kykenemme auttamaan kaikkia. Meidän on pidettävä jokaisen tietä oikeana *hänelle*. Koska se on yksi eteenpäin vievä tie, se on tunnustettava hyväksi. Meidän täytyy kunnioittaa kaikenlaaisia ihmisiä. Meidän tulisi yrittää opastaa niitä, joita emme voi auttaa, toisten luo, jotka kykenevät auttamaan, kunnes kykenemme itse auttamaan kaikkia eikä olla arvostamatta heidän kulkemaansa tietä ja yrittää käännäyttää heitä omallemme.

CWL Ihmiset ovat melkein aina kehittyneet toispuolisesti. Jotkut ovat vahvoja omistautumisessa, toiset älyssä, jotkut taas työskentelyn puolella. Jokainen taipuu luonnollisesti temperamenttinsa mukaan siihen suuntaan, mikä on hänelle helpointa, mutta hänen ei pitäisi unohtaa, että kaikenpuolinen kehitys on välttämätöntä, ennen kuin voi saavuttaa adeptiuden. Adepti on ennen kaikkea yleismies. Jos pidämme häntä ihanteenamme, meidän on tehtävä voitavamme kehittääksemme itseämme eri suuntiin. On hieno asia olla pelkkää omistautumista, mutta meillä on oltava tietoa sen rinnalla, koska jos ihminen on pelkästään sokeasti omistautunut, hänestä ei ole paljon hyötyä.

Sama pätee niihin, jotka edistyvät älyn avulla. Heidän tulee pitää huolta myös omistautumisesta, muutoin heidän älyllinen kehityksensä voi johtaa heitä harhaan. On parempi kehittyä vaikka yhteen suuntaan kuin olla kehittymättä lainkaan, mutta pitää muistaa muutkin linjat, vaikka seuraa omaansa. Me kritisoimme helposti muita polkuja, meistä tuntuu, että ne ovat vähemmän hyödyllisiä kuin omamme. Ehkä ne ovat vähemmän hyödyllisiä meille, mutta eivät niille, jotka niitä seuraavat. Missä vaiheessa tahansa olemmekin kehityksessämme nykyisin, meidän on tasapainotuttava niin, että jos arvostamme nyt ideaa työntekemisestä, niin meidän on ymmärrettävä sen tilannetta, joka etenee viisauden avulla ja senkin, jonka edistys on omistautumista. Meidän ei tule antaa itsellemme lupaa pitää niitä vähemmän hyödyllisinä. Pelkäänpä, että ne jotka, menevät eteenpäin omistautumisen avulla, ovat usein hiukan suvaitsemattomia niitä kohtaan, jotka haluavat opiskella ja työskennellä käytännössä. He sanovat joskus, että tuo kaikki, mitä teette, kuuluu ulkoiselle tasolle tai puhtaasti älylliseen puoleen asioista, kun taas kaikessa on sydämenpuoli tärkeämpää. Jos sen laiminlyö, ei todellisuudessa edisty. On aivan totta, että sydämenpuolta on kehitettävä, mutta on joka tapauksessa niitäkin, jotka edistyvät parhaiten määrättyä työtä tekemällä ja toisia, jotka eivät saa itsestään irti parasta ilman, että tutkivat huolellisesti edessään olevia asioita ymmärtääkseen ne täysin.

Ihmiset, jotka tuntevat vetoa korkeampaa elämää kohtaan, omistautuvat täysin pelkästään kontemplaatiolle. On okkultisteja, joiden mielestä tämä on paras tapa ainakin alkuvaiheessa. Ihminen voi sanoa, että minun täytyy kehittää ensin itseäni kyetäkseni palvelemaan. Sitten kun olen adepti, palvelen täydellisesti enkä tee virheitä. Mutta kaikilla tasoilla on työtä tehtävänä. Ihmisen, joka on saavuttanut adeptiuden, on työskenneltävä paljon korkeammilla tasoilla kuin mihin kukaan meistä

yltää. Siksi jos me odotamme adeptiksi asti ennen kuin olemme halukkaita tekemään työtä maailman hyväksi, niin paljon alemmaa työtä jää sillä välin tekemättä. Mestarimme tekevät työtä pääasiassa nirvanisella tasolla vaikuttaen miljoonien ihmisten egoon. He tekevät korkeamman tason työtä, jota me emme voisi tehdä, mutta on paljon sellaista alemmilla tasoilla, jota voimme tehdä.

Jokin saa joskus ihmiset ajattelemaan, että Mestareiden pitäisi tehdä tätä alemmaa työtä, että heidän tulisi esimerkiksi työskennellä yksilöiden kanssa täällä alhaalla. Olen aiemmin selittänyt, että he eivät tee sitä kuin suhteellisen harvoissa tapauksissa niiden kanssa, joiden he näkevät palkitsevan heidän ponnistuksensa hyvin lyhyellä aikavälillä. Kyse on niin täysin siitä, mikä on parasta työlle, etteivät minkäänlaiset tuntemukset pääse väliin asiassa. He työskentelevät oppilaan kanssa, jos hän voi vastavuoroisesti tehdä hyvää työtä, ja jos hänen opettamiseensa ja opastamiseensa käytetyn energian määrä tuottaa tuloksena saman määrän energiaa laajennettuna käytettäväksi korkeammalla ja laajemmalla. Siis vain silloin, jos ihminen on valmis oppimaan ja tekemään varsin paljon itse, kun tilaisuus tarjoutuu. Ennen sitä heidän kiinnostustaan meihin voidaan kutsua yleisluontoiseksi.

Näillä alemmilla tasoilla on paljon tehtävää, ja tosiasia on, että suuri määrä erilaista työtä on jäänyt aiemmin tekemättä. Uusia tapoja palvella avautuu jatkuvasti, kun ihmiskunta menee eteenpäin veljeydessä. Mestareillamme oli paljon oppilaita ennen Teosofisen Seuran syntymää, mutta useimmat heistä olivat orientalistejä pääasiassa hinduja, buddhalaisia, sufeja ja zoroasterilaisia. Itämainen mieli ei ole suuntautunut aivan samoin kuin meidän. Ilman sarvia ja hampaita ajattelisin, että he ovat ehkä hiukan vähemmän käytännöllisiä. Valtaosa intialaisista oppilaista harjoittaa pääasiassa omia opintojaan, joissa heillä

on ollut paljon työtä. Vasta, kun he ovat edenneet siinä melko huomattavasti, he ovat siirtyneet auttamaan muita. Heillä ei ole aloitteellisuutta ryhtyä työskentelemään näkymättöminä auttajina. Intiassa ei kulikaan ole niin tietämätön kuolemanjälkeisistä tiloista kuin keskiverto kristitty, joten siellä ei ole sellaista tarvetta pelastaa ihmisiä ikuisen helvetin ajatuksen luomilta harhakuvilta. Heti kun opiskelevat alkoivat nähdä, mitä astraalityöhön kuului, he ymmärsivät, että siellä oli huutava pula avusta. Täällä meillä on tuhansia ihmisiä, jotka kärsivät painajaisesta, jonka he ovat itse luoneet itselleen vain saamansa älyttömän opetuksen takia. Sen näkeminen saa heti haluamaan tehdä jotain kaiken tuon ahdistuksen lieventämiseksi, ja niin alkoi näkymättömien auttajien työ ja kasvoi lumipallon tavoin. Jokainen apua saanut ryhtyy työhön auttamaan toisia. Näin 35 vuodessa säännöllisen työn alkamisesta vaikutus on ollut todella suuri.

Ihminen voi yltää suuriin korkeuksiin keskittymällä vain omaan kehitykseensä, mutta sitä linjaa noudattaen hän ei pääse adeptiuteen. Ihminen, joka odottaa saavuttavansa adeptiuden ennen kuin hän palvelee maailmaa, ei pääse koskaan adeptiksi. Hän voi paeta nirvanaa eli saavuttaa vapautuksen, mutta koska hän ei ole toteuttanut, mitä Logos häneltä haluaa, monet vähemmän edistyneet ja vähemmän lahjakkaat menevät edelle, koska he ovat ymmärtäneet yhden tärkeän asian. Silloin hänen on luovuttava paikastaan korkeammilla tasoilla ja tultava alas oppimaan, mitä ei oppinut aiemmin, että ihmiskunta on yksi, ja että se, joka ei sitä oivalla, ei etene ylevimpiin korkeuksiin.

Mutta kuten sanottu uhrautuva työ yksin ei riitä tuomaan ihmiselle korkeinta kehitystä. Hänen on kehitettävä myös antaumustaan, ja ennen kaikkea kykyään vastata sisäiseen valoon, koska ilman sitä hän ei ole täydellinen instrumentti. Ilman sitä hän saattaa työskennellä äärimmäisen energisesti, mutta ei ky-

kene vastaamaan riittävän nopeasti kosketukseen, ylhäältäpäin tulevaan vihjeeseen. Hän tarvitsee sitä, että häneen tartutaan voimalla eikä mikään lempeä kosketus riitä, minkä pitäisi olla kaikki, mitä tarvitaan. Näin hänen harjoittamisessaan on Mes-tarilla enemmän vaivaa. Hänen on myös opittava jotain suures-ta suunnitelmasta, koska vaikka työ on kuinka kunniakasta, ih-minen ei voi tehdä sitä täydellisesti, ellei hänellä ole tietoa. Siksi hänen on ponnisteltava määrätietoisesti hankkiakseen si-tä. Paljon tietoa kertyy työtä tehtäessä, mutta on täysi syy käyt-tää hyväksi edelläkävijöiden runsasta kokemusta ja oppia, mitä voi niin, että työ onnistuu paremmin.

Inhimilliset paheet muodostuvat portaikolla askelmiksi toi-sensa jälkeen, kun niiden yli astutaan. Inhimilliset hyveet ovat totisesti askelmia, välttämättömiä – eikä niitä voi laimin-lyödä. Mutta vaikka ne luovat ihanan ilmapiirin ja onnellisen tulevaisuuden, ne ovat yksinään hyödyttömiä.

AB Tässä kutsutaan sekä hyveitä että paheita askelmiksi. Näin laava näkemys ei ole vahingoksi sille, joka vasta opiske-lee ja on välttämätön oppilaalle, mutta maailmassa yleisesti on parasta omaksua ahtaampi näkemys, jossa pahe tarkoittaa pa-heita ja hyve hyveitä kehittymättömien ihmisten kyseessä ol-len. Laveampi näkemys sekoittaa heidän moraalikäsitystään. He eivät kykene soveltamaan periaatteita ymmärryksellä ja ajattelevat jokaisen teon moraalisia seurauksia, joten heillä täy-tyy olla lista asioista, joita on vältettävä pahoina ja uskonnolli-sia ja sosiaalisia käskyjä opasteina. On virhe kääntää yleinen käsitys paheista ja hyveistä päälaelleen, vaikka se antaakin lu-van moniin toimiin, joista oppilas on kasvanut ulos.

Mutta esoteristien tulisi oppia ymmärtämään, mitä ne olemmat merkitsevät jumalallisen ilmennyksinä. Olisi nähtävä jokainen sielu jumalallisena, maailmaan energiaa vuodattavana energiakeskuksena. Ihmisen elämä muodostuu atman elämän ilmauksista ulospäin. Evoluutionsa varhaisemmissa vaiheissa sillä ei ollut mitään, mitä kutsua paheeksi tai hyveeksi, vaan yksinkertaisesti vain energioiden ulosvirtausta niiden standardien mukaisesti, jotka yhteiskunnassa ei hyväksyittäisi tänä päivänä. On totta, että aloittaessamme uraamme ihmisinä useimmat meistä olivat siinä asemassa, että kykenivät käyttämään älyä jossain määrin ja oppimaan monia asioita tarkkailemalla muita. Näin oli erityisesti niiden laita, jotka olivat yksilöityneet ollessaan korkealla eläinkunnassa. Mutta se ei poista tosiseikkaa, että kaikkien meistä on täytynyt varhaisemmissa vaiheissa tehdä monia asioita, joita nyt pidetään pahoina. Nuo kokemukset opettivat meitä toimimaan paremmin, joten ne olivat edistymiskeinoja eli -askelmia. Ja ne auttoivat meitä myös ymmärtämään ja auttamaan toisia, jotka käyvät samanlaisia kokemuksia läpi nyt. Kaikenlaiset kokemukset ovat yhtä tarpeellisia. Emme tietäisi, mitä ne ovat ilman niiden ilmauksia, emmekä kykenisi auttamaan toisia, elleimme ymmärtäisi.

Olemme voineet olla murhamiehiä ja juoppoja entisinä aikoina. Jos nämä ovat kuuluneet kokemuksiimme, tiedämme ne nyt vääriksi, koska harjoitimme niitä ennen kuin tiesimme paremmin, ja huomasimme, että niiden seurauksena on kärsimystä. Myöhemmissä vaiheissa opimme, että tällaiset asiat viivästyttävät edistymistämme ja ovat siksi väärin, mutta ilman kokemusta emme koskaan olisi oivaltaneet sitä tietoisesti. Mitkään neuvot eivät olisi antaneet meille elävää tietoa, jonka saimme kokemuksesta. Kun olemme läksymme oppineet, emme tee tiettyä virhettä uudelleen edes paineenalaisina. Emme olisi turvassa, jos olisi pieninkin mahdollisuus langeta. Näistä asioista

on oltava omaa, tiedostettua tietoa. Jos haluaa olla turvassa ja auttamiskykyinen, on oltava tietoa kyseisestä asiasta ja perustavaa laatua olevaa kokemusta siitä.

CWL Tässä tsohan muistuttaa meitä jälleen siitä, että okkulttisen harjoittelun ei ole tarkoitus tuottaa pelkästään hyviä ihmisiä, vaan suuria henkisiä kykyjä, jotka osaavat tehdä älykkäästi työtä Logoksen hyväksi. Moraalinen hyvyys on ilman muuta edellytys, mutta yksinään hyödytön.

Kun ihminen aloittaa evoluutionsa melko primitiiviseltä asteelta, hänellä ei ole käsitystä oikeasta ja väärästä, joten voimme tuskin puhua siitä, että hänellä olisi hyveitä tai paheita. Ei ole muuta kuin keskus, josta täysin vastuuttomasti syöksyy ulospäin energiaa, kuten voimme nähdä eläinkunnassa. Kärpäsentapaisella oliolla on hyvin pienikokoinen ruumis, mutta sen energiamassa on kauhistuttavan suuri verrattuna sen kokoon. Kuvitelkaapa meidän kokoistamme entiteettiä, jolla olisi suhteessa vastaava määrä energiaa ja varsin vähän ajatusta siitä, mitä tehdä sillä. Se olisi kammottava, villi olento, joka olisi vaaraksi kaikille ympärillään.

Villi-ihmisellä on tällaista energiaa. Se purkautuu tappeluisissa ja kaikenlaisissa himoissa, jotka ovat ehdottomasti paheita meidän näkökulmastamme, vaikka olemme tuskin oikeutettuja pitämään niitä sellaisina. Hän ei tee murhaa mistään epäpyhästä, turmeltuneesta murhanhimosta, kuten on tapahtunut korkeampien rotujen ihmisten kohdalla. Hänellä on selvästikin jonkinlaista ylpeyttä siitä, että kykenee tappamaan muita, ja näin hän työstää valtavaa energiamäärää, joka tuhansien vuosien kuluttua ohjataan hyödyllisiin kanaviin. Hänen on opittava, kuinka käsitellä tuota energiaa, kuinka antaa sen virrata kauttaan vahingoittamatta itseä tai muita, mutta se on pitkän

harjoittelun ja kehityksen päässä ja siihen tarvitaan sitä, että ego saa käyttövälineensä hallintaansa.

Näemme saman asian toiminnassa hyvin paljon korkeammalla tasolla äärettömän vaikutusvaltaisen vanhan koulun amerikkalaisessa miljonäärissä, joka on tehnyt suuret rahansa hyvin usein saattamalla toiset perikatoon. Hän teki jotain hyvin ilkeää, mutta hän kehitti samalla valtavasti keskittymiskykyä ja johtajuutta. Opittuaan tässä asemassa, kuinka tämä kaikki tehdään, ja kuinka johtaa kanssaihmissään, hän saattaa ehkä olla toisessa elämässä kenraalina armeijassa. Alkuun hän todennäköisesti käyttäisi johtajuuttaan kuten Napoleon edistyäkseen itse ja tyydyttääkseen kunnianhimoaan. Myöhemmin hän oppisi käyttämään voimiaan kanssaihmistensä palvelemiseen. Näin on selvää, että juuri ihmisten paheet ovat askelmia heidän tiellään johonkin korkeampaan ja parempaan. Edistymisessä paheesta hyveeseen on laajasti ottaen kyse energian hallinnan ja oikean suuntaamisen oppimisesta. Alamme muuntaa paheitamme hyveiksi, kun oivallamme, että energia, joka menee hukkaan ja tekee paljon vahinkoa, voidaan käyttää hyviin tarkoituksiin. Joka kerta, kun huono ominaisuus lopulta voitetaan, se muuttuu vastakkaiseksi hyveeksi, ja näin siitä tulee askelma, joka johtaa meidät korkeammalle evoluutiossa.

Tielle haluavan on käytettävä viisaasti apunaan ihmisen koko luontoa.

AB Tässä sana "tie" tarkoittaa todellista henkistä elämää. Ihminen on henkinen olento, joten eläessään henkistä elämää hän on tosi itsensä. Jos hän kulkee tällä tiellä, hänen täytyy käyttää kaikkia kykyjään ja voimiaan, itseään kokonaan. To-

dellisuudessa ihminen tulee siksi, mikä essenssiltään on – jumalallisen ilmennys. Tietyssä vaiheessa oppilaalle sanotaan: ”Sinä olet Polku.” Ennen sitä hänen Mestarinsa on hänelle hänen Polkunsä. Hän näkee jumalallisen ilmentyvän Mestarissa, mutta kun jumalallinen ilmenee hänessä itsessään, hänestä tulee Polku. Hänestä tulee Polku suhteessa edistymiseensä. Siksi on käytettävä viisaasti ihmisen koko luontoa. Kun näin tehdään, niin jumalallinen osanen apunaan se, mitä ihminen on itse saanut aikaan omaa käyttöönsä varten, avaavat piilevät voimansa aktiiviseen ja positiiviseen elämään.

Sanoja ”jumalallinen osanen” ei tässä käytetä pelkästään runollisena ilmauksena. Ne sisältävät totuuden, jota meillä ei ole varaa unohtaa, ja jota mitkään muut sanat eivät kykene tyydyttävästi ilmaisemaan. Sama idea löytyy buddhalaisteoksen lainauksesta *Salaisessa opissa*. Siinä guru kysyy oppilaalta, mitä tämä näkee. Hän sanoo näkevänsä lukemattomia kipinöitä, jotka näyttävät erillisiltä. Tietämätön katselee niitä toisistaan erotettuina, mutta viisas näkee ne yhtenä liekinä. Kun tällainen osanen on tietoisuudenkeskuksena, se on suunnaton piste, joka ei ole erotettavissa. Kaikki keskukset ovat pohjimmiltaan yksi, koska on vain yksi perimmäinen kehä, yksi universumi. Mutta olemisen ykseyden mysteeriä ei voi ymmärtää nirvanisen tason alapuolella. Sitä ei voi ilmaista alemmissa maailmoissa, ja kaikki yritykset symboloida sitä ovat pakosta epätäydellisiä.

Jumalallinen osanen on monadi, jonka kopio on kolminainen henki nirvanisella tasolla. Siellä atma on kolminainen, ja laskee alas yhden voimistaan buddhiselle ja toisen mentaalisel- le tasolle. Se sisältää Logoksen mahdollisuudet, mutta on alkuun kykenemätön ilmaisemaan niitä. Vuodattautuva atma ilmenee manaksessa yksilöivänä prinssiippinä, kykynä olla ”minä”, joka synnyttää aikanaan yksilöllisyyden ikuisuuden vastakohtaksi. Se kerää ympärilleen ainetta ilmaistakseen it-

seään korkeammalla manas-tasolla ja luoden siten käyttövälineekseen syyruumiin, joka kestää läpi pitkän ihmisinkarnaatioitten sarjan. Se ruumis luodaan tuskalla, sen kautta ihmisen on tarkoitus kehittyä.

Ajatelkaa atmaa vuodattautumassa alaspäin kolmannelle, manasiselle tasolle. Se kerää ympärilleen ainetta tuon tason korkeimmasta aineesta ja muodostaa syyruumiin. Tuo ruumis on sitten sen käyttöväline manasisen aspektinsa ilmaisemiseen tuolla tasolla. Silloin manas toimii syyruumiin kautta. Tästä manaksesta tulee kaksinainen inkarnaatioissa. Se ylittää alamentaalisuuden alemmille tasoille ja muodostaa siellä käyttövälineen, alemman manaksen, joka vuorostaan rakentaa astraaliruumiin. Se vuorostaan tarjoaa sen voiman, joka rakentaa eetteri- ja fyysisen ruumiin. Jokainen ruumis on omalla tasollaan keino kerätä kokemusta, mikä sopivassa tilaisuudessa ojenetaan sille, joka käyttövälineen muodosti. Siten kun persoonallinen inkarnaatio on ohi, alempi manas ohjautuu syyruumiin hankkimansa kokemuksen, ja persoonallisuus tuhoutuu. Syyruumis ottaa kokemukset, jotka luonteeltaan auttavat sen kasvua, ja ne pysyvät sen mukana kaikissa tulevaisissa inkarnaatioissa. Syyruumiilla on myös yhteys siihen, mitä on sen yläpuolella. Mitä tapahtuu sisä- tai ylemmällä puolella tuota käyttövälinettä, siirtyy atman kolmannen aspektin kaikkien niiden kokemusten essenssiin, jotka ovat päättyneet sinne. Se, mitä näin vuodatetaan atman manasisen aspektiin, kykenee toimimaan ilman syyruumista eli sitä rajoittavaa pysyvää käyttövälinettä.

Opiskeleva, joka saa tästä tolkkua, huomaa, että se valaisee sitä, kuinka yksilöllisyys tuhoutuu. Sama idea esiintyy hindu- ja buddhalaiskirjoituksissa. Syyruumis saa olemassaolon tiettyinä ajankohtana, joten sen on tuhouduttava jonain toisena. Se syntyy ja kuolee. Kuten *Bhagavad Gita* sanoo: ”Syntyneen kuolema on varma.” Tämä ei ole totta vain ulkoisessa maail-

massa, vaan laajemmassakin mielessä. Koska syyruumiilla on syntymä, niin sen on myös tuhouduttava. Jumalallinen osanen on rakentanut sen itselleen suurella vaivalla. Se on oppilaan ”minä”. Joissakin ”minän” voidaan ajatella olevan vieläkin alempana persoonallisuudessa, mutta Polun alussa ”minän” on löydettävä syyruumiista. Se jää lopullisesti taakse arhat-vaiheen päättyessä todellisessa vapautumisessa. Siihen asti se vähenee ja muuttaa luonnettaan, kun arhat kasvaa. Sen voi huomata loppujen lopuksi olevan ei aito, ei todellinen ”minä”, mutta ihmisevoluution tässä vaiheessa kaikista yrityksistä kuvata sen tulevaa tilaa ei seuraa muuta kuin väärinkäsitystä.

Aivan kuten kuuluukin, oppilas asettaa päämääräkseen yksilöllisyyden löytymisen ja puhdistamisen. Se on luojansa käyttöön luotu. Joskus sitä kutsutaan teknisesti olioksi, kuulemme siitä, kuinka tosi ihminen kohtaa olionsa. Näin myös yksilö, olio kohtaa oman luojansa. Tämä kohtaaminen tapahtuu vasta korkealla asteella evoluutiossa. Kun ihminen kohtaa olionsa, se jättää yksilöllisyyden taakseen.

Yksilöllisyyden luominen tapahtuu alemmassa vaiheessa. Ihmiseltä kuluu hyvin pitkä aika sen rakentamiseen. Vähemmän kehittyneet ihmiskunnan jäsenet ovat pitkään suljettuna alempiin käyttövälineisiinsä. Se on välttämätöntä heidän edistymisekseen, ennen kuin yksilöllisyys on täysin rakentunut. Näin syyruumis pysyy pitkään kuorena vailla tietoisuutta, kun aktiviteetti tapahtuu persoonallisuudessa. Ajatelkaa aikakausia, joita tarvittiin fyysisen käyttövälineen rakentumiseen. Ajatelkaa kierroksia ja vaiheita, joita pitrit kävivät läpi kuuketjussa ennen kuin niistä tuli sopivia ihmisevoluutioon. Mutta ajassa, jonka ihmiset tarvitsevat rakentaakseen yksilön on kuitenkin ero, vaikka kaikki vie pitkän ajan. Korkeammassa vaiheissa rakentaminen käy nopeammin kehittyneemmän egon inspiroinnin tuella kuin alemmissa. Kun äly saavuttaa korkeamman vai-

heen, se hyödyntää enemmän korkeampia voimia ja oppii olemaan tuhlaamatta niitä. Silloin rakentaminen nopeutuu valtavasti. Tämä on meille suurena rohkaisuna. Kun katsomme taaksepäin kuuketjuun ja ajattelemme aikaa, joka meidän oli käytettävä etenemiseen, tuntuisi hyvin pitkältä, jos meidän olisi toistettava se kaikki, mutta kun katsomme eteenpäin, näemme edistymisen tulevan vauhdilla. Jumalallinen osanen ei voi tehdä mitään itsekseen. Sen kehityksen on tultavat kokonaan kontaktista ulkopuolisiin voimiin ja käyttövälineiden kautta. Ilman niitä se ei voi kasvaa. Kuten H.P.B on sanonut, hengellä ei ole aisteja alemmilla tasoilla. Se ei voi saada toimimaan mitään voimaa ilman käyttövälineen ilmausta kyseisellä tasolla, jossa sen on toimittava. Jatkossa se voi hallita käyttövälineitä vasta, kun ne ovat täydellisiä. Käyttövälineiden täydellistymiseksi tehtävä työ kehittää hengen kykyjä täydellisyyteen niin, että nämä kaksi kehitystä käyvät yhdessä. Kun työ on valmis, hengellä on itsessään voima hajottaa yksilölliset käyttövälineet, kun se jättää ne ja koota ne uudelleen yhteen, kun se haluaa.

Ajatelkaa täydellisiä henkisiä olentoja. Käyttövälineet olivat niille tarpeen vain kehittymistä varten, mutta täydelliseksi henkiseksi olennoksi tultuaan ja omaksuttuaan evoluution kokemuksista kaiken essenssiinsä, hän voi milloin tahansa luoda itselleen, mitä tarvitsee ilmennystä varten. Käytettyään tason voimia hän voi taas vetäytyä pois käyttövälineestä. Planeettahengistä puhuttaessa H.P.B on maininnut, että niiden on ollut käytävä läpi ihmisvaihe. Ne eivät voisi esiintyä auttajina, elleivät ne olisi käyneet läpi ihmisvaiheita ja omaksuneet tarpeellisen kokemuksen essenssin itseensä. On siten olemassa olentoja, jotka eivät välttämättä ole ilmennyksessä, mutta jotka voivat ilmentää itsensä vetämällä essenssistään esiin tarvittavan kokemuksen ja luomalla käyttövälineen, jossa työskennellä.

Ei ole vaikea ymmärtää, miten käyttövälineet voivat olla heidän ”omaan käyttöönsä” varten. Kun menemme eteenpäin, nousemme jokaisen ulkoisesti ilmenneen käyttövälineen rajoitusten yläpuolelle ja opimme käyttämään niitä vain korkeamman työhön ilman ajatustakaan itsestä. Tämän harjoittaminen fyysisen kehon suhteen pitäisi kuulua oppilaan päivittäiseen harjoitukseen. Fyysinen puoli on saatava hallintaan niin, että se ei voi heijastaa itseään meihin, että se on olemassa vain sitä varten, että me käytämme sitä. Meidän on opittava hallitsemaan sitä täydellisesti niin, että se ei voi käskää meitä olemaan mukana missään kokemuksessa, jota emme halua. Sen tulisi olla vain käyttöinstrumentti. Harjoitamme sitä ojentamaan kokemuksensa egolle. Tulee aika, jolloin emme halua siltä mitään kokemuksia. Silloin ”minä” ottaa, mitä haluaa omiin tarkoituksiinsa. Tämä on korkea tila saavutettavaksi, sillä silloin ollaan adepti-vaiheessa.

Salaisessa opissa sanotaan, että Mestarin ruumis on illusorinen. Se tarkoittaa vain sitä, että fyysinen ruumis ei voi vaikuttaa häneen tai olla häiriöksi. Hänen ympärillään käynnissä olevat voimat eivät voi vaikuttaa häneen fyysisen ruumiin kautta, paitsi jos hän sen sallii. Ne eivät saa häntä pois keskuksestaan. H.P.B on myös sanonut, että Mestarin fyysinen ruumis on pelkkä käyttöväline. Se ei välitä mitään, vaan on yksinkertaisesti vain kontaktipiste fyysisellä tasolla, keho, jota pidetään yllä työssä tarvittavana instrumenttina, ja joka pudotetaan pois, kun ei enää tarvita. Sama on astraali- ja mentaaliruumiin laita. Kun syyruumiista tulee pelkkä instrumentti, yksilöllisyys tuhoutuu, koska atma on saanut tahdollaan ilmentymiskyvyn kolmannessa aspektissaan mentaalitasolla. Se ei enää tarvitse pysyvää käyttövälinettä siihen.

CWL Tämä toteamus näyttää ensinäkemältä olevan ristiriidassa aiempien kanssa. Meitä on esimerkiksi käsketty tappa-

maan halumme, tappamaan eri osia itsestämme. *Hiljaisuuden äänessä* sanotaan, että oppilaan täytyy oppia hävittämään kuumuutonsa oman tahtonsa avulla, siis pääsemään eroon astraaliruumiistaan. Avainsanoina tähän ilmaukseen ovat sanat ”tahtonsa avulla”. Meidän ei tule hävittää astraaliruumista, koska jos teemme niin, niin meistä tulee hirviöitä, jotka ovat hyvin kehittyneitä mentaalisesti, mutta vailla sympatiaa muita kohtaan. Monista tunteet ovat suuri ongelma heille, koska ne ottavat heistä vallan, mutta heidän ei tule yrittää hävittää niitä, vaan puhdistaa ja hallita niitä. Niiden on oltava voima, jota voimme käyttää eikä jotakin, joka ottaa vallan meistä. Meidän ei tule tappaa niitä, koska ilman niitä emme koskaan ymmärtäisi toisten tunteita, emmekä siksi voisi koskaan auttaa heitä näissä asioissa. Meidän täytyy jalostaa tunteitamme, ja kitkeä niistä kaikki itse pois.

Samoin ei älyllisten tule tuhota älyä, vaan suitsia ja opastaa sitä. On aivan totta, että äly voi antaumuksen lailla viedä ihmisiä mukanaan. He eivät aina tajua sitä. He sanovat, että äly itsessään on tae kaikkea äärimmäistä vastaan, mutta pelkäänpä pahoin, että niin ei ole. Monet tekevät älystä eräänlaisen jumalan ja sanovat, että järki on ainoa oppaamme, ja meidän täytyy aina totella sitä päästäksemme loogiseen lopputulokseen. Tämä olisi aivan totta, jos kaikki asetelmat olisivat aina aivan oikein alusta lähtien, mutta tavallisesti niissä on huomattavia puutteita. He ottavat yleensä huomioon ongelman fyysisen puolen ja jättävät huomiotta paljon tärkeämmän kätketyn puolen. Siksi heidän päätelmänsä ovat väistämättä väärin. Kuten aiemmin totesin meidän on oltava tasapainoisia. Meidän täytyy oppia näkemään ongelman kaikki puolet ja pyrkiä välttämään kehittämästä äärimmäisyyksiin vain jotain yhtä ominaisuutta, olipa se kuinka hyvä tahansa niin, että se ei ole enää missään suhteessa muihin ominaisuuksiin. Usein kaikkein ihailtavimmasta omi-

naisuudesta tulee vaarallinen, jos se erotetaan kokonaisuudesta. Ihminen, jolla on terävä äly, ansaitsee saada onnittelut älyllisestä kehityksestään, mutta vielä enemmän hänen tulee pitää huolta, että toinen puoli, rakkaus ja sympatia eivät unohdu ja jää laiminlyödyksi.

Aivan samoin tulee niiden, joilla on voimakas rakkauden ja sympatian puoli itsessään, pitää huolta, että he kehittävät luonteensa älyllistä puolta niin, että sympatia ei johda heitä älyttöömään toimintaan, joka ei auta, vaan on esteenä. Vahvasti sympatiaa tunteva on ilman tietoa usein täysin avuton aivan kuin monet ikävän onnettomuuden sattuessa, kun heillä ei ole samoja tietoja kuin lääkäriellä. Monet sympatiaa tuntevat ja auttamisintoiset eivät tiedä, mitä tehdä, ja se, mitä he tietämättöminä tekevät, voi olla yhtä paljon haitaksi kuin hyödyksi. On siis selvää, että tarvitaan sekä tietoa että tunnetta.

Tunne on liikkeellepaneva voima meissä. Vanhoissa intialaisissa kirjoissa sanotaan, että tunteet ovat hevosia, joita mielen tulee ohjata. Mieli ottaa ohjat käsiinsä, siksi on kehitettävä kumppaakin. Meillä täytyy olla hevosia, koska ne ovat edistymisväline, voimavarastomme. Mutta meillä on oltava myös järkevää ohjausta tai muuten ne karkaavat ja vievät meidät mukanaan. Tätä toistetaan jatkuvasti okkulttisessa opiskelussa, mutta kuitenkin sitä ei voi toistaa liian usein, koska ihmiset unohtavat. On aina niitä, jotka kehittävät vain yhtä puolta, ja joilta valitettavasti puuttuu toinen. Näin edistynytikin ihminen voi joutua kohtaamaan murhetta.

Jokainen ihminen on itselleen ehdottomasti tie, totuus ja elämä. Mutta hän on sitä vain siinä tapauksessa, että hän käy lujasti kiinni persoonallisuuteensa ja heränneen henkisen tahtonsa voimalla havaitsee, ettei tämä persoonallisuus ole

*hän itse, vaan välikappale, jonka hän tuskalla ja vaivalla on luonut käytettäväkseen ja jonka avulla hän, kun hän järken-
sä kasvaessa vähitellen kehittyi, aikoo pyrkiä persoonalli-
suutta tuonnempana olevaan elämään. Kun hän tietää, että
hänen ihmeellisesti yhdistelty erillinen elämänsä on olemassa
tätä varten, silloin todella ja vasta silloin hän on tiellä.*

CWL Tie, siis todellinen henkinen elämä voi löytyä vasta yksilöllisyyden rakentumiskokemuksen jälkeen. Venetsialaisen Mestarin tässä käyttämä ilmaus – monimutkainen suurella vai-
valla omaan käyttöön rakennettu juttu – on totta yksilöllisyy-
destä ja jokaisesta persoonallisuudesta. Yksilöllisyys itse on
monadin rakentama; se rakentaa vuorostaan erilaiset persoonal-
lisuudet, mutta vain ja yksinomaan korkeamman käyttöön. Vir-
he, jonka kaikki tekevät, on samaistuminen alempaan luontoon
ja sallia sen johdattaa uskomaan, että se on ”minä”. ”minä” on
todellisuudessa monadi kaukana kaiken takana. Se käyttää näi-
tä kaikkia käyttövälineitä.

Koko ihmisevoluution voi sanoa olevan vetäytymistä itseensä
tuoden aina mukanaan satonsa. Tyhjin käsin ei koskaan pa-
lata. Prosessi, jossa alempi luovuttaa kokemustensa tuloksen
korkeammalle on käynnissä kaikilla tasoilla samanaikaisesti.
Teemme sitä monella tavoin jokapäiväisessä elämässä, emme
vain ajattele sitä tässä valossa. Osaamme esimerkiksi lukea.
Olemme hankkineet tämän kyvyn tässä inkarnaatiossa hyvin
hitaan oppimisprosessin avulla. Nyt voimme ottaa kirjan ja ym-
märätä sen merkityksen heti ilman, että meidän täytyy ajatella,
että kykenemme lukemaan. Olemme unohtaneet tuon koke-
muksen yksityiskohdat, eikä niitä kannattaisi muistaakaan. Jot-
kut meistä osaavat lukea nuotteja ja soittaa niistä, mutta kun al-
kuun opettelimme sitä, meidän oli katsottava jokaista nuottia

tarkkaan ja sitten katsottava pianoon löytääksemme oikean kohdan. Nyt olemme unohtaneet kaiken sen työn. Meidän ei tarvitse muistaa jokaista erillistä soittotuntia kyetäksemme soittamaan pianoa, mikä oli koko prosessin tehtävä.

Näin on myös menneiden elämien muistamisen laita. Jälleensyntymään uskovilla on usein mielensä perukoilla jonkinlainen kaunantunne siitä, että he eivät muista, miksi he kärsivät nyt, vaikka he ovatkin valmiita myöntämään, että se on seurausta vääristä teoista menneisyydessä. Tunne on ehkä aivan luonnollinen, mutta asialla ei todellakaan ole pienimmässäkään määrin väliä. Sielu tietää ja on pannut merkille asian, joka on saanut aikaan huonon seurauksen ja tekee kaikkensa vaikutukseen persoonallisuuteen estääkseen saman virheen tapahtumisen uudestaan.

Ihmiset ajattelevat, että heidän elämänsä olisi yksinkertaisempaa, jos persoonallisuus muistaisi kaikki menneet inkarnaationsa. Jollakin tavalla se ehkä olisikin, mutta luulen, että jos persoonallisuus muistaisi täysin kaikki menneet elämänsä saavuttaessaan adeptiuden, siitä olisi enemmän haittaa kuin hyötyä. Ensinnäkin meillä ei olisi kykyä kantaa sitä kaikkea tyyneesti. Olisi masentavaa nähdä ne kammottavat rikokset, joihin olemme syyllistyneet entisissä elämässä. Olen jo kauan sitten oppinut katsomaan omia menneitä elämiäni, mutta se ei ole mitenkään miellyttävää. Jokaisen elämässä on tiettyjä kauniita tekoja, joitain hienoja tapauksia, joita katsoo jonkinasteisella mielihyvällä, mutta se mikä aina pistää silmään kaikkein voimakkaimmin, on niiden tilaisuuksien määrä, joita ei huomannut. Olimme tilaisuuksien ympäröimiä joka paikassa, emmekä voi lakata ihmettelemästä, kuinka harvoja niistä näimme. Ne jäivät käyttämättä, vaikka olisimme halunneet. Aikomuksemme olivat hyviä, mutta melko voimattomia. Jos olisimme nähneet tilaisuudet, olisimme tarttuneet niihin. Nyt taaksepäin kat-

soessamme ihmettellemme sokeuttamme. Sanomme, että jos vain olisin tarttunut siihen tai tähän toimintaan, niin siitä olisi seurannut, että voisin nyt olla saavuttanut adeptiuden. Mutta emme tehneet niin. Kun nousemme tasolle, jolla voi katsoa taaksepäin, niin se voi olla meille hyödyllistä, mutta nykyisellä älyllä ja vapaalla tahdolla se ei olisi pelkkää nautintoa.

Ajatellaanpa kyseessä olevia yleisiä periaatteita. Koko tämä systeemi, josta olemme osa, on tarkoitettu viemään eteenpäin ihmisen evoluutiota. Siksi ei ole epäilystäkään siitä, että jos hänelle olisi parasta muistaa kaikki menneet elämänsä, niin asia olisi aivan varmasti järjestynyt niin. Kun niin ei ole, niin meillä tulisi ainakin olla riittävästi luottamusta siihen, että näin on parasta. Kun ihminen saa kyvyn katsoa taaksepäin, hän saa myös laajemman ja tasapainotetumman näkemyksen asioista. Siinä vaiheessa varmuus systeemin oikeudenmukaisuudesta on niin iskostunut häneen, että ellei hän voi nähdä, kuinka jokin asia tarkalleen ottaen on seurausta sen syystä, hän toteaa: ”En nyt näe tämän syytä, mutta olen varma, että se tulee esiin aikanaan.” Hänelle ei tulisi mieleenkään ajatella, että häntä kohdellaan epäoikeudenmukaisesti. Se, joka aina puhuu joutumisesta epäoikeudenmukaisesti kohdelluksi ja syyttää taivaan korkeuksia laiminlyönnistä, ei ymmärrä edes alkeita asiasta. Tiedämme, että laki on ehdottoman oikeudenmukainen kuten painovoimanlaki, mutta siitä ei seuraa, että me voimme aina tarkalleen sanoa, kuinka se toimii.

Kuten olen todennut, ego panee merkille, mikä saa aikaan pahoja seurauksia. Menneiden kokemusten varoittamana se yrittää vaikuttaa persoonallisuuteen ennen kuin tästä tulee liian vahva, määrittynyt ja lopullinen, että se ei enää anna taustalla olevan egon epämääräisen kosketuksen opastaa sitä. Persoonallisuus luulee vaistonvaraisesti tietävänsä parhaiten sen omat asiat. Se kieltäytyy usein ylhäältä tulevasta avusta, joten ego ei

voi vaikuttaa siihen niin täysimääräisesti kuin haluaisi. Mutta ego yrittää saada hallinnan. Matkan jatkuessa saamme tuntea korkeamman itsen tarttuvan ohjaksiin yhä enemmän. Jos haluamme samaistua siihen, niin saamme huomata, että se voi tehdä paljon enemmän hyväksemme. Sen pääasiallisen vaikeus on, että keskivertoihminen samaistuu alempiin käyttövälineihinsä ja on vastentahtoinen egon puuttumiseen asioihin. Mutta persoonallisuus voidaan saada vakuuttumaan samaistumisesta korkeampaan itseän. Vaikeudet lievenevät melkoisesti heti.

Kun ego saa lisäksi hallintaansa astraali- ja mentaaliruumiin, edistyminen on todella nopeaa. Normaalisti kun ego haluaa hoitaa jotain yhtä asiaa alempien käyttövälineittensä avulla, ne tuovat sitkeästi mukaan sata muuta asiaa ja lähettävät raportteja, joita ego ei ole pyytänyt eikä halua. Mieli on saatava hallintaan niin, että se raportoi egolle vain, sitä tämä haluaa tietää. Kun ego silloin kääntyy jossain ongelmassa mielensä puoleen ja sanoo, mieti tätä, ja anna minulle informaatio, jota haluan, niin hallinnassa oleva mieli tottelee täydellisesti. Koska kaikenlaiset vaeltelevat ajatukset murtautuva sisään ja tekevät itsensä tiettäväksi, keskivertomieli raportoi vastaavassa tilanteessa sadoista asioista, jotka ovat hyödyttömiä egolle.

Systeemi, jossa saamme vastaanottaa alemman työn tulokset, mutta emme yksityiskohtaista kokemusta, jatkuu aina siihen asti, kunnes saavutamme adeptiuden. Kun ego kehittyy, niin ihmisen ensimmäinen muutos, jonka ihminen tekee, on kohottaa älynsä, manaksen buddhi-tasolle. Ihminen pysyy edelleen kolminaisena, mutta sen sijaan, että olisi kolmella tasolla, hän on nyt kahdella. Atma kehittyy omalla tasollaan, buddhi omallaan ja manas buddhin tasolla intuitioksi kohotettuna. Silloin ihminen hylkää syyruumiinsa, koska hänellä ei ole enää tarvetta sille. Kun hän haluaa laskeutua alas ja ilmentyä jälleen

mentaalitasolla, hänen on tehtävä itselleen uusi syyruumis, mutta muuten hän ei sitä tarvitse.

Paljolti samoin tapahtuu kaksi ilmentymistä buddhi-tasolla. Buddhi ja korotettu äly, joka on intuitio tulevat vedetyksi nirvaniselle eli atmiselle tasolle, ja kolmoishenki on täydellisesti herännyt eloon tällä tasolla. Sitten kolme ilmentymistä sulautuu yhdeksi. Tämä kyky on adeptin ulottuvilla, koska hän yhdistää monadin ja egon, aivan kuten oppilas yrittää yhdistää egon persoonallisuuden kanssa.

Korkeamman manaksen vetäminen syyruumiista niin, että se on buddhi-tasolla buddhin rinnalla, on aspekti tai tila, jota H.P.Blavatsky kutsui henkiseksi egoksi. On vaikea selvittää yksityiskohtaisesti vertailuja sen tilan kanssa, jota kristityt mystikot kuvaavat kokeneensa, koska he lähestyvät sitä eri näkökulmasta. Se tuntuu joka tapauksessa vastaavan sen kanssa, mitä tavallisesti kutsutaan 'henkiseksi valaistumiseksi', siis arhat-tilaa. Sen on Kristus-prinsiipin esiin tuleminen. Puhumme Kristus-prinsiipin syntymästä, kun ihmisessä tapahtuu ensimmäinen buddhi-tietoisuuden värähdys, mutta kun sanotaan Kristuksen avautuneen hänessä, sen täytyy mielestäni merkitä tätä tilaa.

Kun ihmiset kerran saavuttavat jotain näistä korkeammista tasoista, heidän edistymistahdinsa kasvaa huomattavasti. Muistan, kuinka minulta kysyttiin kerran Intiassa, voiko ihmisen edistymistä Polulla mitata aritmeettisella progressiolla. Vastasin, että kun edistyminen on selvästi alkanut, kyse on paljon enemmän geometrisestä progressiosta. Sitä epäiltiin vahvasti. Intialaisista se tuntui liioittelulta, joten kysyin Mestari Kuthumilta, oliko oikein sanoa, että edistymisessä tapahtui geometristä lisääntymistä, kun ihminen oli astunut Polulle. ”Ei”, hän vastasi, ”se ei pidä paikkaansa. Kun ihminen astuu Polulle, ja

jos hän keskittää kaiken energiansa siihen, niin hänen edistymisensä ei lisäännä aritmeettisesti eikä geometrisesti, vaan potensseissa.” Siten se ei tapahdu suhteessa 2, 4, 8, 16 jne., vaan 2, 4, 16, 256 jne. Tämä näyttää asian hyvin erilaisessa valossa. Alamme nähdä, että edessämme oleva tehtävä ei ole niin mahdollon ja rasittava kuin miltä se joskus tuntuu. Me olemme käyttäneet kaikki nämä tuhannet vuodet päästäksemme nykyiseen vaiheeseemme, eikä se tunnu suurelta saavutukselta, kun ajattelemme siihen käytettyä aikaa. Jos tuleva evoluutiomme olisi yhtä hidasta, olisi vastenmielistä ajatella niitä aikakausia, joita tarvitsisimme päästäksemme päämäärään. On rohkaisevaa ajatella, että kun lopulta alamme kulkea Polulla, edistymme tosi nopeasti.

Arvelen, että keskinkertaisen hyvä ihminen käyttää yhden sadasosan mielestään, jotta tulisi vähän paremmaksi. Monet eivät tee sitäkään. Me, jotka opiskelemme okkultismia ja yritämme elää sen periaatteiden mukaan, olemme menneet pitemmälle ja alkaneet omistaa huomattavan osan ajastamme sille. Kun sitten on saavutettu vaihe, jossa kaikki voimamme ja ajatuksemme keskittyvät tähän suureen tehtävään, niin menemme harppauksin eteenpäin. Olemmepa kuinka perässä tahansa, niin kun voimme omistaa kaikki voimamme tehtävään työhön, niin kykenemme tekemään sitä paljon täydellisemmin kuin nyt tuntuu mahdolliselta.

Etsi sitä heittäytymällä oman sisimmän olemuksesi salaperäisiin ja ihaniin syvyyksiin. Etsi sitä tarkkaamalla kaikkia kokemuksia, käyttämällä aistejasi ymmärtääksesi persoonallisuuden kasvua ja tarkoitusta ja muiden jumalallisten osasten kauneutta ja pimeyttä, niiden, jotka kamppailevat rinnallasi ja kuuluvat samaan ihmiskukuun. Etsi sitä tutkimalla ole-

massaolon lakeja, luonnon lakeja, yliluonnon lakeja. Ja etsi sitä himmeätä tähteä, joka loistaa sisälläsi. Varmasti sen valo kasvaa voimakkaammaksi, kun tarkkaat ja palvelet sitä. Silloin tiedät päässeesi tien alkuun. Ja kun olet päässyt sen päähän, muuttuu tähtesi yhtäkkiä äärettömäksi valoksi.

AB Ja tässä kommentissa meillä on jälleen kolminainen menetelmä etsiä tietä.

Ne voidaan luokitella tarkoituksen mukaan: luonnonlait vastaavat ilmiömaailmasta ja tarkkailun maailmasta, yliluonnonlait korkeamman manaksen ja buddhin maailmasta ja olemassaolonlait todellisen olemassaolon eli nirvanan maailmasta. Luonnonlaeilla tarkoitamme lakeja, jotka toimivat fyysisellä ja astraali- ja konkreettisen manaksen tasoilla.

Lakeja, jotka ovat näiden yläpuolella, mutta ”olemisenlakien” alapuolella, voidaan kutsua yliluonnonlaeiksi. Tähän kuuluvat sekä ei-konkreettisen manaksen ja buddhin tasot. Se on alue, jossa elämä ilmaisee itseään enemmän kuin vain muodossa, missä aine on alistettu koko ajan muuttuvalle elämälle. Ei ole mitään, mikä edustaisi entiteettiä, jonka ääriviivat ovat määräytyt. Entiteetti muuttaa muotoaan jokaisen ajatusmuutoksen myötä. Aine on sen elämän instrumentti, eikä sillä ole omaa ilmausta. Muoto muodostuu hetkittäin. Se muuttuu jokaisen entiteetissä tapahtuvan muutoksen myötä. Tämä on totta ei-konkreettisen manaksen tasolla ja myös vähemmän konkreettisesti buddhi-tasolla. Se on totta myös henkisen egon osalta, joka on buddhi plus Yhden manasinen aspekti. Se vedettiin buddhiin, kun kausaalinen käyttöväline heitettiin syrjään. Tätä tilaa kristityt mystikot kutsuvat henkiseksi valaistumiseksi. Se on arhat-tila, Kristus ihmisessä.

Sanaa yliluonnollinen käytetään yleisesti kaikesta, mitä yleinen maailmallinen kokemus ei voi selittää. Ajattelukykyisten ihmisten hämmennykseksi näin on merkitty kaikki, mikä vaikuttaa epäsäännölliseltä tai luonnonlakien kanssa ristiriidassa olevalta. Maailmassa on laajalle levinnyt kapina kaikkea sitä vastaan, mitä kutsutaan yliluonnolliseksi. Ihmisistä tuntuu, ettei voi olla mitään yliluonnollista, koska luonnossa ei ole epäsäännöllisyyttä tai epäjärjestystä eikä aluetta, jolla ei lakia ei olisi. Laki toimii kaikkialla ja on yksi. ”Kuten ylhäällä, niin alhaalla” on universaalinen totuus. Yksi ja sama luonto ilmaisee itseään eri tavoin, mutta on itse aina se sama. Mutta kun pääsemme siihen, mitä kutsutaan yliluonnolliseksi, päädymme tilaan, joka on kaiken sen tuolla puolen, mitä voimme koskettaa aisteillamme, vaikka käyttäisimme termiä sen laajimmassa merkityksessä. Siirrymme silloin kerta kaikkiaan kaiken sen tuolle puolen, mikä on ilmiöllistä, varsinaisiin henkisiin maailmoihin.

Atma-tason tuolla puolen on nirvana, olemisen alue, jossa kaikki on todellista, missä tosi tietoisuus asuu. Tätä etsitään tutkimalla omaa sisintä olemusta. Emme saa kosketusta todelliseen aatmiseen tietoisuuteen ennen kuin voimme päästä nirvaniselle tasolle korkeammassa meditaatiossa, mutta siihen voi pyrkiä. Alamme etsiä sitä yrittäessämme tajuta sen olemassaoloa. Ajatelkaa sitä alueena, missä kaikki on todellista, missä kaikki rajoitukset ovat hävinneet, jossa ykseys tunnustetaan. Yrittäkää kuvitella sitä meditaatiossa, yrittäkää muodostaa siitä käsitys itsellenne. Sen voi tehdä vain esittämällä joukon negaatioita. Sitä ajattelee, onko se ilmiöllistä. Ei. Onko se älyllistä. Ei. Sitä etsitään eliminoimalla se, mitä se ei ole. Sitten sanotaan, että se ei ole mitään, mikä voidaan havaita aisteilla. Se ei ole mitään, mistä äly voi muodostaa mielikuvan. Sitä ei voi löytää edes valaistuneen älyn laajoista ulottuvuuksista jne.

Voidaan kysyä, miksi etsiä sitä sen avulla, mitä se ei ole, jos on saanut kosketuksen aatmiseen tietoisuuteen. Suoraan sanoen eivät aivot voi vastaanottaa aatmista tietoisuutta, vaan ainoastaan pientä värähtelyä atman manasisesta aspektista, joka eroaa kaikesta muusta värähtelystä manasisessa tietoisuudessa. Korkeammilta tasoilta alkaneet värähtelyt ovat erilaisia kuin manasiselta tasolta alkavat. Kun ihminen saavuttaa varsinaisen Polun korkeimman vaiheen, neljännen eli arhatin Polun, niin silloin ollessaan meditaatiossa kehostaan irronneena hän voi siirtyä samadhiin ja saavuttaa aatmisen tietoisuuden nirvanassa.

CWL Tämä menetelmien kaksinkertainen kolmijako, jonka avulla meidän on tarkoitus etsiä tietä ja lakeja, jotka vastaavat noita menetelmiä, on valaiseva ja epäilemättä tarkoituksellinen. Omaan sisimpäänsä sukeltautuminen johtaa olemisen lakien tutkimiseen. Ne ovat sen tason lakeja, joka on kaiken sen tuolla puolen, mikä meille on ilmennystä eli nirvanan lakeja. Korkeammat tasot ovat tietenkin edelleen ilmennyksentasoja, ja jopa se, mikä on niiden tuolla puolen, ei ole todellisuudessa ilmentymätöntä muuta kuin meille nykyvaiheessamme. Vain tutkimalla olemisen lakeja kykenemme täyttämään olemuksemme syvyyksiin sukeltautumisen todellisen tarkoituksen, mikä on ”tarkata sitä himmeää tähteä, joka loistaa sisimmässä”. On selvää, että kyse on hyvin korkeasta vaiheesta kehityksessä, kun etsimme atmaa ja seuraamme vain sitä.

Kaikkien kokemusten testaaminen vastaa luonnonlakien tutkimista, siis ilmiömaailman lakien, jotka toimivat fyysisellä, astraali- ja mentaalitasolla, joihin persoonallisuus sukeltautuu. Sitten meidän on opittava ymmärtämään yksilöllisyyttä tutkimalla yliluonnonlakeja, joilla tarkoitetaan niiden maailmojen lakeja, joissa ego liikkuu, siis buddhi- ja korkeamman mentaalitason lakeja. Ei tietenkään ole olemassa mitään yliluonnollis-

ta, mutta tässä käytetään sitä sanaa ilmeisen teknisessä mielessä.

Kautta kaikkien tasojen vallitsee yksi elämä, joka ilmaisee itseään eri tavoin, eikä tässä koko systeemissä ole katkoja luonnonlain ja järjestyksen osalta. On vain niin, että kun tulemme alueelle, jonka tuolle puolen meidän fyysiset, astraaliset tai mentaaliset aistimme eivät voi koskettaa, olemme alueella, joka on sen luonnon tuolla puolen, jonka useimmat meistä tuntevat, ja jossa toimivat laajemmat lait. Luulen, että tsohan käytti sanaa ”yliluonnollinen” tässä mielessä. Näitten aistien piirin tuolla puolen siirrymme ilmiömaailman alueen yläpuolella, jota kreikkalaiset kutsuivat noumenaalimaailmaksi, joka on ilmiömaailmoiden lähde ja syy. Siten tämä kappale tuntuu tarkoittavan, että kun olemme ymmärtäneet läpikotaisin persoonallisuuden, olemme käsittäneet, mitä tarkoittaa ”luonnonlait”. Kun pyrimme ymmärtämään yksilöllisyyttä, olemme tekemisissä ”yliluonnonlakien” kanssa. Ja kun yritämme tajuta atmaa sen tuolla puolen, tutkimme ”olemisen lakeja”.

Näitten tasojen väliset erot ovat riittävän suuret oikeuttamaan tällaisen luokittelun. Fyysisellä tasolla kaikki riippuu hyvin paljon muodosta, ja samoin myös astraali- ja alemmalla mentaalitasolla. Syyruumiin tasolla ei ole aivan totta, että meillä ei ole ruumista, mutta muodot ovat erilaisia ja suurempaa seurausta. Syyruumiin ajatus on kuin salamanleimahdus, joka syöksyy kohteeseensa. Sen sijaan, että se muodostaisi muodon, se yksinkertaisesti syöksyy suoraan impulssin kohteeseen, jonka ajatus on sille antanut.

Kun nousemme ylemmäs buddhi-tasolle, meillä on tila, jota tuskin voi sanoin kuvailla. Siellä jokaisen ajatus on kuin koko tason sykettä niin, että jokainen sillä tasolla pitää sisällään kaikkien toisten ajatuksen ja voi oppia siitä ja saada avulla ko-

kemuksen. On toivotonta yrittääkään selventää tätä, voi vain antaa viitteitä.

On hyvä yrittää ymmärtää noita korkeampia tiloja. Lähes ainoa tapa, jolla tämä voidaan tehdä, on käyttää hindukirjojen menetelmää, joka on negaatio. Ne eivät kuvaile tietoisuudentilaa, ne eliminoivat vähitellen kaiken, mikä ei ole. Jos me sen jälkeen onnistumme pitämään mielessämme jalostetuimman essenssin tuon asian ajatuksesta, niin pääsemme hiukan lähemmäs sitä, mitä se todella on. Buddhan seuraajat kysyivät usein, mitä nirvana on tai joskus, onko nirvana vai eikö ole eli onko se olemassa vai eikö. Eräässä yhteydessä Buddha vastasi: ”Nirvana on, ei epäilystäkään siitä. Ja kuitenkin jos kysytte minulta, onko se, niin voin vain sanoa, että se ei ole olemisentila eikä ei-olemisentila siinä mielessä kuin minä nämä sanat ymmärrän.” ehkä hänkään ei osannut tehdä tätä meille selväksi omalla tasollamme. Meillä on sama kokemus omalla paljon pienemmällä tavallamme. Voin todistaa, että kun kehittää buddhi-tietoisuuttaan ja käyttää sitä, niin paljon sellaista, mitä ei osaa tehdä selväksi nyt, tulee aivan selväksi. Mutta hetkellä, jolloin putoaa takaisin pois tuosta tietoisuudentilasta, ei enää osaa ilmaista, mitä on ymmärtänyt. Se, ettei ilmaiseminen ole helppoa, näkyy siinä, että Buddha itsekään ei kyennyt pukemaan sitä sanoiksi muutoin kuin negaatioilla niin, että se ymmärrettäisiin täällä alhaalla.

LUKU 10

HUOMAUTUS SÄÄNTÖÖN 20

AB Mestari Hilarion lisää seuraavan huomautuksen sääntöön 20.

Etsi sitä tarkkaamalla kaikkia kokemuksia. Ja muista, että näin sanoessani en sano: ”Antaudu aistiesi viettelyksiin opiaksesi tuntemaan ne.” Voit tehdä sen ennen kuin tulet okkultistiksi, myöhemmin et. Kun olet valinnut tien ja astunut sille, et voi ilman häpeää langeta viettelyksiin. Kuitenkin voit kokea ne kauhistumatta. Voit punnita, tarkastaa ja tutkia niitä ja luottavalla kärsivällisyydellä odottaa hetkeä, jolloin ne eivät enää vaikuta sinuun.

Ihmisevoluution varhaisemmissa vaiheissa *ego* ei ole riittävän kehittynyt tietämään mikä on oikein, mikä väärin. Mutta moraalii alkaa, kun hän on oppinut erottamaan ne toisistaan, tietämään niiden eron. Kun hän esimerkiksi alkaa ymmärtää eron elämän tuhoamisen ja varjelemisen välillä, hänen moraalinsa syntyy tässä asiassa. Kokemusta, joka opetti hänelle tämän, ei enää tarvita. Vaikka ihmisellä ei enää ole tarvetta testata kokemusta, niin joskus aistivyöry voi pakottaa häntä johonkin väärään tekoon, joka synnyttää hänelle kärsimystä jälkeensä, koska hän tiesi sen vääräksi, mutta antoi sille siitä huolimatta periksi. Pseudo-okkultistien ajatus, että ihminen voi tehdä väärin hankkiakseen kokemuksia, ei ole koskaan oikeutettu. Kun ihminen tekee jotain tiedostamatta, että se on väärin, silloin hän hankkii tarpeellista kokemusta. Mutta kun on tietoa siitä, että jokin on väärin, niin periksi antaminen sille merkitsee lankeemusta, ja siitä seuraa pakosta kärsimystä.

Periksi antaminen olosuhteitten paineessa kestää monia elämiä. Jopa sen jälkeen, kun on astunut Polulle, konflikti aistihalu- lujen suhteen jatkuu usein. Ennen kuin voi alkaa edistyä nopeasti, on pitkiä konfliktivaiheita astraali- ja mentaaliruumiin toiveen ja sen tiedon välillä, toiveelle periksi antaminen on este korkeammalle elämälle. Konflikti alemmilla tasoilla on pitkäaikainen, ja kun se nousee korkeampaan vaiheeseen ja syntyy, kun mentaaliset mielikuvat sekoittuvat aistihalu- lujen kanssa, kiusauksista tulee hienovaraisempia. Mieli näkee aistikohteet parhaimmassa valossa, tekee karkeista impulsseista hienompia ja esittää halujen vetävimmät puolet. Toinen vaihe tulee, kun pyrkijä on varsinaisella Polulla, sillä jopa siellä vanhojen kiusaus- ten voima on riittävän kova kaataakseen hänet. Tähän viittaa Mestarin huomautus, joka osoittaa, kuinka oppilas voi hyödyn- tää niitä. Hän voi punnita, tarkkailla ja testata näitä viettelyksiä odottaessaan kärsivällisesti aikaa, jolloin niillä ei enää ole hä- neen vaikutusta.

Kun tietoisuudenkeskus on erottunut haluruumiista ja siirtynyt manas-tasolle, on saavutettu huomattavaa edistymistä. Ih- minen ei enää pidä haluruumistaan itsenään, vaan pelkästään käyttövälineenä. Mutta sen värähtelyt voivat edelleen vaikuttaa häneen, sillä niillä on oma elämänsä. Joskus hevoset karkaavat ihminen mukanaan. Tästä tilasta puhutaan *Kathopanishatissa*. Hevoset ovat ohjastajan hallinnassa ja kulkevat rauhallisesti, mutta ne saattavat silti pillastua toisinaan. Oppilas tietää, mil- loin aistikiihotus on saanut ne karkaamaan. Se on tärkeä koe- tus. Ihminen on häpeissään ja tuskissaan tästä alennustilasta, mutta periksi ei voi antaa kärsimättä. Hänen normaalissa tietoi- suudentilassaan aistit eivät houkuta häntä, hän ei tunne ruumiin kiusauksia, jotka ovat todellisuudessa astraalisia. Mutta tulee kuitenkin aikoja, jolloin hän tuntee niitä. Tämä tapahtuu, koska vanhaa halumuottia ei ole rikottu, ja jokin ulkopuolelta on he-

rättänyt sen eloon. Kanava ei ole kadonnut, vaikka se heikentyykin. On olemassa vaara, että se täyttyy yhtäkkiä jollakin ulkopuolelta, ja silloin halumuoto herää eloon uudestaan. Astraalivaikutukset synnyttävät värähtelyjä, jotka ovat kyllin vahvoja vaikuttamaan ihmisen tietoisuuteen uudelleen. Se ei vaikuta häneen ilman jonkin muun kosketusta, mutta kun ihminen kohtaa tietyn paikan, ajankohdan tai henkilön, se saa voimakkaat värähtelyt ulkopuolelta virtaamaan hänen lävitseen ja herättämään vanhan muodon uudelleen eloon.

Ne ovat tunnistettavissa ei ihmisestä itsestään, vaan ulkopuolelta tuleviksi, joten oppilaan tulisi ymmärtää, mitä ne ovat. Hän tuntee asian johdosta häpeää, alennusta ja kauhua, ja ihmettelee, miten hänen on mahdollista tuntea koko asiaa. Vastaus on, että on olemassa kasvuvaihe, jossa aisteista lähtöisin olevat viettelykset koetaan, mutta niille ei ole tarvis antaa periksi. Ihminen vain ohittaa ne silloin. Hän sanoo, että tunnen teidät ja tunnistan teidät; punnitsen teitä, mutta kieltäydyn vaikuttumasta. Tätä tarkoittaa *Kathopanishatin* katkelma, jossa sanotaan, että ihminen on saavuttanut pisteen, jossa hän osaa pitää hevoset hallinnassa. Hän osaa pitää aistit hallinnassa. Se on viimeinen läksy aistien kiusauksista. Kun se on opittu, on aistien valta ihmisessä ohi iäksi. Niillä ei ole enää koskaan valtaa vaikuttaa ihmiseen. Se on viimeinen kamppailu niiden kanssa, ja kun se on ohi, sielu on päässyt pakoon.

Kun tämä kamppailunaika koittaa, ja se tulee jokaiselle, ja sen jälkeen, kun tietoisuudenkeskus siirtyy manas-tasolle, sen luonnon tajuaminen ja tieto siitä, kuinka toimia sen kanssa, kuinka kyetä sanomaan: ”Se en ole minä. Se on vain alemman luonnon värähtelyä, joka on lähetetty minulle. Minä en ota sitä vastaan. Se on vastaukseni.” Heti, kun sen kieltää, kauhuntunne poistuu. Ihminen kieltäytyy tuntemasta sen vaikutuksia. Kun on tehnyt tämän, voi testata itseään ja nähdä, mihin osaan luon-

toamme sen toiminta kohdistuu. Sitten vain odotetaan kärsivällisesti aikaa, jolloin sitä ei enää tunne. Luotat lakiin, istut alas ja odotat kärsivällisesti, ja tulee aika, jolloin se ei enää kykene lähettämään värähtelyjä. Aistit eivät saa sinua vastaamaan niihin. Sanot, että voin odottaa kärsivällisesti aikaa, jolloin en tunne tätä. Se, mitä tunnen, on uudelleen henkiin herännyt kuollut muoto. Se hajoaa kohta ja haihtuu pois. Ei ole tehtävissä muuta kuin odottaa, kenties kuukausia tai vuosia. Voitto saavutetaan, kun kyetään tekemään se. Silloin muotti on särkynyt. Kärsivällisyytensä tunnistaminen antaa sille viimeisen iskun eikä sillä ole enää koskaan vaikutusta, ellei käännä selkäänsä päämäärälle, mikä tuntuu mahdottomalta.

Tämä kokemus on toisellakin tapaa arvokas. Et voi auttaa sitä, joka lankeaa kiusaukseen, ellet ole käynyt läpi tätä kokemusta. Et voi auttaa toista ihmistä, ellet ole hänen yläpuolellaan, mutta et voi kohottaa ketään, ellet ymmärrä, mitä hän tuntee. Siinä vaiheessa, jossa itse olet halun kourissa, et voi auttaa toisia, joilla on sama vaikeus. Myöhemmin pääset vapaaksi, pidät halua vastenmielisenä ja saavutat pisteen, jossa et voi ymmärtää, miten toinen lankeaa kiusaukseen. Kun et ymmärrä hänen tunteitaan, et voi auttaa häntä. Voit osoittaa hänelle, missä paha on, mutta et voi antaa henkistä apua. Et voi valaa häneen voimaa, koska olet hänen ulkopuolellaan. Koska et voi tuntea sitä, mitä hän, saat shokin kauhusta. Kun olet kauhuissasi, olet hyödytön. Et voi koskaan auttaa ketään, joka tuntee sinua kohtaan vastenmielisyyttä. On parempi jättää hänet rauhaan, kun tuntee näin. Täytyy kyetä tuntemaan *yhdessä* voidaksesi auttaa.

Vaikka tuntisi yhdessä jonkun kanssa, ei voi auttaa häntä, jos hän rakentaa muurin ympärilleen. Siinä tapauksessa on parempi jättää hänet toistaiseksi, sillä ulkopuolelta annettu apu on hyödytöntä. Täytyy ehkä luopua henkilön auttamisesta fyysisellä tasolla, mutta ei tarvitse lakata tekemästä sitä sisältäpäin.

Sisältäpäin auttaminen vaatii enemmän rohkeutta kuin ulkoapäin. On paljon palkitsevampaa auttaa ulkoapäin neuvoin ja ohjein. Se on paremmin alempaa luontoa tyydyttävää kuin näkymättömän avun antaminen sisältäpäin.

Toinen asia on, että jos voit auttaa jotakuta, älä käänny pois sen takia, että joku toinen tai asianomainen itse on sitä mieltä, ettei hän tarvitse apua. H.P.B:n omat oppilaat kritisoivat häntä sanomalla kovia asioita hänestä, mutta hän oli hyvä ja vahva eikä hylännyt heitä, vaan jatkoi heidän auttamistaan sisältäpäin. Hän antoi heidän ajatella, mitä halusivat. Auttamalla sisältäpäin poistamme vastakkainasettelun, mielen antipatian toisia, jopa omaa opettajaa kohtaan, koska toisinaan syytämme heitä. Kun olemme tunteneet, että on olemassa muuri, olemme ajatelleet, että se on *heidän* pystyttämänsä muuri, mutta myöhemmin tajuamme, että muuri oli illuusio, itse luotu mentaalitasolle. Kun käymme läpi tämän vaiheen, rakennamme muurin toisensa jälkeen ja kärsimme niistä, kunnes revimme ne alas.

On olemassa vielä korkeampi vaihe, jota on vaikea selittää. On olemassa ihmisiä, jotka muodostavat linkin pyhien Mestareiden ja ihmiskunnan massan välillä. He tuntevat ihmisten kärsimyksen ja kiusaukset ja ovat kuitenkin synnittömiä, kuten sanottiin Jeesuksesta. Se on vaihe, jossa ihmisellä on ehdottoman puhdas haluruumis. Siitä on poistettu kaikki kuollut aine ja vain kyky heijastaa mielikuvia on jäljellä. Ihminen ei kykene tekemään syntiä.

Oletetaanpa, että tällaisia ihmisiä ei olisi olemassa, ettei olisi linkkiä ihmiskunnan ja Pyhien Mestarien välillä. He pitävät yllä linkkiä, ja tuntevat täydellisessä puhtautessaan itsessään muitten kärsimykset. Tämä vaihe tulee juuri ennen Mestari-asetta, se on viimeinen arhat-vaihe. Mestari ei tunne tuskaa, hänen tietoisuutensa on niin täydellinen. Hän voi kuvitella mie-

lessään entiset kokemukset kärsimyksettä. Kokemus on hänelle täydellinen mielikuva ilman tuskaa. Vaikka ihminen ei voi tehdä syntiä tätä edeltävässä edistyneessä vaiheessa, ja persoonallisuus on puhdas, niin asia saa kuitenkin hänessä aikaan kärsimyksentunteen.

Eksoteerisissa kirjoissa tämä vaihe sekoitetaan joskus Mestari-vaiheeseen, ja kärsimyksen tuntemisesta puhutaan heitä koskien. Vaihe, jossa on vielä kärsimystä, on sellainen, jossa arhat-asteella olevat tekevät samaa työtä Mestarien kanssa, vaikka eivät ole menettäneet alttiutta tuntea kipua. Mestari on kaiken kärsimyksen yläpuolella. Arhatit osallistuvat ”suojamuurin” rakentamiseen, mutta se tapahtuu tuskaa tuntien. Ihmiset soveltavat helposti Mestareihin sitä, mikä pätee vain korkeampiin oppilaisiin, jotka ovat edelleen vaiheessa, jossa on päästy synnin yläpuolelle, mutta kyky kärsiä on jäljellä.

Alemmalla tasolla voimme tuntea sympatiana ystävien kanssa, kunnes kadotamme kaiken tunteen erilaisuudesta. Silloin meidän täytyy kärsiä, jos tunnemme sympatiana niin syvästi. Ennen kuin ahamkaran yläpuolelle on päästy, täytyy sympatian ja kärsimyksen kulkea käsi kädessä. Jos jätämme tämän vaiheen liian aikaisin, menetämme kyvyn tuntea sympatiana. Se on yksi kiusauksista Polulla. Pyhät olennot lankeavat jopa viimeisen vaiheen saavutettuaan, koska jos he menettävät kärsimyksen kerta kaikkiaan, he menettävät sympatian. Jos sympatiana ei ole täydellistä, erillisyydenmuuria ei saa murretuksi.

***Mutta älä tuomitse sitä, joka lankeaa. Ojenna hänelle kätesi kuin pyhiinvaeltajaveljelle, jonka jalat loka on tehnyt ras-
kaiksi. Muista, oi oppilas, että kuinka suuri lieneekin juopa
hyvän ihmisen ja syntisen välillä, se on kuitenkin suurempi
hyvän ihmisen ja tiedon saavuttaneen välillä. Ja suunnaton***

se on hyvän ihmisen ja sen välillä, joka on ennättänyt jumaluuden kynnykselle. Varo sen tähden, ettet liian pian luule olevasi muita parempi.

AB Tässä meille kerrotaan, että emme saa tuomita sitä, joka lankeaa kiusaukseen. Kun olemme päässeet koetusvaiheesta läpi, ei ole enää pelkoa siitä, että tuomitsisimme ketään. Kun on päässyt kiusausten tuolle puolen ja ajattelee aikaa, jolloin vielä tunsii niitä, niin ei tuomitse sitä, joka lankeaa.

Ero hyveellisen ja paheellisen ihmisen välillä on suhteellisen pieni. Molemmat kamppailevat varhaisissa vaiheissa, ja ero on pieni, katsoipa sitä kummalta puolelta tahansa. Mutta kun ihminen on saavuttanut tietoa ja nähnyt hyveen ja paheen merkityksen, hän on ottanut suunnattoman askeleen. Kun hän näkee hyveen ja paheen vain vastakohtaparina, hän on päässyt tiedon tuolle puolen. Hän on jumalallisuuden kynnyksellä, ja ero on mittaamaton. Tässä meitä varoitetaan siitä, että jos ajattelemmekin liian pian olevamme erillään suuresta massasta, syntyy kiusaus halveksia alempana olevia. Ja silloin lankeamme. Jumalallisuuden saavuttanut ei katso alaspäin kehenkään. Hän tuntee yhdessä kaikkien kanssa ja on yksi alhaisimmista.

Kun olet löytänyt tien alun, sielusi tähti näyttää valoaan, ja tuon valon avulla tajuat, kuinka suuri on pimeys, jossa valo loistaa. Mieli, sydän, aivot, kaikki on hämärää ja pimeää, ennen kuin ensimmäinen suuri taistelu on voitettu. Älä kauhistu, äläkä lannistu tuosta näystä. Pidä katseesi kiinnitettynä pieneen valoon, ja se kasvaa. Mutta sisälläsi oleva pimeys auttakoon sinua ymmärtämään niiden avuttomuutta,

jotka eivät ole nähneet minkäänlaista valoa, vaan joiden sieluja ympäröi synkkä pimeys.

AB Kun nostamme katseemme ylös atman alueelle ja osoitamme palvontamme sisällämme olevalle valolla, näemme valon kasvavan voimakkaammaksi. Kun ensin näet tuon valon, saat tietoisuuden kosketuksen, jonka avulla näet pimeyden, jossa se loistaa. Kontrasti näyttää sen sinulle. Silloin pimeys sisäläsi auttaa sinua ymmärtämään niiden avuttomuutta, jotka eivät ole nähneet valoa. Heitä varten tarvitaan todellista myötätuntoa. Ei ole tarpeen kärsiä niiden puolesta, jotka tietävät, että on olemassa valoa. Myötätuntoa tarvitaan niitä kohtaan, jotka eivät tiedä olevansa pimeydessä, vaan ovat uppoutuneet toisarvoiseen ja saattavat siitä huolimatta pitää itseään viisaana. Heidän pimeytensä on niin suurta, että he eivät tiedä, mikä saa aikaan heille niin paljon kärsimystä. Heille Pyhät Olennot lähettävät myötätuntoa.

Ne, jotka ovat nähneet hiukan valoa, edistyvät asioissa, joista maailman ihmiset eivät ole nähneet vilahdustakaan. Kun valo on nähty, ei halua tällaista myötätuntoa. Jos näkee tällaisen ihmisen kärsivän, tunnistaa, että hän on nopeasti hajottamassa muuria, ja että on hyvä, että hän kykenee siihen.

CWL Kun meillä alkaa olla tietoa sielun olemassaolosta, tajuamme sen suuren tosiasian, josta ihmiskunnan enemmistö ei tiedä mitään. Useimmilla myös niin kutsutuilla uskonnollisilla ihmisillä ei ole varmuutta sielun olemassaolosta. Useimmat heistä elävät täysin katse tässä maailmassa. Heillä voi teoriassa olla uskoa sielun kuolemattomuuteen, mutta maailman asiat ovat heille tärkeämpiä, ja vain suhteellisen harvoissa tapauksissa he antavat tämän uskon ohjata elämäänsä.

Jotta ”sieluntähti” voisi näyttäytyä, meidän on oltava varmoja ja sielun olemassaolosta. Meidän on tiedettävä se sisimmäsämme. Kun olemme ruvenneet pitämään yllä olevista asioista, kun tiedämme tietyt totuudet sisimmäsämme eikä mikään voi horjuttaa niiden todellisuutta meille, tähti alkaa näyttää valoaan hentonaa heijastuksena. Mutta sen heikossa kajossa näemme, kuinka loputtoman tietämättömiä olemme olleet ja olemme edelleen. Tämä on tunne, joka nousee ensiksi, kun olemme saaneet hiukan tietoa.

”Ensimmäinen suuri taistelu” on taistelu aistien kanssa. Taistellessaan sinnikkäästi niitä vastaan ihminen asettui alemmalle luontoaan vastaan ja voitti. Kun valonkajoa tulee, näemme, kuinka pimeä tie on ollut, kuinka toiminnallamme, jopa lämpimillä tunteillamme ei ole ollut suuntaa, joka tekisi niistä todellisia. Heikko valo saa kaiken sen näyttämään toivottoman väärältä. Se saa tuntemaan avuttomuutta, mutta meidän ei pidä kauhistua näkyä.

Älä heitä moiti. Älä heitä pakene, vaan koeta edes vähän keventää maailman raskasta karmaa. Anna apuasi niille harvoille voimakkaille käsille, jotka pidättävät pimeyden valtoja saamasta täydellistä voittoa.

CWL Meidän on oltava tarkkoja, ettemme ymmärrä väärin tätä kohtaa. Harvat voimakkaat kädet ovat Suuri valkoinen veljeskunta. Kamppailua ei käydä paholaista vastaan, kuten Kristus sanoi eikä meidän tule ajatella, että mustat maagikot pitävät hallussaan pahuudenvoimia. Pimeyden voimilla tarkoitetaan tässä aineen ylivoimaa. Yrityksessä voittaa ne tarvitaan meidän apuamme, ja siihen luotetaan. Se on osa systeemiä.

Nykyisellään on vain muutamia vahvoja käsiä auttamassa, koska ihmiskuntamme on vasta kehittänyt hyvin harvoja adepteja. Logos on perustanut suunnitelmansa idealee, että heti, kun on niitä, jotka ymmärtävät sitä, he tekevät yhteistyötä sen kanssa. Tätä osoittaa se tosiseikka, että neljännen juurirodun keskivaiheilla saakka ja jopa hiukan sen yli kaikissa tärkeissä viroissa, jotka olivat yhteydessä maailman evoluutioon, oli ihmisiä, jotka eivät kuuluneet meidän ihmiskuntaamme. Jotkut tulivat luoksemme Venuksesta, toiset Kuusta. He olivat suuria adepteja, jotka olivat todella vapaita, jotka olisivat voineet jatkaa korkeampiin maailmoihin. Mutta keskivaiheen jälkeen meidän odotettiin kehittävän itse omat opettajamme, ja Buddha olikin ensimmäinen heistä. On selvästi tarkoitus, että emme pelkäämme tuota tärkeitä opettajia kuten buddhia ja kristuksia, vaan että jokaisen meistä tulisi tehdä älykkäästi yhteistyötä ja työntää evoluutiota eteenpäin niin hyvin kuin voimme.

Silloin tulet ilon osallisuuteen, joka tosin tuo mukanaan äärettömän paljon työtä ja syvää murhetta, mutta myös suurta yhä kasvavaa riemua.

AB Tämä tarkoittaa, että meidän on päästävä niiden yhteyteen, joiden elämä on autuutta, mutta rinnakkain sen kokemukseen kanssa, että on vielä murhetta, koska tunnemme pimeyden, jossa ihmiset ovat. Olemme murheellisia ihmisten vuoksi, koska emme ole vielä siinä pisteessä, että voimme kärsimystä nähdessämme sanoa: ”Kaikki on hyvin.” Tässä vaiheessa tulee hienovarainen tunne mielihyvystä ja tuskasta, jota ei ole alemmassa maailmassa. Sen tuntee selvemmin, kunnes valosta tulee täysin kirkasta, koska valo näyttää pimeyden. Mutta kasvavaa riemua on tulossa lain tuntemisella. Eikä siinä kaikki. Yksikään

olento ei ole onneton tietoisuutensa syvyyksissä, koska kaikki ovat jumalallisen elämän osia. Edistyessään oppilas saa yhteyden noihin syvyyksiin, kunnes hän lopulta tajuaa *Bhagavad Gitan* sanoin, että hän suri niitä, joita ei pitänyt surra, että viisas ei sure eläviä eikä kuolleita. Miksi pitäisi surra sellaisen puolesta, joka on pohjimmiltaan onnellinen?

Oppilas pääsee ilon kumppanuuteen, mutta se tuo työtä ja syvää murheellisuutta, koska hän heilahtelee tilasta toiseen. Hänen on opittava tuntemaan sisäistä iloa, mutta olemaan kuitenkin kadottamatta yhteyttä toisen alempiin periaatteisiin, jossa he tuntevat suruansa. Polku on kapea kuin veitsenterä, mutta meidän on säilytettävä sillä täydellinen tasapaino. Oppilas heilahtelee puolelta toiselle. Kun synkkyys tulee, guru lähettää hänelle muiston ilon kumppanuudesta. Kun hän on menettämässä täysin kosketuksensa maailman suruihin, saapuu surunmuistuttaja.

Tätä heilahtelua kohdistuu oppilaaseen pitkän aikaa. Meidän ei pidä saavuttaa täydellisyyttä, ennen kuin olemme kokeneet erilaiset asiat erillisinä ennen tasapainon saavuttamista. Ihmiskuntakokemukseen kuuluu, että meidän on opittava yksi läksykerrallaan, jotta kiinnittäisimme siihen täyden huomiomme. Polkua kulkevaa oppilasta heitellään puolelta toiselle, ja hän saa huomata olevansa syvällä varjossa. Hän ei löydä syytä siihen hän vain tietää, että se on siellä, synkkyys, jota ei voi karistaa yltään. Jos hän on oppinut läksystä oikein, hän hyväksyy sen hiljaa ja kärsivällisesti eikä yritä päästä sitä pakoon. Silloin hän oppii sympatiaa, kärsivällisyyttä ja muita läksyjä, joita voi oppia vain synkkyudessa, ei valossa. Tässä hengessä hyväksytyinä synkkä kausi ei ole mikään epätoivottu asia, sillä siinä ei ole lainkaan huolta eikä vaikeutta. Meidän tulee ottaa vastaan läksymme ja oppia ne kärsimättä. Ihmiset eivät kärsi niin paljon synkkyydestä kuin mielikuvista. Me täytämme sielumme

pimeyden kauheuksien muodoilla kuin pimeää pelkäävä lapsi. Pimeys on vain pimeyttä eikä mitään muuta. Se sisältää vain läksyt, joita sen on opetettava meille, ja kaikki aaveet katoavat aikanaan. Pimeys ei voi koskaan murskata meitä alleen. Ensin se halvaannuttaa meidät, mutta lopuksi opimme sen läksyn.

Viimeisessä, Mestari-vihkimyksessä atma nähdään kirkkaana valona, tähtenä. Kun se levittäytyy muurin viimein murtuessa, siitä tulee ääretön valo. Ennen sitä arhat voi tuntea kaiken taustalla olevan atman rauhan ollessaan meditatiivisessa tilassa, mutta hän palaa aina takaisin murheeseen. Mutta kun ihminen kohoo aatmiselle tasolle täydessä tietoisuudessa, ja buddhitietoisuus sulautuu siihen, näkyy vain yksi valo. Tästä sanotaan kauniisti *Hiljaisuuden äänessä*: ”Kolme, jotka asustavat kunnissa ja sanoinkuvaamattomassa autuudessa, ovat Mayan maailmassa kadottaneet nimensä. Niistä on tullut yksi tähti, tuli, joka palaa, muttei polta, tuli, joka on liekin upadhi.”

Syyruumiissaan ollessaan ihminen näki kolme pyhää erillisinä, mutta nyt hän näkee ne kolminaisen atman kolmena aspektina. Buddhi ja manas, jotka olivat edellisessä vaiheessa buddhi tietoisuudessa ”yläpuolella olevat kaksoset”, ovat nyt yhtä atman kanssa, tähti, joka loistaa pään yllä, tuli, joka on monadinliekin käyttöväline. Silloin opettaja sanoo: ”Missä on yksilöllisyytesi, lanoo, missä lanoo itse? Se on tuleen kadonnut kipinä, pisara valtameressä, ainaisesti olevainen säde on tullut kaikeksi ja ikuiseksi säteilyksi.” Hän, joka oli oppilas, on nyt Mestari. Hän seisoo keskellä, ja atma säteilee hänestä.

CWL Tulet ilon osallisuuteen, mutta se tuo mukanaan raskasta työtä ja syvää murhetta, sanoo Mestari. Kaikki tämä on totta, mutta totta on myös se, että jatkuvasti kasvava ilo tasa-painottaa murheellisuutta.

Jokainen opiskeleva, joka on kehittänyt kykyjään täysipainoisesti, on oletusarvoltaan sympatiaa tunteva. Hänen on käytävä läpi murheellisuuden ja lähes epätoivon vaihe kaiken näkemänsä surun ja kärsimyksen takia. Koska ihmiset ovat evoluutiossa jälkeenjääneitä eivätkä vielä järkeviä, kärsimystä, surua, suuttumusta, vihaa, mustasukkaisuutta ja kateutta on todennäköisesti enemmän kuin korkeita hyveitä, joten ihmiskunnasta lähtee enimmäkseen epämiellyttäviä värähtelyjä. Tämä näkyy astraalimaailmassa, joten jokainen, joka kehittyy täysin astraalisesti, tulee saman tien tietoiseksi maailman surusta ja ongelmista. Hän tiedostaa ne vasta vain epämääräisesti, mutta tämä tiedostaminen seuraa häntä koko ajan kuin paino harteilla. Yksittäiset hänen naapurustossaan tapahtuvat astraaliset surun ja kärsimyksen tilanteet painavat nekin häntä. Lisäksi kaikki katastrofit, joihin liittyy paljon surua ja suuria ihmismääriä vaikuttavat selvästi maailman astraali-ilmapiiriin.

Opiskelevan tulee oppia, kuinka ottaa se vastaan ilman, että se painaa hänet maahan. Tähän tarvitaan huomattava aika. Hän oppii vähitellen katsomaan syvemmälle, ja kun aika kuluu, hän alkaa nähdä, että kaikki tämä vaiva on välttämätöntä niissä olosuhteissa, jotka ihmiset ovat itselleen luoneet. Kärsimys, joka tulee, on välttämättömyys heidän suuren huolimattomuutensa ja piittaamattomuutensa takia. Jos ihmiset olisivat olleet hiukan huolellisempia, suuri osa siitä olisi voitu välttää. Olen maininnut aiemmin, että aiempien elämien karmasta johtuvaa kärsimystä on ehkä yksi kymmenesosa kokemastamme kärsimyksestä. Yhdeksän kymmenesosaa johtuu omasta väärästä asenteesta tässä ja nyt tässä elämässä. Siinä mielessä on valtava määrä täysin tarpeetonta kärsimystä. Mutta asian toinen puoli on, että kun ihmiset pitävät kiinni vääristä asenteistaan ajattelun ja toimien hölmösti, niin ikuisen lain alaisena he saavat kärsimyksensä. Epäsuorasti se on hyvä asia, koska he saavat tun-

tumaa omaan hölmöilynsä. On sääli, että siinä tarvitaan niin paljon muistuttamista, että ihmiset eivät ota vaarin vinkistä ja korjaa asennettaan. Sillä tavoin säästyttäisiin paljolta kärsimykseltä.

Tämä tuntuu meistä kaikista asiaa opiskelluista helpolta nähdä. Vaalin siksi toivoa, perusteltua toivo, luulisin, että maailman kärsimys vähenee nopeasti heti, kun hyvin laaja vähemmistö ihmisiä hyväkseen talonpoikaisjärkeen perustuvan näkemyksen. He rupeavat näkemään, että he aiheuttavat itse omat ongelmansa ja pidättäytyvät ajan myötä epätoivottavasta pelkästään talonpoikaisjärkeen perustuvan näkemyksen johdosta. Teosofisen Seuran jäsenten pitäisi näyttää maailmalle esimerkkiä teosofisesta asenteesta elämään, mutta heissä on monia, joiden on vaikea panna sitä täytäntöön, vaikka he tuntevat nämä totuudet. Tämä on aivan luonnollista, mutta samanaikaisesti toivoo, että he omaksuisivat uudet ideat hiukan nopeammin. On totta, että tällaiset asiat leviävät tietyissä suhteissa. Yksi ihminen voi tuoda esiin kantansa ja vaikuttaa hiukan. Kymmenen ihmistä voi vaikuttaa enemmän kuin kymmenkertaistaesti. Sadan ihmisen vaikutus on enemmän kuin satakertainen verrattuna yhteen, ellei tämä sattuisi olemaan nero. Seurasamme on noin 30 000 jäsentä. Jos kaikki omaksuisivat todella tämän korkeamman näkemyksen elämästä ja välttäisivät siten suuren määrän kärsimystä, he muodostaisivat voimakkaan ja tehokkaan esimerkin. Näin voisimme auttaa suurta määrää niitä, jotka eivät vielä tiedä mitään asioiden korkeammasta puolesta.

Kun alamme nähdä, että se, mitä on tekeillä, on aina parasta jokaiselle niissä olosuhteissa, surumme ei enää ole samanlaista kuin ennen. Tunnumme vain sympatiaa toisia kohtaan, mutta emme ole suunniltamme heidän kärsimyksensä takia. Tunnumme sympatiaa heitä kohtaan, mutta emme jaa heidän tunteitaan.

Mestarit tuntevat syvää sympatiaa kärsiviä ihmisiä kohtaan, emmekä kuitenkaan voi sanoa, että he jakavat heidän kärsimyksensä, koska heillä on syvempää näkemystä. Kuten olen sanonut aiemmin, Mestari ei ole koskaan surullinen eikä masentunut. Minusta on kuitenkin tuntunut toisinaan, että hekin voivat olla pettyneitä ihmisiin. En tiedä, pitäisikö minun sanoa tätäkään, mutta tiedän, että he ponnistelevat joskus kovasti saadakseen aikaan tiettyjä tuloksia, ja kuitenkin ne jäävät saamatta heidän käyttämiensä instrumenttien takia. En tiedä, näkevätkö he alusta lähtien, että nuo ponnistelut epäonnistuvat. En voi olla tuntematta, että monissa tapauksissa he näkevät, mutta tekevät siitä huolimatta kaiken kuten odottaisivat sen onnistuvan. Esimerkiksi tehtiin paljon työtä maailmasodan estämiseksi. Se ei onnistunut, mutta tiesivätkö adeptit alusta lähtien, mikä tulee olemaan tulos, en tiedä. He tekivät työtä sen puolesta niin kuin odottaisivat sen onnistuvan.

Monissa tapauksissa Blavatsky tarjosi ihmisille tilaisuuksia samalla tavalla. Joskus hän ei säästänyt mitään yritystä vakuutaakseen heidät tarttumaan siihen, vaikka hän tiesi alusta alkaen, että he eivät tekisi niin. Muistan hyvin yhden tilanteen, jossa muutama ihminen tuli hänen luokseen kyselemään asioista. Minusta he näyttivät ilmeisen sopimattomilta mihinkään teosofiseen työhön tai tietoon, koska he eivät olleet mieleltään sellaisia, joita olisi voitu käyttää. Hän puhui näitten satunnaisen muukalaisten kanssa ja kertoi heille hyvin intiimejä asioita siitä, mitä hän toivoo tekevänsä Teosofisessa Seurassa. He olivat aika ylenkatsovia ihmisiä, jotka eivät tuntuneet lainkaan luottamuksenarvoisilta. Kun he olivat lähteneet, kreivitär Wachtmeister sanoi: ”Miksi kerroit noille ihmisille tällaisia asioita? He eivät vaikuttaneet sellaisilta, jolle tämä voisi tehdä mitään hyvää. He vain jatkavat ylenkatseisina ja voivat ehkä tehdä meille vahinkoakin.” H.P.B vastasi: ”Kultaseni, jokin

karma toi heidät luokseni, ja minun on annettava heille tilaisuus ja tehdä kaikkeni asiassa heidän hyväkseen.” Hän ajatteli, että ottamalla heidät näin jossain määrin luottamukseensa hän antaisi heille tilaisuuden. Minä en osannut sanoa, kuinka lähellä he sisäisesti olivat sen vastaanottamisessa, mutta hän tiesi. Pintapuolisesti heidän asenteensa oli sellainen yleinen, ylenkatsova suhtautuminen. Emme kuulleet heistä enää koskaan, mutta heillä oli tilaisuutensa. Jokin menneisyyden karma oli antanut heille oikeuden tilaisuuteen, ja vaikka se ei merkinnyt mitään heille, se saattoi auttaa hiukan eteenpäin niin, että he tarttuvat seuraavaan tilaisuuteen, kun se heille tulee.

Tässä tilanteessa Blavatsky toteutti täydellisesti ideaa siitä, että ihmisiä, jotka ovat pimeydessä ei pidä moittia. Hän tiesi, että mitä itsetyytyväisempiä he ovat, sitä enemmän heitä tulee sääliä. On hyödytöntä moittia jotakuta siitä, mitä hän on, koska se on hänen tasonsa evoluutiossa, näin pitkälle hän on päässyt. Jos hän lankeaa oman tavanomaisen tasonsa alapuolelle, on järkevää todeta, että tiedät tuon olevan väärin. Sinun ei pitäisi tehdä sitä. Se saattaa auttaa häntä niin, ettei hän tee sitä enää uudestaan. Taso, jolla ihminen on tavallisesti, osoittaa, missä hän on evoluutiossa. Olipa hän kuinka kaukana takanamme tahansa, niin mitään ei voiteta sillä, että häntä moititaan. Se olisi yhtä hölmöä kuin moittia viisivuotiasta siitä, ettei hän ole kymmenvuotias.

Ihmisissä, jotka usein esittelevät vähemmän miellyttäviä piirteitään, on potentiaalina myös korkeita ja jaloja ominaisuuksia, jotka joskus tulevat esiin yhtäkkisenä purkauksena kriisitilanteessa. Kuten olen selittänyt, on ihmisiä, joiden tavanomainen elämä on hyvin alhaisella tasolla, mutta jotka voivat kriisitilanteessa osoittaa epäitsekkyyttä ja heittäytyä pelastamaan toverinsa. Ihmisellä on aina jumala sisällään, ja se näyttyy joskus, kun vähiten odottaisi. Koska se on siellä, siihen

on mahdollista aina vedota. Emme aina tavoita sitä, koska se on hautautunut niin syväälle, mutta useimmissa tapauksissa on mahdollista nähdä vilaus siitä.

Maailman kärsimyksen näkeminen tuo mukanaan työtä. Kun on kerran nähnyt sen valtavan takapajuisuuden ja kurjuuden, emme voi muuta kuin tehdä työtä koko ajan tilanteen muuttamiseksi. Mitään muuta ei ole tehtävissä. Emme voi enää koskaan palata takaisin maailmaan ja olla huolehtimatta kärsimyksen ja murheen olemassaolosta, kun olemme kerran sen todella tunteneet. Työn taustalla on kuitenkin suuri ja jatkuvasti kasvava ilo. Se tulee lain tunnustamisesta. Näemme kärsimyksen merkityksen ja sen hyvän, mikä siitä seuraa. Pankaa merkille sanat: ”Tulet ilon osallisuuteen.” Se on tämän korkeamman elämän todellinen kauneus. Pääsemme kumppaneiksi suurille ihmisille. Tuntemme tekevämme työtä heille ja heidän kanssaan. Se on niin suuri ilo, että se tukee meitä työssä, joka muuten saataisi olla mahdotonta.

LUKU 11

SÄÄNTÖ 21

21. Odota kukan puhkeamista siinä hiljaisuudessa, joka seuraa myrskyä, ei sitä ennen.

Se kasvaa, versoaa, tekee oksia ja lehtiä ja puhkeaa nuppihin, kun myrsky vielä raivoaa ja taistelu jatkuu. Mutta vasta, kun ihmisen koko persoonallisuus on haihtunut ja sulanut –vasta kun se jumalallinen osa, joka sen loi, pitää sitä pelkästään vakavan kokeilun ja kokemuksen välikappaleena vasta kun koko luonto on antautunut ja alistunut Korkeammalle Itselle –vasta silloin kukka voi aueta. Silloin syntyy tyyneys, sellainen kuin trooppisissa maissa ankaran sateen jälkeen, jolloin luonto työskentelee niin nopeasti, että se miltei näkyy. Sellainen tyyneys tulee ahdistetulle hengelle. Ja tässä syvässä hiljaisuudessa kehkeytyy esiin se salaperäinen tapahtuma, joka todistaa, että tie on löydetty. Nimeä sitä miten tahdot, se on ääni, joka puhuu siinä, missä ketään ei ole puhumassa – se on sanansaattaja, joka tulee, sanansaattaja ilman muotoa tai olemusta. Tai sano, että sielun kukka on nyt puhjennut. Mikään vertaus ei voi kuvailla sitä. Mutta sitä voidaan tunnustella, etsiä ja kaivata, keskellä myrskyn pauhuaikin.

CWL Kukkaan puhkeaminen on sielun kehitystä, sen avautumista. Pahinta murhetta ja kärsimystä on tuntee itsensä avuttomaksi. Ihmiset ovat mukana kaikenlaisissa kamppailuissa, ja monissa tapauksissa ne on tuomittu epäonnistumaan. He sanoivat: ”Olen kuullut joidenkin edistyvän hyvin nopeasti, mutta minulla ei ole mahdollisuuksia.” He ovat toivottomia, koska he eivät tiedä. Emme voi enää koskaan tuntee niin, kun sielu on

kerran avautunut, koska me tiedämme. Meillä on edelleen kamppailuja, ongelmia ja vaikeuksia, mutta olemme varmoja, että sieluin olemme voittamattomia.

Kuten olen sanonut, sielu kasvaa hiljaisuudessa ja rauhassa. Ihmiset sanovat tarpeettomasti korostaen, että sielu kasvaa kärsimyksen kautta. Näin todettuna asia ei ole aivan niin. Sielu oppii tekemällä virheitä, ja kärsimys seuraa virheiden tuloksena. Mutta kuten sanottu, kasvu ei tapahdu kärsimyksen aikana, vaan jälkeinpäin. Henkilö voi olla paljon parempi leikkauksen jälkeen, mutta paraneminen ei tapahdu leikkauksen aikana. Ihmiset eivät kasva käydessään läpi kaikenlaisia vaikeuksia, mutta riippuen tavasta, jolla he kohtaavat vaikeudet, he voivat oppia kasvamaan jälkeinpäin selätettyään ne. Kukka kasvaa myrskyn jälkeen koittavassa hiljaisuudessa. On mahdollista, että kasvit kehittävät itsessään voimaa myrskyn aikana, mutta kasvu tulee vasta, kun myrsky on ohi. Meidän on käytävä läpi taisteluntiimellys ennen kuin saamme palkintona voiton, todellisen sielun avautumisen, joka tuo mukanaan tyyntä varmuutta, jota mikään ei koskaan voi horjuttaa.

Koko maailmaa ikään kuin huutaa varmuutta korkeammista asioista. Ihmiset ovat niin innokkaita löytämään, että jokainen huijari, joka väittää omaavansa suoraa tietoa, saa seuraajia. Jokainen opettaja, joka on tosissaan, vetää aina ihmisiä ympärilleen, koska uskonnot eivät surullista kyllä ole onnistuneet tuomaan tyydytystä. Useimpien uskonnollisten opetusten heikko kohta on, että ne eivät selitä. Ne vain lyövät pöytään lain, täydellisen hyvän lain kuten ”älä tapa”, mutta eivät selitä yksityiskohtaisesti, miksi se on väärin. Esimerkiksi suuttumuksesta ja vihaisesta ajattelusta ei opeteta, että mitään väärää tapahtuu, ellei se näy puheessa tai teoissa. Ja kuitenkin Kristus puhui varsin suoraan tällaisesta. Hän julisti tunteella seitsemättä käskyä sanoen, että mies, joka katsoo naista väärällä tavalla, on jo teh-

nyt syntiä sydämessään. Missään ei kuitenkaan ole merkintää siitä, että hän olisi selittänyt millään tavoin, kuinka ajatusmuodot toimivat.

Ensimmäinen askel suoran varmuuden saamiseksi henkisesti tai ylifyysisestä totuudesta on persoonallisuuden hallinta. Se on ensimmäinen askel kaikessa okkulttisessa edistymisessä. Kun olemme saavuttaneet sen, rauha saapuu heti. Huomaamme, että olemme eläneet rauhan ilmapiirissä, vaikkemme sitä tienneet, koska järjestimme itse pienen myrskyn ympärillemme. Jotkut naapureistamme ovat eläneet rauhassa kaiken aikaa. Kun tämä sielunkyky, tämä varmuus on saavutettu, mikään ei tunnu samalta enää koskaan, koska emme voi enää tuntea toivottomuutta. Se, mihin pelkästään uskomme, voi pettää meidät kriittisellä hetkellä, koska uskopohja, joka tyydyttää yhtä, ei aina tyydytä toista, joka on esimerkiksi suuren stressin alla. Mutta tämä varmuus tyydyttää aina. Kun olemme kerran sen nähneet ja tunteneet omaksemme, niin vaikka tuo näky ja tieto voivat pudota meistä kauemmaksi emmekä enää voi riippua niissä kiinni, niin voimme aina sanoa: ”Olen nähnyt, olen tiennyt. En vain juuri nyt näe enkä tiedä, mutta olen nähnyt, olen tiennyt.” Ja tämä kantaa meitä eteenpäin.

Kun todellakin meillä on ollut tämä suora kokemus, meistä on hyvin vaikeaa ajatella itseämme uudelleen siinä tilanteessa, jossa olimme aiemmin. Se muuttaa koko asenteemme kaikkea kohtaan maailmassa. Tapahtumat, jotka olivat hyvin tärkeitä aiemmin, näyttävät nyt paljon vähemmän merkityksellisiltä. Nyt, kun tiedämme suuren sisäisen totuuden elämästä, jolla todella on merkitystä, ulkoinen elämä, jolla ei ole väliä, asettuu oikealle paikalleen. Meidän on kuitenkin muistettava, että useimmat tapaamamme ihmiset ovat edelleen siellä, missä me olimme ennen kuin tietoisuutemme laajeni. On joskus hiukan vaikeaa tuntea sympatiaa heitä kohtaan, koska he ajavat takaa

omia tahtomisiaan. Unohdamme, että eiliseen saakka teimme samaa.

Hiljaisuus voi kestää tuokion tai tuhat vuotta. Se on kuitenkin loppuva. Mutta sen voiman sinä kannat mukanasasi. Sillä uudelleen ja uudelleen on taistelu taisteltava ja voitettava. Ainoastaan hetkeksi luonto voi asettua lepoon.

Täydellisen avautumisen hetki voi koittaa missä kohdassa ihmisenä olemisen uraa tahansa. Sielu voi siis avautua, oli sillä ruumis tai ei, kun aika tulee. Hiljaisuus voi kestää hetken tai hyvin lyhyen aikaa täällä fyysisellä tasolla, mutta se voi hyvin kestää tuhansia vuosia, jos ihminen on taivasmaailmassa. Se tulee kaikille joskus, ja kun sen on saavuttanut, sitä ei voi menettää. Mutta luonto voi olla paikallaan vain hetken, koska evoluutio on jatkuvasti käynnissä ja paikallaanolo tarkoittaa, ettei kehity. On sanottu, että okkultismissa kukaan ihminen ei ole paikallaan, että hän on menossa joko eteenpäin tai taaksepäin. En tiedä, onko tämä oikeasti näin, mutta on aivan varmaa, että jollei hän mene eteenpäin, hänen tulee tutkia itseään ja löytää syy, miksi. Tulisi olla tasaista ja jatkuvaa edistymistä.

Pääsemme nyt Mestari Hilarionin huomautukseen sääntöön 21.

Kukan aukeaminen on se suloinen hetki, jolloin käsityskyky herää. Sen mukana saapuu luottamus, tieto, varmuus. Sielun pysähtyminen on ihmettelyn hetki, seuraava hetki tyydytyksen, se on hiljaisuuden hetki.

Kukan avautuminen on asteittainen prosessi. Silloinkin, kun nappu on vielä tiukasti kiinni, se paisuu hitaasti auringon ja saateen ja monien vaikutusten voimasta. Varsinainen nupun avautuminen on suhteellisen yhtäkkistä, mutta kasvu on jatkuvaa. Kasvu on jatkunut ennen sitä ja jatkuu sen jälkeen. Otetaan toinen vertaus: kananpojan kasvu on jatkunut munan sisällä ja jatkuu sen jälkeen, kun kuori on murtunut. Kuori murtuu tietyllä hetkellä, ja se on meistä dramaattista, vaikka se on todellisuudessa vain osa tasaista kasvua. Samoin on sielun laita.

Tämä kappale käsittelee myös tiettyä vaihetta oppilaan elämässä. Se kuvaa ihmisen tunteita, kun suuri totuus asetetaan hänen eteensä ensi kertaa vihkimyksessä. Ihmiset ajattelevat helposti, että vihkimyksessä opetetaan monia erilaisia asioita. En riko vaitiololupaustani, kun sanon, ettei suuria totuuksia anneta kaikkia samalla kertaa. Joka kerralla kerrotaan yksi ainoa tosiasia, joka muuttaa sen, miltä maa näyttää ihmisen mielessä samoin kuin tieto jälleensyntymästä ja karmasta muutti meidän elämämme. Voisi odottaa, että kun uusi fakta esitetään vihittäville, hänen olisi tarpeen kasvaa siihen ja todeta se oikeaksi. Se ei ole niin. Ihminen tunnistaa totuuden todeksi heti sen kuullessaan. Hän ei tarvitse todisteita. Sen jälkeen tulee ihmettelyn hetki. Ihminen ihailee sen kauneutta ja täydellisyyttä. Myöhemmin hän saa vision enemmästä, mutta tällä hetkellä se on täydellistä. Hän näkee vasta myöhemmin, ettei se ole kaikki. Hän ihmettelee myös sitä, ettei hän ole huomannut jotain näin ilmeistä aikaisemmin. Sitten tulee tyydytyksen hetki, joka on hiljaisuus.

Tiedä, oi oppilas, että ne, jotka ovat käyneet hiljaisuuden lävitse, tunteneet sen rauhan ja säilyttäneet sen voiman, he odottavat ja toivovat, että sinäkin kulkisit sen lävitse.

Tietenkin he toivovat, koska kaikki, joissa sielunkyvyt ovat avautuneet, tuntevat koko systeemin ja näkevät sen toiminnassa edessään. Koske he näkevät sen, he toivovat hartaasti, että jokainen näkisi sen. He tajuaavat, että osa tuota suunnitelmaa on, että me kaikki autamme. Siksi he haluavat, että jokainen pääsisi niin pian kuin suinkin näkemään, että hänen velvollisuutensa on auttaa, että se on todellinen maailmassa tehtävä työ. Meillä kaikilla on oma sivuosamme tässä työssä. Meillä on osamme näytelmässä, jota esitetään fyysisen maailman näyttämöllä. Meidän on näyteltävä osamme niin hyvin ja niin jalosti kuin voimme. Ei ole väliä, mikä se on, vain sillä on väliä, että näyttelemme sen hyvin. Mutta meidän täytyy muistaa, että sen takana on sielun todellinen elämä, ja se on kaikkein tärkeintä.

Elämme ilmapiirissä, jossa keinoja pidetään lopputuloksena. Koulutuksemme on valtaosin rakennettu tälle suunnitelmalle. Esimerkiksi ihmisille opetetaan geometriaa ja matematiikkaa, muttei milloinkaan osoiteta, että nämä johtavat sen ymmärtämiseen, kuinka suuri Arkkitehti on rakentanut universuminsa. Niin kauan kun pidämme niitä lopputuloksena, ne eivät johda mihinkään erityisesti. Mutta jos seuraamme niitä loppuun asti, kuten ne muinaiset tekivät, jotka ne keksivät, saamme huomata, että niillä on paljon käyttöä. Pythagoras opetti numeroiden ja geometrian arvoa, mutta hän opettikin sitä *physikoille*, siis niille, jotka opettelivat elämän salaisuuksia. He opettelivat niitä ymmärtääkseen paremmin elämää. Tästä näkökulmasta meidänkin tulisi opiskella kaikkea eikä pelkästään tehdäksemme aineellisia tai kaupallisia laskelmia.

***Sen tähden kun oppilas kykenee astumaan Oppimisen Sa-
liin, hän aina löytää Mestarinsa.***

”Oppimisensalista” on aina ollut paljon väärinkäsityksiä. Niitä sanoja käytetään myös *Hiljaisuuden äänessä*. Siinä mainitut kolme salia voidaan käsittää enemmän kuin yhdellä tavalla, kuten olen aiemmin muualla selittänyt.

Mabel Collins, joka merkitsi muistiin kirjan *Valoa tielle*, käsitti oppimisensalin hyvin kirjaimellisesti varsinaisena rakennuksena. Hän puhuu siitä, kuinka hän astraalisesti astui tähän rakennukseen ja näki joitakin näistä ohjeista kirjoitettuna kulta-kirjaimin seinään. Hän saattaa olla täysin oikeassa tässä toteamuksessaan. Tämä kokemus saattaa kuulua tiettyyn metodiin, jolla häntä opetettiin. Niillä, jotka häntä opettivat, saattoi olla tällainen temppeli. En tiedä, onko asia näin, voin vain sanoa, että en ole koskaan nähnyt sitä. Mutta on aivan ilmeistä, että paljon siitä, mitä hän on sanonut oppimisensalista, viittaa astraalitasolle, jossa pyrkijä ensin oppii useimmat läksynsä. Harvat ovat kehittäneet astraaliruumiinsa täydellisesti. Useimmat vielä opettelevat sen käyttöä. Siksi suuri osa työstä tapahtuu tällä tasolla. Ihmiset ovat myös kehittämässä vähitellen mentaaliruumista, mutta eivät vielä kykene käyttämään sitä käyttövälineenä edes kuoleman jälkeen. Joka on kehittänyt mentaaliruumiin kyvyt ja osaa katsella kuolleita, huomaa, että jokainen heistä on oman ajattelunsa kuoressa, jossa on joitakin, hyvin harvoja ja hyvin rajallisia aukkoja ulospäin. Kuollut elää kuoressa eikä lainkaan mentaalimaailmassa. Siksi hän on täysin onnellinen omien rajallisten ideoittensa kanssa. Hänen kykynsä autuaallisuuteen olisivat epäilemättä paljon suuremmat, jos hänellä olisi käytössään koko mentaalitaso ja hän olisi kehittänyt kyvyt, jotka tekisivät hänet kykeneväksi toimimaan siellä täydesti. Hän on ikään kuin kaiken keskellä, mutta rajoitustensa johdosta voi olla yhteydessä vain pieneen määrään siitä, mihin muuten voisi yltää.

Harvat ovat kehittäneet mentaaliruumiinsa siihen pisteeseen, jossa sitä voi käyttää käyttövälineenä. Mestarien oppilaita opetetaan aikanaan matkaamaan mentaaliruumiissa ja muodostamaan *mayavi rupan*, kun he haluavat työskennellä astraalitasolla. Joka on oppinut tekemään tämän, jättää astraali- ja fyysisen ruumiinsa vuoteeseen ja materialisoi tilapäisen astraaliruumiin, kun haluaa työskennellä astraalitasolla. Hän antaa sen hajota, kun sitä ei enää tarvita. Ensin Mestari opettaa oppilaalle, kuinka tämä tehdään, ja sen jälkeen hän voi tehdä sen itse, kuten olen selittänyt kirjassa *Mestarit ja Polku*. Varmuus siitä, että oppilas löytää Mestarinsa oppimisensalista on suoranaissessa ristiriidassa *Hiljaisuuden äänessä* annetun ohjeen kanssa: ”Älä etsi guria noilta mayan seuduilta.” Kaksi kappaletta voidaan sovittaa täydellisesti yhteen, jos ymmärtää, mitä ne tarkoittavat. Tässä tarkoitetaan, että astraalimaailmassa ihminen löytää aina jonkun, joka edustaa Mestaria. Mestari itse toimii hänen kanssaan vain erikoistilanteissa. Sen sijaan oppilas työskentelee astraalitasolla yleensä jonkun vanhemman Mestarin oppilaan ohjauksessa.

Hiljaisuuden äänen toteamus on pelkästään varoituksena meille olla hyväksymättä jokaista satunnaista astraalientiteettiä oppaaksi tietämättä tarkkaan, kuka hän on, sillä on suuri määrä erilaisia astraaliolentoja, jotka ovat valmiita ottamaan opettajanroolin mitä kaunopuheisimmin. Heitä ei vähimmässäkään määrin säikytä se tosiasia, että he usein tietävät paljon vähemmän kuin ne, joiden opettajiksi he tarjoutuvat.

Joka anoo, hänelle annetaan. Mutta vaikka tavallinen ihminen alinomaan anoo, hänen äänensä ei kuulu, sillä hän anoo ainoastaan mielellään, ja mielen ääni kuuluu vain sillä tasolla, jolla mieli toimii. Sen tähden ennen kuin ensimmäiset

21 sääntöä on opittu, en sano, että niille annetaan, jotka anovat.

Ensimmäinen lause kuulosta hyvin samanlaiselta kuin evankeliumeissa, jossa Kristus sanoo: ”Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan.” Ihmiset ajattelevat yleensä tämän tarkoittavan, että heidän rukouksiinsa vastataan, ja että jos he kolkuttavat taivaanportilla, se avataan heille. He ajattelevat epämääräisesti, että jos he yrittävät pelastua, pelastus on heille taattu. Tämä kappale tarkastelee asiaa korkeammalta kannalta ja viittaa selvästi totuuteen ja okkulttiseen kehitykseen. Se ei ole tarkoitettu tavalliselle ihmiselle, vaan oppilaalle, joka on saavuttanut ensimmäisen vihkimyksen selvitettyään ensimmäiset 21 sääntöä.

Ihminen, joka kysyy vain mielellään, pyrkii hankkimaan okkulttista tietoa, yrittää kurkistaa elämän ja luonnon mysteereihin vain mentaalilla kyvyillään. Mestari sanoo selvästi, että se ei riitä. Tällainen ihminen saa vastauksensa, mutta vain tasolla, jolla mieli kysyy. Toisin sanoen hän saa vain älyllisen käsityksen tietyistä asioista. Se on joka tapauksessa hieno asia saada eikä ollenkaan halveksittavaa. Ihminen, joka saa teosofiaa opiskellessaan lujan älyllisen otteen sen opetuksista, on tehnyt hienosti. Hän hyväksyy ne totena, koska ne tyydyttävät hänen älynsä vaatimuksia. Jo tämä on arvokas tulos, mutta ei vielä varsinaista tietoa. Se ei ole lainkaan sama kuin ehdoton varmuus, joka tulee tiedosta, joka on saatu intuitionaaliselta tasolta. Okkultistit pitävät vasta tätä tietoa merkkinä tärkeästä eteenpäinmenosta.

Äly ei voi olla liian valpas, siitä voimme olla varmoja. On hyvä, että pyrimme lisäämään tietojamme, kehittämään älyämme tekemällä jotain selvästi määritettyä, koska kuten olen selit-

tänyt aiemmin, edistys ei ole suurta ennen kuin on sekä mentaalista että astraalista kehitystä. Joissain tapauksissa ihminen, joka tajuaa teosofisen systeemin älyllisesti on vaarassa painottaa älyään tarpeettomasti. Hän voi joutua kiusaukseen arvostella, tuntea, että hän olisi suunnitellut universumin paremmin kuin miten se on nyt järjestetty. Näin ihminen käyttää älyään väärin ja tekee itselleen vahinkoa. Hänelle olisi paljon parempi, jos hän kykenisi kehittymään jonkin verran syvemmin ja paremmin tunnepuolella. Mutta jos hän kykenee säilyttämään nöyryytensä älyllisen kehittymisensä myötä, kun hän kahmii niin paljon kuin voi systeemistä, hän voi pidättäytyä asettumasta sen tuomariksi sisällään ja ulkoisesti. Silloin tästä kehityksestä on tuloksena pelkkää hyvää.

Meille on kerrottu, että meidän tulee totella omaatuntoamme. Omantunnon kehotukset tulevat ylhäältä ja edustavat tavallisesti egon tietoa asiasta. Mutta ego itse on toistaiseksi vain osittain kehittynyt. Sen tiedot jostain tietystä aiheesta voivat olla vielä aika vähäiset tai jopa paikkansa pitämättömiä. Se voi myös järkeillä vain edessään olevan informaation perusteella. Siksi ihmisen omatunto on usein harhaanjohtava. Joskus tapahtuu, että vielä varsin nuori ja asioista vain vähän tietävä ego kykenee kaikesta huolimatta tekemään tahdollaan vaikutuksen persoonallisuuteen. Yleensä kehittymättömän egon kyky tehdä vaikutus alempiin käyttövälineisiin on myös kehittymätön, ja se on hyvä asia. Mutta joskus ego, joka ei ole kehittynyt suvaitsevaisuudessa eikä laajemmassa tiedossa voi kuitenkin olla tahdoltaan riittävän vahva tekemään vaikutuksen fyysisiin aivoihin, mikä osoittaa, että ego on hyvin nuori eikä ymmärrä.

Emme voi muuta kuin totella omaatuntoamme, mutta voimme varmasti yrittää tarkistaa ja todentaa sitä joillakin laajemmilla faktoilla, jotka eivät ole kiistanalaisia. Voi olla, että inkvisiittorit toimivat omantuntonsa kehotuksesta toisinaan. Mutta

jos he olisivat verranneet omantuntonsa kehotuksia murhiin, kidutuksiin ja polttorovioihin laajempiin sääntöihin, että heidän tulisi rakastaa toisiaan, jota heidän oletettu johtajansa Kristus oli antanut heille, niin ehkä he olisivat odottaneet ja sanoneet: ”Ilmeisesti kaikki ei ole oikein. Pyydetään neuvoja ennen kuin ruvetaan seuraamaan vaistoamme tässä asiassa.” He olisivat olleet aivan oikeassa pyytäessään neuvoja, testatessaan omaatuntoaan yleisten sääntöjen valossa, jotka he olivat saaneet siltä yhdeltä, jonka he tunnustavat äärettömästi suuremmaksi kuin he itse ovat. He eivät ajatelleet tätä, ja niin tuli maailmaan paljon pahaa. Hyvin harva tulisi ajatelleeksi tällaista tapausta, ja kuitenkin on helppo nähdä, että se on ainoa turvallinen asia tehdä.

Meidän tulee käyttää älyämme sillä tavalla, että se on egon työväline eikä este kehityksemme polulla. Siksi jos omatuntonemme kehottaa meitä tekemään jotain, mikä on selkeästi suurta armon totuuden ja oikeudenmukaisuuden lakia vastaan, teemme hyvin, jos harkitsemme huolellisesti, olisiko universaalinen sääntö suurempi asia kuin omantunnon esittämä, joka tuntuu olevan ristiriidassa sen kanssa.

Ennen kuin meillä on mitään tiettyä tietoisuutta intuitiotalalla, saamme usein heijastuksia sieltä. Intuitiot tulevat satunnaisesti päivittäiseen elämäämme, ja vaikka useimmat aidot korkeamman itsen vaikutelmat tulevat syyruumiista eivätkä buddhitasolta, niin saamme silloin tällöin välähdyksiä todellisesta henkisestä tiedosta, joka ei voi ilmaista itseään buddhitasoa alemmalla tasolla. Nämä korvaamattoman arvokkaat välähdykset tuovat meille tietoa, jonka tunnemme olevan ehdottoman varmaa, vaikka monissa tapauksissa emme voi nähdä mitään älyllistä syytä siihen.

Jos kyse on todellisesta intuitiosta, olemme oikeassa tunties-samme, että se on luotettavaa. Vaikeutena meille useimmilla varhaisemmissa vaiheissa on, että emme aina osaa tehdä eroa intuition ja impulssin välillä. Annie Besant on antanut muuta-man ohjeen tätä erottamista varten. Hän sanoo: ”Jos sinulla on aikaa, niin odota ja katso, anna asian olla jonkin aikaa, nuku yön yli, kuten joskus sanotaan. Jos se on vain impulssi, niin se todennäköisesti kuolee pois. Jos se on todellinen intuitio, niin se pysyy yhtä voimakkaana. Sitten intuitio on aina yhteydessä johonkin epäitsekäaseen. Jos mukana on yhtään itsekkyyttä korkeammalta tulevassa impulssissa, niin voit olla varma, että se on astraali-impulssi eikä todellinen buddhi-intuitio.”

Sekä astraali-impulssit että intuitiot ylhäältä tulevat fyysisten aivojen eetteriosaan astraalitasolta, mutta intuitio on alun perin lähtöisin joko syy- tai buddhiruumiista. Koska kumpikin ovat ylhäällä, on usein vaikea tehdä ero niiden välillä. Myöhemmässä vaiheessa kykenemme erehtymättä erottamaan ne, koska oma tietoisuutemme on avautunut astraalitason yläpuolelle ja tietää varmuudella, ovatko ehdotukset syntyneet astraaliruumiissa vai korkeammalla tasolla. Tällä hetkellä useimmilla ei ole tätä etua puolellaan, ja siitä seuraa, että heidän on käytettävä päättelykykyään sellaisen mielen avulla, jonka he ovat onnistuneet kehittämään.

Kun 21 sääntöä on hoidettu, ja oppilas saa vihkimyksessä kosketuksen buddhi tietoisuuteen, tieto ykseydestä näyttäytyy hänelle suurena henkisenä totuutena. Tämän kokemuksen jälkeen hänen ja tavallisen, mielensä avulla kysyvän ihmisen välillä on ero. On usein sanottu, että ykseys on buddhi tason erityispiirre. Tämä tarvitsee ehkä hiukan selitystä. Ihminen voi tietää jotain melko täydellisesti syyruumiissaan. Se, mitä hän tietää, on asian essenssi, koska syyruumin avulla työskennellessään hän ajattelee abstraktisia ajatuksia. Hänen ei tarvitse

laskeutua alas esimerkkeihin, sillä hänen ajatuksensa lävistävät asian ytimen. Mutta vaikka tämä on kuinka ihmeellistä, niin se tapahtuu ulkoapäin.

Buddhitason erityispiirre on, että sen toiminta tapahtuu sisältäpäin. Jos haluamme tuntea sympatiaa jotain ihmistä kohtaan, ymmärtää häntä täysin auttaaksemme häntä, ja kun toimimme syyruumiissa, niin me kuvainnollisesti suuntaamme valokiilan hänen syyruumiiseensa ja tutkimme kaikkia hänen erikoisuuksiaan. Ne on selvästi merkitty ja helposti nähtävillä, mutta ne nähdään aina ulkoapäin. Jos haluamme saman tiedon ja meillä on buddhitason kyky, niin kohotamme tietoisuutemme buddhitasolle, ja huomaamme, että tämän toisen tietoisuus on osa omaamme. Löydämme tietoisuudesta pisteen, joka edustaa häntä – voimme kutsua sitä vaikka reiäksi. Voimme valuttaa itsemme tuohon reikään ja päästä hänen tietoisuuteensa millä tasolla haluamme. Siksi näemme kaiken kuten hän – hänen sisältään käsin sen sijaan, että katselisimme häntä ulkoapäin. On helppo ymmärtää, kuinka paljon se edesauttaa täydellistä ymmärtämistä ja sympatiantuntemista.

Kun meillä on laajempi näkemys, jonka tällainen tieto antaa, ja kun meistä on tullut yhtä kaikkien näitten erilaisten entiteettien ja heidän erilaisten ongelmiansa kanssa, tutkimme niitä sisältä- emmekä ulkopäin. Voimme nähdä suunnan, jossa meidän olisi kannatettava voimaamme. Toinen suuri etu on, että tiedämme, kuinka lähestyä ongelmia täällä alhaalla. En tarkoita, että ihminen, joka on nähnyt pilkahduksen ykseydestä, ei tekisi virheitä alemmalla tasolla. Mutta hän ei tekisi sellaisia virheitä, jos hän kykenisi kohottamaan tietoisuutensa tälle tasolle, katsomaan asioita tästä näkökulmasta ja tuomaan selkeän muistikuvan siitä alas fyysisiin aivoihin ja toimimaan sen mukaisesti. Hänellä ei ehkä aina ole aikaa käydä läpi koko proseduuria, tai hän ei ehkä ajatellut tehdä niin sillä hetkellä. Siksi hän tekee

toisinaan virheitä kuten muutkin, mutta tässä kyvyssä hänellä olisi hallussaan todella suuri etu ei vain suuremman tiedon takia, vaan myös koska laajempi näkemys tekisi hänet kykeneväksi näkemään, mihin suuntaan hänen voimiaan olisi paras käyttää toivotun tuloksen saavuttamiseksi.

Lukeminen okkulttisessa mielessä on lukemista hengen silmillä. Anominen on nälän tuntemista sisässään, henkistä ikävöimistä. Lukemaan kykeneminen merkitsee, että oppilas on saavuttanut kyvyn jossakin määrin sammuttaa tätä nälkää.

Henkisen pyrkimyksen kaipuu ei ole pelkkää halua tietää ja ymmärtää, jota meille saattaa olla syyruumiin yhteydessä. Se kuuluu pikemminkin buddhitason korkeampaan ilmennykseen, ja vain siellä se voidaan tyydyttää. Kuten olemme selittäneet, se, mitä tapahtuu buddhisessa käyttövälineessä, heijastuu alas persoonallisuuteen tuotuna astraaliruumiissa. Ihmiset pitävät toistuvasti astraalitasolle kuuluvaa tunteenpurkausta todellisena henkisenä pyrkimyksenä.

Niiden, jotka ovat opiskelleet okkultismia, ei pitäisi tehdä tätä virhettä, mutta aloittelijat tekevät toistuvasti. Näemme usein esimerkkejä tästä uskonnollisissa herätyskokouksissa, kun varsin vähän kouluja käyneet ja kehittymättömät ihmiset kehittävät korkean ekstaasitilan jonkin täynnä tunnetta olevan henkilön saarnatessa. Koska hän on itse täynnä tunnetta, hän kykenee herättämään sitä kuulijoissaan. Joillakin entisajan emotionaalisilla saarnaajilla oli todellakin tämä kyky hyvin vahvana. En ollenkaan ole sanomassa, etteivätkö he epäilemättä saaneet aikaan paljon hyvää, mutta suurin osa heidän työ-

tään oli rehellisesti sanottuna sellaista, jota kutsuisimme astraaliseksi. Se tähtäsi ihmisten tunteisiin.

On epäilemättä ihmisiä, joissa korkeampi pyrkimys voidaan herättää työskentelemällä alhaaltapäin, mutta heitä on hyvin vähän, ja he kuuluvat todennäköisesti vähemmän sivistystä saaneisiin kansanluokkiin. Tämän ei ole tarkoitus olla kapea-alainen tai rajoittunut näkemys, koska syntymäolosuhteet ovat karmen tulosta. Jos ihminen syntyy elämään, jossa hän ei saa sivistystä tai koulutusta, niin hän on ansainnut tällaisen syntymän. Siksi on hyvin todennäköistä, että hän on nuorempi sielu kuin paremmat edut saanut. Näin ei kuitenkaan ole aina, koska poikkeuksia ja erikoistapauksia on paljon, mutta laajasti ottaen asia on näin. Kun sen tyyppiset evankelistat kuin Moody ja Sankey esiintyvät pääasiassa vähemmän koulutusta saaneille, on odotettavissa, että he herättävät heissä pelkästään tunnetta, eikä ole varmaa, ovatko tulokset pysyviä. Jos saatu vaikutelma on riittävän voimakas, sen muisto säilyy senkin jälkeen, kun tunne kuolee, ja niin kutsuttu ”pelastettu” voi jäädä pysyvästi uuteen ja korkeaan mielentilaan.

Nämä suuret emotionaaliset järkytykset ovat joskus tarpeellisia, mutta monissa tapauksissa niistä on vahinkoa. Niiden tapauksien vastapainona, joissa ihmiset ovat pysyvästi hylänneet huonon elämänsä meillä on koko joukko toisia, joissa on tapahtunut vakavaa vahinkoa. Niissä ihmiset ovat esimerkiksi tulleet ajetuiksi pois mentaalisestä tasapainostaan, ja heistä on tullut heikkomielisiä ja jopa välivaltaisia mielenvikaisia. Tapaukset, joissa tuloksena on kestävä hyöty, eivät ole kovin yleisiä. Suuri enemmistö vaikutuksista on vain tilapäistä. Jännitys menee ohi eikä jäljellä ole mitään määrättyä hyvää. Mutta se on kuitenkin hyvä asia tapauksissa, joissa ihmiset nousevat korkeammalle tasolle vaikka vain tilapäisesti.

Tällainen emotionaalisuus ei kuitenkaan ole sallittua okkultismia opiskeleville, koska he ovat ohittaneet sen vaiheen, jossa tällainen jännitys voisi viedä eteenpäin heidän edistystään. Ei pidä sekoittaa tämäntyyppistä tunnetta korkeamman tason hurmioitumiseen. Herätyskokouksissa ihmiset joutuvat usein ekstaasitilaan, jossa he kadottavat ajantajun. Olen itse nähnyt tapauksia, joissa ihmiset polkevat jalkaa, huutavat äänekkäästi ja kadottivat itsensä niin, että eivät tiedäneet, mitä tekivät. He sanovat, ettei se ole muuta kuin iloa. Oletan, että sitä he tuntevat, mutta se on hallitsematon tunne, ja siksi okkultismia opiskelevan tulee välttää sitä.

Ihminen, joka kokee buddhisen tietoisuuden, ei hänkään ole enää oma itsensä kokiessaan niin suurta autuutta, että sanat eivät riitä kertomaan. Mutta hän ei koskaan kadota tietoa siitä, että hän on hän itse. Hän on korkeammalla tasolla, joten hän on enemmän oma itsensä kuin aikaisemmin. Hän ei menetä itsehallintaansa. Ekstaasi, jota hän tuntee, voi tuottaa heijastuksena tiettyä kaikilla tasoilla tunnettavaa kiihkeää iloa persoonallisuudessa, muttei koskaan hallitsematonta tunnetta. Se ei koskaan saa häntä harkitsemattomiin tai huonosti harkittuihin tekoihin, unohtamaan itsensä tai menettämään arvokkuutensa. Intensiivisen haltioitumisen ja korkeamman kokemuksen tuoman sanoinkuvaamattoman autuuden myötä saapuu ääretön rauha, joka tuntuu täyttävän maan, kun taas alemmat tunteet häiritsevät suunnattomasti tasapainoa.

Kun selvänäköinen katsoo herätyskokousta, hän näkee tavallisesti, että ei-ihmisentiteettejä on kerääntynyt ympärille käyttäkkeen hyväkseen hallitsemattomien tunteiden suuret aallot. Tunteet ovat valtava voima, ja nämä aallot ovat valtavan voimakkaita teholtaan ja kooltaan. Ne ryntäilevät ja syöksyvät eri puolille astraalimaailmaa lähistöllä ja saavat aikaan samaa kuin suuri myrsky fyysisellä tasolla.

Monet astraaliolennot elävät tästä. Ne sukeltavat aaltoihin ja tuntevat siitä suurta iloa ja jännitystä. Ne eivät tiedä eivätkä välitä, ovatko tunteet uskonnollisia, vihaa vai rakkautta. Ne haluavat vain voimakasta värähtelyä, myrskyn pyörteiden mukaan tempautumista. Suurinta iloa näille olennoille tuottaa pyöriä pyörteisissä ja tulla niiden mukanaan viemiksi samaan tyyliin kuin surffaajat merellä. Tätä tarkoitusta varten nämä olennot herättävä tunteita ihmisolennoissa niin paljon kuin voivat. Ne tietävät vain, että on jotain, mistä ne nauttivat suunnattomasti, joten ne ryhtyvät työhön kiihdyttääkseen tunteita niin paljon kuin mahdollista. Ne ovat vastuussa pääosasta suurten voimien purkauksista tällaisissa tilaisuuksissa. Ne tekevät siitä rajumpaa aivan kuten valasparvi tekee vedessä siihen syöksyessään. Niiden älykkyys on suunnilleen samalla tasolla kuin eläinten, joten asiassa ei ole mitään henkistä. Se ei ole jumalallinen vuodatus, kuten monet ajattelevat, eikä ole hyvä menettää arvokkuuttaan antautumalla näitten olentojen tason leikkiin.

Vasta kun koskettaa korkeampia tasoja, seuraa intensiivistä haltioitumista ja autuudentunnetta samanaikaisesti tyyneys ja rauha. Kun mukana on jännitystä ja häiriöitä ja itsehallinnan menettämistä, niin ollaan varmasti alemmalla tasolla.

Kun oppilas on valmis oppimaan, niin hänet otetaan vastaan, hyväksytään, tunnustetaan. Niin on tapahduttava, sillä hän on lamppunsa sytyttänyt eikä voi peittää sitä.

Tämä on lohdullista kuultavaa. Oppilaita pidetään jatkuvasti silmällä, vaikka monien on vaikea uskoa sitä. Pyhät olennot ovat itse sanoneet, että kun he katsovat maailmaa, ihminen, joka on sytyttänyt lamppunsa, loistaa kuin suuri tulenliekki

keskellä pimeyttä. He eivät voi olla näkemättä sitä. He katsovat tarkasti, missä ikinä valo alkaa hehkua ja yrittävät auttaa pientä hehkua leimahtamaan liekkiin niin, että niistäkin tulisi valonkantajia maailmaan.

Ihmiset arvostelevat helposti aiheettomasti näitä asioita. Ehkä se on luonnollista, mutta *heille* olisi parempi olla arvostelematta. Olen itse tuntenut tapauksia, joissa yleensä varsin älykkäät Seuran jäsenet, jotka huomaavat hyvin tarkasti muitten virheet ja puutteet, ovat sanoneet: ”Se ja se on Mestarin oppilas. Minusta hän ei ole yhtään sopivampi siihen kuin minä. Olen ollut monta vuotta Seurana jäsen. Olen tehnyt niin ja niin paljon erilaista työtä. Jos tuollainen ihminen, jolla on niin ilmeisiä puutteita, tulee hyväksytyksi, niin miksen minä?”

Ne, jotka tekevät tällaisia huomautuksia, unohtavat yleisen periaatteen, joka on kaiken okkulttisen edistyksen takana. Heidän vastalauseensa on aivan sama kuin mitä usein esitetään karmanlakia vastaan. He sanovat, etteivät voi nähdä oikeudenmukaisuutta tietyissä heille tapahtuneissa asioissa, ja siksi mitään oikeudenmukaisuudenlakia ei ole olemassa. ”Ei ole mitään oikeudenmukaisuutta. Se on harhaa.” Se on sama kuin sanottaisiin, että olen rakentanut koneen toimimaan hydraulisella voimalla, eikä se toimi. Siksi mitään hydraulista painetta ei ole olemassakaan. Kukaan tervejärkinen ei sanoisi näin, vaan alkaisi etsiä vikaa koneesta tietäen, että luonnonlait ovat muuttumattomia eikä niissä tapahdu virheitä. Kukaan ei omaksuisi tällaista asennetta fysiikanlakeja kohtaan, mutta he tekevät niin karmanlain kohdalla. Jos he ottaisivat oletukseksi, että karmanlaki on olemassa ja että se toimii kaikissa tapauksissa, niin kun he eivät näe, kuinka se toimii tietyssä tapauksessa, he ajattelisivat virheen olevan heissä ja heidän rajoittuneessa näkemyksessään. He eivät silloin tekisi hölmöä virhettä sanomalla, että mitään sellaista kuin karmanlaki ole olemassa.

Aivan samoin jos ihmiset ajattelevat olevansa eri tavoin parempia kuin toiset, jota Mestari on valinnut oppilaiden, heidän tulisi muistaa, että Mestari ei erehdy valinnoissaan.

Korkeammilla tasoilla on monia asioita, joita edes Mestari ei tiedä, mutta hänen tietojansa näistä alemmista tasoista, joiden kanssa me olemme tekemisissä, voidaan pitää erehtymättöminä. On olemassa korkeampia adepteja Mestarien yläpuolella kuten Manu ja Bodhisattva, Buddha ja Maailmanherra, jotka tietävät asioita, joita edes meidän Mestariimme eivät tiedä. Tämä on aivan selvää. Aurinkokunnan Logoksen täytyy tietää vielä enemmän, ja hänen tuolla puolen on varmasti vielä korkeampia Logoksia, joilla on laajempaa tietoa. Mutta voimme olla aivan varmoja Mestarin ratkaisun oikeellisuudesta näiden tasojen osalta, jotka hän on saanut täysin hallintaansa. Siksi jos hän valitsee jonkun, hän ei tee siinä virhettä.

Edes niissä harvoissa tapauksissa, joissa ihminen lankeaa jälkeenpäin ja toimii arvolleen sopimattomasti, ei johtopäätös ole, että Mestari teki virheen valitessaan hänet. Ihmisellä on täytynyt olla oikeus tuohon loistavaan tilaisuuteen, ja koska hän oli sen ansainnut, se oli annettava hänelle. Tällaisen oppilaan harjoittamiseen on voitu nähdä valtavasti vaivaa, ja sitten kaikki näyttää menevän hukkaan. Mutta asia ei ole niin. Kaikki otetaan lukuun jotenkin ja jossain evoluution kuluessa, se on varmaa. Joskus Mestari tarjoaa ihmiselle tilaisuuden, koska hän on sen ansainnut, vaikka hänessä saattaa olla tiettyjen hyvien ominaisuuksien rinnalla toisia vähemmän toivottavia, jotka tekisivät hänestä sopimattoman, jos ne pääsisivät voitolle. Tarjous kuitenkin tehdään, koska on oikein, että se tehdään.

Joskus egojen välillä on erikoisyhteyksiä, jotka myöhemmin kulminoituvat mestari-oppilas-suhteena. Entisen varapresidenttimme Sinnetin tapaus on tunnettu. Kauan sitten hän oli arvo-

valtainen aatelismies Egyptissä. Hänen isänsä oli rakennuttanut suuren temppelin. Siksi hän oli hyvin vaikutusvaltainen ja käytännöllisesti katsoen piti temppeliä hallinnassaan. Yksi heistä, jotka nyt ovat Mestareita, oli tuohon aikaan sotavankina Egyptissä. Minä ja Sinnett olimme sotilaita siinä armeijassa, joka oli ottanut hänet vangiksi. Hän oli omassa maassaan arvovaltainen henkilö, ja siksi hänet osoitettiin meidän hoitoomme, koska korkea-arvoisia vankeja kohdeltiin hyvin Egyptissä, ja heistä pitivät huolta vastaavantasoiset edellyttäen, että se eivät yrittäneet paeta. Niinpä hän asui Sinnetin talossa kaksi vuotta ja kiinnostui sinä aikana okkulttisesta työstä temppelissä ja halusi osallistua siihen. Sinnett kykeni esittelemään hänelle okkulttista tutkimusta. Hänen edistymisensä oli hämmästyttävää, ja hän jatkoi opintojaan jokaisessa elämässä muinaisessa Khemissä aloittamiaan opintoja. Myöhemmin hänestä tuli adepti, kun taas hänen egyptiläinen hyväntekijänsä ei ollut saavuttanut tätä tasoa. Tässä inkarnaatiossa Hän halusi levittää teosofisia totuuksia maailmassa, koska oli tullut aika, jolloin maailma oli kypsä vastaanottamaan niitä. Hän etsi ympäriltään jotakuta tekemään sitä ja huomasi vanhan ystävänsä ja hyväntekijänsä olevan suuren sanomalehden toimittajana ja hyvin kykenevä tähän työhön. Hän selvitti tämän vanhan velan antamalla toiselle tilaisuuden. Tiedämme, kuinka hyvin ja jalosti hän sen otti vastaan. Tämä osoittaa, että meillä voi olla linkki johonkuhun kaukaa menneisyydestä, joka on sillä välin tullut Mestariksi. Hänen tapansa hoitaa velka on luonnollisesti tarjota apua ja tietoa ja vetää toinen lähemmäs itseään.

Yhteyksiä voidaan muodostaa eri tavoin. Voi olla, että oppilaaksi valittu ei ole missään nimessä täydellinen, mutta hän ei olisi voinut tulla valituksi tietyllä tavoin, jos hän ei olisi sen arvoinen. Se, että hänellä edelleen on tiettyjä virheitä ja puutteita, ei ole esteenä, jos hänellä on muita, suurempia suosituksia, jos

edut ovat suuremmat kuin haitat. Olosuhteita, joissa Mestari ottaa jonkun tietyn oppilaan, on monenlaisia. Voimme olla varmoja, että häntä ei valittaisi, ellei hän sitä ansaitsisi, mutta me emme ehkä näe, miten hän on sen ansainnut. Käänteinen on aivan yhtä varmaa – etteikö jokainen, joka ansaitsee tulla huomatuksi, myös huomattaisiin ja hyväksyttäisiin. Ei ole viisasta käyttää alempaa mieltä, jota olemme tuskalla ja vaivalla kehittäneet, arvostelemaan Mestarien toimintaa. He tietävät enemmän kuin me. Emme ehkä aina kykene ymmärtämään, miksi he tekevät jotain, mutta niiden, jotka heitä seuraavat, tulisi vähintäänkin luottaa heihin sen verran, että sanoisivat: ”Tiedän, että Mestarin täytyy olla oikeassa. En vain näe, miten. Mitä minuun tulee, niin tiedän, että minut otetaan oppilaaksi, kun olen valmis. Minun tehtäväni on tehdä itsestäni sopiva siihen. Sillä välin se, mitä Mestari tekee muiden kanssa, ei ole minun huoleni.”

Tämä on viisainta suhtautumista. Samaa pätee työhön, jota meille annetaan tehtäväksi. Jos se vaikuttaa olevan ulkoisesti epäonnistunutta, meidän ei tule antaa sen masentaa. Emme ehkä saavuttaneet odottamaamme tulosta, mutta saavutimme juuri sen tuloksen, johon Mestari tähtäsi. Hän ei aina kerro, mitä hänellä on mielessään. Hän voi antaa meille jonkin työn tehtäväksi, ja me ajattelemme, että työn ilmeinen tulos on se, johon hän siinä tähtää. Hänellä voi olla mielessään aivan toinen idea. Hän saattaa jopa haluta harjoittaa työntekijää tietyllä tavalla esimerkiksi, ettei hän esimerkiksi pettyisi epäonnistumisesta. Tai se saattaa liittyä johonkin muuhun, josta työtä tekevä ei tiedä mitään. Tämä on tapahtunut minulle useissa yhteyksissä okkultismin kokemusteni aikana. Meidän oli käsketty tehdä jokin tietty asia ja oletimme, että sillä tähdättiin tiettyyn lopputulokseen, johon ei päästy. Meitä ihmetytti, mutta vuosien päästä nähtiin, kuinka jotain aivan erilaista olisi jäänyt saavut-

tamatta, ellei tätä työtä olisi tehty. Minulla ei ole epäilystäkään siitä, että tuossa tapauksessa Mestari antoi meille työn, jonka päämäärä ei ollut se, mitä oletimme, vaan toinen, josta emme tienneet mitään.

Sanoisin niille, jotka purnaavat siitä, mitä pitävät toisten oppilaitten virheinä ja että heitä ei olisi pitänyt valita: ”Olet varmasti nyt puolueellinen. Käytä älyä asiassa, jossa siitä ei ole hyötyä. Jos tiedät Mestarien olemassaolosta ja ymmärrät mitään heidän kyvyistään, niin sinun täytyy olla varma, että he tietävät tarkalleen, mitä tekevät. Jos sinä et sitä näe, niin se ei loppujen lopuksi ole tärkeintä. *He* tietävät, ja se on tärkeää.” Tunnustusta ei aina anneta oppilaalle heti. Tavallinen tapa on, että se, joka on osoittautunut arvolliseksi saada kunnian tulla oppilaaksi, saatetaan jollain tavoin läheiseen yhteyteen jonkun hänen tulevan Mestarinsa oppilaan kanssa, ja Mestari antaa opastusta oppilaan kautta. Mestari saattaa sanoa vanhemmalle oppilaalle: ”Tuo se ja se luokseni astraalisesti yöllä.” Hänet tuodaan, ja Mestari sanoo: Olen pitänyt silmällä työtäsi, ja luulen, että voit ehkä ottaa askeleen eteenpäin. Tarjoan sinulle paikkaa kokelaana, jos haluat omistaa kaiken energiasi tai niin paljon kuin voit ihmiskunnan palvelemiseen osoittamassani suunnassa. Tämä on tavallinen menettelytapa, mutta usein tunnustus tulee vasta hyvin pitkän ajan kuluttua. Ja silloinkin saat- taan olla syitä, miksi ihminen ei tiedä tästä mitään valvetietoi- suudessaan.

Muistan hyvin erikoisen tapauksen Intiasta. Oli vanha mies, puhdasoppinen hindu, joka oli elänyt poikkeuksellisen hyvän, hyödyllisen ja työntäyteisen elämän. Hän ei ollut osoittanut minkäänlaista itsekkyyttä ja oli omistautunut ihmiskunnan hyvinvoinnille niin paljon kuin oli voinut. Ensin hän oli hoitanut ihailtavasti perhevelvollisuutensa ja käyttänyt sitten kaiken aikansa ja rahansa hyvän tekemiseen, kuten hän sen käsitti. Hän

oli aina ollut sitä mieltä, jo ennen kuin tiesi Teosofisesta Seurasta, että kun suuria riskejä oli ollut olemassa menneisyydessä, heitä täytyi olla myös nykyisin. Hän toivoi joskus pääsevänsä heitä lähelle, mutta oli hyvin nöyrä asian suhteen. Hän sanoi, että on heidän asiansa tehdä ensimmäinen liike, ei minun. Olen etsinyt heitä ja yrittänyt toteuttaa, minkä täytyy olla heidän tahtonsa kaikkina näinä vuosina. Lopulta eräänä päivänä yksi Mestari puhui hänelle: ”Olen pitänyt silmällä työtäsi 40 vuotta ja opastanut sinua monissa tilanteissa, vaikkeet ole tiennyt siitä mitään. Nyt on tullut aika, jolloin sinun on parasta tietää se.”

Tämä on hyvin osuva esimerkki. Se osoittaa, että on monia epäitsekkeitä ihmisiä, jotka työskentelevät Mestariemme ohjauksessa, vaikkeivät tiedä mitään sellaisesta ohjauksesta. On ehkä syitä, miksi ei ole toivottavaa, että he tässä elämässä tietäisivät siitä. Voimme olla aivan varmoja, että Mestari tietää parhaiten, ja jos hän on valinnut olla ilmaisematta itseään, meidän ei tarvitse olettaa, että hän ei pidä meitä silmällä.

Näissä suhteissa Mestari tekee aina, mikä on parasta ihmiselle ja työlle, koska hänellä on valtava etu voida hoitaa näitä asioita korkeammilta tasoilta, jossa ei tarvitse tasapainoilla hyvän ja pahan välillä kuten alemmilla tasoilla, jossa voi usein tehdä hyvää yhteen suuntaan vain tekemällä vahinkoa toiseen. Manu viittasi tähän sanoessaan, ettei ole tulta ilman savua. Mutta korkeammilla tasoilla on tulta ilman savua, puhtaasti hyvää ilman vastakkaisia seuraamuksia tai yhteyksiä, koska kaikki työ tehdään kokonaisuuden hyväksi. Mikä edistää kokonaisuutta, edistää myös yksikköjä. Vaikka joissain tapauksissa näyttää tehdyn vahinkoa ja tekijä saa huomautuksen, niin hänen edistymisensä kannalta on parasta, että huomautus tulee. Puun karsimisen voi helposti ajatella olevan julmaa puulle, mutta se on empatiaa ja tarkoitettu auttamaan.

Mutta oppiminen on mahdotonta ennen kuin ensimmäinen suuri taistelu on voitettu. Vaikka mieli voi havaita totuuden, ei henki voi ottaa sitä vastaan.

Ego lähettää vaikutelmia alemmille tasoille heti, kun se alkaa havahtua, mutta on monia asioita, jotka ovat sen esteenä. Se ei voi tehdä mitään, ennen kuin astraaliruumis on hallinnassa, koska jos se on syöksähtelevien tunteiden massaa, miten ego voi lähettää tuon ruumiin kautta mitään yhtenäistä tai rationaalista ohjeistusta? Ensimmäinen suuri taistelu on intohimojen ja aistien kanssa. Ne on voitettava. Mutta kun se on tehty, on vielä mieli kohdattavana, ja se voi osoittautua vielä mahtavamaksi vastustajaksi kuin astraaliruumis.

Sitten Mestari jatkaa puhumalla tiedosta, jota saadaan intuition avulla. Olen jo selittänyt, että jokaisessa vihkimyksessä kandidaatti saa tiedonavaimen, joka saa elämän näyttämään erilaiselta hänen mielestään, näyttää hänelle okkulttisen opetuksen merkityksen syvempää totuutta ja täydempää avautumista. Joka kerran, kun hän sen saa, se tuntuu ihmisestä lopulliselta. Hän sanoo: ”On niin tyydyttävää, kun minulla on nyt kaikki tieto. Se on täydellistä, ei voi olla mitään enempää.” On vielä kokonainen äärettömyys opittavaa. Hän on vasta oppimisen tiellä. Kun hän jatkaa, hänen eteensä avautuu yhä lisää. Mestari tietää tarkalleen, missä vaiheessa on hyödyllisintä antaa mitään informaatiota. Ihmiset haluavat usein saada kaiken kerralla. Se on yhtä tyhmää kuin odottaa, että opettaja opettaisi differentiaalilaskentaa lapselle, joka opettelee juuri kertotaulua. Hänen on käytävä läpi monia välivaiheita, ennen kuin hän voi tietää edes etäisesti, mitä se merkitsee.

Näin on meidänkin kohdallamme. Olemme usein älyn innoittamina hiukan liian valmiita ajattelemaan, että tiedämme

vähintään riittävästi, jotta meille voidaan uskoa lisää tietoa. Voin vain sanoa, että he tietävät paremmin kuin me, että mikä on parasta jokaiselle, on parasta myös kokonaisuudelle.

Vaikka monet tunnustavat, että asian täytyy olla näin, ja että kokonaisuus menee tietenkin osien edelle, niin heistä tuntuu hiukan siltä, että osia ei oteta huomioon. Kun kaikki toimii kokonaisuuden hyväksi, yksilölliset osat usein kärsivät. Maailma on paremmin järjestetty kuin tuo. Oikeasti se, mikä on parasta kokonaisuudelle, on parasta myös jokaiselle osalle. Silloin tapahtuu oikeus ihmiskunnalle kokonaisuutena, mutta se tapahtuu niin, ettei millekään ihmiskunnan yksikölle koidu epäoikeudenmukaisuutta. Voimme olla varmoja tästä ja ymmärtää sen ehdottoman varmana. Silloin meillä ei pidä olla epäilyksentunnetta tai mielipahaa. Mitä tapahtuukin, kykenemme tyynesti luottamaan siihen, että se on parhaaksi.

Vasta kun oppilas on käynyt myrskyn lävitse ja päässyt rauhaan, hänen aina on mahdollista oppia, vaikka hän toisinaan epäröisi, horjuisi ja kääntyisi syrjään. Hiljaisuuden Ääni pysyy hänessä, ja vaikka hän kokonaan jättäisi Polun, niin koittaa kuitenkin päivä, jolloin Ääni taas kaikuu, repii hänet hajalle ja erottaa intohimot jumalallisista mahdollisuuksista. Silloin hän palaa, vaikka hylätty alempi minä tuskaasaan ja epätoivossaan kuinka huutaisi.

Tällaisessa tapauksessa on todellakin kauhea kamppailu. Ei anneta itsemme joutua siihen, kun vielä voimme pitää itsemme hyvin hallinnassa emmekä kohdista itsemme sellaista kirurgista operaatiota kuin alemman ja korkeamman repiminen erilleen. Kamppailu alemman kanssa jatkuu koko ajan. Jos oppilas

antaa sen päästä kiinni korkeampaan ja vetää hänet pois korkeammista mahdollisuuksistaan, niin hän tulee kärsimään valtavasti, kun erottamisenaika tulee. Ja sen täytyy tulla, sillä jotka ovat virtaan astuneet, voivat päästä siitä pois vain saavuttamalla toisen rannan.

Sen tähden sanon: Rauha olkoon teille. ”Rauhani minä annan teille” voi ainoastaan Mestari sanoa rakkaille opetuslapsilleen, jotka ovat niin kuin hän itse.

Mestarin tekemässä erossa on hyvin mielenkiintoinen kohta. ”Rauha kanssanne” on hyvin tavanomainen, joskin kaunis itämainen tervehdys. Kun sanomme ”Good-bye”, joka tarkoittaa ”Jumala kanssanne”, se on saman asia, sillä Jumala on rauha. Muhamettilaisten ”salaam” on sama kuin ”salem” sanassa Jerusalemi, mikä tarkoittaa rauhan tyyssijaa. Hinduilla on sana ”shanti”, joka tarkoittaa rauhaa, ja heidän tervehdykseensä ”namaste” tarkoittaa ”tervehdys tai kunnioitus sinulle” vastataan yleisesti sanalla ”shanti”. Idässä on tavanomaista kirjoittaa ”rauha kanssanne” kirjojen loppuun eräänlaisen lopputervehdyksenä tai hyvästelynä tekijästä lukijalle. Mutta se, mitä Mestari sanoo tässä ”minun rauhani minä jätän teille”, voidaan sanoa vain erikoistilanteessa. Kun Kristus sanoi, minun rauhani minä jätän teille, teille minä sen annan. Minä en anna niin kuin maailma antaa. Hän puhui vain omille opetuslapsilleen. On sanottu, että vain oppilas, joka on kuin Mestari itse, siis hyväksytty oppilas tai ehkä enemmänkin, Mestarin ”poika”, voi vastaanottaa Mestarin rauhan. Hän vastaanottaa enemmän kuin vain hyväntahtoisen toivotuksen rauhasta ja siunauksesta, mikä sekin olisi varsin tehokasta, kun sen lausuu sellainen, jolla on valta siihen. Mestari antaa oman rauhansa, jota mikään ei voi

häiritä, niille, jotka ovat kuin hän, hänen omia poikiaan, hänen luontonsa osia ja jakavat hänen kanssaan kaiken, minkä kykenevät vastaanottamaan.

Niidenkin joukossa, jotka eivät tunne itämaista viisautta, on muutamia, joille tämä voidaan sanoa ja joille se voidaan sanoa päivä päivältä yhä täydellisemmin.

Tämä on kiinnostava ja huomionarvoinen viesti, joka voi tuntua meistä oudolta. Meidän joukossamme on monia, jotka tietävät jotain itämaisesta viisaudesta, kunnioittavat Mestareita, ovat kuuluneet vuosia organisaatioon, joka on omistautunut heille ja heidän palvelukseensa. Mutta kuitenkin Mestari ei voi sanoa useimmille meistä, minun rauhani minä annan teille, vaan sen voi sanoa vain niille hyvin harvoille, jotka hän on ottanut lähempään yhteyteen kanssaan. Ja kuitenkin luemme, että se voidaan antaa joillekin niistä, jotka eivät tunne itämaista viisautta.

Keitä he ovat, joille annetaan näin suuri etuoikeus? Heitä ei tule olemaan montaa nykyisessä evoluutiovaiheessa, mutta on kuitenkin muutamia. Jotta ymmärtäisimme tämän, niin ajatellaanpa, mikä tekee Mestarille mahdolliseksi ottaa oppilas näin lähelle itseään. Se on mahdollista, kun oppilas on tullut Mestarin maailmaan, oppinut katsomaan asioita kuten Mestari katsoo ja omaksuu Mestarin asenteen maailmaa kohtaan ja kaikkeen, mitä siihen kuuluu. Ihminen voi tehdä tämän tietämättä yhtään mitään itämaisesta viisaudesta tai Mestareista. Ilman tätä tietoa hän voi olla ihminen, joka omaksuu korkeamman näkökannan. Luonteenomaista Mestarin asenteelle on, että se on täysin epäitsekkäs, että alempi itse ei ole siinä mukana lainkaan.

Mestari katsoo kaikkea jumalallisen suunnitelman näkökulmasta, eikä hän hetkeksikään tuo omaa persoonallisuuttaan mukaan asiaan. Jos jokin auttaa ihmisevoluutiota, se on hyvää, jos se estää sitä, sen on paha asia. Vaikka itämainen viisaus voi täydellisesti saada meidät omaksumaan tämän asenteen, jos ymmärrämme sitä täysin, niin voimme kuitenkin nähdä, että toiset siitä tietämättöminä kykenevät myös pääsemään tähän asenteseen. Täydellinen epäitsekkyys on ensimmäinen ja suurin edellytys sille, jotta voi olla riittävän lähellä Mestaria saadakseen hänen rauhansa. Voi olla lähellä Mestaria ja voi jopa saada hänen rauhansa, ja kuitenkin kahdesta hänen rinnallaan olevasta, toinen voi saada sen paljon täydemmin kuin toinen. Tietämätön, mutta täysin pyhä ja epäitsekäs saa Mestarin rauhasta kaiken, minkä siitä voi saada, mutta tässä suhteessa samantasoinen ihminen, jolla lisäksi on korkeampaa tietoa saa tästä rauhasta äärettömästi enemmän.

Δ Huomaa kolme totuutta. Ne ovat samanarvoiset.

Tämän lauseen edessä on kolmio, jota käytetään eräänlaisena Mestarin allekirjoituksena aivan kuten katoliset piispat merkitsevät risti kirjeisiinsä ja dokumentteihinsa. Sen tarkoitus on herättää erityistä huomiota.

Ne kolme totuutta, joihin Mestari Hilarion viittaa, ovat ne, jotka hän itse toi esiin sanelemassaan kirjassa *Valkoisen lootuskukan idylli*⁴, joka ei ole saanut osakseen aivan sitä huomiota, jota se ansaitsee. Mestari Hilarion oli yhdessä entisessä elämässään Egyptissä silloin, kun suuri egyptiläinen uskonto oli rappeutumassa eikä sitä enää ymmärretty. Sen loistava ja epäper-

4 Suomennettu kirja: Valkoisen lootuskukan tarina

soonallinen palvonta oli taantunut jumalattaren seuraamiseksi, joka ei vaatinut ihmisiltä niin kovin täydellistä puhtautta, vaan täydellistä intohimoa. Sitten oli vielä paljon korruptiota.

Mestari, jonka nimi tuohon aikaan oli Sensa, oli selvänäköinen oppilas eräässä egyptiläisessä temppelissä. Temppelin papit tunnistivat hänen arvonsa selvänäkijänä ja meediona, mutta eivät halunneet hänen opettavan totuudellista uskontoa ihmisille, koska se olisi sekoittanut olemassa olevan papillisen järjestelmän, ja niin he surmasivat hänet. Tarina jatkuu niin, että käytyään läpi monia koetuksia hän huomasi olevansa adeptyryhmän ympäröimänä, ja hänen oma Mestarinsa oli heidän joukossaan. Hän kertoi sitten, mitä opettaa ihmisille, joita väärä opetus oli johtanut harhaan. He opettivat häntä saarnaamaan vain laajaa totuutta. Silloin kolme totuutta sai muotonsa. Niitä edeltävät sanat: ”On olemassa kolme totuutta, jotka ovat ehdottomia, eivätkä voi kadota, mutta ne voivat pysyä puhumattomina puhumisen puutteesta.” Tämä tarkoittaa, että ne eivät voi kadota, koska ne ovat Suuren veljeskunnan hallussa, vaikkei niitä jonakin aikana tunnettaisi maailmassa, koska kukaan ei puhuisi niistä.

Ensimmäinen totuus on: ”Ihmisen sielu on kuolematon, ja sen tulevaisuus on sen asian tulevaisuus, jonka kasvulla ja loistolla ei ole rajoja.” Tämä suuri totuus poistaa välittömästi pelon ja pelastuksentarpeen, koska on absoluuttinen varmuus jokaisen ihmissielun määränpäästä, kuinka kauas hän onkaan harhautunut evoluutionpolulta.

Toinen suuri totuus on: ”Prinsiippi, joka antaa meille elämän, on sisällämme ja ulkopuolellamme ja on kuolematon, ikuisesti hyvää tekevä. Sitä ei voi kuulla, nähdä tai maistaa, mutta sen havaitsee ihminen, joka haluaa havaita.” Se tarkoittaa, että maailman on Jumalan ilmausta, että ihminen on osa

häntä ja voi tietää sen itse, kun kykenee nousemaan tasolle, jolla se voidaan hänelle ilmoittaa, ja että kaikki asiat ovat varmasti ja älykkäästi liikkumassa kohti hyvää.

Kolmas suuri totuus on: ”Jokainen ihminen on itseään koskevan ehdottoman lain laatija, kunnian ja häpeän antaja, elämänsä, palkkionsa ja rangaistuksensa määrääjä.” Tässä meillä on selvä toteamus karman laista, uudelleenjärjestelyn- ja tasapainon laista.

Sitten seuraavat sanat: ”Nämä totuudet, jotka ovat yhtä suuria kuin elämä itse, ovat yhtä yksinkertaisia kuin yksinkertaisin ihminen. Ruoki nälkäisiä näillä.”

Tässä meillä on uskontomalli, jota voi opettaa kaikille. Se sisältää kolme yksinkertaisesti formuloitua, mutta huolellisesti ilmaistua pääkohtaa, jotta ei syntyisi väärinkäsityksiä. Ne voidaan todeta yksinkertaisesti näin: ”ihminen on kuolematon”, ”Jumala on hyvä” ja ”mitä ihminen kylvää, sitä hän niittää”. Tässä yksinkertaisessa muodossa ne sopivat niille, jotka ovat siinä vaiheessa, että heille täytyy tarjota yksinkertainen dogmi. Kehittyneempi sielu haluaa ymmärtää tämän kaiken. Hänelle voi esittää yksityiskohtia, niissä on riittävästi pohdittavaa ihmisistä viisaimpienkin mielelle.

Nämä kolme totuutta voidaan nähdä. Ne voidaan johtaa kokemuksesta jopa silloin, jos ne mahdollisesti katoaisivat. Monet egot tuntevat ne. Monet tietävät ne omakohtaisesti, mutta nykyisellään on paljon muita, jotka sen perusteella, mitä persoonallisuuteen tulee, eivät voi muuta kuin uskoa. He hyväksyvät ne, koska ne. Joihin he luottavat, ovat ne heille kertoneet, ja koska ne tuntuvat itsestäänselviltä eli koska ne ovat ainoa tapa, jolla voi järkevästi ajatella elämää sellaisena kuin sen näemme. Tämä on hyvin hyödyllinen vaihe matkalla kohti varsinaista tietämistä, mutta se ei tietenkään ole suoraa tietoa. Esimerkiksi

voin sanoa, että tiedän näiden totuuksien olevan todella näin, koska olen monien vuosien ajan tehnyt monilla tasoilla tutkimuksia ja suorittanut kokeita, joiden tulokset eivät olisi voineet olla sellaisia kuin ovat, elleivät nämä peruslait olisi totta. Tois-
taiseksi vain harva voi sanoa, että on nähnyt, mutta kaikkien tulisi tehdä työtä kohti tuota pistettä, koska varsinainen tieto antaa paljon suuremman voiman kuin tarkinkaan älyllinen vakuuttuneisuus.

Kun ihminen puhuu näistä totuuksista, on aina aivan ilmeistä, puhuuko hän siitä, mitä tietää vai siitä, mitä on kuullut. Magneettinen vaikutus on niissä erilainen. Siksi on tärkeää muitten vuoksi, että tiedämme itse niin pian kuin mahdollista. Se voi olla vain pieni osa suuresta totuudesta, mutta jos tiedämme sen kokemuksesta, on todennäköistä, että myös loppu on totta. Se antaa meille lisäluottamusta.

Ne, joilla on täydellinen tiedosta syntynyt luottamus, voi antaa toisille sellaista apua, jota on mahdollista antaa vasta, kun tietää. Tämä tekee henkilökohtaisen kokemuksen katkelmista niin hyödyllisiä.

On monia, jotka ovat nähneet Mestarin jonain hetkenä visioina, unessa tai meditaatiossa. Sitä ei ehkä voi todistaa kellekään toiselle. Ihmiset voivat sanoa hänelle tästä kokemuksesta, että se oli ehkä vain hallusinaatiota tai mielikuvitusta, mutta hän itse tietää täysin hyvin, ettei se ollut mitään sellaista. Hän tietää nähneensä, ja hän myös tunsi jotain, mikä antoi hänelle varmuuden siitä, että se oli yksi suurista Mestareista. Tämä on vain pieni kokemuksenpalanen, mutta sillä on kauaskantoisia vaikutuksia. Ne, jotka ovat olleet niin onnekkaita, että heillä on ollut tällainen kokemus, saavat olla syvästi kiitollisia. Ainakin tämän verran he tietävät, ja yhdenkin korkeampaan maailmaan kuuluvan faktan tietäminen yhdessä hetkessä tekee lopusta

opetuksessa valovoimaisempaa ja helpompaa seurata. Tällaisia kokemuksia ei pidä ylenkatsoa.

Se tosiasia, että emme tiedä kaikkea, ei tee mitään vahinkoa. Niin se pitää ollakin; se on asioiden luonto. Olemme säällittävän epätäydellisiä silloin, kun oletamme tietävämme kaikki. Erehdymme, kun luulemme tietävämme kaiken ja tuomitsemme toisia, jotka ajattelevat eri tavalla tajuamatta, että he saattavat nähdä eri puolen totuudesta, jolla on useampi kuin yksi puoli. Pidetään kaikin mokomin kiinni epätäydellisestä totuudestamme ja yritetään lisätä sitä aina tilaisuuden tullen, mutta ei unohdeta, että se on epätäydellistä. Tai muuten se johtaa meidät tuomitsemaan virheellisesti jonkun, joka saattaa tietää enemmän kuin me. Totuus on syvää ja usein mystistä. Sitä ei voi kukaan ihminen, laitos tai ihmisten laho käsittää kokonaisuudessaan. Meidän on opittava vähitellen arvostamaan totuutta ennen kuin voimme tuntea totuuden sen kaikissa aspekteissa. Totuus mistä tahansa asiasta on tapa, jolla tuo asia esittäytyy koko systeemin Logokselle, kaiken tekijälle. Se yksin, joka kaiken on tehnyt, ymmärtää kaiken, tuntee kaikkia asiat sellaisina kuin ne ovat. Sen näkemys on ainoa oikea näkemys. Meille totuus on suhteellista. Emme voi nähdä kokonaisuutta kuten Logos, mutta vaikka tietomme on pakosta epätäydellistä, sen, mikä meillä on, ei tarvitse olla väärin. Kun se, mitä jostain asiasta tiedämme, on totuus, niin kun pääsemme tietämään siitä kaiken, meidän ei tarvitse korjata sitä, mitä olemme aiemmin tienneet, vaan voimme vain lisätä.

On vaikea tietää, mitä opettaa ulkopuolisille. Siksi on hyvä olla tämä Mestarin auktoriteetilla annettu toteamus tietyistä asioista, joita voimme opettaa yleisesti. Meidän on usein puhuttava teosofiasta ihmisille, jotka eivät ole lainkaan meidän kannallamme. Yleisölle luennoitaessa tuntuu toisinaan, että auttaisi

asioiden selventämisessä, jos paljastaisi jotain niiden sisäisestä merkityksestä, mutta sitä epäröi, jottei tekisi mitään vahinkoa.

On aivan ilmeistä, että jos yritämme opettaa heille kaiken, mitä tiedämme teosofiasta, monet kuulijat eivät ymmärtäisi siitä paljoakaan. On ihmisiä, joiden suhteen tuntee heti, ettei heille voi puhua Mestareista, koska idea olisi heille aivan vieras. Todennäköisesti he tekisivät joitakin vihjailevia tai halventavia huomautuksia asiasta. Se aiheuttaisi meille tuskaa ja toisi heille erittäin pahaa karmaa. Se, joka puhuu pahaa Mestareista, ottaa kantaakseen hyvin vakavan vastuun. Sillä, ettei hän usko heihin, ei ole mitään tekemistä seurauksen kanssa. Emme ehkä usko, että metallinpalanen on kuuma, mutta kun otamme sen käteemme, se polttaa. Ihmiset, jotka puhuvat pahaa heistä, jotka omistavat koko elämänsä ja voimansa maailman auttamiselle, syyllistyvät kiittämättömyyden syntiin ja pyhien asioiden pilkkaamiseen, mikä on pyhänhäväistystä. Sillä, etteivät he tiedä, että nämä asiat ovat pyhiä, ei ole mitään tekemistä asian kanssa. Meidän on siten tasapainoiltava tarkasti sen kanssa, mitä sanomme, koska puhumisen ainoa tarkoitus on tehdä jotain hyvää niille, joille puhumme. Jos esitämme heille jotain, mitä he pilkkaavat, teemme enemmän vahinkoa kuin hyvää.

Muistakaa Kristuksen sanat helmien heittämisestä sioille. Sitä ei aina ymmärretä oikein. Sitä pidetään usein virheellisesti ihmisten vertaamisena sikoihin. Tämä ei varmastikaan ollut suuren Mestarin mielessä. Hän tarkoitti yksinkertaisesti vain, että sisäisten totuuksien antaminen ihmisille, joilla ei vielä ole tietoa, joka tekisi heidät kykeneviksi arvostamaan niitä, on yhtä tyhmää kuin heittää helmiä sioille. Ne ryntäisivät todennäköisesti niitä kohti odottaen saavansa jotain syötävää. Kun ne huomaisivat, että helmiä ei voi syödä, ne polkisivat ne jalkoihinsa ja kääntyisivät pois kiroten helmientantajaa, joka aiheutti niille pettymyksen niiden odottaessa ruokaa. Helmistä ei olisi heille

mitään hyötyä, olivatpa ne meille miten arvokkaita tahansa. Tämä on yleensä tavallisten ihmisten asenne, kun esitämme heille totuuksia, joita he eivät ymmärrä. He eivät näe niiden arvoa, vaan heittävät ne syrjään ja ovat tavallisesti vihaisia, kun heille on annettu jotain hyödytöntä.

Aina on tunnustettu, että suurille ihmisjoukoille, jotka eivät vielä ole korkealle kehittyneitä, voi antaa vain yksinkertaisia totuuksia. Kaikissa suurissa uskonnoissa on jotain erikoista totuutta, jota ne pitävät tärkeänä. Jos katsotaan jotain näistä totuuksista kokonaisuudessaan, niin huomataan, että se kattaa suurimman osan kentästä. On hyvin tarpeellista, että tiettyjä ideoita istutetaan kehittyvien ihmisegojen mieliin. Siksi ne käyvät läpi uskonnon ja rodun toisensa jälkeen oppien jotain kaikista niistä.

Esimerkiksi hindulaisuudessa korostettiin erikoisesti velvollisuuden ideaa. On selvää, että kun ajatus velvollisuudesta täyttää ihmisen mielen, niin se johtaa hyvään ja huolellisesti järjestyksessä olevaan elämään. Kreikkalainen uskonto painotti kauneutta. Tärkein tosiasia, jota kreikkalaisille korostettiin läpi elämän, oli, että kauneus oli Jumalana ilmausta. Siinä määrin kuin ihminen kykeni tekemään itsestään ja ympäristöstään kaunista, hän teki ne lähemmäs sitä, jollaisia jumaluus toivoi niiden olevan. Näin hän salli jumalallisen voiman ilmentyä täydemmin itsessään. Siten jokainen arkipäivän esine oli aina kaunis, ei välttämättä kallis tai vaikeasti saatava, vaan muodoltaan ja väreiltään kaunis.

Kristinuskossa keskeinen idea on antaumus, palvonta. Kristillinen kirkko on vuosisatoja ottanut tehtäväkseen tuottaa pyhiä myksiä, pyhiä ihmisiä ja hyviä ihmisiä, ja se pitää sitä saavutuksena ja kehottaa kiinnittämään huomiota jo olemassa oleviin

pyhiin. Heidän merkkipäiviään juhlistaan, ja he saavat kaikkialla korkeimman mahdollisen paikan.

Tutkiessamme näitten pyhimysten historiaa, huomaamme, että näihin yksilöihin kuuluu monia erilaisia ihmistyyppejä. Jotkut heistä olivat kiistatta suuria oppineita ja kyvykkäitä ihmisiä. Toiset eivät lainkaan, vaan olivat aivan tavallisia ja tietämättömiä. Heidän suurin hyveensä oli, että he olivat hyviä. Kun tutkimme tätä syvällisesti, tajuamme, että kristinuskon tarkoitus ei ole ainoastaan pitää yllä antaumuksen tulta, vaan auttaa ihmisiä kaikilla tasoilla ja kaikessa.

Kun tutkimme muita suuria uskontoja kuten buddhalaisuutta tai hindulaisuutta, niin huomaamme, että nekin ovat valmiit kohtaamaan ihmisen kaikkialla. Kaikissa näissä uskonnoissa on tiettyjä ohjeita kouluakäymättömille, joiden hyveiden avulla he saavat apua hyvän elämän elämisessä, jos noudattavat niitä todenteolla. Mukana on myös paljon metafyyristä ja filosofista opetusta niille, jotka tarvitsevat sitä. Kristinuskon ei nykyisessä muodossaan anna sitä todellisuudessa. On totta, että on olemassa kirkkoisien kirjoitukset, ja jos menemme aina Origenekseen ja Klement Aleksandrialaiseen saakka, niin löydämme viitteitä korkeammista opetuksista esimerkiksi se, että kristinuskolla on mysteerinsä. Mutta kristinuskon, jota sellaiset suuret kirkkokunnat kuin kreikkalais- ja roomalaiskatolinen tai anglikaaninen esittävät ihmisille, on runneltu esitys siitä, mitä se alkujaan oli.

Jokaisen tosi uskonnon täytyy kyetä sopeuttamaan itsensä eritasoisten ihmisten tarpeisiin, kohtaamaan viisaat ja oppineet samoin kuin tietämättömät uskovat. Sen ei tietenkään tule pitää parempana tietämättömyyttä, mutta antaumuksellista kuin viisasta, joka haluaa ymmärtää. Valitettavasti kristinuskolla on ollut selvä pyrkimys tuomita ihmiset, jota ovat halunneet tietää ja pitää heidän viisauttaan pelkästään tämän maailman viisautena.

Sen mielestä se, jotka ovat omaksuneet lapsen asenteen, edistyvät todennäköisesti nopeammin. Lapsisielu toimii pakosti näin, ja jokaisen uskonnon täytyy olla valmis kohtaamaan lapsisielu ja ravitsemaan sitä. Mutta se ei ole mikään syy, miksi sillä ei pitäisi olla vahvempaa ravintoa niille, jotka ovat pidemmälle edistyneitä. Sielut, jotka ovat selvittäneet aiemmat kasvuvaiheet kauan sitten muissa elämissä, haluavat nyt ymmärtää suurta suunnitelmaa, tietää jotain maailmasta, jossa elävät ja suunnitelmasta, jonka mukaan se on tehty ja joka pitää sen käynnissä. Monet kristityt veljemme ovat huomanneet suureksi helpotukseksi ja jonkinasteiseksi yllätykseksi, että teosofia kykeni antamaan heille tätä tietoa tuhoamatta heidän kristillisyytensä millään tavoin. Alkuperäisessä kristillisessä opetuksessa ei ole mitään, mikä olisi millään tavoin ristiriidassa minkään tieteen kanssa, vaikkakin tieteenvastainen pyrkimys on papillisen opetuksen kanssa ollut olemassa Keskiajasta alkaen. Alkujaan kristinusko täytti tarkoituksensa varsin hyvin kuten mikä tahansa toinen usko. Se vaan on valitettavasti sattunut kadottamaan korkeamman opetuksen, jonka palauttaminen on selvästi tarpeen nykypäivänä.

Tsohanin päättää osan I sanoihin:

Edellä olevat säännöt ovat ensimmäiset niistä, jotka on kirjoitettu Oppimisen Salin seinille. Joka anoo, hänelle annetaan. Joka tahtoo lukea, hänen annetaan lukea. Joka tahtoo oppia, hän saa oppia.

RAUHA OLKOON TEILLE

OSA II

VALOA TIELLE

LUKU 1

ALUSTAVAT HUOMIOT

CWL Valoa tielle kirjan toisessa osassa oletetaan, että oppilas on käynyt läpi ensimmäisen vihkimyksen. Se vie ihmisen eteenpäin Polun askelten kautta adeptitasolle saakka. Mutta sen toinen ja korkeammat tulkinnat alkavat sen jälkeen ja auttavat opastamaan ihmistä, josta on jo tullut adepti, hänen seuraavaan vaiheeseensa. Swami T. Subba Row, joka tiesi melko paljon näistä asioista, sanoi minulle kerran, että tällä kirjalla on seitsemän merkitystä, seitsemän tapaa tulkita sitä, kaikki eri tasolla. Ja hän sanoi, että korkeimmat tulkinnat vievät ihmisen aina mahatsohan-vihkimykseen asti. Siinä käsitellään asioita, jotka ovat todella meidän ulottumattomissamme. Me emme missään tapauksessa voisi ymmärtää, mitä se tarkoittaa niin korkealla tasolla, joten meidän on hyödytöntä etsiä sellaista tulkintaa. On mahdollista, että voimme muodostaa jonkinlaiseen idean kaksoismerkityksestä, mutta kaikki sen tuolla puolen on taatusti ulottumattomissamme.

Siinä, mitä olemme jo opiskelleet, meitä on kehoitettu panemaan syrjään alempi itsemme, persoonallisuus. Korkeamman tulkinnan mukaan se tarkoittaa yksilöllisyyden panemista syrjään. Aivan kuten ensimmäisen osan alimman tulkinnan mukaan oli tarkoitus tuottaa yhteys korkeamman ja alemman itsen välillä, niin toisessa tulkinnassa tähdätään egon ja monadin ykseyteen. Se, mikä on toinen tulkinta ensimmäiselle osalle, on

pakosta ensimmäinen tulkinta toiselle, joka seuraa sitä. Tämä on hyvä pitää mielessä. Siellä täällä voimme kyetä näkemään vilahduksen siitä, minkä täytyy olla seuraavaksi korkeamman tulkinnan merkitys.

Hiljaisuudesta, joka on rauha, nousee resonoiva ääni. Se sanoo: näin ei ole hyvä. Olet korjannut, nyt sinun pitää kylvää. Ja koska tiedät tämän äänen olevan hiljaisuus itse, sinä tottelet.

Sinä, joka nyt olet oppilas, kykenet seisomaan, kuulemaan, näkemään, puhumaan, joka on voittanut halun ja saavuttanut itsetuntemuksen, joka olet nähnyt sielusi kukassaan ja tunnistanut se ja kuullut hiljaisuuden äänen, mene oppimisen saliin ja lue, mitä siellä on kirjoitettu sinulle.

Tämä on toisen osan johdanto, jonka venetsialainen Mestari on kirjoittanut. Ehkä pitäisi aivan ensin viitata avaussanoihin: ”Hiljaisuudesta, joka on rauha, nousee resonoiva ääni. Koska tiedät, että se on hiljaisuus itse, tottelet.” Teosofien keskuudessa on ollut paljon arvailuja hiljaisuuden äänen tarkasta merkityksestä. Nyt on yleisesti ymmärretty, että tämä ilmaus ei tarkoita aina samaa. Hiljaisuus on aina se, joka on juuri sen tason yläpuolella, jonka ihminen on saavuttanut. Hiljaisuuden ääni tulee aina hänelle alas ylempää, kuten olemme jo nähneet.

Kaikissa tapauksissa tämä ääni, joka puhuu ylhäältä, on se, jota on sen kuultuaan pakko totella. Vasta vihkimyksen saaneelle (jos puhumme alemmasta tulkinnasta) tai hänelle, joka on saavuttanut adeptiuden (jos puhumme korkeammasta tulkinnasta), ääni sanoo, että ei ole hyvä levätä liian pitkään nauttimassa ihmeellisestä rauhasta. Hiljaisuudessa ihminen on viipy-

nyt kaiken vihkimyksessä saamansa kunnian ihmeessä. Hän leppää hetken kontemplaatiossa. Hän viettää jonkin aikaa opiskelun kaikkea uudessa valossa, jonka on saanut. Nyt häntä kutsuu ääni, joka sanoo, että kun hän on korjannut, on aika jälleen kylvää. Kun ihminen on saavuttanut tämän tason ja saanut kaiken tiedossa, varmuudessa ja rauhassa, hänen täytyy yrittää kommunikoida nämä lahjat muille. Hän ei saa olla tyytyväinen siihen, mitä on saavuttanut itselleen.

Tsohan jatkaa muistuttamalla opiskelevaa hänen ominaisuuksistaan. Nyt olet oppilas, kykenet seisomaan, kuulemaan, näkemään ja puhumaan. Mestarin selitys on, että kyetä seisomaan on samaa kuin olla luottamus. Nyt ihmisellä on luottamus, koska hän tietää. Ensimmäisessä vihkimyksessä oppilas on saanut kosketuksen buddhitasoon. Hän on kokenut yhteyden sen kanssa, ei välttämättä kovin pitkään, mutta selvästi niin, että hän tietää, että on tällainen todellisuus, ja että elämä on yksi.

Sitten tulee Mestari Hilarionin pitkä huomautus, ja voimme nähdä heti sitä katsottuamme, että hän käsittelee koko asiaa hyvin eri tavalla toisessa osassa. Aiemmin hän antoi meille yleisenä kommenttina pidettävän huomion sanotusta. Tässä hän selittää käytännöllisesti tekstin jokaisen sanan. Hän pitää siten tätä jonkin verran vaikeampana ymmärtää ja selitystä eikä pelkkää kommenttia vaativana. Hän aloittaa näin:

Kyetä seisomaan on omata luottamusta; kyetä kuulemaan on sielun ovien avaamista.

Ilmaus ”sielun ovet” muistuttaa kokelaanpolun ensimmäiselle edellytykselle annetusta palinkielisestä nimestä. Se on

kyky tehdä ero todellisen ja epätodellisen välillä. Paliksi sitä kutsutaan termillä manodwaravaj-jana, joka tarkoittaa ”mielenvien avaamista”. Ihmisen mieli avautuu erolle seuraamisenarvoisten asioiden ja muiden välille. Silloin sanotaan, että tämä mieli on avannut ovensa totuuden vastaanottamiselle. Vihkimyksessä hänen on avattava lisää ovia, sielunovet, toisin sanoen hänen on saatava buddhitietoisuus. Silloin ihminen on ensi kertaa todella sielu ja katsoo asioita sielun näkökulmasta. Tämän tason alapuolella on erottamislinja aineesta johtuen, joten jopa syyruumiissa hän on vielä kaukana olemassaolon todellisesta merkityksestä sellaisena kuin sielu sen näkee. Mutta buddhitietoisuuden toteutumisen ihminen vedetään tilaan, joka eroaa laadultaan eikä vain asteeltaan aiemmasta. Siksi sille pannaan niin paljon painoa. Siksi se on otettu osaksi ensimmäistä vihkimystä, vaikka me voimme aivan vapaasti saavuttaa tämän tietoisuuden erillään ja ennen kuin yllämme ensimmäiseen vihkimykseen.

Kyetä näkemään on havaintokyvyn saavuttamista.

Vaikka on totta, että vihkimyksen saanut näkee suoraan huomattavasti enemmän kuin fyysisen maailman tavallinen ihminen, niin on myös totta, että se, mitä hän näkee, voi poiketa hyvin paljon enemmän siitä, minkä voi helposti kertoa tai ymmärtää oikein. Ajattelevat ihmiset ovat pitkään ihmetelleet ja keskustelleet ja väitelleet siitä, onko Jumala olemassa. Kukaan harjaantunut selvänäköinen ei koskaan väittele tästä kysymyksestä, koska hän tietää. Minun ei ole tarkoitus sanoa, että hän näkee Jumalan. ”Kukaan ei ole koskaan nähnyt Jumalaa”, luumme kristillisistä kirjoituksista.

Se ei ole aivan totta Aurinkologoksesta puhuttaessa, mutta näinkin se on totta opiskelevien suurelle enemmistölle. Mutta vaikka useimmat eivät ole koskaan nähneet sähköä, heillä on runsaasti näyttöä siitä, että sellainen on olemassa. Se, että meillä on valo ja raitiovaunumme kulkevat sillä, todistaa meille, että sellainen voima on olemassa. Aivan samoin selvänäköinen, joka ei ole koskaan nähnyt auringon jumalallisuutta, on kuitenkin nähnyt riittävästi näyttöä hänen töistään todistukseksi hänen olemassaolostaan. Tämä on meidän kantamme monien teosofisten oppien suhteen, jotka koskettelevat korkeampia asioita. Emme aina tiedä suoraan, mutta näemme tuloksia.

Kukaan adeptia alempi ei voi nähdä monadia, mutta arhat voi tietää sen olevan olemassa. Nirvanisella tasolla, joka on monadin asuinsijan alapuolella, näemme kolminaisen ilmennyksen, jota kutsumme kolminaiseksi hengeksi. Säteet, jotka muodostavat kolminaisen ilmennyksen, yhtyvät noustessaan korkeimpaan kohtaan. Näemme, että niiden on yhdyttävä, vaikka varsinainen yhtyminen ei ole näkyvässä. Ilmiöt, jotka näemme niistä johtuen, ovat osoituksena siitä, että ne voivat olla vain yhden suuren valon kolme puolta. Siten vaikka emme oikeasti tiedä omin silmin näkemämme perusteella, että monadi on olemassa, niin hyväksymme sen Mestarien todistusaineiston perusteella, johon luotamme. Ja ilmiöt, jotka voimme nähdä korkeimmilla tasoilla, joihin yllämme, edellyttävät sitä, että tällainen todellisuus on olemassa.

Nämä pyhät olennot ovat kertoneet meille tietyistä asioista, jotka ovat toistaiseksi ulottumattomissamme, mutta joka kerta, kun olemme ottaneet uuden askeleen, olemme kyenneet tajuaamaan enemmän siitä, mitä meille on kerrottu. Tämä on tapahtunut meille yhä uudestaan. Joten vaikka saavuttaa tason, josta tässä kirjassa puhutaan, en sano, että näkee Logoksen. Sanon, että saa sellaista näyttöä Logoksen olemassaolosta, että on mel-

ko mahdotonta epäillä sitä. Tämän ja myös evoluutiolain toiminnan nähdessään saa varmuuden, että kaikki on hyvin.

Vähänkin korkeampi näkökyky tuo mukanaan varmuuden, että kaikki on hyvin, ja se on tosi suurenmoinen asia. Oletan, että ennen kuin sen saavuttaa, niin tuskin tietää, mitä se on, siis ehdoton varmuus siitä, että mikään ei voi loppujen lopuksi mennä väärin, että näyttävätpä asiat miten synkiltä tahansa, ne vain näyttävät siltä. Nykyiset pilvet hajoavat, ja ikuinen aurin-gonpaiste, joka on ollut siellä koko ajan, tulee jälleen näkyviin.

Pienen harjoittelun jälkeen ei ehkä ole niin vaikeaa ajatella, että kaikki käy hyvin omalla kohdalla. Kun kuljemme läpi elämän, kohtaamme kaikenlaisia vaikeuksia ja ongelmia. Ja jopa muutkin kuin okkulttisesti tai teosofisesti ajattelevat tulevat pian huomaamaan, että väliä ei ole sillä, mitä hänelle tapahtuu, vaan hänen omalla asenteellaan siihen. Hän voi tehdä itsensä hyvin onnelliseksi tilanteessa, jossa muut olisivat onnettomia. Päinvastainen on myös totta. Ihminen voi tehdä itsestään onnettoman olosuhteissa, joissa useimmat olisivat onnellisia. Ei siis ole niin kovin vaikeaa saada itsensä uskomaan, että kaikki toimii kaiken hyväksi, mitä itseen tulee, mutta on vaikeampaa uskoa sitä niitten läheisten osalta, joiden näemme joutuvan vaikeuksiin, tekevän virheitä ja kärsivän eri tavoin. On paljon vaikeampi uskoa, että kaikki on asianmukaisesti järjestetty heidän kohdallaan. Ihminen tuntee luonnostaan suojelemisentarvetta, haluaa suojata heitä näiltä karman iskuilta.

Sanotaan, että rakkaus on sokea. Ehkä se sokeuttaa hiukan tällä tavoin. Oma henkilökohtainen kokemus on toisenlainen. Voimakas kiintymys tekee erittäin tarkkanäköiseksi virheiden suhteen, jotta voisi auttaa toista pääsemään niistä. Sanonnan on tarkoitus kuvata sitä, kuinka rakastunut ei näe rakastetun virheitä. Olipa asia kuinka tahansa, niin kun saa jonkin verran to-

dellisuudentajua, niin sen suurimpia etuja on, että on aivan varma sekä itsensä että rakkaittensa osalta, että kaikki toimii yhdessä kaikkien parhaaksi, ja että lopputulos on paras mahdollinen. Tämä varmuus on suuri rauhantuoja.

Puhumisen kyky merkitsee voimaa auttaa muita.

On merkityksellistä, että Mestarin mielestä puhuminen on helpoin tapa auttaa muita. Se on totta useimpien meidän kohdalla. Fyysisellä tasolla voimme auttaa monin tavoin, mutta suurinta apua, jota me teosofit voimme antaa, on puhuminen tai kirjoittaminen, joka on yksi puheen muoto. Voimme esittää heille, mitä tiedämme. Hyvin harvalla meistä on suoraa tietoa näistä asioista, mutta meillä on tietty sisäinen varmuus, jonka syytä emme tiedä, vaikka kuinka kovistettaisiin. Se, mikä antaa Annie Besantille niin valtavan voiman, on, että kun hän puhuu, ihmiset tuntevat, että hän puhuu siitä, minkä tietää. Lisäksi hänellä on aivan erinomaiset puhujanlahjat. Sellaisia ei voi toivoa saavansa lyhyessä ajassa, sillä puhujankyvut eivät ole lahja. Ne on ansaittu monien elämien kovalla työllä. Hän on suunnannut paljon älyllisestä voimastaan monien elämien ajan puhumisen suuntaan. Tuloksena on, että hän osaa tehdä sen hyvin. Muistan, kuinka joku kehui häntä hänen loistavista puhujanlahjoistaan. Hän vastasi, että on puhunut yleisölle 12 000 vuotta. Uskoisin, että minun pitäisi tällä kertaa tietää siitä jotakin. Nimenomaan harjoitus on antanut hänelle niin huomattavan kyvyn. Voimme toivoa saavamme sellaisen vain huomattavalla työmäärällä. Mutta kuka tahansa meistä voi puhua asioista, joista tiedämme, ja vakuuttuneisuutemme välittää luottamuksemme toisillekin. Voimme välittää luottamusta toisille juuri siinä määrin kuin olemme itse varmoja asiasta, ja voimme todella

auttaa heitä. Siksi jo tätä varten kannattaa etsiä varmuutta. Meidän on opiskeltava lisää eikä tyydyttävä pelkästään pinnallisiin näkemyksiin teosofisista ideoista. Meidän on elettävä ne omiksemme. Tiedän, että on Teosofisen Seuran jäseniä, jotka ovat kuuluneet Seuraan parikymmentä vuotta, mutta eivät tiedä enempää kuin liittymispäivänään. Mutta tiedän myös, että todella monet vanhemmat jäsenet ovat vähitellen eläneet opetuksset todeksi, kunnes niistä on tullut osa heitä itseään. He kykenevät puhumaan varmuudella, ja todella tuntevat niin, joka ei ole helppoa nuoremmille, olivatpa he kuinka innostuneita tahansa. Edelleen on totta sama kuin menneinä päivinä: se, ken tekee hänen tahtonsa, tulee tietämään, onko tämä oppi Jumalalta. Ainoa tapa saada varmuus ennen kuin voi nähdä kaiken itse, on elää ikään kuin se olisi totta. Kun tekee näin, näyttöä alkaa vähitellen kertyä siitä, että näin on. Ja vaikka jokainen näytöistä voi itsessään olla pieni, niin yhdessä ne muodostavat todistusaineiston, jota ei voi epäillä tai kieltää.

Kun on oppinut voittamaan halun, on oppinut käyttämään ja hallitsemaan itseään. Itsetuntemuksen saavuttaminen on sisäiseen linnoitukseen vetäytymistä, josta käsin persoonallista itseä voi katsella puolueettomasti.

Sisäinen linnoitus on tässä tapauksessa ego. Seuraavassa vaiheessa sisäinen linnoitus on monadi, jonka kanssa egon on yhdennyttävä. Olen jo selittänyt, kuinka ego laskeutui persoonallisuuteen. Pidetään tämä selkeänä mielessä. Monadi laskee itsestään alas säteen seuraavaksi alemmalle eli nirvaniselle tasolle. Tämä on lähin vertaus, jonka voimme löytää. Se jakautuu kolmeksi säteeksi, ja siitä tulee kolminainen atma eli kolminainen henki. Sen kolme aspektia laskeutuvat ja ilmentyvät alemmilla tasoilla, kunnes se esiintyy atma-buddhi-manaksena, joka yhdessä muodostaa egon. Tämä ego on vain osittainen monadin ilmennys, pieni palanen, joka siitä huolimatta käyttäytyy

kuin se olisi täysin itsenäinen entiteetti aivan kuten tavallinen ihminen pitää itseään erillisenä entiteettinä. Hän ajattelee sielun olevan jonkinlainen ilmapallo, joka leijuu epämääräisesti hänen yllään.

Uskon, että kaikkien teosofien, jotka eivät vielä ole lukeneet professori Myersin kirjaa *Human Personality*, olisi hyvä tehdä se, koska se on mitä erinomaisin esitys korkeamman ja alemman välisestä suhteesta. Se on erikoisen kiinnostava jäsenillemme, koska hän oli alkuun skeptikko ja päätyi myönnytyksiin, josta loppu oli väistämätöntä seurausta. Olen tavannut häntä usein. Hän oli usein yhdessä Blavatskyn kanssa. Se, mitä Blavatsky hänelle kertoi, teki häneen suuren vaikutuksen, mutta ei tyydyttänyt täysin. Hän etsi aina jotain määrätymppää älyllisestä näkökulmasta katsottuna. Ja sitä hänelle ei voitu antaa. On äärimmäisen vaikeaa kaikilla mittapuilla mitattuna antaa mitään sellaista koskien korkeampia tasoja. Korkeampien tasojen funktioita, voimia tai olosuhteita ei voi ilmaista alempien termein. Se on yhtä mahdotonta kuin kertoa kuution sisällöstä pinta-alamittoina. Ero on juuri tämänkaltainen.

Professori Myers etsi ilmaisua korkeammalle maailmalle alemman termein. Voimme tehdä likiarvoja, voimme tähdätä siihen ja yrittää stimuloida lukijoittemme ja kuulijoittemme intuitiota, mutta emme voi tehdä sitä monisanaisesti. Ei siksi, että meitä on kielletty, vaan siksi, että sitä ei voi tehdä. Ihmisten on kehitettävä korkeampia kykyjä nähdäkseen korkeampia tasoja. Voimme kertoa heille kaiken, minkä osaamme astraalitasosta. Kun he yltävät astraalitasolle täysin tietoisina, he sanovat: ”Minulle ei ollut kerrottu puoliakaan.” Se on totta, koska siitä ei voi kertoa. Näistä korkeammista asioista ei todellakaan voi tietää täällä alhaalla, mutta edes osittainen tieto niistä on jo suuri lohdutus ja etu. Emme ehkä ymmärrä täydellisesti, mutta tiedämme riittävästi ollaksemme varmoja, ettei ole syytä pelkoon

ja epäilykseen. Ja jo se on ainakin suuri etu, jonka saamme teosofian opiskelusta.

Kun olet nähnyt sielusi kukkaan puhjenneena, se on kuin olisit saanut hetkellisen vilahduksen itsestäsi muuttumisesta, joka aikanaan tekee sinusta enemmän kuin ihmisen.

Kun ihminen saavuttaa buddhitietoisuuden, hän saa laajempaa ymmärrystä, joka on enemmän kuin näkemys, koska se on myös tunnetta. Ja se on niin ihmeellistä, niin kerta kaikkiaan uutta ihmisen kokemuksessa, että Mestari viittaa siihen yhä uudelleen eri tavoin lähestyen sitä eri näkökulmista. Ensimmäinen vilahdus siitä, mikä tekee enemmän kuin ihmiseksi, on ensimmäinen kosketus yhteyteen Logoksen, aurinkokunnan Jumalan kanssa. Mutta on muistettava, että vihkimyksessä ihminen ei saa täyttä buddhitietoisuutta eikä kehitä mitenkään buddhista käyttövälinettä.

Oppilas on jo harjaannuttanut itseään buddhitietoisuuden kehittämiseksi, joten hänellä on tavallisesti kokemuksia siltä tasolta. Jollei, niin ensimmäinen kokemus tapahtuu nyt. Se on suoranaisesti yhteydessä kahleisiin, joista hän on alkanut vapautua. Ensimmäiset kolme, joiden on lähdettävä, ovat *harhaluulo itsestä, epäily ja taikausko*. Nämä kaikki haihtuvat sillä vilahduksella. Kun ihminen on tunnistanut ykseyden, hänellä ei voi enää olla harhaluuloja erillisyydestä. Hänelle kerrotaan, että hänen ei tule epäillä evoluutiota, suurta karmanlakia ja tosiasiaa, että korkeimmalle edistytään pyhyydellä. Se on vakuuttavasti totta eikä ihminen voi epäillä näitä asioita. Hän voi nähdä ne toiminnassa, ja koska hän seisoo siellä, missä monet tiet kohtaavat, hän tietää, että sinne on monia teitä ja että ne kaikki

johtavat autuuteen. Hänellä ei voi enää olla taikauskoista käsitystä siitä, että jokin tapa uskoa olisi välttämätön tuon tason saavuttamiseksi. Hän seisoo vuorenharjalla ja näkee, että kaikki tiet johtavat sinne. Ja hän näkee, että kaikki on hyvin. Tälle buddhiselle kokemukselle pannaan paljon painoa. Katsoipa sitä mistä näkökulmasta tahansa, niin se on ”vilahdus siitä, mikä on tekevä sinusta enemmän kuin ihmisen”.

Sille, joka on saavuttanut adeptiuden, se merkitsee vielä hyvin paljon enemmän kuin tämä, sillä hän on lopullisesti tullut yhdeksi jumaluuden jonkin ilmennyksen kanssa. Kun jumaluus näyttäytyy niillä tasoilla, jotka yhdessä muodostavat prakritin tason, alimman suurista kosmisista tasoista, hän näyttäytyy kolmena ja kuitenkin yhtenä, ikuisesti siunattuna kolminaisuutena, joka siitä huolimatta on suuri ykseys.

Meille kerrotaan toistuvasti, että meidän on pidettävä nämä kaksi ideaa aina mielessämme, kun ajattelemme jumaluutta. Meidän ei tule ”sekoittaa yhteen persoonia eikä jakaa substanssia”, vaan meidän tulee yrittää käsittää mysteeri kolmesta, jotka kuitenkin ovat yksi, niin hyvin kuin osaamme, vaikkei sitä voidakaan täydellisesti ymmärtää tai selittää. Melkein kaikissa uskonnoissa on kautta aikojen pantu niin paljon painoa mysteerin ymmärtämiselle, että sillä täytyy selvästikin olla suurta käytännön merkitystä. Monet tuhannet ihmiset ovat sanoneet, että tällaisella opilla on vain teoreettista arvoa eikä mitään merkitystä käytännön elämässä. Tämä ei ole aivan totta. Ei ole kysymykään siitä, etteikö ihmisen tulisi ymmärtää ainakin vähän tästä. Emme voi käsittää kaikkea siitä, mutta ainakin meidän tulisi tietää, että on kolmella tavalla toimivaa voimaa, jotka kuitenkin ovat yksi ja sama. Ilman tämän käsittämistä emme voi ymmärtää, kuinka maailmamme luomista emmekä ihmistä, koska ”Jumala teki ihmisen omaksi kuvakseen”, ja siksi ihmisellä on samat erityispiirteet, että hän on kolme ja kuitenkin yksi. Kolme

ja yksi näkyvät kosmiselle prakriti-tasollamme järjestyneenä hyvin samalla tavalla kuin atma-buddhi-manas ihmisessä, tai oikeammin ihminen muistuttaa tässä jumaluutta.

Meillä on korkein henki korkeimmalla tasoistamme, ja sitten hengen toinen aspekti, joka laskeutuu yhden tason alemmas ja saa näin itselleen kaksi ominaisuutta: korkeamman tason ja matalamman tason ominaisuuden. Sitä sanotaan kaksinaisuudeksi. Kristinusko puhuu Kristuksesta, joka on Jumala ja ihminen. *Salaisesta opista* luemme siitä, kuinka ”Isä-Äiti kutoi verkon”. Tuolla aspektilla on aina kaksi puolta: se on samanarvoinen Isän kanssa koskettaessaan jumaluutta ja kuitenkin kun se laskeutuu yhden tason alemmas, se ei ole Isän veroinen koskettaessaan ihmisyyttä. Näitä kahta ei voi kuitenkaan erottaa, ne ovat yhdessä yksi Kristus, ja tämä Kristus on yhtä Isän kanssa.

Ja sitten on tuo pyhän kolminaisuuden kolmas persoona. Se laskeutuu toiselle tasolle ja on siellä samalla tasolla Pojan kanssa ja vielä yhden vaiheen alaspäin ilmentyen ylemmässä osassa sitä, mitä toisiaan kutsumme nirvaniseksi eli atmiseksi tasoksi. Siellä se asustaa, edelleen ulottumattomissamme. Sitten näkyy, että kolme viivaa muodostavat yhdessä kolmion. Horisontaalinen viiva yhdistää kolme aspektia eli persoonaa niiden omilla tasoilla. Sitten tulee kohtisuora tässä tapauksessa alaspäin kolmion pohjasta sen sijaa, että menisi ylöspäin. Se liittää yhteen kolmen persoonan kolme eri tilaa eli aspektia. Sitten on vielä kolmion hypotenuusa. Sen neliö on yhtä kuin neliöiden summa kahdella muulla puolella. Se edustaa Jumalaa. Meille täällä alhaalla se edustaa kolmea persoonaa persoonina, ja samalla liittää se yhteen yhdeksi.

Ihminen saavuttaa adeptiuden, kun hän kohottaa tavanomaisen tietoisuutensa nirvaniselle tasolle. Asia, joka erilaistaa hänet adeptiksi on, että hän on tehnyt monadin yhdeksi egonsa

kanssa. Kun hänestä on tullut yhtä monadin kanssa, hän on jo saavuttanut jumaluuden kolmannen eli alimman ilmennyksen. Siksi se sataa hänen yllensä samoin kuin on kerrottu helluntaiepistolassa. Arhat-tasolle tyypillisen ristiinnaulitsemisen ja kuolleista heräämisen jälkeen hänellä on edessään ylösnousemus, ja sen jälkeen Pyhän Hengen laskeutuminen. Kristus nousi kuolleista symbolisesti kuten meille on kerrottu. Ja Pyhä Henki laskeutui apostolien ylle riippumatta Kristuksesta ja hänen lähtönsä jälkeen, kuten siitä meille kerrotaan. Mutta suuressa gnostilaisessa opissa *Pistis Sophiassa* sanotaan, että Kristus jäi maan päälle 11 vuodeksi ylösnousemuksensa jälkeen opettaen ihmisiä, mistä nähdään, että Pyhän Hengen laskeutuminen ei tapahtunut hänen jälkeensä, vaan hänen ollessaan läsnä kirkossaan. Sen täytyy edustaa kaikkien niiden adeptiuden saavuttamista, joista puhuttiin apostoleina (keitä he todellisudessa olivatkaan), koska ”tulenkielekkeet asettuivat heidän ylleen”, mikä viittaa hyvin läheisesti tiettyihin idässä hyvin tunnettuihin ilmiöihin.

Ne, jotka ovat nähneet buddhan tai muitten pyhimysten pat-saita Intiassa, ovat huomanneet heidän pääläellaan pienen oudonnäköisen kupolin. Hyvin harvoilla on mitään käsitystä siitä, mitä se todella merkitsee. Pääläella on tsakra, jota kutsutaan ”tuhatterälehtiseksi lootukseksi”. Tavallisella ihmisellä se on painauma tai pyörre eetteriruumiissa, mutta kun ihminen saavuttaa tietyn tason, se kykenee kääntymään ulospäin ja muodostaa pienen kohouman painauman sijaan. Sitä yritetään kuvata sillä pienellä kummallisella kupolilla buddhan pääläella. Se hehkuu ja luo vaikutelman tulenliekistä. ”Tuliset kielekkeet” eivät missään tapauksessa ole runollisesti huono kuvaus.

Toinen kummallinen tässä yhteydessä kuvattu ilmiö, että heidän, jotka puhuivat, kuultiin puhuvan kunkin omalla kielellä, ei tietämämme mukaan ole merkki adeptiudesta, mutta se

kuuluu korkeampaan vaiheeseen. Itse tiedän yhden tapauksen tästä ilmiöstä. Näyttää, että se laskeutui noiden apostolien ylle tuohon aikaan, jos oletamme tämän edustavan historiallista tapahtumaa.

Selvänäöllä emme ole nähneet apostolien järjestyneen tällä tavoin. Ei niin, ettei olisi ollut olemassa sellaista henkilöä kuin Pietari, vaan oli useita Pietareita. Se oli jokaisen kirkon päänä toimivan titteli – *petros* kivi, jolla kirkko rakennettiin, koska kirkon johtaja, oli kivi, jolle kirkko kohosi. Se on erittäin sopiva symboli, sillä tiedämme, kuinka usein teosofisissa looseissa ja muissa organisaatioissa ollaan riippuvaisia yhdestä henkilöstä juuri tällä tavoin. Samoin oli menneinä aikoina. Oli niitä, jotka osasivat johtaa. Kun on johtaja, on aina myös seuraajia. Siten hänen tietonsa on kallio, jolle tuo tietty kirkko rakennetaan. Lopusta emme voi sanoa mitään varmaa, koska emme ole tutkineet sitä riittävästi, mutta tapahtuman historiallisuutta sopii epäillä. Eritoten Origenes varoitti meitä pitämästä sitä historiana ja vertasi sitä tarinaan Hagarista ja Ismaelist, josta Raamatussa kirjoitetaan näin: ”Jotka asiat ovat vertauskuvallisia.” Saamme paljon avaramman ja hyödyllisemmän näkemyksen näihin asioihin, jos sovellamme tätä ajatusta niihin. Kuten Origenes sen ilmaisi: ”Tapahtuivatko nämä asiat Juudeassa tai ei, niin ainakin se on varmaa, että niitä tapahtuu ikuisesti kristittyjen elämässä.” Se on tärkeä asia tapahtumassa, ei aineellinen tapahtuma.

Siten adeptista tulee tietoisuudessa yhtä Pyhän Kolminaisuuden kolmannen persoonan kanssa. Sen täytyy olla jotain samanlaista kuin me alemmalla tasolla huomaamme saavuttavamme tietoisuuden ykseyden. Huomaamme, että toiset tuntuvat olevan osa meitä itseämme, kun saavutamme täyden tietoisuuden nirvanisella tasolla. Kaikki nähdään silloin Yhden eri puolina.

Tämän tunnistamisessa on suurena tehtävänä tuijottaa liekehtivää valoa sulkematta silmiään tai kääntymättä pois kauhuissaan kuin jonkin aave-esiintymisen edessä. Näin joillekin tapahtuu, ja silloin voitto jää saavuttamatta.

Tuntuu hyvin oudolta, että kukaan putoaisi näiltä korkeuksilta, mutta joillekin niin käy. Ennen tämän tason saavuttamista kaikki mahdollinen pelko pitäisi olla täysin jäänyt taakse, mutta on niitä, jotka kavahtavat suurenmoisia kehitysnäkymiä, koska he pelkäävät yksilöllisyytensä menettämistä. Ihminen kohtaa saman asian paljon matalammalla tasolla kuoleman jälkeen. On monia, jotka riippuvat tiukasti kiinni fyysisessä elämässä tuntien, ettei muuta elämää ole kuin se. Kun fyysisestä aineesta koostuva eetterinen kaksoispuoli vedetään ulos kiinteästä ruumiista, tällainen ihminen astraaliruumiissaan riippuu kiinni eeterisessä kaksoispuolessa, joka vielä ympäröi häntä sen sijaan, että antaisi sen hajota, kuten pitäisi. Näin hän järjestää itselleen paljon ongelmia. Hän elää ”harmaassa maailmassa”, kuten sitä joskus kutsutaan.

Näemme saman ilmiön korkeammalla tasolla. Ihmisellä on ollut syyruumiinsa kaikissa inkarnaatioissaan ja hän samaistaa yksilöllisyytensä siihen ja kavahtaa sen menettämistä. Buddhitason autuus ja ääretön valo ovat hänen ulottuvillaan, mutta hän voi saavuttaa sen vain pudottamalla pois syyruumiinsa ja se kauhistuttaa häntä toisinaan. Hän pelkää, että menettämällä sen hän menettää kaiken ja sulautuu äärettömään valoon, joten hän kääntyy pois kynnykseltä. Hän pelkää uutta tilannetta sulautumisessa ykseyteen. Hän ei tiedä, että sulautuneenakin hän tuntee edelleen itsensä itsekseen kuten ennenkin. Hän tuntee, että pisara ei ole pudonnut valtameriin, vaan valtameri on vuodattettu pisaraan.

Satunnaisesti meillä on toisenlaisia esimerkkejä tästä alemmilla tasoilla. Miелensä tasolla toimiva ihminen pelkää joskus päästää menemään ja vaipuu takaisin syyruumiiseen, joka ei ole enää konkreettinen, vaan on muuttunut abstraktiseksi. Niinpä hän pysähtyy tässä vaiheessa ja epäröi. Häntä pelottaa menä tämän vaiheen läpi. Henkilön edistyminen näissä tapauksissa riippuu hänen takanaan olevasta voimasta, vahvasta innostuksesta ja antaumuksesta, joka vie hänet vaiheen läpi, koska se on liikkeellepaneva voima. Epäröinti merkitsee, että innostus ei kannata, koska pelko ja tämänkaltainen innostus eivät voi olla olemassa yhdessä. Samalla hetkellä, kun hän salli itsensä pelätä, tuo ajatus itsessään saa hänet kavahtamaan taaksepäin ja hän putoaa sijoiltaan, eikä hänellä enää ole sitä paikkaa, jonka hän oli saavuttanut.

Kavahtamisella taaksepäin on oikeutuksensa joissain tapauksissa. Mielestäni sen perusteena on, että jos ihminen menee sen tason tuolle puolen, jolla hän voi olla tietoinen, hän menee transsiin ja kadottaa tietoisuuden itsestään. Intiassa ihmiset puhuvat samadhiin menemisestä. Ihmettelin, mikä vaihe se voisi olla. Sitten samaistuin siihen eri tasoilla peräjälkeen, ja huomasin, että se ei ollut pysyvä. Kesti kauan huomata, että samadhi tarkoittaa eri asiaa erilaisilla ihmisillä. Se tarkoittaa tilaa, joka on välittömästi sen tason tuolla puolen, jolla hän kykenee säilyttämään tietoisuutensa. Villi-ihmiselle, jonka tietoisuus on selvästi vain fyysisellä tasolla, astraalitaso olisi samadhi. Enemmistölle oman rotumme edustajista, jotka eivät ole opiskelleet näitä asioita, syyruumiiseen meneminen olisi samadhi, koska he eivät olisi riittävän tietoisia kokemuksesta, jotta siitä olisi mitään hyötyä heille. Jos onnistuisimme pakottamaan itsemme buddhitasolle, niin monet meistä olisivat siellä tiedostamattomina. Se tarkoittaa, että kun sitten ajautuisimme takaisin alempiin käyttövälineisiimme, niin palaisimme ilman

mitään määrättyä lisätietoa. Palaisimme suuren autuudentunteen kanssa tuntien kylpeneemme kaikenlaisissa aineettomissa ihanuuksissa, mutta ilman määrättyä tietoa tai mitään uutta voimaa, jolla olisi jotain käyttöä.

Mestarit eivät rohkaise meitä tämänkaltaiseen samadhiin, tilaan välittömästi tietoisuutemme tuolla puolen. Nämä suuret pyhät Mestarit sanoisivat: ”Tavoitelkaa kaikin mokomin korkeinta tasoa, jolla yllätte, mutta tehkää se tietoisina. Edetkää vähitellen, älkää loikatko siihen. Olkaa varovaisia, edetkää vakaasti ja säilyttäkää tietoisuutenne koko ajan.” On olemassa mahdollisuuksia, joita voi sanoa vaarallisiksi. Mikään ei kuitenkaan ole vaarallista, koska noilla korkeammilla tasoilla ihmisellä ei ole erillistä elämää menetettävänä kuten täällä alhaalla. On kuitenkin mahdollista joutua pyyhkäistyksi ulos evoluutiolinjasta, jos tekee rajuja kokeiluja. Näin ei kuitenkaan voi käydä tavalliselle opiskelijalle, koska hän etenee vakaasti tasoilla, jotka hän tuntee ja joita tavoittelee.

Muinaisen Egyptin mysteereiden vihkimyksissä putoamis- mahdollisuus pelkäämällä korkeamman kehityksen kohtaamisessa tehtiin meille hyvin selväksi. Tietoa tavoitteleville kandidaateille opetettiin, ettei saa olla hätäinen eikä pelokas. Kun kandidaatti tuotiin kryptan tai maanalaisen salin ovelle, jossa seremoniat pidettiin, hän sai käytännön opetuksen niin, että kun hän astui sisään, hänen edessään pidettiin miekkaa, jonka kärki kosketti hänen rintaansa. Sen oli tarkoitus osoittaa, että hänen ei tulisi kiirehtiä eteenpäin mysteereitä etsiessään. Samalla häntä ohjaava johdatti häntä hänen kaulansa ympärillä olevasta köydestä niin, että jos hän säikähti ja ryntäsi takaisinpäin, hän loukkaisi itsensä. Jälkeenpäin hänelle selitettiin tätä. Hänelle kerrottiin, että ihmisellä on oltava hiljaista luottamusta, eikä hänen tule koskaan kiirehtien rynnätä mihinkään, mitä ei ym-

märrä. Mutta ei hän myöskään saa vetäytyä taaksepäin pelois-
saan, kun hän kohtaa jotain, joka tuntuu hänestä kauhealta.

Perustajamme H.P.B itse kertoi minulle, että kun hänet vie-
tiin ensi kertaa Maailmanherran, Ainoan vihkiä, maailman
suuren henkisen kuninkaan eteen. Hän kaatui kasvoilleen maa-
han eikä voinut katsoa häntä hänen kasvoillaan ilmenevän val-
tavan voiman ja majesteettisuuden takia. H.P.B:a ei voinut
syyttää rohkeuden puutteesta. Hän pukeutui kuin mies ja oli
taistellut Garibaldin joukoissa. Tilanne ei vaikuta kaikkiin kan-
didaatteihin samalla tavalla, mutta jos tämä oli tuloksena mi-
tään pelkäämättömän H.P.Blavatskyn kohdalle, voi ymmärtää,
ettei tämän planeetan Aurinkologoksen edustajan kanssa kas-
votusten joutuminen ole mikään helppo testi. Se on valtava ko-
kemus.

Mestari johdattaa ne, joista tulee hänen oppilaitaan, aika-
naan eräänä päivänä pitkin polkua, joka johtaa vihkimykseen.
Silloin heidän on kohdattava Ainoa vihkiä ei ensimmäisellä
askelmalla eikä edes toisella, mutta kolmannella ja neljännellä.
Mutta ennen sitä heillä tulee olemaan niin monia kokemuksia
matkanvarrella, että he ovat pääosin hyvin valmistautuneita.
Niin oli H.P.B:kin, mutta se, mitä sanoin on hänen omaa kerto-
mustaan. Vaikka olenkin hänen kanssaan samaa mieltä siitä,
että nuo kasvot kertovat mahdista ja majesteettisuudesta ja us-
komattomasta voimasta, joka ylittää kuvittelukyvyn rajat, niin
ne ovat kuitenkin niin täynnä rakkautta, että hänen edessään ei
voi tuntea pelkoa. Ei sitä tuntenut Blavatskykaan, vaan yksin-
kertaisesti hän tunsu valon häikäisyn, jota ei voinut katsoa. Hä-
nestä se oli liian suurta hänelle.

Mutta se, mistä tässä puhutaan, ei ole kohtaaminen Ainoan
vihkiäjän kanssa, vaan oman korkeamman itsensä kohtaaminen,
astuminen laajempaan henkiseen maailmaan. Ihminen kavahtaa

sitä, kuten olen sanonut, koska he pelkäävät, että kun he sukeltavat hohtavaan mereen, he eivät enää koskaan palaa, että yksilöllisyys saattaa kadota. Ajatteleva ihminen tietää, että monet muut ovat sukeltaneet siihen eivätkä ole kadonneet, mutta ihminen ei aina ajattele tuollaisina hetkinä, vaan toimii mahdollisesti vaistonvaraisesti. Pitää yrittää järjestää vaistonvarainen toimintansa niin, että se on järkevää ja oikein. Emme saa kavahtaa jumalallisen edessä, näyttäytyypä se meissä itsessämme tai muissa. Tässä sanotaan, että jotkut ovat tehneet niin, ja silloin melkein jo saavutettu voitto menetetään. Se olisi surullista. Mutta ei pidä antaa ilmaisutavan johtaa meitä harhaan.

Meitä varoitetaan usein siitä, että mitä korkeammalle ihminen nousee, sen kauemmas hän putoaa. Tähän on useita syitä. Yksi on, että hän saattaa käyttää väärin jumalallista voimaa, jonka on saanut. Toinen on, että hän voi joutua tilaan, joka aiheuttaa vuodon kanavassa, jonka muodostavat muutamat oppilaat hän itse mukaan luettuna. Pyhät Mestarit lähettävät valtavan voima-aallon tällaisen kanavan kautta eivätkä voi ottaa sitä takaisin. Jos kanava vioittuu, suuri määrä voimaa voidaan menettää. Se ei aina ole voiman vuodattumista yhteen suuntaan, vaan moneen, eri asioihin. Vain jos eri ihmiset, jotka muodostavat kanavan, pysyvät lujina kukin omalla erikoislinjallaan, voidaan menestys taata. On surullista, jos ihminen epäonnistuu ja aiheuttaa näin vuodon, joka voi olla hyvin vakava ottaen huomioon voiman suuren paineen. Sen tuloksena voi olla ihmisen putoaminen. Myös siihen, että kavahtaa hyvää työtä vastuunpelossa, sisältyy lankeemus.

Mitä ylemmäs ihminen kiipeää, sen syvempi on pudotus, jos hän putoaa pohjalle asti. On hyvin surullista, jos ihminen putoaa näin korkealta, mutta on epätodennäköistä, että näin korkealle päässyt putoaisi pohjalle asti. Meille ei saa jäädä vaikutelmaa, että tässä kuvatunkaltainen putoaminenkaan olisi lopul-

linen. Ei ole lopullista putoamista, koska on Jumalan tahto, että jokainen edistyy. Siksi kaikki tekevät niin, on vain kyse tahdistusta, jolla hän liikkuu.

Asemansa menettäminen on ihmiselle hyvän tilaisuuden hukkaamista, mutta se ei heitä häntä takaisin alkuun. Se tarkoittaa, että hänen on tehtävä tietoisesti työtä kehittääkseen itsessään tietoisuutta omasta jumalallisuudestaan ja opittavat luottamaan siihen.

Tämä ei kuitenkaan ole niin helppoa, koska ihmisen, joka on kadottanut itsensä hallinnan kriittisellä hetkellä, menettänyt hermojensa hallinnan, on vaikea saada niitä takaisin. Jos ihminen kiivetessään katsoo alaspäin ja näkee allaan suuren kuilun, hän säikähtää ja putoaa, mutta ihminen, joka ei ole koskaan säikähtänyt tällaista, jatkaa todennäköisesti loppuun saakka pelkäämättä mitään. Alas katsomalla hermojensa hallinnan menettäneeltä kuluu pitkä aika kulkea turvallisesti tietään, mutta en halua kenenkään ajattelevan, että ihminen, joka putoaa, ei toipuisi. On todella murheellista ja sääli, sillä hänen olisi pitänyt tietää, ei voi olla sanomatta. Mutta hän toipuu ja jatkaa taas ennemmin tai myöhemmin.

On helppo sanoa, että tulisi luottaa täydellisesti omaan jumalallisuuteensa, mutta se on vaikeampaa, kun joutuu kasvotusten näitten suurten koetusten kanssa. Putoamisessakin yksi asia on varma, että tehty työ on edelleen voimassa, joten lopullinen putoaminen ei ole mahdollista. Se on hiukan sama kuin reputtaisi tentissä fyysisellä tasolla. Se merkitsee aika paljon vaivaa, mutta ihmisellä on edelleen kaikki tenttiä varten keräämänsä tieto. Kun hän kykenee yrittämään uudelleen, hän voi olla siedettävän varma onnistumisesta.

Joskus tuntuu surulliselta, kun okkulttisesti hyvin edistynyt ihminen kuolee yhtäkkiä. Silloin sanotaan helposti, että se on

sääli. Jos hän olisi jatkanut sitä tahtia, hän olisi mahdollisesti saavuttanut vihkimyksen tässä elämässä. Mutta se, mitä tapahtuu, on karma, ja se on kaikkien parhaaksi. Hän ei kadota, mitä on hankkinut. Itse pitää hallussaan kaiken saavutetun. Hänen on vain saatettava uusi fyysinen käyttöväline alaisuuteensa. Se on hyvin helppoa aiemmin saavutettuun pisteeseen saakka. Vaikeudet alkavat uudelleen vasta sen jälkeen.

Hiljaisuuden Äänen kuulee se, joka ymmärtää, että sisältä päin tulee ainoa todellinen opastus. Oppimisen Saliin meneminen merkitsee pääsemistä tilaan, jossa oppiminen on mahdollista. Siellä sinulle on kirjoitettu paljon sanoja, ja kirjoitettuna tulikirjaimin, joita sinun on helppo lukea. Sillä kun opetuslapsi on valmis, on Mestarikin valmis.

Olemme jo nähneet, että oppimisensali alkaa astraalitasolta, alimmalta, jolla voi oppia käytännöllisesti katsoen kaiken, mitä tulee korkeampiin vaiheisiin. Tämä ei tarkoita, ettei korkeammilla tasoilla esimerkiksi taivasmaailmassa ole mitään opittavaa. Siellä on paljon opittavaa, mutta tavalliselle ihmiselle astraalitaso on hänen oppimisensalinsa. Kun hän on poissa fyysisestä ruumiistaan astraalimaailmassa, hän saa paljon opetusta, joka hänelle on annettava. On paljon opiskelijoita, jotka eivät oikein ymmärrä, mitä tarkoittaa päästä Mestarin oppilaaksi. Jotkut tuntuvat odottavan, että jos tällainen etuoikeus osuu heihin, niin he saavat jatkuvasti opetusta Mestarilta, että hän neuvoo erityisesti heitä heidän edistyksensä yksityiskohtien osalta. Kun Mestari ottaa oppilaan kokelaaksi, se tarkoittaa paljon enemmän sitä, että hän tarkkailee heitä tavallisessa elämässä kuin että hän opettaa heille jotain. Yhtenä tavoitteena Mestariilla on silloin saada yksityiskohtainen kokonaiskuva oppilaan

elämästä, ajatuksista ja tunteista, jotta hän tietäisi, onko oppilaan ottamisesta lähempään yhteyteen hyötyä. Hänen on tiedettävä se, ennen kuin hän ottaa seuraavan askeleen. Muutoin asiasta koituu hänelle suurta vaivaa, eikä se ehkä maksa vaivaa työn näkökulmasta katsottuna. Kokelaana oppilasta käytetään usein voiman kanavana, mutta vasta lähemmän yhteyden solmimisen jälkeen oppilaan ja Mestarin välillä on pysyvä kommunikaatioyhteys. Eikä oppilas edes silloin välttämättä tiedä tästä yhteydestä. Hän saattaa toisinaan tuntea voiman virtaavan kauttaan. On ihmeellinen kokemus, suuri etuoikeus ja ilo tulla käytetyksi Mestarin voiman levittämisessä, mutta Mestari ei ohjaa häntä paitsi hyvin harvoissa tapauksissa.

Useimmissa tapauksissa joku vanhempi oppilas määrätään pitämään silmällä tulokasta ja antamaan hänelle tarvittavia ohjeita. Minun tapauksessani H.P.B opetti paljon minua Mestarin puolesta, mutta olimme erossa noin viisi vuotta minun ollessani Intiassa ja hänen Euroopassa. Sen takia hänen oli mahdoton auttaa minua satunnaisia kirjeitä ja astraalitason kohtaamisia lukuun ottamatta. Siksi minut asetettiin swami T. Subba Rowin hoitoon. Hän oli poikkeuksellisen kärsivällinen opettaja yksityiskohtien suhteen, ja sain häneltä paljon apua.

Noina päivinä näin omaa Mestariani vain satunnaisesti, ja silloinkin kyseessä ei tavallisesti ollut opetus, vaan ohjeita jostakin, mitä hän halusi minun tekevän. Mutta työtä tehdessä sai valtavan määrän tietoa ja harjoitusta. Yritys tehdä jotain palvelutyötä jopa tietämättä ensi alkuun miten, osoittaa, missä suunnassa on puutteita. Sitten rupeaa täyttämään noita aukkoja, jotta kykenisi tekemään seuraavan osan työstä paremmin. Itsestäni voin sanoa, että tämä oli se tapa, jolla opin suurimman osan minulle tulevasta opetuksesta. Yritin keksiä jonkin tavan tehdä asia ja sitten katsoin, kuinka menetelmää voi parantaa, kunnes tulin tietämään, miten toteuttaa käytännössä sellaisia korkeam-

pia menetelmiä, joita swami T. Subba Row saattoi minulle antaa. Se merkitsi paljon ankaraa työtä, räsitystä ja usein hyvin hidasta kehitystä. Mutta näin se oli tehtävä ja tehtiin, ja luulen, että tämä on tapa, jolla oppilaita harjoitetaan. Heille annetaan jokin työ tehtäväksi, ja sitä tehdessään he oppivat, kuinka tehdä suurempaa työtä. Mutta olen kirjoittanut Mestarin ja oppilaan suhteesta pitkästi kirjassa *Mestarit ja polku*.

Oppilaan eteen avautuvat erilaiset oppimismahdollisuudet. Monet niistä ovat yhtä lailla avoimena kaikille meistä astraalitasolla, jos haluamme hyödyntää niitä. Käymme toisinaan fyysisellä tasolla luennoilla oppiaksemme jotain teosofiasta, koska jotkut oppivat helpommin, kun joku kertoo asiat heille, kun taas toiset oppivat helpommin lukemalla aiheesta kirjasta. Niille, jotka pitävät puhutusta sanasta, on aina tarjolla luentoja okkultismista.

Jotkut, jotka ovat työntekijöitä ja auttajia astraalitasolla, omistavat suurimman osan aikaansa sille työlle. Entinen varapresidenttimme A. P. Sinnett piti tätä hänen osuutenaan astraalitasoon velvollisuuksista. Hän ei yleensä mennyt mukaan näkyvämmien auttajien tavanomaiseen työhön, vaan sen sijaan hänellä oli oma osastonsa, ja hän oli aina antamassa ohjeita teosofiasta kaikille, jotka avarassa astraalimaailmassa välittivät kuunnella. Näin hän saattoi monia sekä eläviä että kuolleita kosketuksiin näitten suurten totuuksien kanssa, sillä hänellä sattui olemaan tietty dogmaattinen menetelmä, jolla hän toi esiin asian. Monista se oli hyvin hyödyllinen ja helposti toteutettava.

LUKU 2

SÄÄNNÖT 1-4

CWL Edellisessä luvussa tarkastelimme sitä, mikä todellisuudessa on esipuhetta kirjan toiseen osaan, mutta nyt pääsemme sääntöihin. Sääntöön 12 saakka ne on numeroitu kuten osassa I: säännöt 1–3, 5–7 ja 9–11 kuuluvat palmunlehtikäsi-kirjoituksen kolmen sarjoihin ja säännöt 4, 8 ja 12 ovat tsohanin kommentteja. Sen jälkeen numerointi tapahtuu eri tavalla.

Tässä kappaleessa otamme käsittelyyn säännöt 1–3, ja jaamme kolmeen osaan tsohanin kommentin, joka on sääntö 4, ja käsittelemme kutakin sen säännön yhteydessä, johon se kuuluu.

Seiso tulevassa taistelussa erilläsi, ja vaikka taistelet, älä ole sinä soturi.

Hän on sinä itse. Mutta sinä olet rajallinen ja erehtyväinen, hän on ikuinen ja varma. Hän on ikuinen totuus. Kun hän kerran on sinuun astunut ja tullut Soturiksi, hän ei koskaan jätä sinua kokonaan, ja suuren rauhan päivänä hän tulee yhdeksi sinun kanssasi.

Oppilaan on taisteltava. Hänen on heittädyttävä evoluutioon, joka on käynnissä hänen ympärillään. Hänen on taisteltava hengen puolella. Henki on vähitellen oppimassa, kuinka käyttää ainetta. Kun oppii sen hallinnan tietylle tasolle, se nousee siitä valloittamaan aineen korkeampaa tasoa ja oppii käyttämään sitä. Sillä on käynnissä aineenhallitsemisprosessi kaikilla tasoilla. Se on käynnissä ympärillämme ja meissä. Ilmoittau-

dumme siis täten tuohon kamppailuun tien tasoittamiseksi evoluutiovoimille.

Meidän on saatava persoonallisuus pysymään sivussa tästä kamppailusta evoluution edistymisen vuoksi. Sen ei saa antaa tulla lainkaan mukaan taisteluun. Persoonallisuutta täytyy käyttää hyväksi, koska se on ainoa, joka instrumenttina voimme ylittää muihin ihmisiin maailmassa, mutta emme saa antaa persoonallisen itsen tyrkyttää itseään mukaan. On päästävä eroon sen sotkeutumisesta asiaan kaikilla tasoilla samalla, kun pidetään hallussa voima. Näin vetäydymme vähitellen fyysisestä, astraalisesta ja mentaalista ruumiista ja säilytämme kuitenkin itselämme kyvyn toimia niissä.

Tämän aforismin korkeampaa tulkintaa sovelletaan, kun persoonallisuus on pantu syrjään, ja ihminen on yhtä egonsa kanssa. Sitten ihminen oppii, että myös yksilöllisyys on pantava syrjään ja hän etsii monadin tietoisuutta. Monadin tulee sallia toimia egon välityksellä.

Sitä, että soturi on ikuinen ja varma, voidaan pitää suhteellisen totena egon kannalta suhteessa alempaan itseen. Voimme pitää sitä ehdottoman totena monadin suhteessa egoon. Kuten sanottu, ego voi usein tehdä virheitä varhaisemmassa vaiheessa, mutta paljon vähemmän todennäköisesti kuin persoonallisuus. Monadi ei tee virheitä. Toisaalta jos rohkenee puhua monadista ikään kuin ymmärtäisi sitä, vaikka todellisuudessa kukaan ei ymmärrä, niin voi sanoa, että monadin tiedot olosuhteista täällä alhaalla ovat hiukan epämääräiset. Sen vaistot voivat olla vain oikeassa, sillä se on jumalallinen. Se on ikuinen ja varma, kuten tässä sanotaan, mutta voi olla, että sekä monadin että egon näkemykset ovat usein yleisluontoisia. Kun meidän on sovellettava niitä tällä tasolla, saatamme tehdä virheitä, koska aineeseen laskeutumisen tarkoitus on saada tarkkuutta ja

paikkansapitävyyttä, joka on tulosta alempien olosuhteiden täydellisestä tuntemisesta. Koska evoluutio ei ole päätöksessään, niin ei monadilla eikä egolla ole vielä paikkansapitävää tietoa. Ne ovat meille oppaina, eikä meidän tule tehdä muuta kuin todella niitä, mutta jopa nämä oppaat ovat itse kehitymässä.

Korkeammalla tasolla suuren rauhan päivä on nirvanan saavuttaminen. Alemmalla tasolla se tarkoittaa alemman ja korkeamman itsen yhdistymistä.

2. Katso Soturiin, ja anna hänen taistella sinussa.

Seuraa häntä silmilläsi, muuten taistelun tiimellyksessä ja kuumeessa voit kulkea hänen ohitseesi, eikä hän tunne sinua, ellet sinä tunne häntä. Mutta jos huutosi kohtaa hänen kuuntelevan korvansa, niin hän on taisteleva sinussa ja täyttävä kolkon tyhjyyden sisäsi. Ja jos näin tapahtuu, voit kestää taistelun kylmänä ja väsymättömänä, seisoen erilläsi ja antaen hänen taistella puolestasi. Silloin on sinun mahdotonta kertaakaan iskeä harhaan.

Tämä tuntuu oudolta sanottuna korkeammasta itsestä, mutta se on totta. Se säteilee ulospäin loistavasti, mutta epämääräisesti. Ennen kuin ego näkyy ihmisessä, ei ole käsitystä siitä, kuinka suurenmoinen olento ego todellisuudessa on, kuinka loputtoman paljon viisaampi ja vahvempi kuin inkarnoitunut entiteetti. Mutta kenenkään ei kuitenkaan tarvitse olla ylpeä tai omahyväinen siitä, että on todella hieno, upea persoona paljon korkeammalla tasolla, sillä niin on jokainen ihmissielu. Jokainen on todellisuudessa hyvin paljon parempi kuin miltä näyttää. Suurinkaan pyhimys ei voi koskaan antaa täyttä ilmausta egolleen. Hän on korkeammalla tasolla vielä suurempi pyhimys

kuin hän voi koskaan olla täällä alhaalla. Siksi meidän on annettava tämän korkeamman osan itsestämme päästä näkyviin kauttamme. Tämä ego on paljon hienompi ja parempi kuin persoonallisuus, mutta se esiintyy persoonallisuutena kehittyäkseen, tullakseen itse lähes täydelliseksi. Se tarvitsee tätä evoluutiota, joten meidän ei tule tehdä sitä virhettä, että pidämme egoa täydellisenä, sillä se ei ole. Se, mitä se tarvitsee pääasiasa evoluutiossaan on tarkkuus ja määrittävyys. Se on upea, mutta epämääräinen upeudessaan, jos rohkenemme ilmaista sen näin.

Se haluaa kehittyä sen osasensa välityksellä, joka on inkarnoitunut tänne alas. Se osaa laskeutua alas, mutta ei tiedä, kuinka opastaa alempaa itseä, ennen kuin on jossain määrin kehittynyt. Alemman itsen kokemusten kautta se oppii, kuinka tehdä niitä asioita, joita haluaa. Sen halu on sen evoluutio. Se panee itsestään alemmille tasoille ikään kuin sormenpään, ja tämä sormenpää oppii määrittämisyyttä. Mutta kun se vetää sormenpään takaisin luokseen fyysisen, astraalisen ja mentaalisen elämän yhden lyhyen syklin jälkeen, se saa vain pienen määrän määrittämisyyttä, jos haluamme ilmaista sen näin aineellisesti. Muistakaa, kuinka ryhmäsielu vähitellen tarkentui erilaisten eläinten kokemusten kautta. Leijona, kissa tai koira voi käydä läpi tiettyjä kokemuksia ja hankkia tiettyjä ominaisuuksia, jotka voivat olla selvästi havaittavissa yksilössä. Voi olla riittävästi rohkeutta tekemään yhdestä kissasta huomattavan rohkea eläin, mutta kun panee tämän määrän rohkeutta ryhmäsieluun sadalle jaettavaksi, niin jokainen saa vain yhden sadasosan. Tarvitaan siis todella monia samankaltaisia eläimiä, jotta ominaisuus olisi kyllin voimakkaasti kehittynyt ryhmäsielulle kokonaisuudessaan.

Vaikka ego on yksilö ja aivan erilainen kuin ryhmäsielu, niin eräällä lailla sama on totta senkin kohdalla. Se kehittää

tarkkuutta persoonallisuudessa, mutta kun se otetaan mukaan egoon, niin sama määrä on levitettävä koko syyruumiin leveydelle. Määrä, joka riitti tekemään persoonallisuudesta hyvin tarkan, ei ole kuin murto-osa vaaditusta, kun se liitetään egoon. Sen on tarpeen elää monia elämiä kehittääkseen riittävästi jotain ominaisuutta, jotta se tulisi näkyviin seuraavassa elämässä, koska ego ei pidä itsellään tiettyä osaa itsestään, joka on persoonallisuus, vaan inkarnoi omasta kokonaisuudestaan jotakin, muttei koskaan samaa kahdesti.

Korkeasti kehittynyt ego, jolla on jo melkoisesti täsmällisyyttä, ymmärtää persoonallisuutta ja toimii sen välityksellä älykkäästi yrittäen tehdä siitä tehokkaan instrumentin. Mutta tavallisen ihmisen kohdalla asia ei ole näin. Siksi persoonallisuuden on kutsuttava egoa ja katsottava sitten, mikä on vaikutus. Jos ihminen täällä alhaalla tekee näin tahtoessaan olla avuksi suuressa suunnitelmassa, ego vastaa välittömästi ja vuodattautuu ulos persoonallisuuden välityksellä, jonka tulisi silloin astua syrjään ja antaa soturin siinä taistella.

Egolla on monia loistavia ominaisuuksia, jotka tarvitsevat vain herättämistä. Tämä on yksi syy suureen edistykseen, joka usein tapahtuu varsin karkealle ihmiselle, joka lähtee sotaan ja ehkä menettää henkensä vakaumuksensa takia tai on suuressa vaarassa tehdä niin. Tehdä jotain tämänkaltaista suurta, asettaa ihanteensa persoonallisen mukavuuden ja kauhistuttavan tuskien ja jopa kuoleman mahdollisuuden edelle herättää egon vastaamaan suurellisesti.

Olen kuullut ihmisten väittävän tätä vastaan. Ihmiset ovat kirjoittaneet minulle sanoen: ”Sanot, että sotilas saa henkisyyttä, mutta kuinka se on mahdollista, koska sotilas lähtee taisteluun ennemminkin vihan kuin jalon tunteen inspiroimana?” Vaikka olisi totta, että hänellä on tuollaisia tunteita vihollista

kohtaan, niin jos hän lähtee vapaaehtoisesti taisteluun sen puolesta, mitä pitää oikeana, hän tekee jotain suurta, jaloa ja epäitsekästä. Se aiheuttaa reaktion egossa ja herättää sitä enemmän kuin melkein mikä muu suuri, yksittäinen teko tahansa. Joskus ihmisellä on yksityiselämässään tilaisuus uhraukseen, jonka hintana on hänen oma elämänsä. Hän voi esimerkiksi omistaa kaiken aikansa nurkumatta ja epäitsekkäästi palvelemaan toista, sivuuttamaan huvitukset ja muutoksen ja valvomaan kroonisesti sairaan sairavuoteen äärellä. Tällaiset uhraukset ovat suurempia kuin sotilaan dramaattinen sankarillisuus. Mutta näin tekevät vain harvat, kun taas sodan aikana monet tuhannet astuvat esiin ja tarttuvat suureen tilaisuuteen. Kun ihminen tekee yrityksen itseuhrautumisessa, niin silloin ego herää ja vuodattaa vastauksena loistavan antaumuksen virran, mikä tekee kykeneväksi vielä pysyvämpään uhrautumiseen jossain toisessa elämässä. Tarvitaan rohkeaa yritystä. Se herättää egossa vakaan rohkeusvirtauksen, ja niin ihminen, joka kadottaa elämänsä, löytää sen, kuten Kristus sanoi kauan sitten. Se, joka on kadottanut elämänsä tällä tavoin, on taatusti hankkinut itselleen täydemmän elämän seuraavassa inkarnaatiossa, mikä tulee ilman muuta olemaan suuremman persoonallisuuden elämä. Ego tulee kykenemään kohdistamaan alas enemmän voimaansa ja ohjaamaan paremmin persoonallisuutta.

Toinen tapa, jossa tulee mahdolliseksi ”taistelun tiimellyksessä ja kuumeessa kulkea hänen ohitse”, on, kun ihmiset omistautuvat hyvälle töille ja antavat persoonallisuuden päästä pinnalle itsessään. Niin ei tulisi koskaan tapahtua okkultismia opiskeleville, mutta sitä tapahtuu. Teosofisessa Seurassa on paljon hyvää työtä tehtävänä. Niiden, jotka sitä tekevät, tulisi olla täysin persoonallisten tunteiden yläpuolelle työn suhteen, mutta usein he eivät ole. Ihminen tuntee usein, että tämä osa työstä on minun, ja siksi sen on tultava etusijalle muuhun työ-

hön nähden. Ei niin, että tekisin sitä omaksi tyydytyksekseni enkä siksi haluaisi nähdä kenenkään toisen tekevän sitä. Haluan tehdä sen, koska olen varma, etteivät toiset osaa tehdä sitä yhtä hyvin.” Tuollainen asenne on persoonallista suurentelua. Kun on yhteys sellaiseen työhön kuin meidän, se kehittää persoonallisuutta, tekee hänet innokkaammaksi, ja sen pitäisi kirkastaa hänen älyään. Kun sillä on tämä stimuloiva vaikutus, on tosiasia, että se pyrkii korostamaan persoonallisuutta, mutta se ei ole mikään tekosyy sallia se tehdä niin hölmösti.

Sama tapahtuu muissa organisaatioissa. Nuoruudessani minulla oli pappina paljon tekemistä kaikenlaisen työn kanssa kirkossa mukaan lukien kuoripoikien harjoittaminen. Tähän työhön keskittyvät työskentelevät kaikki suoranaisesti Jumalan kirkon hyväksi ja oletettavasti ovat omistautuneet jollekin korkeammalle kuin keskivertoihminen kirkon ulkopuolella. Ja kuitenkin ei ole muuta ihmisten yhteisöä, jossa on niin paljon kinnastelua kuin kirkon työntekijöiden ja kuoripoikien kesken. Jokainen, joka on heitä harjoittanut, tunnistaa tämän tosiasian. Se on surullista, mutta totta, eikä sen pitäisi olla niin. Kuitenkin sitä tapahtuu juuri siksi, koska he ovat työskentelemässä jonkin sellaisen yhteydessä, joka on hiukan tavanomaisen tason yläpuolella, ja se saa elämän heissä heräämään enemmän kuin on tavallista.

Oppilaan on pidettävä huolta, että hänen persoonallisuutensa ei pääse kohoamaan näissä hyvissä töissä, koska jos se tekee niin, hän kadottaa näköyhteyden korkeampaan oppaaseen. Ego voi taistella hänessä ja tehdä työtä hänen kauttaan vain, kun hän on omistautunut työlle eikä henkilökohtaiselle osuudelle siitä. Hän voi unohtaa korkeamman itsen persoonallisuuden esiin syöksähdyksessä eikä hän silloin ole siinä kunnossa ottamaan vastaan egon apua ja kuuntelemaan sen vihjauksia. Siten hän voi joksikin ajaksi sulkea itsensä erilleen egosta ja menet-

tää siltä saadun avun edun. Ellei kyseessä ole kehittynyt ego, niin korkeamman itsen epämääräisyys estää oppilasta osoittamaan tiettyä työalaa, mutta kun paremmin määrittelevä persoonallisuus on löytänyt sen, ego voi vuodattautua siihen ja tekeekin sen. Se tekee ihmisestä kykenevän tekemään työtä paljon paremmin ja mieli avoimempana kuin mihin persoonallisuus voisi yltää ilman apua.

Mutta ellet katso häneen, jos menet hänen ohitse, ei sinulla ole mitään turvaa. Aivosi hourivat, sydämesi käy epävarmaksi, ja taistelukentän pölyssä näkösi ja aistisi pettävät, etkä erota ystäviä vihollisista.

Kaikki tässä kuvattu tapahtuu, kun persoonallisuus ei etsi korkeampaa opastusta. Se ei erota ystäviä vihollisista, intohimon pyörre vie sen mukanaan, ja sen vaikutuksenalaisena se uskoo, mitä joku sanoo, joka ei ole lainkaan tosi ystävä. Tämän näkee usein päivittäisessä elämässä. Jos ihminen on kiihtynyt, suuttunut tai kateellinen, hän kuuntelee naurettavia juoruja niitä, jotka kutsuvat itseään hänen ystävikseen, mutta eivät todellisuudessa ole lainkaan ystäviä.

Juorukello ja ilkeilijä ei ole kenenkään ystävä. Hän on niiden pahin vihollinen, joille puhuu. On surullista sen kannalta, joka on yhteydessä tämänkaltaiseen henkilöön ja uskoo, mitä hän sanoo. Heti, kun kuulemme jonkun alkavan puhua arvostelvasti jostain muusta, on parasta poistua hänen lähettyviltään niin pian kuin mahdollista, koska voimme olla varmoja, että emme saa tietää mitään hyvää, ja että sama henkilö, joka puhuu vääriä asioita jostain toisesta, puhuu samalla tavalla meistä seuraavalle, jonka sattuu tapaamaan. Siksi on parempi, ettei ole

mitään tekemistä tällaisten juoruilevien ihmisten kanssa, eikä anna heidän sanomisiensa vaikuttaa pienimmässäkään määrin. Usein se, joka kuulee, mitä he sanovat, vastaa, että en usko tuota, enkä kiinnitä siihen mitään huomiota. Mutta silloin se on jo vaikuttanut häneen jonkin verran. Hän on sallinut sen koskettaa mieltään uudestaan ja on miettinyt, onko puheissa perää sen sijaan, että pitäisi asiaa vastenmielisenä, mikä on ainoa järkevä asenne.

Kun tuntee jonkun hyvin, pitäisi olla valmis tottelemaan omaa tietoaan hänestä, eikä antaa niiden sanomisten horjuttaa, jotka eivät ehkä tunne henkilöä yhtä hyvin. Meitä on moneksi, mutta laveasti ottaen ei voi mennä harhaan, jos pitää oman tietonsa siitä, mitä joku on, ajattelee ja tekee, kunnes näkee omin silmin, että henkilö on jotenkin muuttunut. Eikä silloinkaan pidä uskoa yksittäiseen tapaukseen. Täytyy odottaa ja katsoa, koska usein pieni huonovointisuus tai unettomuus muuttaa ihmistä, ja hän sanoo ja tekee asioita, joita ei toisenlaisissa olosuhteissa sanoisi tai tekisi. Ei siis saa tuomita ystävää hätäisesti yhden sanan tai teon perusteella, vaan odottaa ja katsoa, miten asiat todella ovat hänen suhteensa. Ei ole reilua katsoa hänen muuttuneen vain siksi, että joku sanoo niin. Kun meillä on ystävä, seisomme hänen rinnallaan ja odotamme, kunnes hän itse sanoo tai tekee jotain, mikä tukee ajatusta siitä, mitä hänen oletetaan ajattelevan, tekevän tai sanovan. Älä hyväksy todisteita muilta ihmisiltä, jotka voivat puhua huolimattomuudesta aiheutuneesta erehdyksestä tai koska eivät pidä toisesta.

Kuten ihminen, joka sallii tulla vedetyksi mukaan tällä tavoin, ei opi erottamaan ystäviään vihollisistaan eikä ymmärtämään lainkaan tosiasioita, niin aivan sama tapahtuu ihmiselle, joka antaa persoonallisuutensa hallita itseään. Jos häneen iskee mustasukkaisuus, hän sokeutuu täysin. Silloin hänellä ei ole normaaleista aisteistaan mitään hyötyä. Hän ei kuuntele niitä

lainkaan, vaan tekee päätöksensä kaikista asioista etukäteen. On aivan turha yrittää kääntää hänen päätään. Se on kummallista, ja on surullista nähdä, kuinka valmiita ihmiset ovat uskomaan pahaa toisista. Pahat puheet voidaan kiistää ja osoittaa, ettei niille ole perustetta, mutta epäily jää.

Kaiken tämän ei pitäisi olla näin, mutta se johtuu osaksi tietyn osamme liiallisesta kehittymisestä evoluutiossa, jossa ihmiskunta on tällä haavaa mukana. Alempi mieli oppii erottelemalla, panemalla merkille eroavaisuudet tämän ja tuon asian välillä. Siksi se aina huomaa kaikki erilaisuudet ensiksi. Siksi kun ihminen joutuu yhteyteen henkilön kanssa, jota ei tunne tai minkä tahansa hänelle tuntemattoman kanssa tai kirjan kanssa, jota ei ole nähnyt aiemmin, yleinen suuntaus on tarttua ensin asioihin, joista ei pidä niistä, joihin on tottunut, jotka eroavat ja sitten kasvattaa niitä suhteettomasti. Syy tähän on, että olemme kehittäneet tätä erottelukykyä hiukan liikaa tai pikemminkin emme ole kehittäneet vielä riittävästi vastapainona buddhi-kykä. On oikein hyvä, että on erottelukykyä. Se on välttämättömyys, mutta meillä pitäisi olla myös synteesihenkeä, joka näkee sekä samankaltaisuudet että eroavaisuudet. Tässä kappaleessa annettu opetus käy ilmi hyvin empaattisesti myös *Bhagavad Gitasta*:

Aistikohteista nauttiva ihminen kehittää kiintymyksen niihin. Kiintymyksestä syntyy halu, halusta suuttumus, suuttumuksesta edetään harhaluuloon. Harhaluulo sekoittaa muistin, josta seuraa buddhin tuhoutuminen ja kadotus.

Tiedän, että on vaikea käsittää, miten monadi voi olla jumallallinen ja kuitenkin samaan aikaan kehittymätön, kuinka se voi

olla erilainen inkarnaation päätteeksi yksilössä kuin mitä se oli alussa. Otetaan vertaus, joskin epätäydellinen. Ihmisruumis koostuu miljoonista ja taas miljoonista soluista. Ne ovat ihmis-soluja, koska ne ovat osa ihmistä, ja kuitenkin jos evoluutiota on olemassa, niin solun sielusta voi eräänä päivänä tulla ihmis-sielu, eikä kukaan varmastikaan sano, ettei mitään evoluutiota ole tapahtunutkaan, koska solu on ollut ihmis-solu alusta alkaen. Vertaus viittaa siihen, miten monadi on osa Logosta ja kuitenkin kehittymätön. Tiedän, ettei ole turvallista verrata alemmaa korkeampaan tällä tavoin ja sitten viedä se koskemaan jokaista yksityiskohtaa, koska yleensä asia ei ole niin. On olemassa suuri okkulttinen sanonta ”niin alhaalla kuin ylhäällä”, mutta sen kääntäminen muotoon ”niin ylhäällä kuin alhaalla” on totta vain tiukin rajoituksin. Luulen, että voimme turvallisesti jär-keillä *alaspäin* kuten hindut, että mitä heille on kerrottu olevan ylhäällä, täytyy siksi löytyä jostain alhaalta yleisesti ottaen. Mutta ei ole aivan turvallista kääntää prosessia toisinpäin, kos-ka korkeampien tasojen järjestelyt ovat mitä ilmeisimmin suu-remmat ja laajemmat, vaikkemme tiedä, miten. Voimme usein johtaa itseämme harhaan, jos sanomme, että koska jokin tietty asia tapahtuu täällä alhaalla, sen täytyy tapahtua myös ylhäällä. Jotain, mikä on saman lain ilmausta, täytyy tapahtua ylhäällä, mutta muodossa, jota emme tunnista.

Vertausta soluihin ruumiissa ei ole turvallista seurata pitkäl-le, mutta siinä on tiettyjä kohtia, jotka johtavat opiskelemaam-me ja antavat ymmärtää, että jotain tämänkaltaista tapahtuu. Tiedämme, että kun ihminen yksilöityy, niin alemmille luoma-kunnille sielun antavasta elämästä tulee vuorostaan vain käyt-töväline vielä korkeammalle elämälle. Syyruumis, jota käy-tämme nyt, oli kerran sen eläimen sielu, josta yksilöidyimme. Siitä, mikä on jossain vaiheessa sielun antavaa elämää, voi myöhemmin tulla käyttöväline. Näin esitettynä tämä totuus

vaatii joitakin varauksia, koska vaikka se, mikä on ihmisessä syyruumis, oli pelkkää sielua eläimen ja kasvin kannalta nähtynä, niin se on kuitenkin tietyn tason ainetta. On oltava olemassa yläpuolista elämää, joka näkymättömästi antaa tälle aineelle sielun ja elävöittää sitä. Meidän täytyy aina muistaa, että emme koskaan todella näe energiaa, henkeä, vaan vain sen ilmennyksen aineen muodossa. Otetaan tämä fyysinen ruumis esimerkiksi. Mikä antaa sille sielun? Se on ihminen astraaliruumiissaan. Emme näe tuota astraaliruumista, joten tässä vaiheessa se on meille sielu. Jos astraalinäkö on kehittynyt, niin huomaamme, että sitä vuorostaan energisoi jokin korkeampi. Se osoittautuu mentaaliruumiiksi, jota vuorostaan energisoi ego. Näin tämä jatkuu ylös asti. Se, mikä meistä näyttää sielun antavalta eläimältä, ei koskaan ole todellinen henki, vaan jokin sen ilmenys. Kun pääsemme korkeimmalle, johon voimme päästä, koiolonin kupliin todellisessa avaruuden eetterissä, niin nykyinen näkökykymme näyttää tyhjää. Se ei tietenkään ole niin, koska siinä on jotain, jolla on voimaa pitää eetterin uskomaton voima poissa. Siksi tässä näennäisen tyhjässä tilassa on varmasti jotain. Nykyisellään emme voi nähdä sitä, mutta ehkä myöhempi kehitys tekee sen meille mahdolliseksi. Se, mitä silloin näemme, ei ole sielun antava henki, vaan jotain korkeammanmuotoista ainetta, jonka kautta sielun antava henki voi ilmentyä. Korkeampaa voimaa ei koskaan nähdä.

3. Ota häneltä taisteluohteet, ja tottele niitä.

Tottele häntä, ei niin kuin hän olisi päällikkö, vaan niin kuin hän olisi sinä itse ja hänen puhutut sanansa olisivat sinun salaisten toiveittesi ilmaisu, sillä hän on sinä itse, mutta äärettömän paljon viisaampi ja voimakkaampi kuin sinä.

Meidän on opittava, että aina, kun on olemassa konflikti korkeamman ja alemman välillä, me olemme tuo korkeampi. Alkuun emme tunne, että se olisimme me itse. Kun uskomme siihen opetuksen perusteella, meidän on toimittava ikään kuin tuntisimme sen olevan niin, ja hyvin nopeasti huomaamme, että se on totta. Meillä on se vaara, että saatamme samaistua alempaan ja hylätä korkeamman.

LUKU 3

SÄÄNNÖT 5-8

CWL Säännöt 5, 6, 7 ja 8 ryhmittyvät jälleen meille tutulla tavalla. Jaamme säännön 8, joka koostuu tsohanin kommentista, kolmeen osaan lyhyempien sääntöjen perusteella, ja käsittelemme niitä samoin kuin edellisessä luvussa. Meillä on siten:

5. Kuuntele elämän laulua.

Elämä itse puhuu. Se ei koskaan ole vaiti. Eikä sen ääni ole itkua, niin kuin te kuurot ehkä luulette, se on laulua. Opi siitä, että olet sopusoinnun osa. Opi siitä tottelemaan sopusoinnun lakeja.

Aforismiin 5 on myös pitkä huomautus Mestari Hilarionilta. Se alkaa:

Etsi ja kuuntele sitä ensin omassa sydämessäsi. Ensin ehkä sanot: ”Se ei ole siellä. Kun etsin, löydän vain soraääniä.” Etsi syvemmältä. Ellet vielääkään löydä, niin viivy ja etsi vielä syvemmältä. On olemassa luonnollinen sävel, hämärä lähde, jokaisessa ihmissydämessä. Se ehkä on peittyneenä, kadoksissa, hiljennettynä – mutta siellä se silti on. Luontosi pohjukasta sinä löydät uskon, toivon ja rakkauden.

Tässä tarkoitetaan, että kaiken elämän alla on suuri voima, joka liikuttaa kaikkea esiintyen enemmän tai vähemmän kunkin elämän kehitystilanteen mukaisesti. Kristinuskossa meitä on opetettu kutsumaan sitä Jumalan tahdoksi tai Jumalan rakkaudeksi, mutta ihmiset käyttävät usein tällaisia uskonnollisia

termejä epämääräisesti niin, että ne kadottavat paljon realiteeteistaan ja voimastaan. Yleisessä uskonnossa on useita tällaisia ilmauksia, joilla on tiettyä historiallista tai perinteistä merkitystä, mutta todellisuudessa ne eivät merkitse paljoa ihmisille, jotka niitä käyttävät. Ihmiset puhuvat esimerkiksi Jumalan armosta, mutta luulen, että heillä ei useinkaan ole ajatusta siitä, mitä se todella merkitsee. Ja kun kirkossa luetaan litaniaa, niin ihmiset vastaavat: “Säästä meidät, Jumala hyvyydessäsi.” Se on hämmästyttävä ja täysin epälooginen ja mahdoton lause, mutta kukaan ei koskaan tunnu ajattelevan sitä. He pyytävät Jumalaa säästämään heidät ja kutsuvat häntä samalla hyväksi täysin ristiin. Hyvää Jumalaa ei tarvitse koskaan pyytää säästämään ketään. Se on pahempaa jumalanpilkkua kuin hänen nimensä käyttäminen kirosanana kuten ihmiset tekevät kadulla, vaikka sekin on jo tarpeeksi paha. He katsovat Jumalalla olevan inhimillisiä intohimoja ja pahantahtoisuutta ja pyytävät siten Jumalaa olemaan harjoittamatta pahantahtoisuuttaan heihin.

Samalla tavalla ihmiset puhuvat Jumalan armosta. Siihen sisältyy paljolti sama idea, että Jumala voisi tehdä jotain aika karmalaa sinulle, mutta sen sijaan hän valitsee armonosoittamisen. Kaikissa näissä näkyy suoranainen väärinymmärrys siitä, mitä sana Jumala tarkoittaa. Se on hienoin ja suurenmoisin sana, jota on olemassa. Se tarkoittaa hyvä, eikä sen, joka on hyvä, tarvitse alentua osoittamaan armoa jossain tietyssä tapauksessa, sillä hän on aina niin täynnä rakkautta, että ajatus jostain muusta ei tule kysymykseenkään. Jumala osoittaa varmasti armoaan kaikille huolimatta siitä, mitä he tekevät. En tiedä, miltä ihmiset ajattelevat rakastavasta isästä tuntuvan, jos hän näkisi lastensa ryömivän jaloissaan armoa anellen.

Meidän on kamppailtava tätä vaikeutta vastaan, kun yritämme teosofiassa puhua näistä korkeammista voimista. Ne meistä, jotka ovat löytäneet tiensä teosofiaan erilaisten kirkkojen

kautta, ovat valitettavasti tottuneet puhumaan näistä asioista vapaasti, mutta ajatellen niiden olevan epämääräisiä ja vailla tiettyä merkitystä. Ihmiset käyvät kirkossa ja pyytävät ehkä jumalallista siunausta yleisajatuksena, että Jumala pitää huolta heistä tai jotain sen kaltaista. Pelkään pahoin, että se on hyvin epätieteellinen käsitys. Mitä tulisi ymmärtää, on, että jumalanpalvelus on väline, joka on tarkoitettu välittämään täysin määritettyä voimaa. Tämä Jumalan siunaus on ehdottomasti yhtä selkeästi määritetty voima kuin sähkö, yhtä todellinen kuin höyryvoima, joka liikuttaa junia. Se virtaa sille osoitetuissa kanavissa papin tai piispan kautta. Kun hän ojentaa kätensä, tietty voima virtaa niistä ihmisten ylle. Koko kirkossa virtaava voima säteilee, ja sen vastaanottavat ne, jotka ovat valmistautuneet vastaanottamaan sitä. On totta, että jotkut vain istuvat eivätkä tunne mitään vaikutusta, mutta se johtuu siitä, että he eivät ole etukäteen mitenkään valmistautuneet.

Niinpä kun ihmiset puhuvat Jumalan rakkaudesta ja armosta, he ajattelevat tavallisesti epämääräisesti asioista, jotka ovat todellisuudessa hyvin määrättyjä. Meidän on joskus vaikea irrottautua löyhästä ajattelusta. Eivät vain kirjoista tulleet kärsi siitä, vaan muutkin ovat kadottaneet jotain. He, jotka ovat tulleet tämän linja kautta, ovat saaneet tiettyjä asenteita ja ymmärryskykyjä, joihin ne, jotka ovat olleet vapaa-ajattelihoita, eivät pääse niin helposti käsiksi. Puhdasoppinen harjaantuminen kirkossa on kokonaisuutena hyvää harjoitusta lukuun ottamatta kiihkoilua ja ahdasmielisyyttä ja sitä Jumala-käsitystä, jota se niin usein tarjoaa ihmisilleen. Muu kuten ajatus Jumalan palvelemisesta ylistyksellä ja kiitoksella, kokoontuminen yhteen häntä palvomaan ja kaiken käytettävissä olevan kauneuden käyttämistä tässä palvonnassa ovat hienoja ja kauniita asioita. Minun mielestäni niiden on mahdollista olla olemassa rinnakkain kaikkein laajimman ja liberaalimman opin kanssa. Ne ei-

vät valitettavasti ole nyt eläneet rinnakkain moniin satoihin vuosiin lukuun ottamatta hyvin harvoja ihmisiä siellä täällä. Olen pitkään uskonut, että ennemmin tai myöhemmin pulpahtaa esiin kirkko, joka yhdistää nämä asiat, ja nythän meillä on vapaakatolinen kirkko. Niillä, jotka rakastavat vanhaa kirkkoa ja sen menetelmiä, rituaaleja ja musiikkia ja kaikkea pyhyiden kauneutta ja lempeyttä, on nyt se, ja kuitenkin samaan aikaan meillä on oppi, joka on tarkoituspärliltään ja päämääriltään teosofiaa.

Kun käytämme teosofiassa termejä, jotka vastaavat yleisesti epämääräisesti käytettyjä, niin meidän pitää ymmärtää, että ne eivät ole mitenkään sumuisia tai epämääräisiä missään mielessä. Jos puhun Mestarin siunauksen antamisesta jollekin, tarkoitan tiettyä henkisen vaikutuksen vuodatusta. Se käyttää useimmissa tapauksissa käyttövälineenään fyysistä tasoa korkeamman tason ainetta, mutta ainetta joka tapauksessa, jonka välityksellä se vaikuttaa syy-, mentaali- tai astraaliruumiin aineeseen. Karkotetaan siis mielestämme viimeinenkin ajatuksenmurunen siitä, että tässä olisi kyse jostain epämääräisestä hyvästä vaikutuksesta, joka ei tarkoita juuri mitään.

Tällä suurella voimalla, joka liikuttaa kaikkea, on myös toinen puoli, joka on uhrauksenlaki. Uhraus on suuri sana, jota ihmiset käyttävät yleensä väärin. He puhuvat uhrauksesta, kun he luopuvat jostain, ja sen tekeminen saa heidän sydämensä vuotamaan verta. Jos ihmiset haluavat tietää, mitä uhraus todella tarkoittaa uskonnossa, heidän on pyyhittävä tämä ajatus mielestään. Heidän on omaksuttavat aivan uusi tulkinta sanalle, jonka he ovat tunteneet koko ikänsä. Joskus he ajattelevat, että heillä on todellinen uusi tulkinta, ja että he ovat panneet syrjään vanhan, vaikka vanhan ajatuksen varjo on siellä vielä ja nousee esiin ja hämärtää mielen heidän tiedostamattaan. Se häipyä kokonaan pois vasta vähitellen.

Sana "uhraus" on latinaksi *sacrificio* - "minä teen pyhäksi". Uhrata jotain on tarjota sitä Jumalalle tehden siitä näin pyhää. Ajatus, että kun uhraat jotain hänelle, otat jotain pois itseltäsi, on mukaan otettu toissijainen ajatus. Jos haluaa tehdä itsestään täydellisen uhrin Jumalalla, kuten se niin usein ilmaistaan pyhissä kirjoituksissa, niin siinä ei saa olla mitään ajatusta mistään luopumisesta. Totuus, joskin paradoksilta kuulostava on, että niin kauan kun tunnet asian olevan uhri, niin se ei todellisesti ole, sitä ei ole tehty pyhäksi lainkaan. Annat, mutta nuristen. Kun tunnet, ette voi tehdä muuta kuin vuodattaa itsesi jumalan tai Kristuksen jalkojen juureen täydellisessä omistautumisessa, kun sinulla ei ole lainkaan ajatusta mistään luopumisesta, koska et oikeasti voisi tehdä muutoin kuin mitä tunnet, kun se, mikä on sisälläsi saa sinut tuntemaan, että koko maailmassa ei ole mitään muuta, mitä voisit tehdä kuin antautua hänelle, niin ehkä silloin teet täydellisen uhrauksen. Vasta, kun olemme kerta kaikkiaan unohtaneet ideat, jotka tavallisesti liitetään tähän sanaa, voimme tehdä todellisen uhrauksen. Se on hieno sana, mutta se ei tarkoita luopumista, vaan pyhäksi tekemistä.

Logos itse tekee suurimman uhrauksen, sillä se vuodattautuu alas aineeseen. Se rajoittaa voimaansa ja riisuu yltään kunnian, totisesti: "Meidän ihmisten ja meidän pelastuksemme vuoksi hän astui alas taivaasta." Nuo ovat kauniita sanoja, mutta merkitys, joka niihin liitetään nykypäivinä, on usein kaukana todellisesta ajatuksesta. Oikein ymmärrettynä nämä ajatukset nähdään kauniina ja kunniakkaina, jotka kehottavat tottelemaan ja ihailemaan, mutta meidän on ymmärrettävä ne ensin. Kristus siis tekee kaikista suurimman uhrauksen, ja kun omistaudumme hänen palvelukseensa, otamme osaa tähän uhraukseen, ja tulemme yhdeksi sen kanssa. Jos on nähnyt sen takana olevan todellisuuden, ei voi tehdä muuta. Mutta silloin maailma ei

enää ajattelisi sitä uhrauksena, koska se tuntuu vain noudattavan omaa tahtoaan. Silloin ihminen jatkaa evoluutiovoiman kanssa työskentelyä, mutta hän on unohtanut, mitä antoi. Ei ole enää kysymys luopumisesta, vaan oman itsensä todellisen löytämisen saavuttamisesta, ja sen tietämisestä, mitä varten on täällä. Tällainen on ajatus Logoksesta, ja meidän täytyy olla sen kaltainen, jos todella uhraudumme.

Annie Besant on sanonut, ettei maailmassa ole uskontoa, joka ei olisi täynnä ajatusta uhrautumisesta, osoittaa, että tämän takan on jokin suuri esoteerinen totuus. Uhrauksenlakia ei ole vielä täysin tutkittu, vaikka Mestari on kerran sanonut, että se on yhtä tärkeä kuin jälleensyntymän- ja karmanlaki.

Nähdä asioiden takana oleva todellisuus on elämänlaulun kuuntelemista. Elämänlaulu on voima, joka virtaa kaiken aikaa elämän takana. Kaikissa eri liikkeissä luonnossa on ääntä ja väriä ilmaisunaan ja säestyksenään. On muutakin, josta emme tiedä mitään, mutta äänestä ja väristä meillä on kokemuksia. On mahdollista oppia kuulemaan jotain luonnon harmoniasta ja näkemään jotain sen kauneudesta, loistosta ja järjestyksestä. Tällä tavoin tulee paremmin kuin mitenkään muuten varmistumaan siitä, että kaikki asiat toimivat yhdessä kaikkien parhaaksi, ja että näennäisen epäjärjestyksen takana oleva järjestys on kaikin tavoin ja kaikissa suhteissa suurempi, tärkeämpi ja tehokkaampi. Epäjärjestys ei ole muuta kuin pieni häiriö, pintavaahtoa. Meren syvyys on kaiken alla, ja se tottelee täydellisesti jumallista lakia, vaikka pinnalta tuo laki saattaa tuntua tyhjältä.

Meille on tärkeää yrittää aistia kaiken takana oleva todellisuus, jos vain voimme, tuntea se, mitä ei voi työntää syrjään eikä häiritä millään tavoin. On suuri helpotus, lohdotus ja varmuus, kun voimme päästä kosketukseen tämän kanssa ja tuntea ehdottoman varmasti, että kaikki kulkee vakaasti tietään, ja että

siksi ei ole väliä, mitä tapahtuu pinnalla, koska pahimmillaan-kin se on vain pientä tilapäistä harmia. Olemme kaiken aikaa liikkumassa eteenpäin kohti yhteyttä Yhden kanssa. Olemme koko ajan osa sitä. Olemme kulkemassa kohti sen löytymistä, ja kauttamme Yksi kehittää ilmennystään itsestään.

Maailmojen takana soi aina laulu, harmonian suuri sointu. Antiikinpäivinä puhuttiin sfäärien musiikista. Siinä ideana oli, että aurinko, planeetat ja tähdet tuottavat mahtavaa harmoniaa liikkueensa kiertoradoillaan. Vanhasta testamentista luemme, että ”aamutähdet lauloivat yhdessä, ja kaikki Jumalan pojat huusivat ilosta”. Monet pitävät tätä kauniina ilmauksena, mutta vain runollisena symboliikkana. Yleinen sanonta puhuu asioista, jotka ovat ”liian hyviä ollakseen totta”, mutta kaiken hyvän ja kauniin täytyy olla totta, koska se on hyvää ja kaunista. Jos ajatus on hyvä, sille on oltava perusta. Sitä ei voisi ajatella, ellei korkeammilla tasoilla olisi jotain vastaavaa. Kaikki korkeimmat, jaloimmat ja suurimmat asiat ovat jumalallisia ajatuksia. Meidän ajatuksemme ovat korkeita, puhtaita ja jaloja siinä suhteessa kuin ne kurottavat kohti jumalallista. Kaikessa, kaikissa ja kaiken ytimessä on aina kaunis ja tosi. Voimme yrittää saavuttaa tätä ajatusta todellisena perusfaktana, ei runollisena käsitteenä, jolla leikkiä. Tavallisesti kohtaamme ihmisen ajatukset asioista. Asioiden takana olevat realiteetit ovat Jumalan ajatuksia niistä. Kun Jumala on suurempi kuin ihminen, niin Jumalan ajatukset ovat korkeampia kuin omat ajatuksemme. Korkeampi ei tarkoita tiukempaa tai epäkäytännöllisempää tai kauempaa tavallisesta elämästä, vaan suurempaa, kauniimpaa, loistokkaampaa.

Kuuntelemme elämänlaulua aina, kun yritämme löytää kaikesta sitä, mikä on parasta ja kauneinta. Kaikkien okkultismia opiskelevien täytyy olla välttämättä optimisteja, koska he tietävät, että tosiasiat oikeuttavat kaikkein optimistisempaan näke-

mykseen, jonka voimme omaksua. Kaiken takana oleva totuus on aina suuri. Ymmärrämme sen väärin emmekä aina ymmärrä kaikkea. Se ei ole totuuden vika, vaan meidän ymmärryksemme puutteen. Voimme kuunnella monin pienin tavoin päivittäisessä elämässä tätä elämänlaulua. Kun kerran olemme sen kuulleet, emme kadota säveltä enää koskaan. Sen voi kuulla kaikilla eri tasoilla. Jollemme voi kuulla koko laulua yhdellä tasolla, voimme silti kuulla pienen osan, yhden nuotin. Kun pääsemme tasolta toiselle, löydämme aina lisää sen kauneutta ja loistoa. Mitä enemmän sitä kuulee, sitä täydellisemmäksi tulee harmonia. Jos soittaa kaikki oktaavin nuotit yhdellä kertaa, ei synny harmoniaa, vaan epäsointu. Mutta korkeammilla tasoilla vallitsee jokin, jonka voin selittää vain olevan paradoksi: mitä enemmän säveliä pystyy soittamaan, sitä täydellisempi on harmonia, koska kaikki sopivat yhteen toistensa kanssa tavalla, jota on mahdoton ajatella täällä alhaalle. Jos melodia soi yhdessä sävellajissa ja osa siitä toisessa, niin vaikutus on epäsointuinen. Jos voisimme kuvitella projisoivamme avaruuteen jotain, jossa jokainen osa tuottaisi itsestään täydellistä harmoniaa, jossa sitten toiseen suuntaan yhdistelmän, jossa nämä osat sekoituvat toisiinsa, jossa jokainen näistä harmonioista olisi yksi nuotti, niin tämä voisi antaa idean siitä, mitä tarkoitan. Sitä on mahdotonta pukea sanoiksi. Mutta tuloksena on, että avaruuteen voi projisoida useita sävellajeja, jotka olisivat epäsoinnussa täällä, että korkeammassa maailmoissa ne muodostavat täydellisen harmonian.

Nykyaikaisesta musiikista paljon on vähemmän melodista kuin vanhemmassa musiikissa. Moderni musiikki sukeltaa villeihin epäsointuihin ja pyrkii näin tuottamaan jotenkin hienompaa harmoniaa. Se ei onnistu siinä. Mutta uskon, että ihmiset, jotka tekevät työtä sen kimpussa, saavat välähdyksiä siitä, mistä olen puhunut ja yrittävät ilmaista sitä. He etsivät menetel-

mää, jolla epäsoinnut tuottavat harmoniaa. Luulen, ettei se ole mahdollista fyysisellä tasolla, mutta tunnustan, etten pidä näistä viimeisimmistä ilmennyksistä, ja olen siksi vielä kaukana niiden ymmärtämisestä. Ne, jotka säveltävät tätä kummallista musiikkia, tähtäävät todennäköisesti joihinkin niiden astraaliisiin ja mentaalisiin vastapareihin, jotka eivät olisi epäsointuja vaan harmoniaa. Mutta tällä tasolla tuloksena on jotain epäharmonista. Oletan, että ne, jotka ovat oppineet arvostamaan modernia musiikkia, tuottavat tällaisen vaikutuksen niistä omissa ruumiissaan, ja siksi he pitävät tästä oudosta ja epäharmonisesta soinnista.

Monet oudot modernin taiteen ilmennykset paitsi musiikissa niin myös maalaustaiteessa kamppailevat ilmiselvästi kohti tulevaisuutta ja tuottavat vaikutuksia, jotka ovat sen tuolla puolen, mitä voi nähdä ja kuulla. Se, mitä voimme nähdä ja kuulla, on useissa tapauksissa kaikkea muuta kuin kaunista, mutta voimme hyvin kuvitella, että ne tähtäävät johonkin, mikä on paljon kauniimpaa kuin saavutettu tulos. Toivoisi, että tulos olisi suhteellisen harmoninen kaikilla tasoilla niin, että jopa täällä alhaalla asia itse näyttäytyisi kauniina niille, jotka eivät ymmärrä korkeampaa puolta!

Olen kuullut monen sanovan, että yksi musiikkikappale kuulostaa heistä paljolti samanlaiselta kuin toinen. Meitä on paljon, jotka saavat jonkinlaista epämääräistä nautintoa musiikista, mutta eivät mitenkään ymmärrä sitä. On toisia, joille musiikki ei ole vain korvalle miellyttävää, vaan joille se on yhtä määrättyä kuin puhe, jota kuuntelee luennolla, joille siinä välittyy selkeä muoto, jonka he voivat nähdä ja jota arvostaa. Olen kuullut suurten muusikkojen puhuvan keskenään ja ymmärtänyt siitä, että ajatusmuoto, jonka mukaan säveltäjä kirjoittaa musiikkikappaleen, voi aivan selkeästi tulla välitetyksi toisenlaisessa muodossa. Jouduin vastatusten tällaisen tapauksen kanssa Ita-

liassa joitakin vuosia sitten. Eräs säveltäjä sävelsi musiikkikapaleen, jonka oli tarkoitus edustaa puutarhassa olevaa suihkulähdettä, jossa oli kolme päällekkäin olevaa allasta. Hänellä oli säveltäessään mielessään tämä ajatusmuoto. Tiedän, että sama ajatusmuoto välittyi toiselle muusikolle, joka ei ollut koskaan nähnyt tuota suihkulähdettä tai puutarhaa ja jolla ei ollut mitään käsitystä siitä, mitä musiikin oli tarkoitus kuvata. Kun hän soitti kappaleen, se kutsui hänessä esiin tarkan kuvan niin, että hän tiesi, mitkä osat viittasivat suihkulähteen eri altaisiin ja mitkä kuvasivat puutarhaa. Saatoin nähdä jotain vastaavuutta, mutta se ei herättänyt minussa mitään kuvaa ennen kuin kuulin, mitä sillä oli tarkoitettu. Se on korkeampaa musiikillista kehitystä. Kun olemme sillä tasolla, jossa voimme aistia tämänkaltaisia merkityksiä musiikissa, se välittää meille enemmän kuin nykyisellään useimmille meistä. Sama pätee kuvaan. Mitä se tarkalleen välittää yhdelle, eroaa siitä, mitä se välittää toiselle. Jotkut ovat kuin mies eräässä Wordsworthin runossa:

Kevätesikko joen penkalla. Keltainen se oli hänelle, eikä mitään muuta.

Mutta runoilijalle kevätesikko viittasi kokonaiseen joukkoon kauniita ideoita. Kun tämä kyky on selkeästi vakiintunut, päädymme tilaan, jossa ajatellaan symbolisesti. Ego tekee tämän syyruumiissaan; se ajattelee symbolein, ei konkreettisin asioin. Se on selvästi yksi psyykkisen kehittymisen tie, joskin hyvin erilainen tavanomaisesta kehittymisenmuodosta.

Monet uudemmissa taidemuodoista kuten futuristiset ja kubistiset maalaukset, ovat siirtymävaiheessa. Työ on puoliksi tehty. Tällaiset asiat eivät ole mitään, mitä taivaasta tai maan

päältä löytyy, mutta saattavat symboloida jotain korkeammilla tasoilla. Sanotaan, että lasten ei tule antaa nähdä puolivalmista työtä. Monet meistä eivät ole muuta kuin lapsia tässä suhteessa, joten emme arvosta työtä puolivalmiina, mutta kun se on valmis, se voi olla suuri menestys. Elämänlaulu ei ole yksi osa, vaan kokonainen orkesteri. Se on suuri määrä erilaisia melodioita soimassa yhdessä. Voi olla, että uuden taiteen airueet ovat tavoittelemassa toisenlaista ilmennystä, jota emme vielä näe.

Taiteessa, musiikissa, uskonnossa, sosiaaliuudistuksissa ja politiikassa tapahtuu suuria muutoksia, kun Maailmanopettaja saapuu. Ajattelemmekin tavallisesti hänen johtavan meitä vain uskonnossa. En tiedä, miksi meidän pitäisi rajoittaa ajatuksiamme vain siihen, koska on varmasti paljon ihmisevoluutiota varsinaisen uskonnollisen opetuksen ulkopuolella. En tarkoita, etteikö uskonnollisen opetuksen tulisi kattaa koko elämämme. Sen pitäisi, luulen, mutta varsinaisen uskonto voi ilmentyä monilla eri tavoilla. Siksi voi olla, että opettaja tulee näyttämään meille, miten nämä asiat tulisi hoitaa, että hän ei inspiroi vain pappia, vaan myös runoilijaa, taiteilijaa, kuvanveistäjää, muusikkoa ja tiedemiestä. Kun saamme modernimman, paremmin ihmiskunnan saavuttaman evoluutiovaiheen kanssa sopusoinnussa olevan esityksen uskonnosta, voi hyvin olla, että tällainen uusi toteutus antaa meille ihmeellisen tämänsuuntaisen impulssin. Maailmanopettajan sanoma tuo meidät kaikkiin tavoin lähemmäksi elämänlaulun ymmärtämistä. Se tulee näyttämään meille lisää kaiken takana olevaa kunniaa, kauneutta, harmoniaa ja järjestystä.

On tärkeää oivaltaa järjestys. Käymme parhaillaan läpi demokraattista vaihetta asioissa, jonka yhteydessä näyttää väistämättömältä, että epäjärjestyksen ilmentymistä on huomattavasti. Jotkut oikein ylistävät epäjärjestystä ja kutsuvat sitä indivi-

dualismiksi. He sanovat, että jokaisen on kuljettava omaa tietään, tapahtuipa muille mitä tahansa.

On tarpeen, että ihmiset oppisivat kykenemään kulkemaan omaa tietään. Sen jälkeen on myös tarpeen, että he oppivat alistamaan tahtonsa jumalalliselle tahdolle. Kun he ovat kehittäneet kyvyn seistä yksin ja kyvyn toimia ja ajatella, heidän täytyy oppia käyttämään niitä vain oikeasuuntaisesti. On oltava tahtoa alistua jumalalliseen tahtoon. Elämä on aika helppoa, kun ihmisellä ei ole tahtoa, koska hän voi vain ajatella ja luottaa ”kaitselmukseen”. Ne, jotka ovat kehittäneet tahtoa, käyttävät sitä joskus jumalallista tahtoa vastaan. Näyttää olevan parempi heidän evoluutionsa kannalta, että he ovat riittävän vahvoja erehtyäksensä, jotta he sitten voisivat tehdä oikein. Ihmiset, joilla ei ole tahtoa tehdä enempää hyvää kuin pahaakaan, eivät ole erityisen hyödyllisiä eivätkä pääse kovin pitkälle.

Jumalallisen tahdon noudattaminen on elämänlaulun kuuntelemista. Mitä enemmän sitä etsimme, sitä enemmän sitä löydämme. Kun saavutamme tason toisensa jälkeen, kuulemme sen upeammin ja täydemmin. Sanotaan, että nytkin voimme muodostaa jonkinlaisen heikon idean siitä, voimme nähdä hämärän heijastuksen kokonaisuuden suurenmoisuudesta, koska elämänlaulu on sisällämme. Jos katsomme riittävän syväälle, löydämme sen. Meillä on jumalallinen henki, jumalallinen henkäys sisällämme. Se on jäänyt kaiken sen alle, jota kutsumme ihmisluonnoksi. Siten melodia ei pääse helposti kaiken läpi – kipinä palaa heikosti. Mutta se on siellä, eikä kipinä ole koskaan erillään kuten ajattelemme. Se on aina osa jumalallisen liekin kokonaisuutta, ja meidän velvollisuutemme on tehdä alemmasta itsestä lamppu, jonka lävitse se voi loistaa. Meidän sisällämme on aina jumalallisen ilmennys, joka ei ole turmeltu eikä millään tavoin himmentynyt yhteydestään aineen kanssa. Jos oivallamme olevamme tällaisia, ei aineella ole enää

mitään valtaa meihin. Mutta tämän onnistuminen merkitsee hyvin korkeaa kehitystä, ehkä jopa enemmän kuin adeptius. On aina olemassa ehdottoman tahraton, himmentymätön ja koske-maton ilmennys. Jos voimme oivaltaa edes vähän ykseydes-tämme sen kanssa, tuntee, että se on ”minä”, kuulemme elä-mänlaulun aina. Vaikka olisimme kuinka alempien maailmoi-den kamppailun ja yhteenottojen keskellä, tuo laulu soi aina si-sällämme. Teemme rauha ja tyytyen työhömmme ulkoisessa maailmassa, koska tiedämme, että sisällämme on ainoa todelli-nen totuus ja kaikki muu on pelkästään tilapäistä ilmennystä. Kosketus omaan tai Mestarin korkeampaan tietoisuuteen on usein tuon melodian kuulemisen alku. Se tuo tunnon sisäisestä elämästä, iloitsemisesta, autuudesta, voitosta, tunteen, että olemme olleet voitokkaita suuressa kamppailussa.

Mestarin huomautus jatkuu:

Joka valitsee pahan, hän ei katso omaan itseensä, vaan sulkee korvansa sydämen säveleltä ja silmänsä sielun valolta. Hän tekee näin sen tähden, että hänestä on helpompaa elää pyyteissään. Mutta kaiken elämän pohjalla juoksee voimakas virta, jota kukaan ei voi estää. Siellä totisesti virtaavat suuret vedet. Löydä ne, niin huomaat, ettei ole yhtäkään, ei luoduis-ta huonointakaan, joka ei olisi osana tuossa virrassa, vaikka hän kuinka sokaisisi itseään tuota totuutta näkemästä ja ra-kentaisi itsestään tyhjän ulkoisen irvikuvan.

Jos ihminen valitsee pahan, syynä on, että hän kieltäytyy katsomasta syvälle sisälleen. Hän tuskin koskaan valitsee pahaa tarkoituksellisesti, mutta kun hän ei koskaan mene riittävänä syvälle itseensä, hän pitää astraaliruumistaan itsenään eläen ha-

luissaan. Hän elää haluissaan seuraten alempaa polkua halujaan tyydyttäen. Koska hän ei kohtaa silmätysten elämän tosiasioita, hän toimii evoluutionvirtaa vastaan. Tavallisesti hän karttaa tosiasioiden kohtaamista vielä kauan sen jälkeen, kun on saavuttanut pisteen, jossa voisi vaihtaa korkeampaan elämään. Hänestä on liian epämukavaa tajuta, että hän on kulkenut liian pitkälle väärää tietä, että hänen on käännättävä ympäri ja kohdattava paljon kovaa työtä, ongelmia ja murhetta, joiden syynä on se, että hän on panostanut väärään suuntaan. Ei tunnu kovin vakaalta, että niin monet ovat tässä tilassa, mutta jos ihminen, jolla on tällaisia piirteitä, saavuttaa aseman, jossa hänellä on valta tehdä paljon hyvää tai paljon pahaa, niin okkulttisen edistyksen kannalta hän on hyvin suurella vaarassa. Kun lukee tällaisesta, niin ajattelee tavallisesti jotakuta, joka on ryhtynyt harrastamaan mustaa magiaa suurella mittakaavassa, mutta asia on totta myös pienemmissä asioissa. Ihminen, joka ei halua kohdata tosiasioita, eksyy helposti helpommalle, mutta vaarallisemmalle polulle. Hän tekee, mikä on helppoa sen sijaan, mikä on oikein. Meidän on katsottava itseämme suoraan sellaisina kuin olemme. Ihmisellä, joka ehdoin tahdoin kieltäytyy tekemästä tätä, on todennäköisesti syynä pelko, että jos hän katsoo itseään silmiin, hän ei pidä näkemästään. Mutta on mahdollista erehtyä myös päinvastaisella tavalla: langeta tappavan introspektion tilaan, joka on vakava ongelma ja vaikeus, kuten voimme nähdä opiskellessamme kirjaa *Mestarin jalkojen juuressa*. Ihmiset, jotka kiskovat aina itsensä ylös juuriltaan nähdäkseen, kuinka he kasvavat, eivät edisty. Suurin juttu on varmistaa, että suunta on oikea, yrittää tehdä hyvää ja sitten käydä eteenpäin hiljaa ja vakaasti parhaansa tehden. Älkää huolehtiko omasta edistyksestäne. On todellakin tarpeen, että edistymme, mutta parhaiten edistyy, kun ei ajattele sitä, kun on uppoutunut tekemään jotakin hyvää ja hyödyllistä toisille. Eteenpäinmeno, jota olen

onnistunut hankkimaan 45 vuoden aikana, on tullut ehdottomasti ja kokonaan siitä, että olen heittäytynyt mihin tahansa työhön, joka on ollut tehtävä ja jättänyt etenemisen pitämään huolta itsestään.

On totta, että ihminen, joka on sokea sille tosiasialle, että on jumalallinen, rakentaa itselleen kauhistuttavan muodon. Meidän vaikeutenamme hänen kanssaan toimeen tulemisessa on se, että kohtaamme vain tämän kammottavan muodon emmekä sen takana olevaa sielua. Meidän on kuitenkin yritettävä tajuta, että sielu on siellä. Uskon, että olen tullut maininneeksi, että minulla on jonkin verran kokemusta nuoruusvuosiltani maallikkoauttajana kirkossa pahimmissa osissa Lontoota. Tuona aikana tapasin ihmisiä, jotka olivat niin alhaalla ja langenneita kuin maailmasta vain voi löytää. Heillä ei ollut mitään ajatusta hankkia rehellistä tai kunniallista elantoa itselleen. Heidän ainoa ajatuksensa oli varastaa ja tehdä kaikenlaista vilppiä. Mistään muusta he eivät tienneet. Paremmissa oloissa elävillä ei juuri ole käsitystä Lontoon todella köyhien elämästä. Tunsin kerran viisi perhettä, jotka asuivat yhdessä huoneessa, neljä kulmissa ja yksi keskellä. Ne tulivat jotenkuten toimeen kuin possut karsinassa, kunnes keskellä asuva otti alivuokralaisen. Silloin syntyi tappelu. Nuoremmissa maissa ei ole mitään, mikä muistuttaisi Britannian slummeja. Jokaisessa rodussa on enemmän tai vähemmän edistyneitä, mutta me Britanniassa olemme saaneet aikaan ääriolosuhteita, koska emme ole aina olleet kyyjemme ja vastuumme tasolla. Olemme joissakin tapauksissa tappaneet villirotuja, teurastaneet heitä kuin villipetoja, ampu-neet ihmisiä kuin riistaa. Monissa tapauksissa ne, joita olemme kohdelleet näin, ovat inkarnoituneet omaan rotuumme ja joutuneet slummien asukkaiksi. Vaikka heille on annettu tilaisuus kehittyneen rodun ruumiissa, he eivät tavallisesti kykene hyö-

tymään siitä paljoakaan erityisesti, koska ympäristö on niin huono.

Kun ihmiset elävät tällaisissa olosuhteissa, luulen, että emme voi odottaa kovin korkeaa moraalialia tai ihmisyyttä. Näillä kauheissa oloissa elävillä rikoksiin syyllistyneillä ja rikollisuuden vanhemmiltaan perineillä on kuitenkin kipinä jotain parempaa itsessään, pientä ystävällisyyttä, jota he osoittavat sairaalle naapurille, lapselle tai koiralle. Muistan erään miehen, joka oli todella paha, ja luulen, että ainoa näkemäni pilkahdus hyvästä hänessä oli hänen voimakas kiintymyksensä koiraan, jonka kanssa hän olisi jakanut viimeisen leipäpalansakin. Kaikissa noissa ihmisissä on jumalallinen kipinä, ja se tulee esiin, kun vähiten sitä odottaa. Tiedätte, että se on siellä aina, ja se on jotain, mitä työstää. Vaikka ette jossain tapauksessa löytäisi siitä jälkeäkään, niin olkaa varmoja, että se on siellä.

Meidän tulisi aina yrittää muistaa se ylevyys, joka on ihmisen takana, ja että se tulee ilmeiseksi jossain tulevassa elämässä. Samanaikaisesti meidän on kohdattava se tosiasia, että ulkoinen esitys nykyisellään on usein hyvin puutteellinen. Meidän täytyy yrittää auttaa jumalallista kipinää ilmentymään, vaikka kohtaammekin tapauksia, joissa tuskin voimme edes koskettaa sitä. Kaikkien ei ole sallittu löytää tietä. Kohtaamme ihmisiä, joille emme voi tehdä kovin paljoa. Yritämme ja teemme parhaamme, mutta voi olla ihmisen karmaa, että emme kykene häntä auttamaan. Tai voi olla meidän karmaamme, ettemme ole kyllin vahvoja löytämään tapaa jossain tietyssä tapauksessa. Näissä asioissa meidän täytyy aina muistaa terveen järjen tärkeys, eikä meidän tule sallia tulla pyyhkäistyksi toisaalta avuttomuuteen tai epätoivoon tai toisaalta minkäänlaiseen sentimentaalisuuteen, joka tekee meidät sokeiksi ilmeisille faktoille. On usein sanottu, että vain yksi askel erottaa ylevän naurettavasta. Ja joskus jalosta ja kauniista tehdään naurettavaa vie-

mällä sitä liian pitkälle tai jatkamalla sitä liian pitkän aikaa. Sellaisia tilanteita ja mahdollisuuksia on paljon teosofisessa opetuksessa ja työssä.

Jumalallinen elämä on kaikissa, mutta monissa tapauksissa se näyttäytyy huonosti ja hämärästi. Silloin meidän on toimittava asian kanssa sellaisena kuin se on. Fyysisellä tasolla elämäsämme yhteisössä meillä täytyy olla tiettyjä lakeja. Niiden kanssa, jotka rikkovat noita lakeja, joista tulee taparikollisia, täytyy toimia jollain sellaisella tavalla, että siitä on apua sekä heille että yhteisölle. Tiedän joidenkin vievän ideaa jokaisessa asustavasta valosta niin pitkälle, että heidän mielestään rikollisten vapautta ei tulisi rajoittaa. Se tuntuu minusta hölmöltä, koska silloin antaudumme rikollisten käsiin. Silloin monien tuhansien sellaisten ihmisten elämä, järjestys ja edistyminen tulisi mahdottomaksi, joiden tilaisuus edistyä on paljon parempi ja jotka ovat tärkeämpiä maailman edistymiselle kuin rikolliset.

Emme saa tehdä vääryyttä rikollisillemme. Meidän on käsiteltävä heitä tapauskohtaisesti enemmän sairaina kuin pahoina, koska taparikollinen on henkilö, joka on mentaalisesti vajavainen. Joissakin asioissa hän saattaa olla nokkela, mutta vajavainen muilla tavoilla. Hän ei kykene näkemään epäitsekkyuden, ykseyden ja solidaarisuuden välttämättömyydestä, muutoin hän ei olisi taparikollinen. Jotka ovat lukeneet professori Lombrosin teoksia, muistavat, että pitkien koesarjojen jälkeen hän tuli tulokseen, että taparikollisten aivot ovat vajavaiset, että kaikissa tapauksissa heidän aivonsa painavat vähemmän kuin normaali ihmisten, vaikka he voivat nokkelia. Hän sanoi, että jotkut kohdat heidän aivoissaan eivät vielä olleet aktivoituneet.

Tavanomainen ajatus kostamisesta rikollisille on varmasti väärä tapa lähestyä asiaa. Se tuntuu olevan sivistyneiden ihmisten arvon alapuolella. Meidän on suojauduttava rikollisten

hyökkäyksiä vastaa, mutta koska hekin ovat ihmisiä ja veljiä joskin hyvin paljon nuorempia veljiä, meidän on yritettävä auttaa heitä ja opettaa heitä eikä haluta kostaa heille. Sellaistakin ajatusta esiintyy, että yhtä ihmistä voitaisiin käyttää varoittavana esimerkkinä muille. Tästä on enemmän haittaa kuin hyötyä. Historia osoittaa, että tällaisesta ei seuraa mitään hyvää.

Kaikki tällaiset kauhumuodot ovat aavemaisia. Niitä ei ole jumalaisessa todellisuudessa. Kiinassa sanotaan, että paha ei ole muuta kuin hyvän pimeä varjoa. Olemme tuottaneet suurimman osan pahasta maailmassa, koska emme ole toimineet sopusoinnussa jumalallisten lakien kanssa tässä tai menneissä elämissä. Jos meille olisi mahdollista elää sopusoinnussa näiden lakien kanssa, paha eliminoituisi pois. Oli tarpeen, että olisi jotain vapaata tahtoa, jotta oppisimme, kuinka sitä käytetään. Mutta ketään moittimatta olemme käyttäneet vapaata tahtoamme yhtä usein väärin kuin oikein, minkä seurauksena maailmaan on tullut se, mitä kutsumme pahaksi. Mutta se on aina vain pintaa, syvissä vesissä sen takana ovat aina jumalallisen elämän suuret virtaukset ja evoluutio, jonka Logos on meitä varten suunnitellut. Nämä ovat elämän pysyviä realiteetteja. Muu on vain pinnallista, joskin se tuntuu usein meistä valtavan tärkeältä ja sillä on suuri voima. Todellisuudessa se ei ole niin voimakas kaikkeen muuhun verrattuna. Suuriin vesiin ei vaikuta mikään, mitä näemme. Jollain mystisellä tavalla on totta se, mitä Southey on sanonut: ”Pahaa tekee sokeasti taivaan oikeudenmukaisen tahdon.” Tässä mielessä sanon teille: kaikki olennot, joiden keskellä toimitte, ovat jumalallisen osasia. Ja niin pettävä on illuusio, jossa elätte, että on vaikea arvata, missä ensimmäiseksi havaitsette sen suloisen äänen toisten sydämessä. Mutta tietäkää, että se on varmasti teissä. Etsikää se sieltä, ja kun kerran olette sen kuulleet, tunnistatte sen helpommin ympärillänne.

Jos voimme katsoa asioita syyruumiin egon näkökulmasta tai vielä enemmän, jos pääsemme sisään seuraavalle, buddhitasolle, niin näemme kaiken tämän todellisen merkityksen. Se ei enää olekaan yksi pieni osa kaiken sen alemmaa puolta, jonka voimme nähdä, vaan koko juttu. Silloin voimme tajuta sen mitasuhteet, nähdä, kuinka todella pientä se on, kuinka ”pahuus on nolla, ei mitään, vain äänettömyyttä antaen vaikutelman äänestä”. Tämä on enemmän totta kuin Browning ehkä arvasikaan tätä kirjoittaessaan. Voimme olla varmoja, että kaiken pahan takana, tuolla puolen ja yläpuolella soljuu vakaasti suuri virta, että elämänlaulu kuuluu, jos menemme kyllin syvälle kuulemaan sitä. Asioiden sielu on suloinen ja olemisen sydän taivaallista lepoa, kuten Buddha kertoi kauan sitten.

Meidän on löydettävä tie Jumalan luo vaalimalla kipinää, kunnes siitä tulee liekki. Silloin se polttaa pois yksilöllisyyden rakentamat muurit, mutta tuhotessaan ne se ei menetä voimaansa ja varmuuttaan, jotka se sai rakentaessaan ja käyttäessään niitä. Siten voima, jonka se näin saa, tekee sen kykeneväksi toimimaan aikanaan ei pelkkänä kipinä, vaan aurinkona, joka säteilee elämää ja valoa kautta koko laajan aurinkokunnan. Ja silloin ihmisestä todellakin tulee Jumala.

Voimme nyt tarkastella tsohanin kommenttia sääntöön viisi:

Elämä itse puhuu. Se ei koskaan ole vaiti. Eikä sen ääni ole itkua, niin kuin te kuurot ehkä luulette, se on laulua. Opi siitä, että olet sopusoinnun osa. Opi siitä tottelemaan sopusoinnun lakeja.

Täällä maanpinnalla näkee paljon hämmennystä, itkua, murhetta, kurjuutta, tarttumista, tavoittelemista ja pahantahtoisuutta. Silloin saattaa ajatella, että jos pääsisi tunkeutumaan elämän

sydämeen, näkisi, kuinka se huutaa apua, itkee kurjuuttaan. Mutta näin ei ole. Ei sieltä löydy itkua, vaan laulua. Mitä pinta-kuuhu tekeekin, millaisia virtauksia ja puroja ulkoinen silmämme näkeekin, mahtava virtaus jatkaa vakaasti eteenpäin. Ja vain sillä on merkitystä, vain sillä on väliä.

Fyysisessä maailmassa emme useinkaan kuulu muuta kuin huutoa levon ja rauhan puolesta. Kun nousemme korkeammille tasoille, tajuamme, että koko sisältäpäin virtaava elämänvirtaus ei huuda lepoa, vaan laulaa voitonlaulua virratessaan vakaasti eteenpäin, kuten Jumala on sen tarkoittanut. Kuten tässä sanotaan, voimme oppia tästä laulusta. Olemme osa harmoniaa, ja voimme oppia siitä tottelemaan harmonian lakeja. Koko tämä ihmeellinen ja loistava universumi on Jumalan tahdon ilmaus. Se kulkee vakaasti eteenpäin, kuten Jumala on sen tarkoittanut. Jos ymmärrämme tämän, meidän ei tarvitse muuta kuin tehdä itsestämme älykäs osa tätä liikettä, nähdä, mitä Jumala haluaa meidän tekevän ja tehdä se.

Ei ole vaikeaa eikä ole koskaan ollutkaan vaikeaa tietää, mitä Jumala haluaa meidän tekevän, sillä uskonto on maailmassa sen varhaisimmista ajoista alkaen, joista meillä on jotain tietoa, opettanut juuri tätä ihmisten toiminnan osalta. Uskontoja on ollut monenmuotoisia ja monennimisiä, mutta ne ovat kaikki olleet yhtä mieltä siitä, mitä ihmisen pitäisi tehdä. Se on tärkeää, ja on outoa, että ihmisiä ei voi saada näkemään tuota ideaa ja tekemään työtä sen kanssa. Kaikki uskonnot ovat yhtä mieltä siitä, että hyvä ihminen on sydämeltään antelias, epäitsekkäs ja ystävällinen, joka ei sorra toisia, vaan yrittää kaikin tavoin auttaa heitä heidän tiellään. Hän tekee hyvää köyhille, ruokkii nälkäisiä ja juottaa janoisia ja vaatettaa niitä, jotka ovat alastomia ja käy katsomassa sairaita ja vankina olevia. Näistä asioista kerrotaan Kristuksen puhuneen ihmisen kohtalosta päättävinä asioina. Kristuksen suuren edeltäjän Gautama Bud-

dhan perustamasta buddhalaisuudesta löytyvät aivan samat hyveet. Kun nykyinen Maailmanopettaja tuli luoksemme Sri Krishnan inkarnaatiossa, hän saarnasi samaa oppia. Ulkoisissa muodoissa ja nimissä voi olla vaihtelevuutta, jolla ei ole merkitystä, mutta opetus itsessään on sama. Vaikka ihmisille on aina kerrottu ja he ovat aina tienneet, mikä on Jumalan tahto. Niin on vaikeaa saada heidät tekemään se.

Luemme paljon yksinkertaisesta elämästä. Oletan, että yksinkertaisinta elämää viettivät entisajan erakot ja viettävät vielä tänäänkin Intiassa ihmiset, jotka menevät metsään ilman yhtään mitään ja omistautuvat henkisen elämän noudattamiselle. Olen hyvin selvillä, että se usein turmelee jotkut heistä eivätkä ne, joiden oletetaan omistautuva korkeammalle elämälle, usein todellisuudessa kykene täysin siihen. He eivät ole vielä tasolla, jolla he voivat viettää koko elämänsä meditaatiossa. Siten meillä on joogea, jotka ovat aiheuttaneet kritiikkiä joogaa kohtaan, ja erakkoja, jotka ovat saattaneet häpeään uskonnon, jonka puolesta toimivat. Mutta silti on tosiasia, että kaikkein korkein ja yksinkertaisin elämä on elämää täysimmillään, elämää, jota eletään kokonaan korkeammilla tasoilla.

Se ei ole kaikkia varten. Useimmat meistä kuuluvat karma-joogaan eli aktiiviseen palvelutyöhön. Meidän tehtävänäme on työskennellä maailman hyväksi fyysisellä tasolla.

Maailmasta vetäytyvän tulisi työskennellä sen hyväksi paljon päättäväisemmin ja voimakkaammin, mutta korkeammalla tasolla. Hän ei vetäydy meditoimaan metsässä tai luolassa vain siksi, että haluaa päästä eroon muusta maailmasta ja pelastaa oman sielunsa helpommin tällä tavoin. Hän menee, koska on jo pelastettu, säteilevä, iloitseva, vahva ja henkinen voima. Hänestä tuntuu, että hän voi tehdä suurempaa työtä korkeammilla

tasoilla kuin kaupungissa keskellä fyysisen tason asioiden väliintuloa.

Joskus ihmiset ovat vetäytyneet metsään vain välttääkseen maailmallisten velvollisuuksien vastuuta ja vaikeuksia. Mutta se, joka on päässyt maailmallisten velvollisuuksien tuolle puolen, huomaa, että niiden ote hänestä heikkenee. Kun sitten hänelle avautuu tie, hän voi sallia itsensä yrittää korkeampaa elämää sannyasina eli munkkina. Ei kuitenkaan tässäkään historiallisessa ajassa tällainen luostarielämä tunnu olevan yleiseksi tarkoitettu tie. Maailmassa on niin paljon tehtävää, että meidän täytyy täyttää kaikki velvollisuutemme, ennen kuin voimme tuntea olevamme vapaita vetäytymään siitä ja jättämään työn toisille. Voi olla, että kun Maailmanopettaja saapuu, hän valitsee ne, jotka tekevät työtä näiden eri suuntaviivojen mukaan. Saattaa hyvin olla, että nuorten joukossa on joitakin, jotka valitaan elämään munkkina. Emme tiedä, mutta varmaa on, että hän tarvitsee rakastavia, aktiivisia ja auliita avustajia fyysisellä tasolla. Tehdään tällä hetkellä työ, joka tulee käsiemme ulottuville. Jos hän sitten saapuessaan haluaa vetää joitakin meistä tekemään korkeampaa työtä, niin hän antaa voiman tehdä sitä. Tehdään tällä hetkellä sitä, mikä on ilmeinen velvollisuutemme, ja tehdään se kaikin voimin niin kuin Herralle eikä niin kuin ihmisille.

6. Talleta muistiisi sävel, jonka kuulet.

Vain katkelmia suuresta laulusta kuuluu korviisi niin kauan kuin olet vain ihminen. Mutta jos kuuntelet sitä, paina se mieleesi uskollisesti, niin ettei mikään kuulemasi katoa, ja koeta oppia siitä, mitä merkitsee sinua ympäröivä mysteerio. Ajan mittaan et enää tarvitse opettajaa. Sillä niin kuin yksilöllä on ääni, niin on ääni myös sillä, jossa yksilö elää.

Jos kuuntelet, voit kuulla suuren laulun joskus. Muista se sitten, äläkä koskaan unohda, mitä olet kuullut, jottei mikään, mitä olet saavuttanut, katoaisi. Panemalla näin kokoon suuren laulun palaset opit vähitellen siltä sinua ympäröivän mysteerin merkityksen.

Elämä on mysteeri niille, jotka eivät näe sitä kokonaisuutena, eikä kukaan meistä näe sitä täydesti, ennen kuin meistä on tullut yhtä aurinkokunnan logoksen kanssa, jonka ilmausta tämä kaikki on. Vain Logos näkee tämän täydesti. Hänen tietoisuutensa minimaalisina osasina voimme samaistua enemmän tai vähäisemmässä määrin Logoksen tietoisuuteen (tiedän, että tämä ei ole filosofista, mutta se osuu lähemmäs kuin mikään muu ilmaus). Ja tarkalleen siinä suhteessa, jossa olemme osanen, kykenemme näkemään, aistimaan ja tuntemaan sen. Jokainen meistä, joka yrittää kuulla elämänlaulun, yrittää panna kokoon siellä täällä näkemiään palasia.

Todennäköisesti koko luonto on jonkin hyvin yksinkertaisen ilmausta. Vain muutama yksinkertainen voima vastaa ympärillemme näkyvistä olosuhteista, mutta emme ole vielä siinä asemassa, että näkisimme tarkasti, mitä nämä voimat ovat ja miten olosuhteet toimivat. Siksi tuntuu ensi alkuun oudolta, että mitä enemmän tutkimme tieteellisesti luontoa, sitä enemmän monimutkaisuutta löydämme. Kun lisää tehoja mikroskooppiin esimerkiksi ja löytää, että se, mikä tuntui vain pieneltä yksinkertaiselta tahralta, onkin todellisuudessa ihmeellisen mutkikas organismi. Viime aikoihin asti kemistit pitivät alkuaineita kuten kulta tai rauta yksinkertaisina juttuina, mutta vuosia sitten näimme selvänäöllä, joka pääsee mikroskoopin tehon tuolle puolen, että ne olivat äärimmäisen monimutkaisia. Näimme esimerkiksi, että se, mitä tavallisesti kutsutaan kullan kemialliseksi atomiksi, sisältää 3546 perimmäistä fyysistä atomia. Ne

liikkuvat ryhmissä oman painovoimakeskuksensa ympärä jäljittellen aurinkokuntaa.

Siten saattaa vaikuttaa, että mitä syvemmältä tutkimme, sitä enemmän monimutkaisuutta löydämme kaikesta. Se ei kuitenkaan loppujen lopuksi ole totta, koska jos menemme vielä pitemmälle, löydämme lopulta, että kaikki on rakentunut kuplista koilonissa, siis ei mistään. Siten koko aineellinen universumi on eräällä tavalla illuusio. Ja todellakin intialaisissa kirjoissa on kerrottu kauan sitten, että kaiken monimutkaisuuden takana on äärimmäinen yksinkertaisuus. Emme voi puhua tästä varmuudella, koska emme ole vielä nähneet sitä, mutta tuntuu niin todennäköiseltä, että voimme pitää sitä varmana, että sama sääntö pätee kaikkialla: vaikka monimutkaisuus on äärettömästi suurempaa kuin olemme ajatelleet sen olevan, niin kuitenkin kaiken takana on absoluuttinen yksinkertaisuus.

7. Opi siitä sopusoinnun läksy.

Nyt voit seistä suorana, vahvana kuin kallio keskellä sekasortoa, totellen Soturia, joka on sinä itse ja kuninkaasi. Älä välitä muusta kuin hänen kutsunsa täyttämisestä, älä enää huolehdi siitä miten taistelu päättyy – sillä vain yksi on tärkeätä: että Soturi voittaa, ja tiedäthän, että hän ei voi joutua tappiolle. Näin, kylmänä ja valppaana, käytä kärsimyksellä ja kärsimyksen hävittämällä saavuttamaasi kuuloa.

Tässä suuri venetsialainen Mestari kuvaa tilaa, johon ihmisen olisi pitänyt päästä, kun korkeampi itse on soturi, se, joka taistelee. Kun ihminen tunnistaa, että todellisuudessa hän on tuo soturi, että hän on korkeampi itse ja että se on jumalallinen

ja Logoksessa, silloin elämäntaistelu ei enää häntä kiinnosta muutoin kuin korkeamman itsen käskyjen täyttämässä.

Kamppaillessamme maailmassa, yrittäessämme tehdä työmme ja täyttää velvollisuutemme olemme alkuun kovin kiinnostuneita tuloksesta. Meistä tuntuu, että ellemme kykene tekemään työtä tuloksen puolesta, oikea ei voita. Oikea voittaa aina lopulta. Olisi surullista, jos meiltä jäisi tekemättä oma osuutemme päämäärän vuoksi, mutta voimme olla varmoja, että mitä tehdäänkin, oikean täytyy aikanaan voittaa. Niin kauan kuin teemme, mitä korkeampi itse kehottaa, niin kauan kuin teemme parhaamme, ei sen, että äärimmäiset ponnistelut eivät onnistu, pidä olla ongelma tai huolettava meitä. Mutta meidän on oltava aivan varmoja, että teemme kaikkemme ja ettemme käytä varmuutta, että oikea voittaa tekosyynä laiskuuteen.

Tuhannet sanoivat sodasta: ”Oikea voittaa, miksi meidän pitäisi tehdä mitään?” Kyllä, oikea voitti, mutta se oli surullinen juttu niille, jotka kieltäytyivät tietoisesti auttamasta, kun heillä oli tilaisuus. Heidän yllään on karma suuren tilaisuuden hukkaamisesta ja myös karma kaikesta lisäpahasta, mitä tapahtui viivyttelyn vuoksi. Jos enemmän ihmisiä olisi rohkeasti tullut esiin ja ollut halukas uhrautumaan, oikea olisi voittanut nopeammin ja monia elämiä olisi säästynyt. Ne, jotka pysyttelivät taka-alalla, olivat vastuussa niiden ylimääräisten elämistä, joiden oli kuoltava. Oletan, että oli monia, jotka mieluummin lähettivät jonkun toisen kuolemaan puolestaan, joskin sitä on vaikea uskoa. Näköjään sellaisia on alhaisessa evoluutiovaiheessa.

On ehdottoman varmaa, että suuressa elämäntaistelussa oikea voittaa, ja että kaikki kehittyvät täydellisyyteen jonain päivänä jotenkin. Ei ehkä tässä ketjussa, mutta jossain toisessa. Ne, jotka laiskuuden tekosyynä sanovat, että kaikki käy hyvin. Minun ei tarvitse vaivautua. Ego taistelee jollain korkeammalla

tasolla eikä ole väliä, mitä minä persoonallisuutena teen, hankkivat itselleen hyvin huonoa karmaa, koska he hidastavat hyvän voitto tässä evoluutiosykliissä.

On suuri ero kahden vaiheen välillä, jolloin tietää, että soturi meissä tulee voittamaan ja ennen sitä, kun tietää, ettei ole varma. Viimemainitussa tapauksessa tuntee vain epämääräisesti, että soturin täytyy voittaa, ja on huolissaan omasta osastaan taistelussa. Tämä on välttämätön vaihe, vaikka se on virhe. Mutta se, joka tietää varmasti, on täysin tyyni jopa tappion keskellä. Se ei ole toimimattomuuden tyyneyttä, vaan korkeamman itsen jumalallisen tahdon tyyneyttä. Suuren täyttymyksen kannalta ei kenenkään työ ole merkityksetöntä. Kaikki pienetkin ponnistukset yhdessä muodostavat mahtavan kokonaisuuden, mutta jokaisen osa itsessään on niin pieni, ettei saa syyttä ylpeillä sillä. Oikean täytyy voittaa, mutta kysymys kuuluu, muodostammeko osan voittoisaa joukkoa vai olemmeko niitä, jotka on jätettävä. Meidän täytyy olla joko niitä, jotka kohottavat maailmaa tai niitä, joita toisten on kannettava. Jokainen on pakosta joko niitä, jotka tekevät työtä maailman hyväksi tai niitä, joiden vuoksi työtä tehdään.

Todellinen Itse voittaa; se ei kykene häviämään. Kun persoonallisuus on pantu syrjään ja soturi ihmisessä taistelee, hänen täytyy voittaa. Kun olemme täydellisesti samaistuneet häneen, olemme kiihkottomia ja valppaina. Katsomme kamppailua, johon osallistumme aivan kuin emme olisi osallistumassa siihen. Yritämme kuunnella elämänlaulua kaiken tämä läpi. Käytämme kuuloa, jonka olemme hankkineet tuskalla ja hävittämällä tuskan. Niin kauan kun tunnemme tuskaa, olemme edelleen taistelemassa, olemme vasta matkalla. Hävittämällä tuskan pääsemme tilaan, jossa meillä on ikään kuin toisenlainen aisti, joka tekee kykeneväksi kuulemaan ja näkemään, mitä on kaiken takana. Kuulette elämänlaulun kaiken myllerryksen

ja kamppailun keskellä. Keskellä suurta hämmennystä näette mahtavan virtauksen. On päästävä tietämään, että tämä tuska on vain tilapäistä. Sivuutamme sen niin, ettei se enää murehdu. Se ei enää ole kärsimystä. Tiedätte sen merkityksen, jolloin sen voima aiheuttaa kipua on kuollut.

LUKU 4

SÄÄNNÖT 9–12

CWL Nyt tulemme sääntöryhmään 9–12. Taas kerran yhdistämme lyhyet säännöt tsohanin kommentteihin asianomaisesta kohdasta.

9. Tarkkaa vakavasti kaikkea sinua ympäröivää elämää.

Tarkkaa alituisesti vaihtelevaa ja liikkuvaa elämää ympärilläsi, sillä se on kokoonpantu ihmisten sydämistä. Ja kun opit käsittämään niiden luontoa ja merkitystä, niin vähitellen opit lukemaan elämän suurempaa sanomaa.

Useimmat käyttävät aikansa heitä ympäröivän elämän muodon, ei itse elämän tarkkaamiseen. Heidän ajatuksensa ei viivy missään määrin sisällä asustavassa elämässä. Siksi he voivat olla niin karkeita ja piittaamattomia kasvillisuudesta, kaataa kauniita puita ja muuttaa miellyttävän maaseudun hirvittäväksi tehdaskeskukseksi tai rumaksi kaupungiksi ilman ajatusta samanaikaisesta luonnonkauneuden säilyttämisestä mahdollisimman paljon. Samasta syystä he voivat myös olla niin julmia eläinkunnan nuorempien veljiemme ja jopa toinen toisensa kohtelemisessa.

Tämä on myös syynä siihen, että pahaa lepää niin raskaana paremmanlaisten ihmisten tunteiden yllä. Jos ihmiset katsoisivat pinnan alle, heillä ei olisi niin paljon huolia. He näkisivät, mitä tapahtuu sisällä asustavassa elämässä, kuinka ahdistavimpiakin tapahtumia käytetään auttamaan elämää sen tiellä jumalalliseen onnellisuuteen. Oppilaan täytyy kääntää huomionsa

elämään kaikessa. Ensimmäinen asia, joka on tunnistettava kaikessa elämässä, on, että se on itsensä Logoksen ilmausta. On totta, että monesti elämässä ympärillämme näemme monia vastenmielisiä asioita, joiden tiedämme olevan pahoja. Kuitenkin nekin tekevät osansa maailman edistymisessä. Siksi voimme etsiä itsensä jumalallisuuden ilmennystä kaikkialta.

Jokaisessa on jotain inhimillisesti hyvää, paitsi ehkä sellaisen persoonallisuuden tapauksessa, joka on lopullisesti riistytynyt irti yhteydestään korkeampaan itseen. Sellaista tapahtuu joskus, mutta todellakin hyvin harvoin. Se kuulostaa kauhealta ja onkin sitä, mutta kauheutta on suuresti liioiteltu. Ajatus niin kutsutusta kadotetusta sielusta esiintyi melko usein varhaisemmassa teosofisessa kirjallisuudessa, jossa pari kahteen aivan erilaiseen tilaan yhdistettiin joskus toisiinsa. Sekoitus sai virheellisesti joukon ihmisiä ajattelemaan, että kadotettuja sieluja oli paljon.

Maailmassa on tietty joukko ihmisiä, joita kaikki julma vetää kiihkeästi puoleensa. He näkevät pahimman kaikessa. Tämä piirre on vahvasti näkyvissä alemmissa kansanluokissa Englannissa. Siitä, miten paljon siitä kirjoitetaan sanomalehdissä, voi päätellä, että se on yleistä myös muualla. Jos heillä on huonoja uutisia kerrottavana, heille tuntuu olevan ilo kertoa ne niin elävästi kuin mahdollista lisäten kertomukseen julmia yksityiskohtia. Oletan, että monien temperamentissa esiintyy tätä eriasenteisesti eikä se rajoitu alempiin kansanluokkiin, joskin se tulee selvästi esiin siellä.

Uskon, että meillä on Teosofisessa Seurassa joitakin, joiden temperamenttiin tämä sopii. He poimivat hyvin tarkasti esiin kaikki viittaukset tämänkaltaisiin aiheisiin, kahdeksanteen sfääriin ja mahdollisiin kadotettuihin sieluihin ja punovat niistä kaikista kauhean tarinan. Sitten he sekoittavat sen H.P.Blavatskyn

huomioon siitä, kuinka kohtaamme joka päivä lähietäisyydeltä miljoonittain kadotettuja sieluja kaduilla. Tämä toteamus vaatii kaikissa tapauksissa tiettyä tarkennusta. Miljoonan ihmisen kohtaaminen lähietäisyydeltä vie enemmän kuin yhden päivän. Tätä ajatusta ei voi ottaa kirjaimellisesti, vaan kuvaannollisena tapana sanoa, että kaksi viidesosaa ihmiskunnasta putoaa pois evoluutiosta viidennen kierroksen puolivälissä. Heitä voi pitää kadotettuina sieluina vain, kun halutaan tehdä ero heihin nähden, jotka jatkavat turvallisesti eteenpäin.

Heidät on menetetty vain tämän tietyn ketjun osalta, mutta kuten aiemmin on selitetty, heille ei ole olemassa mitään ikuis-ta rangaistusta. He lepäävät uneliaan tyytyväisinä ja ovat varsin onnellisia, koska eivät tiedä mistään paremmasta. He eivät mitenkään ole säälettäviä vähiten siksi, että heillä tulee olemaan toinen pitkä elämiensykli elettyään seuraavassa ketjussa. Ja se on uuvuttavaa, kuten kaikki tiedämme.

Niille, joiden kohdalla näin käy, se on parasta, mitä voi olla, paljon parempaa ja helpompaa ja miellyttävämpää kuin heidän olisi pysyä mukana meidän evoluutiossamme, johon he eivät olisi sopivia. He joutuisivat tuupatuiksi huomattavaan räsituksen, maksoi mitä maksoi. Se voisi mahdollisesti jopa saada heidät murtumaan täysin. Heidän aikansa ei ole mennyt hukkaan, koska kaikki, mitä he ovat oppineet tässä ketjussa, laske-taan heille eduksi, ja ketjujenvälisessä deevakhanissakin he ovat edistyneet jonkin verran. Siksi he sijoittuvat korkealle seuraavassa ketjussa, koska heillä on etumatka ketjussa uusina egoina aloittaviin nähden. Nämä ovat niitä miljoonia, joihin törmäämme kadulla. Tällä ei ole mitään tekemistä yksittäisten tapausten kanssa, joissa persoonallisuus irrottautuu yksilöllisyydestä. Se on kammottava asia, mutta on parempi olla pitä-mättä sitä jättimäisenä katastrofina, ainoastaan liialliseksi äity-neenä tapauksena jostain, mitä tapahtuu koko ajan. Kuten olen

selittänyt, inkarnaation päätteeksi jotakin tavallisesti menetetään, joskin paljon saadaankin. Kokonaisen persoonallisuuden kadottaminen tarkoittaa kammottavan pahaa. Egokaan ei tee pahaa tarkoituksellisesti, mutta päästää toisinaan persoonallisuutensa käsistään. Ego on siitä vastuussa eikä sen olisi pitänyt antaa niin tapahtua, mutta se, mistä se on vastuussa, on enemmänkin heikkoutta kuin suoranaista pahuutta. Mutta ihmisen ego jatkaa kaikesta huolimatta. Se on taantunut hyvin pahasti, mutta aloittaa uudestaan, ei ehkä kuitenkaan välittömästi, koska se on melko yllättynyt alkuun. Tällaisen kokemuksen jälkeen ego on aina hiukan outo. Se on aina tyytymätön, ja sillä on muistikuvia jostain korkeammasta ja suuremmasta, johon se ei nyt yllä. Se on pelottava tila, mutta ihmisen, joka heittäytyy niin kauas takaisinpäin, on kohdattava sen karma ja tajuttava loppujen lopuksi, että hän on itse aiheuttanut sen itselleen.

En tiedä varmasti, millaisia muita menettämismahdollisuuksia aiemmin maailmanhistoriassa on ollut olemassa. Asioiden ollessa nykyisellään tuntuu melko varmalta, että pahinta, mitä egolle voi tapahtua, on kokonaisen persoonallisuuden menettäminen. Se on tosi vakava asia ja voi heittää sen taaksepäin melko edistyneestä sivilisaatiosta lähes villi-ihmisten tilaan, muttei takaisin eläinmaailmaan. En ole valmis sanomaan, etteikö koskaan olisi ollut aikaa, jolloin niinkin olisi voinut käydä, mutta meistä näyttää, ettei se nyt ole mahdollista.

Okkultistin aikakäsityksen mukaan ei ole niin kovin pitkä aika siitä, kun nykyinen ihmiskuntamme jätti eläinkunnan. Kun aika sulkea ovi eläinkunnasta ihmiskuntaan lähestyi, tehtiin paljon, jotta saataisiin mahdollisimman moni läpi, annettiin viimeinen mahdollisuus kaikille. Liekinherrat saapuivat Venukselta stimuloimaan asioita tuohon aikaan tai vähän ennen. Kaikki tuolloin tehdyt ponnistelut tähtäsivät pääasiassa siihen, että annettaisiin niin monelle kuin mahdollista tilaisuus muu-

tokseen eläinkunnasta ihmiskuntaan, ennen kuin ovi lopullisesti suljettiin. Kun on suuri mahdollisuus johonkin avautumiseen, niin ihmiset ponnistelevat erityisesti myös pienemmissä asioissa kuten alennusmyynnissä tai tentissä. Jotain samankaltaista tuntuu tapahtuneen laajemmassa mittakaavassa tuohon aikaan, jolloin oli viimeinen tilaisuus jättää eläinkunta ja siirtyä ihmiseksi tämän ketjun inkarnaatioissa.

Oli varmasti paljon, jotka eivät olleet kovin paljon eläinkunnan yläpuolella, vaan menivät yli rimaa hipoen. Sellaisten ihmisten on täytynyt viettää useita satoja inkarnaatioita alimmankaltaisissa villiolosuhteissa lähes ilman inkarnaatioitten välistä aikaa. He olivat käytännöllisesti katsoen fyysisessä elämässä koko ajan ja kehittivät vasta hyvin vähitellen astraalimahdollisuuksia. Niissä saattoi olla sellaisia, jotka eivät oikeasti päässeet läpi ja ainakin sellaisia, jotka ovat varmoja pudokkaita viidennen kierroksen puolivälissä. Heillä on kuitenkin huomattavasti kokemusta ihmiselämästä neljännen kierroksen puolivälisestä viidennen puoliväliin, joten seuraavassa ketjussa heidän ei tarvitse tulla mukaan aivan alusta. He ovat läpäisseet alkeisluokat ja voivat aloittaa hyvin kunniallisina villi-ihmisinä. Näin alhaalla he eivät voi heittäytyä enää kauemmas evoluutiossaan. Heillä ei ole paljon kykyä edistyä suuresti, heidän eteenpäinmenemisensä on pakosta hidasta, mutta toisaalta heillä on niin vähän aivovoimaa, etteivät he voi pudota kauas taaksepäin.

Vanhoissa kirjoituksissa puhutaan paljon ihmisten vaipumisesta takaisin eläinkuntaan. Meillä ei ole näyttöä tällaisista tapauksista. On muita tapoja, joilla ihmiset voivat tulla kosketuksiin eläintietoisuuden kanssa ja kärsiä hirvittävästi siitä, kuten olen selittänyt kirjassa *Inner life*, mutta inkarnoituminen eläimeksi ei ole mahdollista nyt. Olemme edenneet liian kauas erottavasta linjasta, jotta kykenisimme heittäytymään takaisin sen yli, mikä onkin voinut olla mahdollista kaukaisessa men-

neisydessä. Eivät edes määrätietoisimmat mustat maagikot voi tehdä niin. Näimme jotain tällaisesta toiminnasta sodan aikana, koska joitakin Atlantiksen mustanaamojen herroja palasi silloin inkarnoitumaan. Se oli syynä moniin tuolloin tapahtuneisiin kauheuksiin. Noitten ihmisten itselleen hankkima karma on epäilemättä kammottava. Olen pari kertaa nähnyt välähdyksen sellaisten ihmisten tulevasta karmasta, jotka olivat paljon vähemmän syyllisiä. Se näky ei unohdu – pelottava painajainen. Nämä ihmiset jäävät paljon jälkeen niistä rikosten jättiläisistä, jotka kasaavat itselleen tulevia kauhuja. He ovat niitä, jotka pieksävät lapsia ja leikkaavat elävältä eläimiä. Heidän tulevaisuutensa puistattaa, mutta nämä ovat paljon pahempia. Nämä ovat tehneet samaa kolossaalisessa mittakaavassa ja sairaasta itsekkyydestä uhranneet puoli maailmaa. Heistäkään ei silti tule eläimiä. Niissä harvinaisissa tapauksissa, joissa persoonallisuus on irronnut, se elää hiukan kuin Margrave Bulwer-Lyttonin kirjassa *A Strange Story*, absoluuttisen itsekkäänä ihmisenä ilman omatuntoa ja ilman opastavaa sielua. Hänestä tulee kauhean paha ihminen, ja hän voi viedä pahuutensa seuraavaan inkarnaatioon. H.P.Blavatsky on todennut, että tällainen persoonallisuus voi joissakin tapauksissa ottaa uuden inkarnaation valtaamalla vauvan ruumiin. Hänelle ei ole uutta ruumista, mutta hän voi vallata jonkin juuri kuolleen lapsen ruumiin, herättää sen uudelleen eloon ja elää siinä saaden näin uuden toisen elämän. Hän puhui hyvin vähän tällaisista, mutta kun hän viittasi niihin, hänestä näkyi elävästi kauhistus asiaa kohtaan. Meille, jotka kuulumme häntä, tuli selväksi, että hän oli itse joskus joutunut yhteyteen tällaisten tapausten kanssa, koska hän kieltäytyi puhumasta niistä.

Ymmärsimme siitä, mitä Blavatsky sanoi, että toinen ihmisinkarnaatio ei tällaiselle olisi mahdollinen, vaan saattaisi käydä niin, että tällainen hajoava persoonallisuus, jolla edelleen olisi

jonkin verran egoa repimässä ja elävöittämässä sitä, saattaisi laskeutua eläinkuntaan. Hän kertoi kerran meille puistattavan tarinan siitä, kuinka tällainen vielä tietoisena saattaa ajelehtia takaisinpäin evoluutiossa, kuten hän sitä kutsui. Hän sanoi muistaakseni, että jotkut tällaiset entiteetit ovat asettuneet joihinkin käärmeisiin, ja että jotkut niistä olivat tietoisia siitä, että olivat joskus olleet ihmisiä. Se on kauhea asia ja kuulostaa painajaiselta, mutta voimme lohduttautua sillä, että se on äärimmäisen harvinaista, ja että tähän tilaan voi joutua vain omistauduttua määrätietoisesti positiiviselle pahalle elämästä toiseen.

Meillä on vain hyppysellinen todella pahoja ihmisiä maailmassa, ja hekin enimmäkseen löytävät jonkin hyvän syyn sille, mitä tekevät. Murtovarkaalla, joka varastaa lautasesi, on yleensä jokin teoria siitä, kuinka omaisuus on jakautunut epätyydyttävästi, ja että hän ottaa vain oman osansa, jonka hallituksen tai jonkun muun olisi pitänyt antaa hänelle. Hän ottaa sen vain joltain, joka epäreilusti omistaa niin paljon omaisuutta, että sitä todella pitäisi jakaa kaikille. Ihmiset tekevät harvoin väärin tietäen, että se on väärin. Heillä on aina syynsä. Jälkeenpäin he voivat nähdä, että syy oli aika kyseenalainen, mutta uskon, että tehdessään väärin ihminen käytännöllisesti katsoen aina oikeuttaa itsensä siihen jollain tavoin. Tarvitaan paljon enemmän jouduksiaan kokemaan kadotetun sielun kauhut. Ihmisen on omistauduttava varsin päättäväisesti ja tarkoituksellisesti tekemään pahaa, asettumaan evoluutiovirtaa vastaan.

Tällaiset kyseenalaiset mahdollisuudet tulevat harvinaisemmiksi. Ihmiskunta edistyy ja saa yhä lisää tietoa. Silloin on yhä vähemmän mahdollista mustan puolen ihmisten saada värvättyä toisia riveihinsä. Jo nyt ne ovat todellakin muinaisjäänteitä. Olemme kuulleet paljon vampyyreista ja ihmissusista. Sellaisia oliota on ollut olemassa, ja niitä löytyy vieläkin satunnaisesti. Olen nähnyt esimerkkejä molemmista, mutta en odota näkeväni

lisää. Tulee vähemmän mahdolliseksi, että ihminen kykenisi vaipumaan noihin syvyyksiin. Sen sijaan, että ihmisistä tulisi vampyyreja, he vaipuvat harmaaseen maailmaan. Se on tila, joka on tullut vampyrismin tilalle. Näin on parempi, vaikka sekin on kyllin paha.

Elämä harmaassa maailmassa kuoleman jälkeen johtuu astraaliruumiin tartumisesta kiinni eetteriruumiiseen. On ihmisiä, jotka eivät selkeästi usko kuolemanjälkeiseen elämään, jotka janoavat olemassaolon jatkumista. He ilmaisevat epämääräisesti uskovansa kuolemanjälkeiseen tilaan, mutta sitä on syytä epäillä. Koska mikään muu elämä kuin fyysinen ei merkitse heille mitään, he roikkuvat siinä määrin epätoivoisesti kiinni fyysisessä ruumiissa, että eetteriainetta ei saada täysin vedetyksi irti kiinteästä fyysisestä aineesta kuten normaalitapauksessa. Silloin henkilö pysyy melko pitkään kuoleman jälkeen tilassa, joka ei ole kumpaakaan maailmaa. Hän pitää kiinni tietystä määrästä eetteriainetta, mikä estää häntä käyttämästä astraalista aistejaan täysin, joten hän ei solahda astraalimaailmaan kuten pitäisi. Mutta toisaalta hän ei voi pitää kiinni fyysisestä maailmastakaan, koska on menettänyt otteensa siihen, vaikka hänen ympärillään on edelleen jäljellä jonkin verran eetteriainetta. Hän roikkuu jossain, mitä toisinaan kutsutaan harmaaksi maailmaksi. Tässä tilassa hän saa vain pieniä välähdyksiä, satunnaisia vaikutelmia kummastakin maailmasta, mutta on hyvin epävakaa tilassa kamppaillen saadakseen täyden elämän josain. Hän pääsisi kaikesta tästä pois yhdessä hetkessä, jos antaisi sen tapahtua, mutta tarvitaan usein pitkä aika ennen kuin hän voi sen tehdä.

Tsohan sanoo, että elämän muuttuminen ympärillämme muodostuu siitä, mitä ihmiset ajattelevat sydämessään. On totta, että ulkoiset olosuhteemme ovat tulosta sisäisistä tunteista ja ajatuksista. Ihmiset valittavat toisinaan yhteiskunnan tilasta,

hallituksesta, politiikasta, uskonnosta, kaupankäynnistä ja opetuksesta, mutta ne ovat ilmausta kaupungeissamme parveilevien ihmisten sisäisestä tilasta. Kaikki muodostuu sen mukaan, mitä ihmiset ajattelevat sydämessään. Vähemmän välittömätkin kärsimystä tai iloa tuottavat olosuhteet kuten geologiset ja ilmastolliset muutokset, jopa maanjäristykset ja tulvat ilmestyvät ympäristöömmekarman johdosta, joka muodostuu omista tunteistamme ja ajattelustamme. Määräämme itse oman paikkamme luonnossa sisäisen luontomme, sydämemme mukaan. Ja sitten olemme kuitenkin taipuvaisia ymmärtämään asian väärin, koska katsomme muotoon elämän asemesta.

Suurella osalla siitä, mikä ihmisistä tuntuu enimmäkseen pahalta, saattaa kuitenkin olla hyvät puolensa. Tämän maailman fyysisen tason esimerkkinä voisi olla kauhea maanjäristys kuten se, joka tuhosi suuren osan Sisiliää ja Calabriää vuonna 1908 ja surmasi 150 000 ihmistä, jotkut äkillisesti, mutta toiset suurten kärsimysten jälkeen. Monet pitäisivät tätä pahana. Maailmalle se ei ollut pahaa. Se mullisti ja muutti maankuoren sijainteja ja uudisti maaperää. Se oli tässä suhteessa hyväksi maailmalle. Katsokaa Vesuviusta Italiassa, niin näette, kuinka tietyn ajan kuluttua kaikki ilmaan lennätetty vulkaaninen aine muuttuu mitä hienoimmaksi hedelmälliseksi maaperäksi. Mutta se tuhoaa ihmiselämää tapahtuessaan. Ukkosmyrsky, maanjäristys ja suuri tulva eivät ole lainkaan pahoja. Ne voivat vapauttaa joitakin ihmisiä fyysisistä ruumiistaan, mutta siitä ei taatusti ole heille missään tapauksessa mitään vahinkoa. Kaikki, mitä tällaisissa katastrofeissa tapahtuu, on karmaa, ja se toimii heidän parhaakseen pitkällä tähtäimellä.

Teosofin pitäisi ymmärtää aivan selkeästi, että kuolema ei itsessään ole paha, vaan se annetaan usein palkkiona. Yleinen asenteemme tätä asiaa kohtaan johtuu vääränlaisesta uskonnollisesta opetuksesta. Meihin kaikkiin on istutettu itsesäilytys-

vaisto, halu yrittää säästää fyysinen kehomme loukkaantumiselta tai tuhoutumiselta. Se on hyvin viisas ja tarpeellinen vaisto. Meidän tulisi suojata fyysisistä kehoamme ja saada se kestäväksi niin pitkään kuin voimme, koska Logos on nähnyt vaivaa saattaaksemme meidät tähän inkarnaatioon, niin siksi on selväkin meidän velvollisuutemme saada se kestäväksi mahdollisimman pitkään, jos rohkenisin sen kaikella kunnioituksella näin ilmaista.

Mutta joskus tulee tilaisuus, jolloin jaloin käyttö, jota voimme löytää inkarnaatiollemme, on ottaa riski jopa luopua siitä, kuten tapahtuu sotilaalle, joka on toivottomassa tilanteessa tietäen saavansa surmansa. Samalla hän tietää, että hänen kuolemansa on välttämätön osa suurta suunnitelmaa, joka päättyy voittoon. Tällainen ihminen panee inkarnaationsa jaloon käyttöönsä, kun hän luopuu siitä vapaaehtoisesti, heittää sen pois. Mutta useimpien meidän velvollisuutemme tavallisissa oloissa on varautua järkevästi ennakkoon ja yrittää saada kehomme kestäväksi niin pitkään kuin voimme. Muussa tapauksessa aiheutamme paljon ongelmia lyhentämällä elämäämme.

Jotkut ovat hiukan hupsuja luottavaisuudessaan varjelukseen, jota odottavat Mestarien heille antavan. He sanovat, että niin kauan kun teen työtä Mestarille, minun ei tarvitse varautua tartuntaa vastaan, kun käyn sairaiden luona. Olen varma, että Mestari pitää huolta minusta. Sukellan veteen, vaikken osaa uida. Olen varma, että Mestari kannattelee minua. Ehkä Mestari tekeekin niin, jos hän ajattelee sen maksavan vaivan. Mutta mikä oikeus kelläkään on panna Mestari huolehtimaan asiasta, josta jokainen voi itse huolehtia tervettä järkeä käyttäen? Jos työhömmme kuuluu käytä niiden luona, jotka sairastava tarttuvia tauteja, niin meidän pitäisi säästää Mestarin vaivoja ryhtymällä normaaleihin varoimenpiteisiin sen sijaan, että sokeasti luotamme Mestarin varjелеvan meitä. Meidän on tehtävä voita-

vamme omalta puoleltamme. On Mestarin asia, päätyykö hän lisäämään siihen jotain. Olisi meiltä hyvin väärin laskea sen päälle etukäteen. Tällaisia interventioita tapahtuu, mutta meillä ei ole oikeutta odottaa niitä. Olen nähnyt kummallisia asioita tapahtuvan tässä suhteessa, mutta en ikinä ehdoin tahdoin paniisi Mestarin huoleksi varjella minua erityisesti mitään vastaa, kun voin järkevästi varjella itse itseäni.

Itsesäilytysvaisto on rodun etu. Se on ihan oikein, mutta urhea on aina valmis asettumaan alttiiksi tuskalle ja vaaralle ja jopa elämänmenettämiseksi korkeampien päämäärien vuoksi. Ihminen, joka tietää, että kuolema ei ole suurin paha, on halukas ottamaan riskin suuremman pahan välttämiseksi, kuten sadat tuhannet kanssaihmisemme tekivät sodassa. Tiedämme, että kuolema ei ole kaiken loppu, kuten ihmiset usein ajattelevat. Meille Messinan kaltainen katastrofi ei ole kauhea vain siksi, että suuri määrä ihmisiä heitettiin yhtäkkiä ruumiistaan astraalitasolle. Kun olin Amerikassa, siellä tapahtui Chicagossa suuri tulipalo teatterissa. Siinä menehtyi suuri määrä naisia ja lapsia. Jotkut jäsenistämme tulivat kysymään minulta, miten kaitselmus oikein hallitsee maailmaa, kun kaikki nämä naiset ja lapset näin saivat surmansa. Minä sanoin, että luulitteko te, että vain miehet ansaitsevat palkinnon nopean maan päältä vapauttamisen muodossa. Heille uusi näkökohta, että tässä todella saattoi olla kyse ystävällisyydestä, heidän päästämisestä vapaaksi erilaisista ongelmallisista tilanteista. Meidän ei siksi tule pitää sitä suurta maanjäristystä pahana pelkästään siksi, että suuri joukko ihmisiä heitettiin yhtäkkiä astraalitasolle.

Raunioihin jääneitä ja hitaasti kuolleita oli verraten vähän. Oli joitakin, jotka paloivat kuoliaaksi ja muutamia, jotka hautautuivat raunioihin. Tämä tuntuu meistä kauhealta kärsimykseltä, mutta silloinkin meidän täytyy soveltaa teosofiaa ääritapauksissa samoin kuin tavallisissa tapauksissa. Täytyy ymmärtää, että

satunnaisen yksilön suuri kärsimys pyyhki todennäköisesti pois hänen karmatililtään jotain, minkä poispyyhkiminen olisi vienyt 20 tavallista elämää. Meidän tulee tuntea suurta sääliä ihmisiä kohtaan, jotka kärsivät tällä tavoin ja tehdä kaikkemme heitä auttaaksemme, mutta samalla meidän ei tule surra heitä ikään kuin koko asiasta ei olisi mitään hyötyä. Kyseessä on lyhytkestoinen, mutta traaginen tapa päästä eroon vielä suuremman pahan seurauksista. Se on kauheaa, mutta kun se on ohi, niin katsokaa, miten paljon siitä on hyödytty.

Olemme karkeasti ottaen rinnastaneet tuskalliset kokemukset vaikeiden sairauksien luonnolliseen, hitaaseen paranemisprosessiin joissain tapauksissa ja toisissa parantamiseen kirurgisella operaatiolla. Tätä analogiaa ei pidä viedä liian pitkälle. Kirurginen operaatio on kaamea käytäväksi läpi, mutta kun se on ohi, ongelman pitäisi olla poissa. Hidas hoito saattaisi merkitä vielä enemmän kärsimystä jaettuna monen vuoden osalle. Arvelen, että meidän täytyy pitää kauheita karmatapauksia karmallisina kirurgisina operaatioina. Emme tunne sympatiaa sana tavanomaisessa mielessä kuolleita kohtaan, koska tiedämme, että heidän asiansa ovat paremmin kuin aiemmin. Tunnetta sympatiaa surevia omaisia kohtaan heidän menetyksensä takia. Mutta siinäkin tapauksessa korjataan virhe, joka saa ihmiset tuntemaan kauhua näitä asioita kohtaan ja ajattelemaan, että Jumala ei enää voi olla hyvä, koska hän sallii tämän. Kokemukset ovat todellakin kauheita, mutta koko prosessin tulos on poikkeuksetta hyvä.

Meidän on kohottauduttava persoonallisten näkökulmien yläpuolelle nähdäksemme, miten kaikki toimii yhdessä kaikkien hyväksi, kuinka elämä toisissa kulkee kulkuaan karman sokkeloiden läpi ikuisen jalkojen juureen. Tsohan sanoo, että meidän täytyy lukea laajempaa tekstiä elämästä, omaksua laajempi näkemys. Kun teemme näin, emme tule koskaan luoki-

telleeksi ihmisiä pienesti. Meidän ei pidä esimerkiksi ajatella uskonnollisia ihmisiä vain kirkonmiehinä ja lahkolaisina, vaan antaumuksellisina. Eikä meidän pidä ajatella valtiomiehiä pelkästään maltillisina tai radikaaleina. Meidän tulee omaksua laajempi näkemys ja pitää tovereitamme ajattelun, rakkauden tai tahdon ihmisinä sen inhimillisen tietoisuustyypin mukaan, joka hallitsee heidän elämäänsä. Meidän tulee katsoa heitä heidän säteensä mukaisesti. Kun omaksumme tämän syvällisemmän luokittelun, pääsemme lähemmäs sydämen todellisuutta ja huomaamme kykenevämme paremmin ymmärtämään elämää.

On hyvin vaikea ymmärtää täysin kaikkia erilaisia tyyppejä, mutta meidän tulisi yrittää tehdä niin. Adepti ymmärtää täysin ja tuntee sympatiaa kaikkia mahdollisia tyyppejä kohtaan, mutta adepti tässä pitää ollakin. Meidän velvollisuutemme on yrittää ymmärtää. Tuntuupa toisen näkökulma alkuun kuinka mahdolltomalta tahansa, täytyy yrittää ymmärtää. Se ei hetkeäkään tarkoita, että on omaksuttava toisen näkökanta. Meillä on yhtä suuri oikeus omaan näkökantaamme kuin toisella omaansa, mutta hänelläkin on yhtä suuri oikeus omaansa kuin meillä. Ihminen, joka voi tuntea sympatiaa niitä kohtaan, jotka ovat kerta kaikkiaan ja radikaalisti erilaisia kuin hän itse, on jo ottanut merkittävän askeleen kohti sen maailmanosan ymmärtämistä, jossa hän elää.

On selvää, että se mitä Mestari tässä sanoo, on selkeä käsky oppilaalle. Meidän on opittava ymmärtämään eri persoonatyyppejä niin täydellisesti kuin voimme. Aina, kun voimme käyttää vaikutustamme jollain tavoin saadaksemme ihmiset pois urautumistaan, on hyvä tehdä niin. Se täytyy kuitenkin tehdä ymmärtäen, sillä joskus emme onnistu saamaan ihmisiä puolellemme. Voimme itse asiassa viskata heidät vähemmän toivottavaan tilanteeseen sillä, mitä yritämme hänelle opettaa. Tiedän tällaista tapahtuneen.

Ne, joiden muisti yltää vanhempaan teosofiseen kirjallisuuteen, muistavat ehkä, että siinä ei tunnettu erityistä sympatiaa kirkkoa kohtaan. H.P.Blavatsky itse oli hiukan kärsimätön perinteisen uskonnollisen esityksen suhteen. Hän oli epäilemättä nähnyt paljon tietämättömän uskonnollisuuden kuristavasta vaikutuksesta ihmisten mieleen ja sieluun ja hyökkäsi joskus kiivaasti ahdasmielistä uskonnollisuutta vastaan. Olen sitä mieltä, että hän ei aina pysähtynyt kertomaan ihmisille, että tällä kaikella oli toinen, korkeampi puoli. Hän oli kaikenlaisen taikauskon verivihollinen ja keskittyi enemmän karistamaan taikauskoa ihmisistä kuin tarjoamaan heille jotain muuta. Ehkä nuo ihmiset tarvitsivat juuri ravistelua, ja heitä oli kohdeltava dramaattisesti. Todennäköisesti heitä ei olisi saanut välittömästi omaksumaan meidän näkemystämme.

Tunsin Annie Besantin silloin, kun hän hyökkäsi kristillisyyttä vastaan vielä pahemmin kuin Blavatsky. Hän oli puhumassa suurelle joukolla vapaa-ajattelijoita Tieteidentalolla Lontoossa, ja kun ilmeisesti kristitty henkilö tai kirkonmies puolusti puhdasoppista kristinuskkoa, oli kiinnostavaa kuunnella, sillä hän oli aikansa kenties suurin väittelijä. Olen kuullut hänen väittelevän sekä ennen kuin hän tuli teosofian piiriin että sen jälkeen. Hänen teosofinen debatointinsa oli paljon ystävällisempää kuin aiempi, muttei läheskään niin kiinnostavaa. Huomaavaisuudesta vastapuolen tunteita kohtaan hän toi hyvin lempeästi ja ystävällisesti esiin toisen puolen heikkoja kohtia ja jätti vaikeat kysymykset käsittelemättä niin paljon kuin saattoi. Kun ensi kertaa kuulin hänen väittelevän, hän toi täysillä esiin oman näkemyksensä vahvuuksia ja teki näin jutusta paljon kiinnostavampaa, joskaan ei niin miellyttävää vastapuolelle.

Hänen kykynsä on aivan yhtä voimallista tänäänkin, mutta hän käyttää sitä armollisemmin, joten se ei näy enää väittelyssä aivan samassa määrin. Hänellä on nyt kyky ymmärtää kaikkia,

mitä hänellä ei ehkä ollut vapaa-ajattelijanpäivinä. Hänellä on tämä ihmeellinen kyky, mutta hän on hankkinut sen määrätietoisella työllä. Hän on kasvanut siihen opettamalla itsensä ymmärtämään toisia ja asettumaan heidän asemaansa. Kun ensi kertaa kuulin häntä hänen vapaa-ajattelijanpäivinä hän ei toisesta asettunut vastapuolen asemaan, jonka hän usein mitätöi takeltelevaksi idiotiksi virheettömällä logiikallaan ja väkivaltaisilla hyökkäyksillä.

Ihmisen, joka haluaa ymmärtää kaiken ja oppia täydellisesti tämä laajemman kuvan elämästä, täytyy samaistua myös alempiin luomakuntiin ja ymmärtää luontoa kokonaisuudessaan niin pitkälle kuin voi. Hänen täytyy päästä myötäeläjän asenteeseen suuriin deevoihin, luonnonhenkiin, puunhenkiin ja maaseutuun nähden. Tunnemme kadottaneemme sen nykyaikaisissa siviilisaatioissa, vaikka sieltä täältä löytyy runoilija, kirjailija tai taiteilija, jolla tällainen asenne on. Sellaiset taiteilijat kuin Ruskin ja Turner saattoivat kirjoittaa ja maalata kuten tekivät, koska heillä oli se.

Muinaisessa Kreikassa katsoimme asioita hyvin eri tavalla verrattuna nykyihmisiin. Luonnossa kaikki merkitsi meille paljon enemmän kuin näinä päivinä muutamia taiteellisia lukuunottamatta. Ajattelimme vähemmän rahaa ja liiketoimintaa, ja nautimme enemmän luonnosta. On hyvä ymmärtää tällaista näkökohtaa. Kehittäessämme alempaa mieltä ja terävöittämällä sitä liiketoiminnassa ja elämän käytännöllisellä puolella ovat nykyaikaiset rodut kadottaneet paljon, joskin ovat kiistatta myös saaneet melkoisesti esimerkiksi kyvyn hoitaa monia asioita samanaikaisesti ja keskittyä äärimmäisen vaikeissa olosuhteissa tämän sivilisaation pelottavan melun, hälinän ja repimisen keskellä. Kreikassa meillä ei ollut mitään tällaista. Emme voineet matkustaa yhtä nopeasti, mutta näimme enemmän matkoillamme.

Mielestäni meidän tulisi yrittää löytää vanha näkemys uudestaan jossain määrin menemällä sisään maailman elämään, loistoon ja kauneuteen kaikkialla ympärillämme. Ihmisen tekemät ympäristöt ovat näinä aikoina harvoin kauniita, mutta tuolloin ihmiset ymmärsivät enemmän eivätkä pilanneet muotoja luonnossa niin paljon. Kreikkalaiset osasivat rakentaa temppelaita, jotka eivät olleet väärässä paikassa mitä kauneimman luonnon ympäröiminä. Ehkä mekin opimme yhdistämään kauneuden ja käyttökelpoisuuden. Voisimme esimerkiksi oppia pystyttämään katedraalinkaltaisen rakennuksen käytettäväksi tehtaan. Mutta toistaiseksi tämän sivilisaation heikkoja kohtia on, että se ei tunne sympatiaa luontoa kohtaan sen syvempien aspektien osalta. Meidän on siksi tarpeen kasvattaa itsestämme sellaisia kuin kreikkalaiset olivat syntyjään, luontoa kohtaan sympatiaa tuntevia. Kun lukee Ruskinin teosta *Queen of the Air*, alkaa hiukan ymmärtää.

Yritetään kaikki edistyä kokonaisvaltaisesti. Olemme kaikki eläneet menneisyydessä roduissa, joissa kauneuden annettiin vaikuttaa laajasti, joissa oli elämän vapautta ja avaruutta. Siksi meillä kaikilla on se egossamme. Nykyinen elämämme tukahduttaa sen hyvin suuressa määrin, mutta sitä tarvitsee vain kutsua ja se murtautuu esteiden takaa. Se voidaan tehdä, ja sen on tekemisenarvoista, jollei muuten niin itsekkäästä näkökulmasta, sillä meidän pitäisi silloin voida nauttia elämästä täydellisesti.

On ihmisiä, jotka eivät ole sopusoinnussa luonnon kanssa ja sanovat, että olemme ”pahojen vaikutusten” ympäröimiä ja että maailma on täynnä skorpioneja, käärmeitä ja tiikereitä. Käärmeessä, skorpionissa tai herhiläisessä ei ole mitään myötäsyyntyistä pahuutta, mutta ne ovat äärimmäisen helposti ärsyyntyviä ja täysin piittaamattomia käyttämistään menetelmistä, jos puhumme niistä, niin kuin ne olisivat ihmisiä. Ne yksinkertaisesti

vain syöksähtelevät ympäriinsä ja pistävät tai purevat jokaista lähelle osuvaa, jos ne sattuvat olemaan hiukan harmissaan. Mutta niitä ei voi kutsua pahoiksi olioksi, koska ne eivät tee tätä pahantahtoisuuttaan. Ne ovat täynnä elämää, joten ne sukeltavat siihen ja vahingoittavat jokaista, joka niiden tielle satuu.

Sama on astraali- ja eetterialueilla. Sielläkin on paljon alemmantyypisiä luonnonhenkiä, jotka eivät ole pahoja tai pyri tekemään pahaa, mutta ovat hyvin epämiellyttäviä olioita kohdattavaksi. Niitä tulee karttaa. Onneksi niitä on helpompi karttaa astraalitasolla kuin fyysisessä maailmassa, koska voimakas toive riittää ajamaan ne tiehensä. Tällaiset oliot käyttävät hyväksi sitä, joka on avoinna niiden vaikutukselle. Kuten olen selittänyt, monet niistä iloitsevat huomattessaan raivoavan ihmisen. Niitä ei vähimmässäkään määrin kiinnosta, mistä ihminen on suutuksissaan, vaan kun ne löytävät elävän karkeiden värähtelyiden pyörteen, joka sopii niille, ne sukeltavat mukaan ja nauttivat ja stimuloivat sitä kaikin tavoin saadakseen lisää. En ole varma, tietävätkö ne edes, että kyse on ihmisestä.

Jotkut näistä olennoista nauttivat suuresti julmuudenvärähtelyistä, ja ne tarttuvat varmasti innokkaasti jokaiseen, jolla tämä pahe on ja kiihottavat häntä suurempaan julmuuteen kuin ihminen itse olisi koskaan ajatellut. Jos antaa suuttumuksen saada otteen, niin sanoo ja tekee asioita, joita ei toivoisi tekevänsä. Samaa pätee julmuuteen, ja varmasti myös mustasukkaisuuteen, kateuteen ja vihaan. Kun ihminen sukeltaa johonkin näistä paheista, on kuin hänen astraaliruumiinsa tulisi yhtäkkiä eläväksi ja kostonhaluiseksi, koska joukko näitä olentoja on käynyt siihen kiinni. Meidän on hyvin vaikea olla ystävällinen niitä kohtaan. Ajatteleminen luonnollisesti niiden huonoa vaikutusta meihin. Kuitenkin nämä ressurkit vain nauttivat tällaisesta. Se ei kuitenkaan voi olla meille tekosyynä antaa niiden saada

otetta meistä. Meidän pitäisi nousta sellaisen yläpuolelle. Mutta meidän on muistettava, että tällainen voimistaminen on mahdollinen. Kun tutkimme kanssaihmissiämme, meidän täytyy aina ottaa tämä huomioon.

Ympärillämme liikkuu suuria voimia, joista useimmilla on hyvin vähän tietoa. Tiedämme kaikki sen yleisellä tasolla. Tiedämme, että yleisen mielipiteen kaltaiset voimat painostavat meitä ilman, että tunnemme sitä, mutta emme ehkä oivalla, että evoluutionlain valtava voima on toiminnassa monia eri tavoin ympärillämme. Jumala kätkeytyy aineeseen, mutta ei ole sen tähden kuollut. Jumalan toiminta ja voimat vaikuttavat kaikkiin luotuihin. Kun ne vaikuttavat voimakkaasti, ne saavat ihmisen liikkeeseen hiukan samoin kuin jokin panee lammenveden liikkeeseen. Kaikki vesi on liikkeessä, ja mitä lammessa on, nousee pintaan. Lampi voi olla hyvin mutainen jonkin aikaa tämän prosessin takia, mutta tällä tavoin saadaan tietää, mitä on pohjalla. On parempi, että vettä liikutetaan, vaikka mutaa onkin kuin, että sen annetaan pysyä paikoillaan ja muuttua toivotto-man huonoksi. Joskus jumalalliseen elämään osana kuuluva häiriötila tuo ihmisissä esiin vähemmän toivottavia ominaisuuksia.

Voisi ajatella, että ihmiselle olisi parempi, jos mikään ei olisi herättänyt hänessä näitä tunteita, mutta asia ei ole niin. Hän on tullut joksikin aikaa elävämmäksi, tosin ei aina niin miellyttävästi, mutta on parempi, että epämiellyttävät ominaisuudet pääsevät pintaan. Hän tietää silloin niistä itse, ja hänen ystävänsä, jotka näkevät ne, voivat auttaa häntä. Muuten ne jäisivät huomaamatta ja saattaisivat tuottaa vakavia seurauksia, kun tarjoutuisi tilaisuus joskus myöhemmin herättää ne. Joskus jumalallinen voima itse tuottaa toimintaa, joka tuntuu vähemmän toivottavalta. Voimme olla aivan varmoja, että hän, joka kaiken tekee, tekee kaikki asiat hyvin. Hän tietää, mitä on tekemässä.

Jos hän nostattaa jonkin huonon asian esiin, se tapahtuu siksi, että siitä päästäisiin eroon, vaikka aikanaan se ei aina näytä hyvältä tai toiveikkaalta evoluution kannalta. Meidän on aina muistettava, että jokainen näkemämme ihminen on eri askelmalla evoluutionportailta niin, että mikä on yhdelle hyvää, jopa välttämätöntä, on toiselle juuri sitä, mistä on vahinkoa. Meidän on opittava olemaan täysin puolueettomia eikä tuomita hätäisesti, tapahtuipa mitä tahansa. Kaikki elämä on Logoksessa ja ehdottomasti osa sen elämää, joten siitä seuraa, että kaikki asiat ovat todellakin Logoksen aspekteja ja ilmauksia. Näin olemme sukua kaiken ilmennyksen kanssa, ja meillä on velvollisuutemme sitä kohtaan. Meillä saattaa olla monia tilaisuuksia auttaa toisiamme, ja meidän tulee tehdä, mikä tiellemme osuu.

10. Opi älyn silmällä katsomaan ihmisten sydämiin.

Tutki ihmisten sydämiä, jotta tietäisit, mitä on maailma, jossa elät ja josta tahdot olla osa.

Tässä säännössä sanaa sydän käytetään symbolisesti. Meidän on katsottava ihmisen koko luontoon niin pitkälle kuin voimme, ei pelkästään tunteisiin, joita sydän tavallisesti edustaa, vaan myös hänen mentaalisiin prosesseihinsa. Meitä vaaditaan yrittämään ymmärtää häntä syvällisesti. Sitä varten meidän täytyy etsiä hänestä egon ilmennystä.

Kun näemme ihmisten ympärillämme toimivan eri tavalla kuin omamme, huudahdamme usein, mikähän on saanut ihmisen tekemään tuollaista. Emme voi käsittää, että itse tekisimme jotain sellaista missään olosuhteissa, emmekä voi nähdä, miksi kanssaihmisemme pitäisi tehdä niin. Monet meistä ovat luopuneet tällaisten arvoitusten ratkaisemisesta kauan sitten, koska

niitä on lähes mahdoton ymmärtää. Minä esimerkiksi en voi ymmärtää, miksi ihmisten pitäisi joukoittain mennä katsomaan nyrkkeilyottelua. En näe, mikä siinä on kiinnostavaa, koska minusta koko juttu on brutaalia näytöstä. Jos kyse on maksamisesta, niin maksaisin mieluummin siitä, että pääsen näkemästä sitä. Kun ajattelen asiaa huolellisesti ja yritän saada siihen jotain järkeä, tulen mahdollisesti tulokseen, että ehkä se on taidonnäyte, mikä kiinnostaa. Se on brutaali ja takaperoinen taito, mutta taito kumminkin. Tai ehkä kysymys on myös rohkeudesta ja kestävyydestä.

Samoin monet seisoskelevat kadunkulmissa tuuppimassa toisiaan ja puhumassa karkeasti kovalla äänellä. Mitä iloa he siitä saavat, en ymmärrä ollenkaan. Ja kuitenkin heitä on, ja he muodostavat suuren osan ihmiskuntaa, jota meidän pitäisi yrittää ymmärtää jossain määrin.

Ihmiset tekevät kaikenlaista outoa. Joskus he joutuvat lähes ekstaasiin kateudesta jostain ei mitenkään tiettyä asiaa kohtaan. Toisinaan näkee sen, mitä joku toinen sanoo, vaikuttavan ihmisiin syvästi. Kun käyttää järkeään ja sanoo, että eihän sillä ole väliä, vaikka muut puhuvat, kun se ei vahingoita ketään. Mutta silti se vaikuttaa joihinkin hyvin vakavasti. Meidän tulisi yrittää jossain määrin ymmärtää, miksi. Olen valmis myöntämään, ettei se tule monissa tapauksissa kysymykseenkään, mutta on silti meidän asiamme yrittää ymmärtää kanssaihmissiämme.

Jotkut saattavat sanoa, ettei se ole kiinnostava asia tutkittavaksi. Se ei ole kiinnostavaa meille henkilökohtaisesti, jos ajattelemmme sitä, mutta se on mielenkiintoista laajemmasta näkökulmasta katsottuna. Koska ajattelemmme olevamme hiukan pitemmälle kehittyneitä kuin nämä ihmiset, niin on selvästi velvollisuutemme auttaa heitä. Mutta ilman ymmärrystä apumme menee hukkaan. On totta, että asiat, jotka kiinnostavat useim-

pia ihmisiä, eivät kiinnosta meitä, mutta se on vain oire siitä, että olemme kasvaneet hiukan heidän ohitseen sieluniässä. Sielu kasvaa, ja ihmiset tulevat rationaalisemmiksi edistyessään. Pienet lapset tekevät kaikenlaista, mitä emme voi ymmärtää. 13-14 vuotiaiden motiivit ovat hiukan lähempänä omiamme, mutta edelleenkin emme tiedä, miksi he tekevät niin kuin tekevät. Meidän on palattava omaan nuoruuteemme, ennen kuin voimme ollenkaan tajuta, mitä he ovat tekemässä, ja miten he asiat kokevat. Se on aina vaikeaa. Tiedän sen hyvin, koska minulla oli yhteen aikaan hyvin paljon tekemistä poikien ja nuorten kanssa. Jos heille esittää idean tietyllä tavoin toivoen, että he kenties ottavat sen vastaan kuten me, niin joskus niin käy, mutta usein he lähestyvät sitä aivan eri näkökulmasta ja ratkaisevat sen syiden perusteella, jotka eivät olisi edes juolahtaneet mieleemme. Joskus voimme nähdä, mihin he tähtäävät, mutta toisinaan emme. Opettajien ja muitten, jotka ovat paljon tekemisissä poikien ja tyttöjen kanssa, pitäisi ottaa asiakseen yrittää ymmärtää heidän outoja ajatuksenkulkujaan ja tunteitaan, koska näin he voivat todennäköisesti välttää loukkaamista nuoria.

Tämä on ääriesimerkki, mutta meidän on tehtävä sama ympärillämme olevien aikuisten suhteen. Jos haluamme auttaa heitä, meidän on asetettava heidän asemaansa. Tätä tarkoitetaan oppimisella katsomaan älykkäästi ihmisten sydämiin. Heillä on ennakkoluulonsa ja meillä omamme. On varsin todennäköistä, että ennakkoluulot ovat erilaisia jollain tavoin, ja on siis löydettävä toisen näkökulma ja tultava vastaan. Pyrkikää löytämään, miten hän on päätenyt asenteeseensa ja miksi hänellä on tiettyjä ennakkoluuloja. Näin voitte ehkä auttaa häntä voittamaan ne.

Ennakkoluulo on hyvin hienovarainen asia. Se voi olla vahva ja siinä määrin iskostunut ihmiseen, että hän ei edes tiedä sen olemassaolosta. Hän ei usko tarvitsevansa apua, ja siksi

häntä on usein vaikea auttaa hänen loukkaantumatta. Siitä huolimatta on suuri etu ihmiselle, jos häntä voidaan auttaa pääsemään ennakkoluuloistaan. Jotta tässä työssä onnistuisi ja tekisi sen taitavasti, täytyy löytää juuri se, miksi ihminen ajattelee niin tai näin, ja kuinka ennakkoluulo syntyi. Meidän on päättäväisesti pantava syrjään omat ennakkoluulomme. Muuten tulemme vetäneeksi toisen yhdestä väärästä näkökulmasta toiseen.

Useimmat syyt ihmisten outoihin kiinnostuksen kohteisiin saavat alkunsa heidän astraaliruumiissaan. Mentaaliruumis on vasta kehittymässä. Tämän voi nähdä kaikissa ilmiöissä, jotka ympäröivät meidät mentaalitasolla kuoleman jälkeen. Kun keskiverto paremman luokan ihminen siirtyy astraalimaailmaan, hän kykenee täysin osallistumaan tuon tason elämän äylliseen osaan. Toiset tekevät niin, toiset eivät, ja jotkut saavat pian ruumiittensa aineen järjestetyksi uudestaan, mikä rajoittaa suuresti heidän kapasiteettiaan. Astraaliruumiin kyvyt ovat hyvin kehittyneet. Ne ovat valmiita käyttöön, vaikka monet eivät tiedä, mitä heidän pitäisi tehdä ja kuinka käyttää niitä. Kun ne, jotka ovat tutkineet näitä asioita jonkin verran, siirtyvät astraalitasolle, he huomaavat olevansa käyttövälineessä, joka ilmaisee heitä täydemmin kuin fyysinen ruumis. Mutta kun he pääsevät taivasmaailmaan, asia ei ole yleensä niin.

Siellä he tavallisesti saavat huomata työskentelevänsä mentaaliruumiin *sisäpuolella* ja siten hyvin paljon suljettuna pois muusta. Mentaaliruumis on todellakin heille enemmän kuori kuin heidän elämänsä ilmaus. Tätä tarkoitetaan sillä, josta on niin voimallisesti kirjoitettu vanhemmissa kirjoissa, että taivasmaailmassa ihmiset ovat suljettuna pois kaikesta muusta. Taivaasta puhutaan usein tiettyyn käyttöön varattuna osana mentaalitasoa. Se ei ole niin, vaan jokainen on sulkeutunut omaan kuoreensa eikä siksi osallistu mentaalitason elämään lainkaan.

Ihminen ei liiku vapaasti ja ole tekemisissä ihmisten kanssa kuten astraalitasolla. Ainoat kuoressa olevat aukot, joiden kautta ulkopuolinen elämä voi saavuttaa hänet, ovat ikkunat, joita hän on itse tehnyt itselleen kehittämällä mentaaliruumistaan tiettyjen suuntaviivojen mukaan. Mitä ihminen on tehnyt mentaaliruumiillaan, avaa hänet mentaalivaikutuksille. Mitä se onkin, hän korjaa sadon siitä taivaselämässään ja voi sen kautta josain määrin kommunikoida ulkoisen maailman kanssa. Mutta seuraukset, joita hän kykenee saamaan aikaan mentaalitason asukeille, ovat paljon vähäisemmät kuin miten ulkopuolelta vaikutetaan häneen, koska hän kykenee astraalitasolla ilmaistamaan itseään vain hyvin ahtaiden kanavien kautta.

Tämä seikka osoittaa, että keskivertoihmisen mentaaliruumis on vain osittain kehittynyt. Emme aiemmin pitkään aikaan ymmärtäneet sitä teosofisessa tutkimuksessamme. Kun katsomme ilmennyksiä täällä alhaalla fyysisessä maailmassa, huomaamme saman olevan totta täällä. Olemme todennäköisesti kaikki kokeneet näitä rajoituksia toisissa ihmisissä. Voimme löytää niitä myös itsestämme, jos haluamme, mutta näemmä asiat helpommin toisissa kuin itsessämme. Esimerkiksi kun puhumme ventovieraille teosofiasta, huomaamme, että jotkut ottavat sen vastaan hyvin innostuneena ja toiset eivät tiedä, mistä puhumme. He kuuntelevat ja sanovat, niin on, niin on, mutta he eivät ilmeisestikään ole kiinnostuneita. Tavallinen syy ihmisten väliseen eroon tässä on, että jotkut ovat kohdanneet tämänkaltaisia ideoita aiemmissa elämissä ja toiset eivät. Mielestäni on oikeutettua ajatella, että kaikki sivistyneet ihmiset muutaman tuhannen vuoden ajalta ovat varmasti kohdanneet näitä ajatuksia aiemmissa elämissä. Kaikki, jotka ovat syntyneet muinaiseen Intiaan tai Egyptiin tai jotka ovat olleet riittävän arvostettuja päästäkseen mukaan Kreikan tai Rooman mysteereihin, ovat jo saaneet kosketuksen näihin ajatuksiin. Jotkut ovat olleet

syvälläkin näissä asioissa ja kehittäneet tuolloin sitä osaa mentaaliruumiistaan, joka kykenee ajattelemaan tämänkaltaisia ideoita. Toiset eivät voi ymmärtää eivätkä välitä niistä. He haluavat vain pitää hauskaa, kuten he sen ilmaisevat. Karkeampia ja alempia haluja lukuun ottamatta heidän aivoillaan ei ole muuta käyttöä. Jos saamme heidät lukemaan sivun verran teosofiaa, he eivät muista sitä.

Aivoja täytyy kouluttaa sen linjan mukaisesti, jolla haluamme niiden työskentelevän. Juuri tätä teemme teosofiassa. Ne, jotka ottavat teosofian vastaan helposti ja innokkaasti, tekevät niin osittain, koska se vastaa moniin kysymyksiin, joita he ovat kysyneet itseltään, ja osittain siksi, että he ovat ajatelleet näin jossain määrin jo aiemmissa elämissä. Heidän aivonsa ovat jo avautuneet tältä osin. Vaatii kovaa työtä ihmiseltä yrittää ymmärtää teosofiaa, jos hänen aivonsa eivät vielä ole lainkaan avautuneet filosofiselta osaltaan. Vaikka hänelle esittää yksinkertaisen selityksen, niin hän todennäköisesti assimiloii laajoista ideoista vain muutamia harvoja. Ihmiset tarvitsevat melkoisesti valmistautumista. Keskivertoihmiselle siinä ei ole mitään. En puhu siitä, onko hän nokkela vai tyhmä, vaan yksinkertaisesti siitä, että hänelle ei tällainen ajattelu ole tuttua. Hän tarvitsee koko lailla valmistautumista. Hän saa sen enimmäkseen uskonnon kautta, ja uskonnossakin hän pitäisi harjoittaa vähitellen. Täydellisesti kehittyneen uskonnon pitäisi kyetä kohtaamaan kaikenlaisia ihmisiä. Alussa kaikki uskonnot tekevätkin näin, mutta ajan myötä jotkut niistä menettävät yhden osan ja toiset toisen osan. Toisinaan ne kristallisoituvat epätoivottavien suuntaviivojen mukaisesti.

Jos haluamme ymmärtää ihmisiä, meidän täytyy muistaa, missä määrin he ovat kehittyneitä tai alikehittyneitä. Meidän täytyy muistaa, että mentaaliruumis ei ole vielä täysin kehittynyt, minkä vuoksi vielä korkeampi syyruumis on vielä vähem-

män kehittynyt niin, että se on tuskin toiminnassa alemmissa ihmisluokissa. Joskus ne, jotka ovat opiskelleet teosofiaa ja opineet ymmärtämään koko lailla elämää ja kehittäneet mieltään sen mukaan, jäävät helposti lepäämään laakereillaan ajatellen tehneensä kaiken tarvittavan mielen kehittämisessä. Usein asia ei ole näin, ja heidän on ennemmin tai myöhemmin tartuttavat älylliseen työhön tai mentaaliseen harjoitukseen jossain muodossa.

Haluaisimme tutkia sielun toimintaa kaikissa, mutta kaikki eivät tarjoa tähän tilaisuutta. Se meidän on pidettävä mielessä pyrkimyksissämme ymmärtää. Toisaalta meidän on aina odotettava korkeinta mahdollista kaikilta. Meidän täytyy luottaen olettaa, että hän tekee sen, mitä meistä tuntuu, että hänen pitäisi tehdä, koska se, että omaksumme tällaisen mentaalisen asenteen, auttaa häntä paljon tekemään sen. Toistuvasti nähdään, että kun ehkä kyseenalaisiin toimiin sekaantunutta kohdellaan kunniallisesti, ja osoitetaan, että myös häneltä odotetaan sitä, niin hän nousee sen tasolle. Toisaalta jos kohtaamme hänet epäluuloisina, hän todennäköisesti osoittaa pian epäilyksemme todeksi. Mutta ei kuitenkaan saa odottaa ihmisiltä liikaa. Meidän tulee olettaa, että he toimivat korkeimmalla tasollaan ja yrittää auttaa ajatuksillamme heitä tekemään niin, mutta kun he epäonnistuvat, emme saa olla kärsimättömiä tai vihaisia heille, koska evoluutio on hyvin hidas prosessi, ja ihminen voi ilmentää vain sen verran kuin mihin on kehittynyt.

Ei hyödytä koskaan harmistua, koska joku ei yllä meidän standardiemme tasolle. Emme saa syyttää ihmistä siitä, että hän on, mitä on, että hän on siinä vaiheessa, jonka on saavuttanut evoluutiossa. Kun ihminen on kehittynyt korkeammalle vaatimustasolle ja sitten epäonnistuu jotenkin, saatamme tuntea, että sen on sääli, koska hän tietää paremmin. Mutta ei silti ole syytä harmistua eikä siitä ole hyötyä. Meidän täytyy ajatella parasta

kanssaihmisistämme ja yrittää aina auttaa heitä nousemaan parhaimmalle tasolleen, mutta pitää kuitenkin suhtautua filosofisesti, jos he eivät siihen yllä. Emme saa näyttää harmistumista tai kärsimättömyyttä, vaan vain yrittää auttaa heitä, missä voimme. Mielestäni se on läksy, joka meidän on tarkoitus oppia, kun meitä käsketään katsomaan ihmisten elämään ja sydämeen ja yrittämään ymmärtää heitä.

Seuraavaksi tulee Mestari Hilarionin pitkä huomautus, jonka käsittelemme pala palalta. Hän sanoo:

Ehdottomasti persoonattomalta kannalta, muuten näkösi värityy. Siksi on ensin ymmärrettävä persoonattomuus.

Puhumme usein persoonattomuudesta, kun tarkoitamme vain oikeudenmukaista tai tasapainotettua, kun emme tuo päätöksentekoon omia sympatioitamme ja antipatioitamme, kun toimimme kuin tuomari oikeussalissa. Mutta Mestari tarkoittaa enemmän. Hänelle persoonattomuus merkitsee tilaa, jossa on joksikin aikaa siirrytty täysin persoonallisuuden tuolle puolen niin, että emme pelkästään katso kaikkea henkilökohtaisessa elämässä täysin puolueettomasti, vaan myös egon näkökulmasta. Tämä onkin vaikeampi tehtävä. Jotta voisi tehdä sen täydellisesti olisi syyruumiin oltava täysin kehittynyt. Ihmiskunta kokonaisuudessaan on edelleen kehittämässä alempaa mentaali-ruumistaan. Okkultismia opiskelevat yrittävät tehdä hiukan enemmän, mutta verraten harvat heistäkään osaavat vielä käyttää syyruumistaan millään varmuudella. Alkuun opiskelijan täytyy siksi vain *järkeillä* itsekseen, mikä sielun näkemys voisi olla ja seurata sitä jättäen kaikki muu pois.

On vaikeaa olla persoonaton. Kun kahden ihmisen välillä on kiistaa ja toinen heistä on henkilökohtainen ystävämme, jonka tunnemme perusteellisesti ja toinen taas vieras, niin on tuskin inhimillisesti mahdollista välttää kallistumasta ystävän puolelle. Syykin on oikein hyvä. Tiedämme enemmän tästä henkilöstä, ja mitä enemmän tietää, sen paremmin ymmärtää häntä ja tekee myönnytyksiä hänen edukseen. Voimme tuskin välttää pientä ennakkoluuloisuutta ystävän eduksi. Mielestäni emme aina tajua, kuinka suuressa määrin olemme olosuhteiden ja ympäristön tuotteita. Satumme syntymään jonkin suurkaupungin lähiöön. Kasvamme tuntien tietyn pienen kehän, josta valitsemme ystävämme. Aikanaan saatamme muuttaa pois ja saada uusia ystäviä toisista paikoista, mutta muodostamamme ystävyysden alkamisessa on yleensä kysymys siitä, missä satumme olemaan. Jos olisimme syntyneet toiseen lähiöön, meillä olisi todennäköisesti toisenlainen ystäväpiiri.

Toisinaan ihmiset, jotka on saatettu yhteen, rakastuvat ja menevät naimisiin. He eivät voi ymmärtää, että jos he olisivat sattuneet syntymään jossain muualla, he olisivat todennäköisesti tunteneet aivan samoin jotain toista henkilöä kohtaan. Samankaltaisuus merkitsee paljon. Tiedän, että karma on mukana monissa tapauksissa, mutta nämä asiat ovat aika usein tulosta samankaltaisuudesta. Meihin vaikuttaa ihmis- ja muu ympäristömme. Siksi on vaikea tutkia ihmisten sydämiä ja omaansa.

Meillä on tapana ajatella kaikkea sellaisena kuin se koskettaa meitä. Monet eivät kykene laajempaan näkemykseen esimerkiksi näkemään miten jokin asia vaikuttaa kansakuntaan kokonaisuutena. Meillä on tänä päivänä paljon tilanteita, joissa jokaisella on äänioikeus. Suuret määrät ihmisiä voivat ajatella vain sitä, kuinka vaalitulokset vaikuttaa heihin henkilökohtaisesti. He eivät näytä kykenevän ymmärtämään velvollisuuttaan yhteisöä kohtaan. Eivät he tietoisesti aseta itseään yhteisön edelle,

mutta laajempi näkemys ei vain koskaan ole pälkähtänyt heidän päähänsä.

Sielu voi kehittyä kolmella tavalla ja vaikuttaa elämäämme, kuten olen selittänyt aiemmin. Yksi on maailman suurten tiedemiesten ja filosofien tie. He ovat kehittäneet paitsi alemmaa mieltään huomattavassa laajuudessa myös korkeampaa niin, että enemmän abstraktia ajattelua tulee alas mukaan heidän ajatteluunsa ihmeellisen kokonaisvaltaisena ajatteluna, vaikkeivät he ehkä osakaan ilmaista sitä kirjoituksissaan. Niiden, joi-ta tämä vetää puoleensa, on käytävä läpi tiedemiehen tai filosofin vaihe. Buddhikehitys tulee vasta paljon myöhemmin.

Toiseksi on mahdollista herättää buddhiprinsiippiä suuressa laajuudessa korkeampien tunteiden kuten voimakkaan kiintymyksen, antaumuksen tai sympatian kautta kehittämättä erityisesti väliasteen syyruumista. Se ei kuitenkaan jää ilman vaikutusta, koska kaikki buddhinen kehitys herättää voimakasta vastakaikua syyruumiissa. Useimmat oppilaat käyttävät metodina toimimista korkeampien tunteiden kautta ja työstävä siten buddhista käyttövälinettä. En tarkoita, että he kehittävät buddhista käyttövälinettä, jossa voisivat asustaa pysyvästi. Se olisi varsin toivottavaa, mutta ehkä useimpien meistä ulottumattomissa vielä tällä haavaa, mutta korkeampien tunteiden käyttäminen herättää kiistatta värähtelyjä buddhiaineessa. Se herättää vielä muotoutumatonta buddhista käyttövälinettä niin, että monet sen värähtelistä tulevat alas ja viipyvät ihmisen astraaliruumiissa. Siten voi saada huomattavan määrän tuon tason vaikutusta ennen kuin käyttövälinen on täysin kehittynyt.

On myös olemassa toinen ja hämäämpi polku, jossa kutsutaan tahto toimijaksi. Kuten astraaliruumis reagoi buddhiseen ja alempi mentaalinen käyttövälinen korkeampaan, niin fyysinen reagoi jotenkin nirvaaniseen. Tiedän hyvin vähän siitä, mi-

ten tämä toimii, mutta useimmille oppilaille tie käy Mestareille omistautumisen ja kanssaihmiä kohtaan tunnetun sympatian kautta.

Äly on puolueeton. Ei kukaan ole vihollisesi, ei kukaan ole ystäväsi.

Kaikki ovat opettajiasi. Vihollisesi tulee mysteerioksi, jonka perille on päästävä, vaikka siihen kuluisi pitkiä aikoja, sillä ihmisen on opittava ymmärtämään.

Jos sinulla on ystäviä, niin voit todellakin olla hyvin kiitollinen, mutta tässä tietyssä asiassa katsot heitä persoonattomasti kuin ylhäältäpäin ja sanot: ”Nämä ovat ystäviäni. Miksi meidät on sieluina heitetty yhteen?” Silloin huomaat todennäköisesti, että teissä on joko keskinäistä samanlaisuutta tai täydennätte toisiaanne. Värähtelyenne sopivat hyvin yhteen, ja muodostatte siksi tyydyttävän kokonaisuuden.

Tästä samasta persoonattomasta näkökulmasta katsoen kukaan ei ole vihollisemme. Jos joku on tarpeeksi hölmö asetuakseen sellaiseen asemaan, voimme kysyä, miksi hän tekee tämän? Hänellä ei voisi olla tällaisia tunteita meitä kohtaan, elleemme olisi itse menneisydessä antaneet hänelle syytä tähän. Katsotaanpa, voisimmeko löytää syyn, ja onko mitään keinoa, jolla hänen asenteensa muuttuisi.

Ystäväsi tulee itsesi osaksi, itsesi laajentumaksi, vaikeasti ratkaistavaksi arvoitukseksi. Vain yksi on vielä vaikeampi oppia tuntemaan: oma sydämesi. Ennen kuin persoonallisuuden siteet on irrotettu, ei itsen syvä mysteerio ala selvitä.

Kuinka hyvin tuntee kaan toisen jopa monen vuoden ystävyvyyden jälkeen, niin kuitenkin toisinaan saa kosketuksen hänen tietoisuutensa sellaiseen kerrokseen, joka on vieras. Mielestäni on suuri totuus siinä, ettei kukaan ihminen tunne toista täydellisesti edes pitkän yhteisen elämän jälkeen. Adeptin täytyy tuntea. Se on yksi suuria lohdutuksenaiheita, kun saa olla yhteydessä Mestareihin: voimme olla ehdottoman varmoja, että he tietävät meistä enemmän kuin me itse ja että he todella tuntevat meidät läpikotaisin. Näemme heikkouksiamme ja puutteitamme, ja yritämme kykyjemme mukaan tulla toimeen niiden kanssa, mutta meillä voi olla myös muita puutteita, joita emme ole nähneet ja jotka voivat tulla esiin hätätilanteissa tai rasituksessa. On lohduttavaa ajatella, että jos sellaista on, niin Mestarit tietävät niistä ja tuovat pintaan ennemmin tai myöhemmin kaiken, mistä emme vielä tiedä ja auttavat meitä pääsemään niistä eroon. Ainakin niillä, jotka Mestari vetää lähempään yhteyteen kanssaan oppilaana, on lohdutuksena, että he eivät voi olla toivottoman huonoja, vaikka normaali vaatimattomuus painee heidät ajattelemaan sellaista itsestään.

Sisäisen edistymisen kaikissa vaiheissa meidän itsemme on tehtävä tarvittava työ omaan tahtoomme perustuen. Ei edes Mestari voi tehdä sitä puolestamme, joskin hän voi auttaa ja auttaakin meitä magnetismillaan, lämpimillä tunteillaan ja sympatiallaan sekä vaikuttamalla suoraan oppilaittensa kautta. Hän voi auttaa meitä pitkin matkaa vain, jos teemme sellaista karmaa, mikä sallii Mestarin tehdä niin. Meidän on tehtävä itsemme soveliaiksi saamaan tilaisuuden ja kun se annetaan, käyttää se perusteellisesti hyväksemme, jotta olisimme valmiita seuraavaan.

Ilman tätä Mestarilla ei ole oikeus auttaa, koska hänkin on suuren karmanlain alainen. Vaikka hän kuinka haluaisi, hän ei voi kohottaa meitä suoraan adeptitasolle. Mutta on varmaa, että

saamme häneltä apua matkallamme heti, kun ansaitsemme, sillä hänkin on ystävä sanan yleisesti hyväksytyssä mielessä. Hän ei voi antaa meille mitään, mitä emme ole ansainneet. Hän voi todella auttaa meitä vasta, kun olemme tulleet yhdeksi hänen kanssaan.

Vasta, kun voit asettua katsomaan alemmaa itseäsi sivusta, se voi paljastaa itsensä sinun ymmärrettäväkseen. Vasta silloin voit tarttua siihen ja opastaa sitä. Vasta silloin voit käyttää sen kaikkia voimia ja omistaa ne palvelutyöhön, joka on sen arvoista.

Tässä Mestari ajattelee selvästikin korkeampaa itseä, egoa syyruumiissa tarttumassa kädestä ja opastamassa alemmaa itseä. Kuten olemme nähneet, kaikki tämä pitää ymmärtää eri tasoilta sen mukaan, onko kyseessä oppilaantaso vai adeptin itsensä taso. Joillakin on tehtävänä se, että ego syyruumiissaan oppisi hallitsemaan ja ohjaamaan persoonallisuutta tällä alhaalla. Toisille tehtävänä on se, että monadi saa otteen egosta. Ja kun tämä on saavutettu kuten adeptin tapauksessa, niin hänenkin on muunnettava monadi täydelliseksi ilmaukseksi sille, mitä ikinä monadin jälkeisellä tasolla onkaan.

11. Tarkkaa kaikkein vakavimmin omaa sydäntäsi.

Sillä oman sydämesi kautta tulee ainoa valo, joka voi valaista elämää ja saattaa sen selväksi silmillesi.

Ellet tunnista Jumalaa sisälläsi, et voi koskaan löytää häntä ulkopuolelta. Oman sydämesi kautta tulee ainoa valo, joka voi valaista elämää ja kirkastaa sen silmillesi. Ulkoapäin voidaan auttaa sen herättämisessä. Mestarisi ei voi antaa tuota valoa si-

nulle, mutta hän voi auttaa sinua herättämään sen sisälläsi. Sen on tultava sisältäpäin, ja se *on* sisällä, tiedätpä sitä tai et.

Sen, että teosofisessa opetuksessa korostetaan niin vahvasti sitä tosiseikkaa, että jumalallinen on sisällämme, ja että me olemme oleellinen osa sitä, pitäisi olla hyvin suurena siunauksena ja rohkaisuna. Unohdamme sen usein ja sallimme itsemme valua pois sen tiedostamisesta niin, että omaksumme tilapäisesti lyhytnäköisiä näkemyksiä emmekä kykene tarttumaan hänen suunnitelmaansa sen koko leveydeltä ja syvyydeltä. Ihmiset unohtavat, että he ovat yhtä jumalallisen kanssa, tai ehkä he eivät ole koskaan sitä tienneetkään. Vain tulemalla yhä lähemmäs tuon jumalallisen ilmausta voivat ihmiset saavuttaa todellista kehitystä tai onnea tai minkäänlaista totuutta, joka antaa heille rauhan muuhun maailmaan nähden. Kaikki mystikot ovat yleisesti tunnustaneet, että vain sisällämme olevan Jumalan kautta voimme päästä kosketukseen ulkopuolella olevan Jumalan kanssa. Mestari on sanonut toisaalla: ”Jollet voi nähdä sitä sisälläsi, niin on turha etsiä sitä muualta.”

LUKU 5

SÄÄNTÖ 13

CWL Tässä kohtaa *Valoa tielle* osassa II sääntöjen numerointi muuttuu. Enää meillä ei ole kolmen aforismin sarjaa vanhasta käsikirjoituksesta ja sen jälkeen tsohanin kommentti. Sääntö 13 on tsohanin antama.

13. Puhe tulee ainoastaan tiedosta.

Saavuta tieto, niin saavutat myös puheen.

Mestari Hilarionin huomautuksessa sanotaan:

Mahdotonta on auttaa muita, ennen kuin itse olet saavuttanut omaa varmuutta.

Voi tutkia teosofista systeemiä perusteellisesti, katsoa sitä kaikista näkökulmista, verrata sitä muihin ideoihin, jotka yrittävät saada lukua asioidentilasta, jonka näemme maailmassa, päästä tiettyyn loppupäätelmään, että tämä on paras hypoteesi maailmasta ja hyväksyä se sitten totuutena. Arvelen, että tätä voi hyvinkin kutsua tiedoksi, mutta ainakin se on täydellisen järkeenkäypä vakaumus, jonka perusteella voi varmuudella toimia.

Kun tarkastelemme perinteistä kristillistä kantaa, niin näemme heti, että siitä puuttuu vakautta, ja että se on epäjohdonmukainen. Vaikka se yrittää kattaa kaiken, sen tuskin voi sanoa tarjoavan tyydyttävää teoriaa. Siksi monet kristityt pelkäävät ajatella. Kun tulemme teosofiseen selitykseen elämästä, huomaamme, että olemme lujalla pohjalla. Oletetaan, että joku tulee ulkopuolelta kyselijänä ja saattaa pitää joitakin väittämiäm-

me liian voimakkaina, suorina ja positiivisina. Hän saattaa kysyä: ”Mitä näyttöä teillä on siitä, että asiat ovat näin?” Hän voi epäillä joidenkin toteamusten paikkansapitävyyttä. Mutta kukaan ei voi kieltää, etteikö filosofia kokonaisuutena olisi ainakin koossapysyvä teoria, ja jos se on totta, se kattaa kaiken. Tämä on usein kaikki, mitä voidaan sanoa tieteellisistä teorioista. Edessämme on tietty määrä faktoja; oletuksen täytyy ottaa huomioon nuo faktat. Tässä on yksi oletamus, joka on selvästi muita parempi, joka selittää paremmin kuin muut kaiken tarkkailtavana olevan. Siksi hyväksymme sen totuutena toistaiseksi.

Kun tulin tietämään teosofiasta, olin jo anglikaanisen kirkon pappi, mutta epäilin kuitenkin monia kirkon dogmeja. Vältin saarnaamasta mistään dogmista, vaan opetin sen sijaan moraalialia ja kuvitin sitä esimerkein. Tässä minulla oli järkeenkäypä teoria teosofiassa, ja koska se oli niin järkeenkäypä, olin hyvin halukas hyväksymään sen. Minulla oli silloin hyvin vähän näyttöä, mutta siinäkin vaiheessa näyttöä oli yhtä paljon kuin monista faktoista astronomiassa. Minulla oli ehkä yhtä paljon näyttöä kuin esimerkiksi yleisesti hyväksytyissä kemian tai fysiikan teorioissa on. Nuo teoriat selittävät joitakin kokeita, mutta moniin asioihin ei vielä ole selitystä.

Sitten seuraavana askeleena tuli kohtaaminen H.P.Blavatskyn kanssa. Näin yhteydessä häneen tiettyjä asioita, jotka todistivat hänen esitystensä puolesta. Se ei tietenkään välttämättä selittänyt kaiken muunkin olevan totta, mutta hyvin pian seuraavan kolmen vuoden aikana Seuraan tulemisen jälkeen tiesin omakohtaisen tiedon perusteella suurten opettajien olemassaolosta, joita H.P.B oli kuvaillut. Tämä määrä totuutta oli hyvää näyttöä muiden väitteiden totuuden suuntaan erityisesti, koska ne sopivat niin nätisti yhteen ja muodostivat täydellisen järjestelmän.

Myöhemmin tulin kykeneväksi tutkimaan itse monia näistä kysymyksistä, enkä ole tähän mennessä löytänyt virhettä mistään suuresta totuudesta, joita H.P.B toi eteemme. Hän antoi kirjoissaan valtavan määrän opetusta, jonka merkityksestä en vielä voi puhua suoran tiedon perusteella. On myös joitakin toteamuksia, joita en vielä voi ymmärtää. Mutta mitä enemmän olen itse oppinut, sitä enemmän olen tajunnut, kuinka paljon hän tiesi. Kun hän myönsi, että hänen kirjoissaan on monia virheitä, olen luopunut niiden etsimisestä. Aina kun alkuun kohtasimme jotain, mitä emme ymmärtäneet, ajattelimme, että se oli yksi niistä virheistä. Myöhemmin huomasimme, että virhe oli meissä, emme olleet täysin ymmärtäneet. Erehdyksiä esiintyy epäilemättä, ja kun tiedämme enemmän, löydämme ne ehkä. Epäilen joidenkin toteamusten kuuluvan tähän kategoriaan, mutta olen haluton olettamaan mitään, ennen kuin tiedän asian olevan niin. Suhtaudun mieluummin suurella kunnioituksella hänen toteamuksiinsa.

On totta, että voimme puhua suuremmalla vakaumukselle, kun meillä on itsellämme varmaa tietoa. Sanon tämän itsestäni. Ihmiset ovat sanoneet, että heistä minä puhun vakuuttavasti. Toiset, joilla ei ole suoraa tietoa, ovat esittäneet nämä asiat paljon kaunopuheisemmin kuin minä. Siitä huolimatta ihmiset kysyvät minulta: ”Hyvä on, mutta tiedätkö *sinä* sen?” Olen vastannut, että tiedän, mutten tiedä, miten tiedän, vaikka sanonkin teille, että se on näin. He vastaavat, etteivät tiedä, mutta he tuntevat jotenkin, kun joku puhuu, puhuuko hän siitä, mitä itse tietää vai sitä, mitä on tutkinut ja opiskellut. On olemassa kaikenlaisia vertauksia siitä, kuinka on mahdotonta auttaa toisia ennen kuin itsellä on jonkinlaista varmuutta. Jos haluaa nostaa ihmisen myrskyävistä vesistä, on omien jalkojen alla oltava kallo.

Kun yksi sielu tietää, se välittää varmuutensa toisille sieluil-
le, ja ne tunnistavat tuon varmuuden. Vaikkeivät he fyysisellä
tasolle ja fyysisin aivoin todennäköisesti voi nähdä syitä siihen,
he tuntevat sen, kun ihminen todella tietää. Ihmisen on mahdo-
tonta auttaa toisia tiellä kohti korkeampaa kehitystä tai vetää
oppilaita lähemmäs Mestareita, ellei hän itse tietäisi.

Tämä ero näkyy selvästi teosofisissa käsikirjoissa, joista
useimmat ovat Annie Besantin kirjoittamia. Ensimmäiset kol-
me *Ihmisen seitsemän prinssiä*, *Jälleensyntymä* ja *Kuoleman
tuolla puolen* hän kirjoitti ennen kuin kykeni itse näkemään
näitä asioita. Hän tunnisti hyvin pian, että *Salainen oppi* niin
ihmeellinen kuin se onkin, on hyvin vaikea keskiverto-opiskeli-
jalle. Hän ei saisi siitä irti yhtä kymmenesosaakaan, ellei hänel-
lä olisi takanaan valmistavia alustavia opintoja. Niinpä hän
ryhtyi toimeen hänelle tyypillisen energisesti ja valmisti ihmi-
sille jotain yksinkertaisesti vain kirjoittamalla heille omasta
opiskelustaan ja vastauksista H.P.B:lle esittämiinsä kysymyk-
siin. Epäilen, onkohan ketään toista, joka olisi voinut saada pel-
kästään *Salaisesta opista* irti sen, minkä hän. Hänellä on ih-
meellinen kyky hitsata asioita yhteen ja tehdä ne selväksi. Mut-
ta kun hän oli pääsemässä neljänteen käsikirjaan *Karma*, hän
alkoi nähdä näiden asioiden toimimisen itsekin. Sitten minä
kirjoitin *Astraalitason* ja *Deevakhanin*, ja hän kirjoitti seitse-
männän käsikirjan *Ihminen ja hänen käyttövälineensä*. Vii-
meistä kirjoittaessaan hän oli oppinut täysin näkemään itse.
Kahdessa viimeisessä tyyli on erilainen. Ne osoittavat, että hän
tiesi ensikäden tietona, mistä puhui. Muissa kirjoissa hän käytti
lainauksia, ja vaikka hän punoi erilaiset lainaukset taitavasti
yhteen, ensimmäisissä kolmessa käsikirjassa on paljon sellais-
ta, mikä ei ole aivan selvää ja on vaikea ymmärtää. Hän on
usein sanonut haluavansa kirjoittaa ne uudelleen, mutta hän on
aina kirjoittamassa muita kirjoja eikä aikaa ole. Hänellä on ol-

lut ideana myös se, että ne ovat historiallisia dokumentteja, joista näkyy, mitä hän tiesi ja mitä ei tuossa vaiheessa.

Alkuun useimmilla meistä oli hyvin epätäydellinen idea asioista; teorioissamme oli monia aukkoja. A. P. Sinnetin *Esoteric Buddhism* oli ensimmäinen yritys saada aikaan täydellinen ja järjestynyt esitys. Kirja perustui moniin kirjeisiin, jotka Sinnett oli saanut Mestari Kuthumin oppilaiden kautta. Ensin pidimme kaikkia vastauksia Mestarin itsensä antamina, mutta jälkepäin huomasimme, että ne tulivat hänen toimistostaan, hänen seurueeltaan. Kirjeissä oli valtava määrä informaatiota, jotka olivat pääosin vastauksia Sinnetin esittämiin kysymyksiin. Näistä Sinnett kirjoitti varhaisemmat kirjansa.

Annie Besant on tehnyt meille suurimman osan teosofisen tiedon taulukointityöstä. Hän on järjestänyt faktoja niin, että lukeminen juoksee. Aiemmin meidän oli opiskeltava paljon kovemmin käsittääksemme teosofisia totuuksia. Mutta jopa hänenkin työssään, niin hienoa kuin se onkin, voi nähdä eron sen välillä, olivatko hänen oppaanaan kirjat vai näkikö hän asioita itse. H.P.Blavatsky näki monia asioita itse, mutta hänen valtaisa mielensä toimi hiukan eri lailla kuin meidän, mikäli ymmärrämme oikein. Kaikella kunnioituksella jos saa sanoa, niin hänen mielensä oli tyypiltään atlanttislainen siinä suhteessa, että se keräsi yhteen valtavasti faktoja, muttei juurikaan yrittänyt järjestellä niitä. T. Subba Row on sanonut, että *Salainen oppi* on kasa arvokkaita jalokiviä. Ei ole epäilystäkään siitä, etteivätkö ne olisi arvokkaita jalokiviä, mutta luokittelu on jokaisen tehtävä itse. Hän ei yrittänytkaan tehdä sitä puolestamme, sillä hän ei tuntenut lainkaan tarvetta sille.

Oman opiskeluni kuluessa olen toistuvasti törmännyt ideoihin, jotka ovat melko uusia minulle. Olen merkinnyt ne muistiin ja ajatellut niitä en nyt aivan löytöinä, mutta minulle uusina

ideoina. Kuukausien tai vuoden parin päästä olen tarttunut uudestaan kirjaan *Esoteric Buddhism* tai *Salaiseen oppiin* ja löytänyt sieltä selvästi, ehkä ei niin monisanaisesti esiintuotuna idean, jota minä pidin uutena. Monetkin ideat, joita pidämme uusina, on varmasti esitetty meille aiemmin. Voin nähdä, kuinka nuo totuudet ovat seurausta toisista ideoista ja ihmettelen, kuinka olen voinut olla niin tyhmä, etten osannut nähdä niiden yhteyttä. Sama kokemus toistuu hyvin väkevästi jokaisessa vihkimyksessä. Tuolloin kerrottu tiedonavain on jotain aivan ilmeistä. Sanomme silloin itsellemme, mitähän olen tehnyt, kun en ole itse nähnyt sitä. Mutta me emme näe, ei kukaan näe, ennen kuin se kerrotaan hänelle. Emme tarvitse todisteita siitä, se puhuu puolestaan, se on ehdottoman itsestään selvää. Siinä tuo asia on ollut koko elämämme ja tuijottanut meitä silmiin emmekä ole sitä nähneet. Jos on koskaan tuntenut ylpeyttä älyllisestä kehityksestään, niin se karisee hyvin pian tämän kokemuksen myötä.

Vain Mestarit kykenevät auttamaan *täysimääräisesti*. Heidän tietonsa on universaalista ja se ulottuu myös kaikkiin korkeampiin maailmoihin. Heidän ei näytä olevan tarpeen varastoida kaikkea tietoa aivoihinsa kuten meidän, vaan he kykenevät suuntaamaan tietyn kyvyn mihin tahansa haluavat ja tietämään sen avulla tässä ja nyt kaiken asiasta. Kun Mestari haluaa tietoa jostain, hänen ei tarvitse lukea siitä kuten meidän, vaan hän vain suuntaa kaikennäkevän silmänsä aiheeseen ja imee tiedon jollain tavoin itseensä. Mielestäni tätä tarkoitetaan eroon pääsemisellä tietämättömyydestä. Näin ei ilmeisestikään voi saada kaikkea tietoa kaikesta siitä, mistä saamme tietoa. On todettu, että viimeinen kahle, josta arhatin on päästävä eroon, on *avidya*, tietämättömyys. Kun kysymme, mitä se tarkoittaa, mistä meidän täytyy tietää, niin meille kerrotaan, että kaikesta auringokunnassa. Tämä saa meidät kavahtamaan, koska meillä on

hiukan kokemusta tämän maailman alemmilta tasoilta ja olemme tietoisia korkeammista tasoista. Voin sanoa, että vaikka tämä on Polku, jota pitkin saadaan universaalista tietoa, niin kun menee eteenpäin, niin tunne universaalisesta tietämättömyydestä alkaa painaa yhä enemmän. Joka kerta kun nousee korkeammille tasoille ja alkaa ymmärtää asioita, joita on yrittänyt ymmärtää, näkee samaan aikaan edessään kohoavan yhä laajemmat kentät, joiden suhteen on tietämätön. Mitä enemmän tietoa oppilas saa, sitä paremmin hän tajuaa, kuinka paljon enemmän on opittavaa, ja kuinka vähän on se kaikki, minkä on hankkinut. Tämäkin on vasta puolet vaikeudesta, sillä jokainen uuden ylöspäisen askeleen myötä saa uuden näkökulman kaikkeen siihen, minkä jo tietää, joten on opittava kaikki uudelleen uudesta näkökulmasta katsoen.

Yritys on lähes toivoton, jos yritämme noudattaa niitä suuntaviivoja, joita meille on opetettu. Jos meidän on määrä saada universaalista jumalallista tietoa, täytyy olla jokin täysin erilainen tapa hankkia sitä, joka avautuu meille, kun matka jatkuu. Suhtaudun koko asiaan nyt varsin filosofisesti, koska muuta ei voi. Opin kaikkea nykyisen tavan mukaan, ja kun hankin uusia menetelmiä, käytän niitä, mutta näen, että en koskaan saavuta korkeampaa määränpäättä tällä tavoin. Täytyy olla jokin uusi menetelmä hankkia tietoa, ja luulen, että saamme hiukan opastusta siihen, mitä se voisi olla, buddhitietoisuudesta, josta olen jo puhunut. Siinä ei enää tarvitse koota faktoja ulkoapäin, vaan sukelletaan kaikkien asioiden tajuntaan, olipa kyse mineraaleista, kasveista tai deevoista ja ymmärretään niitä sisältäpäin. Silloin huomaa, että se kaikki on jotenkin osa omaa tietoisuutta. Näin tämä voisi toimia.

Kun olet oppinut ensimmäiset kaksikymmentäyksi sääntöä ja astunut Oppimisen Saliin kehittynein kyvyin ja vapautu-

nein aistein, niin tapaat itsestäsi lähteen, josta puhe pulppuaa esiin.

Oppimisensali viittaa astraalimaailmaan alkuun. Myöhemmässä vaiheessa Mestari tarkoittaa todennäköisesti jotain hyvin paljon korkeampaa kuin mitä tämä sama ilmaus yleensä tarkoittaa. Alkuun, kun pyrkijällä on käytettävissä vain astraaliko-kemuksia, hän voi oppia paljon astraalimaailmassa. Se on hänelle uusi asia. Uudet kyvyt avautuvat, ja hän löytää uusia näkymiä edestään eri suunnissa. Ne tekevät hänelle mahdolliseksi lähestyä kaikkea uudesta näkökulmasta. Aluksi on olemassa lisääntynyt kyky. Sen lisäksi on kyky nähdä aineellisten esineiden läpi. Jatkossa tarkkailija tulkitsee kaiken emotionaalisen käyttövälineensä kautta, mikä on suuresti erilaista kuin aistiminen fyysisen käyttövälineen avulla. Siten opittavaa ja tehtävää on paljon astraalimaailmassa, koska siellä ihmiset tarvitsevat eniten apua. Siellä ovat kaikki hiljattain kuolleet monissa eri olosuhteissa ja kehitysvaiheissa. Siellä on mahdollista tehdä työtä fyysisen ruumiin ulkopuolelle vaikeuksissa olevien auttamiseksi.

Sitten tulee myöhempi vaihe, jossa ihminen vapautuu mentaalitasolla samoin kuin olemme vapaita astraalitasolla, kun olemme poissa fyysisestä ruumiista. Mestarin oppilaita opetetaan erityisesti kehittämään mentaaliruumistaan, kunnes he kykenevät käyttämään sitä yhtä helposti kuin astraaliruumistaan. Silloin heitä opetetaan, kuinka tehdä mayavi-rupa eli tilapäinen astraaliruumis. Se ei ole ihmiseen luonnollisesti kiinnittynyt astraaliruumis, vaan tilapäinen materialisaatio astraalitasolla, jonka voivat valmistaa vain se, jotka ovat oppineet liikkumaan mentaalisisä käyttövälineessään.

Seuraava vaihe on oppia käyttämään syyruumista vapaasti. Silloin ihminen säilyttää tietoisuutensa jossain määrin käyttäessään alempia käyttövälineitään. Hän ei voi käyttää syyruumista täysimääräisesti astraali- tai mentaaliruumiin kautta, koska ne muodostavat verhon, rajoituksen, mutta hänellä on silti muisto kausaalikokemuksistaan. Jos hän on murtanut myös verhon, joka erottaa astraali- ja fyysisen ruumiin toisistaan, hän muistaa fyysisesti kaiken, mitä tekee korkeammissa maailmoissa, joten hänen olemassaolonsa on jatkuvaa. Syyruumiissa ihmisen tietoisuus on katkeamaton paitsi uni- ja valetilassa, niin myös elä-mässä ja kuolemassa, koska se on pysyvää tietoisuutta. Kun ihminen pääsee seuraavaksi korkeampaan oppimisensaliin buddhitasolla, hän on suoraan kosketuksissa kaikkeen, mitä hänen eteensä tulee. Hän kykenee menemään toisiin ja toisaalta vetämään heidät itseensä, joten hän ymmärtää heitä täysin.

Kun ihmiset kyvyt ovat kehittyneet ja hänen aistinsa vapautuneet kahleista näillä korkeammilla tasoilla, hänellä on todellakin hyvin paljon, mitä hän voi sanoa. Samanaikaisesti hän huomaa jatkuvasti suuria vaikeuksia ilmaisussa. Hän näkee ja tietää, ja voi siksi sanoa aika paljon enemmän kuin se, joka ei tiedä itse, ja esittää sen hyvin vakuuttavasti. Ja kuitenkin hän ei pääse eroon tunteesta, että ponnisteluistaan ja niiden onnistumisesta huolimatta, mitä muihin ihmisiin tulee, hän ei kykene ilmaisemaan puoliakan siitä, mitä on nähnyt. Mitkään sanat eivät riitä kertomaan toiselle, mitä on kokenut maailmoissa, jotka ovat sanojen ulottumattomissa.

Täynnä antaumusta olevat kohoavat silloin tällöin ekstaasitilaan, jossa he saavat vilahduksen korkeammista tasoista. Kun on kerran saanut kosketuksen tähän tilaan, tunnistaa välittömästi kristittyjen pyhimysten ja myös hindujoogien kertomukset. Ristin pyhä Johannes, Fransiskus Assisilainen ja muut mainitsevat tämä pari kertaa. Nämä kristityt ylsivät tilaan, jota he

kuvailevat kristillisin termein, kun taas teosofi kuvailee niitä enemmän teosofisin termein. Hän puhuisi siitä viitaten Mestareihin, kristityt Kristukseen.

On hieno juttu saada kosketus ilmiöiden takan olevaan todellisuuteen tai oikeammin päästä lähemmäs muotojen tuolla puolen olevaan todellisuuteen, koska vähäinenkin henkilökohtainen kokemus on enemmän arvoista kuin suuretkin määrät harhaoppista ohjeistusta. Kun meillä on henkilökohtaisen kokemuksen kosketus, saamme huomata, että puheenlähde avautuu meissä. Meistä tuntuu, että meillä on jotain erilaista sanottavaa, jotain, mikä meidän *täytyy* sanoa, joka on meille annettu, jotta antaisimme sen maailmalle. Olemme loistavien realiteettien todistajina. Mestari sanoo, että kun pääset itse tietämään nämä asiat, löydät sisältäsi lähteen, josta puhuminen syntyy. Tunnet, että sinun täytyy ja pitäisi kertoa suurista asioista, joita Herra on sinulle tehnyt käyttääkseni kristillistä ilmaisua.

Kukaan ei halua levitellä kokemuksiaan ihmisille, mutta tuntuu, että niiden, joilla todella on minkäänlaista ensikäden tietoa pitäisi olla aina halukkaita todistamaan niistä. Niiden, jotka ovat henkilökohtaisesti nähneet ja tavanneet joitakin suurista Mestareista ja muistavat sen, tulisi mielestäni olla halukas todistamaan siitä, koska ulkoisessa maailmassa vallitsevan asenteen perusteella ihmiset kysyvät kuullessaan tällaisista tapauksista, onko kukaan nähnyt näitä suuria olentoja. En halua alentaa Mestari-ideaa kertomalla siitä niille, jotka eivät voi ymmärtää sitä, mutta jos joku kysyy vaikka yleisötilaisuudessa, oletko koskaan nähnyt näitä suuria Mestareita, niin vastaan, että olen, mutta en välitä keskustella aiheesta yleisötilaisuudessa. On todennäköistä, että tuollaisessa kokoontumisessa on niitä, jotka tekisivät pilkkaa koko ideasta. Vaikka he eivät sanoisi mitään, he olisivat epäuskoisia. Vaikkei tällaisella ole pienintäkään väliä Mestareille, niin on pelkästään reilua meiltä muistaa,

että sillä on väliä pilkkaajalle. Ihminen, joka pilkkaa tällaisia suuria ihmisiä, kerää itselleen erityisen pahaa karmaa, sen olen nähnyt useampaan kertaan. Siten jos tuntuu joskus, että emme halua puhua tällaisista asioista, niin todellinen syyemme ei ole pelkästään luonnollinen vastahakoisuus meille pyhien nimien levittelemisestä tietämättömien ja hölmöjen naurunkohteeksi. Syynä on myös se, että ajattelemme näitä tietämättömiä ja hölmöjä itseään, etteivät he kasaisi itselleen epämiellyttäviä kokemuksia tulevaisuudessa. En voi selittää tätä perusteellisesti, mutta tiedän, että asia on näin. Olen nähnyt sen liian usein, jotta se voisi olla pelkkää sattumaa tai tulosta jostain äkillisestä tapahtumasta.

Kellään ei ole oikeutta saattaa naurunalaiseksi uskonnollista opettajaa. Uskoipa opettajaan tai tunsipa velvollisuudekseen seurata häntä, niin aidosti tunteva ihminen ei koskaan saattaisi naurunalaiseksi toisen uskoa. Se, joka näin tekee, tekee väärin yleisten periaatteiden mukaan opetuksen luonteeseen katsomatta.

On ehkä hyvä antaa yleinen varoitus siitä, että ei tulisi koskaan suhtautuva vihamielisesti mihinkään, koska kaikkein uskomattomimmassa ja käsittämättömimmässäkin jutussa voi olla hitunen totuutta. Kaikilla seurauksilla on syynsä, taikauskollakin. Vaikka se nyt näyttäytyy meille naurettavassa muodossa, niin jos seuraamme sen jälkiä taaksepäin, saamme huomata, että siinä oli alkuun jotain totta ja on vieläkin kaiken takana.

Kolmannentoista säännön jälkeen en enää voi lisätä sanoja siihen, mikä jo on kirjoitettu.

Mestari Hilarionin mielestä venetsialaisen tsohanin huomautuksissa on sanottu kaikki, mikä hänestä tuntuu turvalliselta sanoa. Hän päättää huomautuksensa sanoihin:

Rauhani annan teille.

Nämä muistutukset on kirjoitettu vain niitä varten, joille annan rauhani, niitä varten, jotka voivat lukea, mitä olen kirjoittanut, sekä sisäisellä että ulkoisella aistimiskyvyllä.

Kuten näimme ensimmäisessä osassa, "rauhani minä annan teille" voi Mestari sanoa vain oppilailleen, jotka ovat kuin Mestarikin, tai muille, jotka ovat saavuttaneet buddhi-tason, ja ovat yhtä hänen kanssaan jakamassa hyveen, miten saavuttaa tuo tietoisuudentaso.

Oletetaan, että ihmiset vaihtavat keskenään tämäntapaisten tervehdyksen: "rauha kanssasi", ja vastauksena "rauha sinullekin". Mitä he antavat toisilleen? Voimme kuvitella heidän seisovan samalla tasolla, ja kummaltakin lähtee liikkeelle voimakas toivomus tai ajatus rauhasta toiselle.

Se olisi todellinen lahja, hyvin aineellinen. Mutta sama tapahtuu myös aina, kun joku lähettää lämpimän ajatuksen sille, jota rakastaa. Siinä ihminen siirtää pienen osan astraaliruumistaan toiselle ajatusmuodon välineenä. Voi myös siirtää korkeampaa ainetta aina buddhi-tasolle saakka, jos on kehittynyt sinne saakka.

On hyvä tajuta, että näissä tapauksissa todella annetaan jotain aineellista. Usein ihmiset ajattelevat, ettei toivotus ole mitään. Kun he lähettävät hyvän toivotuksen, se on yhtä aineellinen lahja kuin kirja tai koru, se on vain valmistettu mentaali- ja

astraliaineesta. Sellaisen lahjan voi antaa niin köyhin kuin rikkainkin.

Oletetaan, että joku saa siunauksen papilta: ”Jumalan rauha, joka käy yli ymmärryksen, olkoon kanssasi.” Se on hyvinkin tietynlainen ilmiö. Papin itsensä hyvä toivotus, jonka vastaanottaja myös saa, on vain murto-osa siitä, mitä hänestä oikeasti lähtee. Kun pappi antaa juhlallisen siunauksen Jumalan nimesä, hän hoitaa tehtävänsä pappina. Hän ammentaa henkistä voimaa säiliöstä, jonka Kristus on varannut juuri tätä tarkoitusta varten. Samasta varastosta ammennetaan eukaristian vietossa. Silloin käytetään vain eri kerrosta, ja se antaa erilaista voimaa. On aina ollut pyhiä, suuria ihmisiä, jotka on valittu löytämään tuo erityinen kerros säiliöstä. Se täyttyy ensin heistä itsestään ja pidetään sen jälkeen täytenä heidän tiettyjen seuraajiensa toimesta. Tämän Kristus teki laskeutuessaan alas Palestiinaan. Siksi papin tahdon avulla seurakunnan ylle virtaa paljon korkeamman tason rauha ja siunaus kuin ihmiset voivat antaa toisilleen. Se on nyt hänen omaansa, mutta tulee korkeammasta lähteestä.

Jos saa siunauksen piispalta, on kyseessä sama asia, vielä korkeammalta peräisin oleva täydempi vuodatus. Hän tekee sen ilmaisemalla kolminaista voimaa, jota hän lähettää ulospäin. En tarkoita, että näin ei olisi, jos piispa tekisi ristinmerkin vain kerran eikä kolmesti. Syy kolminkertaiseen ristinmerkkiin on, että hänellä on käytössään samaa voimaa kolmenlaisena korkeammalta tasolta kuin papilla. Jos joku Mestareistamme sanoisi jollekin ”rauha kanssasi”, hän vuodattaisi tämän ylle vielä laajempaa ja korkeampaa rauhaa.

Itsensä Kristuksen siunaus on korkeinta, mitä tämä maapallo voi antaa. Sen yläpuolella on vielä Maailmanherra, mutta hänelle ei kuulu niinkään antaa siunausta kuin voimaa. Arvelen,

että voimme sanoa, että Bodhisattvan siunaus on uskonnollisuudessa korkeinta, mitä maapallo voi meille antaa. Kuinka paljon itse kukin kykenee vastaanottamaan tätä rauhaa ja siunausta, ei riipu vähäisimmästäkään määrin Bodhisattvasta, vaan pelkästään yksilöstä. Hänen voimansa vuodattuu kuin auringonpaiste. Maan pilvet voivat tulla auringonvalon tielle ja himmentää jumalallisen voiman toimintaa, mutta se on siellä joka tapauksessa suurenmoisena ja ihmeellisenä voimana.

Monet ovat eräällä tavalla liian materialistisia ja toisella ei läheskään tarpeeksi materialistisia siinä, miltä nämä asiat heistä tuntuvat. Meissä on niin paljon materialistisuutta, että ellemme voi itse selvästi nähdä tai ainakin tuntea jotain asiaa, emme juuri usko sen olemassaoloon. Ja kuitenkin emme toisaalta ole tarpeeksi materialistisia, mitä tulee ajatuksiimme. Ihmisten tulisi ymmärtää, että kun puhumme suurten pyhien, jopa itsensä Kristuksen vuodattamasta siunauksesta, tarkoitamme jotain yhtä selvää kuin sähkö tai vesisuihku. Henkinen voima ilmenee meille aineen välityksellä niin, että kun vastaanotamme siunauksen, se on todellista, tiettyä voimaa, joka voi saattaa meitä lähemmäs jumaluutta.

LUKU 6

SÄÄNNÖT 14-21

CWL Sääntö 14 on jälleen kerran tsohanin kommentti enemmänkin valmisteluna uuteen aforismisarjaan 15, 16 ja 17 eikä niinkään menneeseen.

14. Kun olet oppinut käyttämään sisäisiä aisteja, voitanut ulkoisten aistien halut ja saavuttanut tiedon – valmistu nyt, oi opetuslapsi, todella astumaan tielle.

Olet löytänyt Polun: valmistu astumaan sitä.

Tuntuu oudolta, että olemme puolessa välissä kirjan toista osaa ja vasta nyt kerrotaan, että olemme astumassa tielle todellisuudessa. Tässä tarkoitetaan tietysti tien korkeampaa vaihetta. Ensin puhuimme kokelaanpolulle astumisesta, sitten ensimmäisen vihkimyksen jälkeen varsinaisesta Polusta, ja nyt tsohan puhuu tielle astumisesta todellisuudessa. Sama idea eri tasoilla. Arhat astuu uudelle, nirvaniselle tasolle johtavalle tielle, suurempaan todellisuuteen kuin buddhitason todellisuus, ja aseksua eli täysi adepti astuu vielä korkeammalle, täydempään todellisuuteen vievälle polulle.

Tällä Polulla ei tunnu olevan loppua. Emme voi sanoa mitään lopullista. Voimme sanoa, että portaat kohoavat edessämme, kunnes häipyvät näkyvistä loistoon, jota on mahdoton ymmärtää. Tiedämme, että edessämme on miljoonia vuosia evoluutiota. Kuka kertoo, mikä on lopullinen päämäärä? Sen tiedämme, että tulemme saavuttamaan Aurinkokoksemme tietoisuuden. Se voi tuntua meistä lopulliselta päämäärältä, mutta

en epäile, etteikö sen tuolla puolen ole vielä suurempaa loistoa. Mutta mitään lopullista emme voi sanoa. Jos tällaisia asioita voisikin asettaa katsottavaksemme nykyisessä kehitysvaiheessa, niin on varmaa, että emme ymmärtäisi niistä mitään.

Kun tsohan puhuu yksilöllisen sielun halujen voittamisesta, hän tarkoittaa haluja, joita egolla itsellään voi olla. Ne eivät ole samoja kuin meillä täällä alhaalla. Korkeassa vaiheessa Polulla täytyy päästä eroon kahdesta kahleesta, joita kutsutaan termeillä *ruparaga* ja *aruparaga*. Ne käännetään ”halu elämään muodossa” ja ”halu elämään ilman muotoa”. Kun saavuttaa egon tietoisuuden, saa huomata, että sillä on edessään kaksi eri tietä – elämä syyruumiissa eli muodossa ja buddhinen elämä, elämä ilman muotoa sanan tavanomaisessa mielessä.

Näin ego saa kokemuksia tietoisuudesta muodossa ja ilman muotoa. Ne ovat molemmat ihmeellisyydessä kaikkien sanojen tuolla puolen, koska egon elämä muodossa on elämää vertaisensa kanssa, toisten egojen joukossa. Kun tällä tasolla on tietoisena, niin nauttii kaikkein kirkkaimpien älyjen seurasta, joita maailma on koskaan tuottanut niin enkeli- kuin ihmiskunnassa. Egon elämä omalla tasollaan on suurenmoista ja persoonallisuuden käsityskyvyn tuolla puolen. Saamme jonkinlaisen idean egon elämästä täällä, kun kuvittelemme maailman kaikkien suurmiesten – taiteilijoiden, runoilijoiden, tiedemiesten ja jopa Mestariemme itsensä – seuraa ja lisäksi heidän ymmärtämistään tavalla, joka ei ole täällä alhaalla mahdollista meille.

Kun pääsee näin pitkälle kehityksessä, voi nähdä, että tällainen elämä vetää voimakkaasti puoleensa, ja olisi ihmiseltä suunnaton uhraus panna tällainen mahdollisuus sivuun ja sanoa, etten enää halua sitä vähääkään.

Se olisi vielä suurempaa luopumista, jos hänellä sen lisäksi olisi ulottuvillaan elämä ilman muotoa, buddhitason elämä. Se

ei ole ainoastaan kumppanuutta, vaan silloin tulee oikeasti yhdeksi kaiken sen ja vielä enemmänkin kanssa. Hän sanoisi silloin, ettei hänellä ole halua tuollaistakaan elämää kohtaan, olen ehdottomasti vapaa kaikista haluista. Jos Logos lähettää minut Mestariemme välityksellä mihin tahansa muotoon tai ilman muotoa, niin hyväksyn tehtävän kiitollisena ja onnellisena, yrittän parhaani. Mutta minulla ei ole halua kumpaankaan, ja olen yhtä halukas, jos minut lähetetään fyysiselle tasolle työskentelemään. Oletan, että vain harvalla on vähäisintäkään aavistusta siitä, miten kauheaa sukellus fyysisen tason elämään on tuollaisen kokemuksen jälkeen. Alemmalle tasolle palaaminen jopa hyvin miellyttäviin oloihin ja kauniiseen ympäristöön on paluuta pimeyteen upeasta valosta. Se on vankeuteen joutumista sidottuna ja avuttomana, koska kaikki korkeampien tasojen kyvyt ovat niin hienoja, ettei niitä voi täällä käyttää.

Yhdessä Mestarien aikaisemmista kirjeistä sanottiin niistä, jotka olivat koskettaneet nirvanatasoa, että kun he palasivat takaisin sieltä, he olivat syvässä depressiossa monta viikkoa. Voin uskoa sen olevan totta joidenkin intialaisten veljemme kohdalla, jotka ovat kokeneet sen korkeassa ekstaasitilassa, samadhissa. Kun he ovat palanneet jälleen fyysiseen elämään, heistä tämä tila on ollut syvästi masentava. Mestarien oppilaita, jotka ovat saaneet kokemuksia korkeammista tasoista, on opetettu olemaan sallimatta itsensä masentua laskeutuessaan takaisin rajoittavaan ympäristöön.

Hänen, joka on uhrannut itsensä, täytyy olla halukas luovuttamaan kaiken täydellisesti, kun tarpeen. Hänen täytyy olla valmis tulemaan lähetetyksi alas mihin ympäristöön tahansa, luopumaan toistaiseksi kaikesta, mitä elämä on korkeammissa muodoissa tai vielä korkeammassa vailla muotoa olevassa. Vain siten hän voi karistaa yltään nuo kaksi kahletta lopullisesti. Tähän tarvitaan arhat. Ihminen voi saada neljännen vihki-

myksen ja silti hänellä voi edelleen olla haluja korkeampia maailmoja kohtaan, joten meidän ei tarvitse vaipua suotta epätoivoon. Mutta se merkitsee korkeaa kehitystä, voimakasta tarvetta palvella, olla täysin kiinnittymättä mihinkään autuuteen. Kiusausta on mahdoton edes kuvitella.

15. Kysele maalta, ilmalta, vedeltä niitä salaisuuksia, joita ne säilyttävät sinua varten.

Sisäisten aistiesi kehitys tekee sinut kykeneväksi näin tekemään.

Tässä meillä on alkuperäinen aforismi ensimmäisessä lauseessa ja tsohanin kommentti toisessa. Olen jo puhunut siitä, mitä tässä tarkoitetaan, että meidän on tultava lähempään yhteyteen luonnon kanssa, jos haluamme todella ymmärtää sitä. Kaikissa tuntemissamme uskonnoissa, jopa monissa villiheimojen riiteissä, joita tuskin voi uskonnoksi kutsua, on kosmogoninen teoria tavasta, jolla maailma eli aurinkokunta on syntynyt. Tähän on syynsä. Maailmanopettaja on aina painottanut ihmisten alaroduille, joihin hän on eri aikoina tullut, että heidän pitäisi yrittää ymmärtää universumia, josta he ovat osa.

Mitä enemmän ymmärrämme koko evoluutiosuunnitelmaa, sitä paremmin voimme toimia sopusoinnussa sen kanssa jopa yksityiskohtia myöten. Luulenpa, että ihmisen, joka ei ole kokenut tätä, on vaikea käsittää, mitä tarkoitetaan pääsemisellä läheisempään yhteyteen luonnon kanssa. Kirjoittaja ei tässä puhu epämääräisesti, vaan täydellisen tarkasti tietäen, kun hän sanoo: ”Tiedustele maalta, ilmalta ja vedeltä salaisuuksia, joita ne säilyttävät sinulle.” Nuo salaisuudet auttavat ihmistä ymmärtämään tätä suurenmoista evoluutiota. Vähäinenkin tieto

pelastaisi ihmiset itsekeskeisyyden vaaralta. Monet ovat olleet itsekeskeisiä, koska heillä on ollut absurdina ajatuksena, että kaikki nämä luomakunnat on luotu ihmiskuntaa varten. Raamatussa sanotaan, että Jumala antoi kasvit ihmiselle ravinnoksi. Ihmiset olettavat, vaikkei sitä selvästi Raamatussa todeta, että Jumala tarkoitti eläimet ihmisen palvelijoiksi, vain ihmistä palvelemaan ja monet niistä vain ihmisen ruoaksi. Näin ei sanota Raamatussa. Yrtit, hedelmät ja puut annettiin ihmiselle lihaksi. Ajatus siitä, että kaikki oli olemassa vain ihmisen vuoksi, on ollut hyvin vahva, että ilma oli tehty ihmisen hengitettäväksi ja vesi oli olemassa hänen juotavakseen ja peseytymisekseen, että kaikki pyöri ihminen keskuksenaan. Mutta eihän se mitenkään näin ole.

Samat ihmiset pitävä kuuta hyödyttömänä muuten kuin valaisemaan heidän tietään yöllä. Jos tämä olisi tarkoitus, niin se hoitaisi asiansa varsin tehottomasti, koska puolet ajasta se ei tee sitäkään. He pitävät edelleen kiinni siitä, että aurinko valaise heitä päivällä ja kuu työllä. Ihmiset ovat aina sanoneet näin, ja se tuntuu meistä oudolta, kun tunnemme tosiasiat. Me olemme korkein eläinevoluutio. Pidämme itseämme eläimistä erillisenä luomakuntana, mutta tosiasia on vain se, että olemme korkeimpia olentoja, joilla on fyysinen ruumis. On olemassa suuret joukot meitä korkeampia entiteettejä, joilla on mentaalinen ja astraalinen käyttöväline ja toisia, jotka käyttävät eetteriaineesta tehtyä fyysistä ruumista, joskin vain tilapäisesti materiaalisoituessaan.

Jos meidän on valittava yksi evoluutio omamme ulkopuolelta ja sanottava, että aurinkokunta tai maapallo on olemassa erityisesti yhtä evoluutiota varten, niin se on Deeva-evoluutio. Se ylittää paljon korkeammalle ja on kaiken kaikkiaan loistavampi kuin ihmisevoluutio. On olemassa monia muitakin kehityslinjoja, jotka ovat saaneet päätökseen fyysisen kokemuksensa

muiden maailmojen toisissa ketjuissa ja hyödyntävät nyt tämän maailman korkeampia tasoja. Nämä evoluutiot, jotka ovat esimerkiksi buddhisen tason vaiheessa, eivät puutu mitenkään kolmen alemman maailman elämään, jossa me kehitymme. Koska ne ovat jo niin korkealla, että niiden alin taso on mentaalitaso, mikä on meille tosi korkea, niin saattaa hyvin olla, että ne ovat tärkeämpiä kuin me.

Sen perusteella, mitä olen voinut itse nähdä tai testata, niin yhtään kohtaa avaruudessa ei ole tuhlattu tai tyhjänä. Muistan yhdessä spiritualistien kokouksessa tehdyn toteamuksen. Osallistuin kokoukseen ennen kuin tiesin teosofiasta. Osallistujien kanssa yhteyttä pitävä entiteetti sanoi, että huone oli täynnä erilaisia korkeampia entiteettejä, joita hän kutsui enkeleiksi, jotka laskeutuivat ja kohosivat vuorotellen. Hän sanoi, että ilma oli täynnä näitä korkeampia olentoja niin pitkälle kuin hän saattoi nähdä. Hänen mukaansa näiden kaikkien huomion kohteena oli piiri, jossa istuimme. Minulla ei ole epäilystäkään siitä, etteikö joukko entiteettejä olisi ollut kanssamme, mutta sen lisäksi koko avaruutta käytetään koko ajan hyväksi evoluutioissa, joilla ei ole mitään tekemistä meidän tai meidän kanssa rinta rinnan tapahtuvan kehityksen kanssa.

Koko avaruus on ehdottoman täynnä elämää. Enemmän kuin kolme neljäsosaa maapallosta on vedenpeittämää. Ihminen ei voi elää siinä, mutta se on silti täynnä elämää. Kiinteä maakin on täynnä elämää, joka liikkuu siinä tiedostamatta mitään esteitä niin kuin me liikumme ilman läpi. Tämä elämä on ihmiselämää alemmalla tasolla. Se on omalla tavallaan nokkelaa, mutta kokonaisuutena alempaa, ja niin täysin erilaista kuin meidän, että se, mikä niille on normaalia evoluutiota, olisi meille paha. Tätä elämää ei suurimmaksi osaksi voi selittää tavallisella kielellä, mutta sen voi aistia, jos irtoaa kehostaan ja menee niiden keskuuteen tekemään havaintoja. En kuitenkaan

neuvoisi ketään tekemään näin, ennen kuin hallussa on korkeampia kykyjä ja muita aiemmin mainittuja ominaisuuksia, koska muutoin voi joutua suureen vaaraan erityisesti näiden alempien voimien keskuudessa, jotka ovat erittäin voimakkaita, mutta joita ei ohjaa mikään, minkä me ymmärtäisimme. Näissä evoluutioissa ei ole olemassa mitään, mitä kutsuisimme moraaliksi. Kaikki siellä on kovin erilaista kuin mikään, mistä meillä on tietoa, mutta kaikki tämäkin meidän on opittava tuntemaan ennen kuin voimme saavuttaa jumalallisen tason ja tulla yhdeksi sen kanssa. Kaikki tämä on Logoksen elämää yhtä paljon kuin elämä meissä itsessämme. Ymmärtääksemme Logosta meidän on ymmärrettävä myös kaikkea tätä.

16. Kysele maan Pyhiltä niitä salaisuuksia, joita he sinua varten pitävät.

Tähän kuuluu kommentti:

Ulkoisten aistien pyyteiden voittaminen antaa sinulle oikeuden näin tehdä.

Muun muassa maapallon pyhät olennot ovat Mestareitamme. Mielestäni hän tarkoittaa tässä myös suuria enkeleitä. Saatamme tulla kosketuksiin heidän kanssaan ja oppia heiltä paljon, mutta opimme ja olemme oppineet paljon myös Mestareiltamme, sillä he ovat oppilaittensa välityksellä opettaneet meille paljon tietoa, johon pääsemiseksi itse olisi kulunut paljon aikaa. Alussa he opettivat meille, että oli meidän asiamme todentaa itse asiat, joita he opettivat meille. Sitä olemme tehneet, ja sillä tavalla uudemmissa teosofisissa kirjoissa on paljon enemmän yksityiskohtia kuin aiemmissa kirjoissa, jotka tukeutuivat paljolti siihen, mitä meille oli kerrottu.

Mestarilta tiedusteleminen ei aina tarkoita, että mennään esittämään kysymys. On muitakin keinoja. On tilanteita, joissa olemme tehneet juuri niin. Olemme muotoilleet kysymyksen suusanallisesti paitsi, että korkeammilla tasoilla ei mikään ole suusanallista sanan varsinaisessa merkityksessä. Olemme asettaneet kysymyksemme Mestarille, kun hänellä on ollut aikaa ja saaneet vastauksen. On monia asioita jokapäiväisessä työssä, joiden osalta haluaisimme hyödyntää hänen laajempaa näkemystään, mutta emme kuitenkaan ajattelisi hetkeäkään häiritsevämme Mestaria pyytämällä häntä vastaamaan kysymykseemme. Kuten olen selittänyt, oppilaan on mahdollista asettaa ajatuksensa Mestarin ajatuksen rinnalle ja näin nähdä, mitä Mestari ajattelee asiasta ilman, että edellytämme Mestarin tietoisuuden kääntymistä puoleemme. Häntä ei siis kutsuta millään tavoin. Vetämällä ensin kommunikaatiolinjan pois käytöstä voimme asettaa ajattelumme hänen ajattelunsa viereen. Tämä tarkoittaa, että on ensin ajatellut asiaa itse ja tullut johonkin johtopäätökseen, joka tuntuu parhaalta ja laittaa sitten päätöksensä Mestarin ajattelun viereen tässä asiassa nähdäkseen, onko niissä eroa. Jos on, niin omaa ajattelua voi heti muuttaa tietäen, että Mestari on paljon viisaampi ja hänen ajattelunsa on oikeaan osuvaa.

On siten olemassa keinoja kysyä neuvoa Mestarilta häiritsemättä häntä lainkaan. Mutta on myös tilanteita, joissa se ei ole sopiva kommunikaatiotapa, vaan on ehdottomasti odotettava tilaisuutta kysyä ja saada vastaus. Mutta tätä varten oppilaan on ensin saatettava itsensä tilaan, jossa hän ei aiheuta häiriötä lähestymisellään.

Joillakin meistä on tehtävänä mennä joka ilta ennen nukahdamista Mestarimme luo saamaan määräyksiä ja kuulemaan onko meille jotain erikoisohjeita. Toisinaan on. Mutta usein saamme huomata Mestarin olevan mitä ilmeisimmin kiireinen

työhön syventyneenä. Silloin emme pyydä hänen huomiotaan, vaan menemme hiljaa pois ja jatkamme tavanomaista työtämme. Jokainen tekisi samoin. Hän katsoisi ensin, sopiiko Mestariille, ja kun hänellä olisi jotain tärkeää raportoitavaa, hän ei ajattelisi itseään vaan Mestaria. Mutta vasta-alkajat pitävät niin tärkeänä jotain, mitä ovat tekemässä tai mitä haluavat kysyä, että he odottavat ja herättävät sitten Mestarin huomion niin, että hän kääntyy hetkeksi pois siitä, mitä on tekemässä.

Vanhemmat oppilaat pitävät aina tarkasti huolen siitä, mitä ajatuksia ja tunteita he lähettävät kommunikaatiolinjaa pitkin, joka heillä on Mestariin, joten ei muodostu pienintäkään estettä. Oppilaan on oltava tässä hyvin tarkka, koska on olemassa esteitä, joille oppilaat eivät voi mitään. Esimerkiksi suuressa kaupungissa on usein alueita, jotka ovat varsin epämiellyttäviä. Ihmisjoukossa ruuhka-aikaan, keskellä hälyäänien sekamelskaa ihmiseen osuus kaikenlaisia värähtelyjä. Jossain määrin niiltä voi suojautua, ja täytyy olla todella tarkkana siinä, että jos tällaiset värähtelyt vaikuttavat oppilaaseen, hän ei välitä niitä Mestariin. Ei niin, etteikö Mestari kykenisi selviytymään niistä yhdellä ajatuksella, mutta oppilas ei halua panna Mestaria ajattelemaan edes tätä yhtä ajatusta. Mestarin aika on kallisarvoista ja hänen vuodattamansa voima niin arvokasta, ettei oppilas halua tuhjata sitä vähääkään. Oppilas elää työlleen kuten Mestariin, ja oppilaan velvollisuuksiin kuuluu pitää huolta siitä, että se hyväntahtoisuus, jota Mestari on häntä kohtaan osoittanut tekemällä hänestä ulkoisen kanavansa, ei oppilaan omasta toiminnasta johtuen aiheuta minkäänlaisia ongelmia. On helppo estää näitten häiriöitten vaikutus, kun on saavuttanut vaiheen, jossa on oppinut tekemään sen. Ennen sitä ulkoisten aistien halujen voittaminen antaa oppilaalle oikeuden päästä Mestarien kanssa niin läheiseen kosketukseen, että voi pyytää saada olla kommunikaatioyhteydessä heidän kanssaan.

17. Kysele Sisimmältä, Ainoalta, lopullista salaisuutta, jonka se sinua varten säilyttää kautta aikojen.

Sisin, yksi ja ainoa on persoonallisuudelle tietenkin ego, mutta egolle monadi. Mitä sisin, yksi ja ainoa on monadille, en tiedä, koska en pysty vielä näkemään monadia. Kolminaisen atman voi nähdä, se on monadin kolminainen ilmennys, ja siitä voi päätellä aika paljon, mutta silmästä silmään en ole monadia nähnyt. On selvää, että mestarimme ovat, mutta eivät voi täysin kertoa, mitä ovat nähneet ja mitä tietävät. Monadin on sanottu olevan kipinä jumalallisesta tulesta, mutta uskomme myös, että aurinkokunnan primääri-ilmennyksessä Logos vuodattautui seitsemän ministerinsä, ”Jumalan valtaistuimen edessä olevan seitsemän hengen” välityksellä. En tiedä, mutta kuvittelen, että monadille, jonka on täyttynyt yhdestä noista loistavista väreistä matkallaan jumalalliseksi tuleksi, tuon suuren planeettahengen, ministerin, jonka kautta se tuli, täytyy olla tuo sisin, yksi ja ainoa. Näin voimme järkeillä vielä korkeampia olentoja koskien. Nämä asiat eivät ole meille ymmärrettäviä, eikä niitä voi pukea sanoiksi. Jossain suhteessa tällä ei ole meille suurta merkitystä, mutta meditaatiossa se voi merkitä paljonkin. Jumala asettaa osan itseään aineeseen ja jakaa sen niin, että siitä tulee ainetta ja henkeä, saman asian kaksi ilmennystä. Kuitenkin tämän jälkeenkin hän pysyy kaiken takana rajoittamattomana, kaikkiallisena ja muuttumattomana. Sisin, tuo Yksi on säilyttänyt salaisuutensa kautta aikakausien, koska sisäinen olento, monadi on alusta saakka tiennyt tiettyjä asioita. Me emme tiedä, mitä monadi on tiennyt alusta asti. Monadi on jumalallisen tulen kipinä, ja Logos, joka on jumalallinen tuli, tietää kaiken.

Säännön 17 kommentissa sanotaan:

Suuri ja vaikea voitto, persoonallisen sielun pyyteiden voittaminen, on aikakausien työtä. Sen tähden, älä toivo siitä palointoa, ennen kuin olet koonnut aikojen kokemukset. Kun tämän seitsemännentoista säännön oppimisen aika on tullut, on ihminen tulemassa ihmistä suuremmaksi.

Tämä kuulostaa liialliseltakin, mutta meidän on oletettava, että se, joka näin kirjoittaa, tietää, mistä puhuu. On muistettava, että tämä kaikki on otettava kahdelta eri tasolta. Kun kyse on persoonallisuuden haluista ja niiden panemisesta syrjään sielun pyrkimysten vuoksi, niin se ei varmaankaan ole niin kovin iso juttu. Yksilöllisen sielun halujen panemisesta syrjään monadin pyrkimysten vuoksi on paljon korkeampi asia. Kun sanotaan, että se voi viedä aikakausia, niin sen helposti uskoo. Mutta kun on kerran saanut sen tehdyksi yhdessä vaiheessa, niin sen tekeminen uudestaan toisella, korkeammalla tasolla ei pitäisi merkitä ylitsepääsemättömiä vaikeuksia, koska kyseessä on sama asia joskin eri näkökulmasta. Se vie epäilemättä aikakausia niiltä, jotka matkaavat ihmiskehityksen laveaa päätietä, mutta kuten olemme nähneet yleensä vain muutamia elämiä niiltä, jotka alkavat nyt kulkea Polkua vuorenrinteellä.

Kun saa nähdä vilahdukselta verhon taakse Hierarkian suunnitelmista, niin huomaa, että he puhuvat aina suurin luvuin. He laativat suunnitelmansa ihmeellisellä, lähes kuolettavalla varmuudella, ja tuntuu, ettei mikään voi koskaan tulla väliin niissä. He puhuvat kehittämisestä kymmenen tuhannen vuoden yksiköissä ja sanovat: ”Seuraavan kymmenen tuhannen vuoden aikana saamme tämä työn tehdyksi.” Ja saavat. Mutta tuo työ ei aina jakaannut tasaisesti noille vuosille. Minusta tuntuu näke-

mäni perusteella, että suunnitelmassa on jokin työ ajateltu saatavan valmiiksi ensimmäisen parin sadan vuoden aikana, sitten seuraavan parin sadan vuoden ja niin edelleen niin, että tuhanen vuoden päästä tietty päämäärä on saavutettu. Vaikuttaa siltä, että kaikissa parin sadan vuoden jaksoissa ei määrättyä osuutta ole aina saavutettu, mutta se, mitä he ovat suunnitelleet laajemmassa, tuhannessa vuodessa tehdyksi, saavutetaan aina. Työ etenee ensin hitaasti ja kiihtyy lopussa.

Kansat tai kansakunnat, joille tilaisuutta tehdä työtä tarjotaan ensin, eivät aina ota sitä vastaan, mutta aina on valmiina suunnitelma B. Jos henkilö tai kansakunta epäonnistuu, seuraava on vuorossa, ja näin työ saadaan tehdyksi, vaikka se voi tapahtua pienellä viiveellä. Brittiläisellä imperiumilla oli tämän luonteinen koetuksensa maailmansodan yhteydessä. Kokonaisuutena se nousi kohtaamaan kriisin ja osoitti arvonsa. Ellei se olisi tehnyt näin, niin toista suurta kansakuntaa oli valmisteltu ottamaan paikan, mutta työ olisi silloin tehty parisataa vuotta myöhemmin, koska tämä kansakunta oli sen verran jäljessä. Nyt kun tartuimme tilaisuuteemme (ja toivon, että jatkamme niin loppuun asti), niin toisella kansakunnalla on enemmän aikaa kehittyä. Siksi sen edistymisen tulee olemaan vakaampaa ja helpompaa eikä siitä koidu sille niin suurta räsitystä kuin jos me olisimme epäonnistuneet.

Teosofinen Seura ja myös sen kaikki jäsenet ovat jossain määrin samankaltaisessa asemassa. Jokainen jäsen, joka osoittautuu hyväksi yleisessä työssä tai osoittaa merkkejä siitä, että voisi olla hyvä lähitulevaisuudessa saa kokeilla voimiaan jos jain yrityksessä, joka on yhteydessä oman arjalaisen rotumme kuudennen alarodun perustamisen kanssa. Tässä kaikessa ei ole mitään pakottamista tai määräämistä; kaikki kehittyy täydelliseksi ennemmin tai myöhemmin. Voimme käyttää niin paljon aikaa kuin haluamme. Viisainta on tehdä parhaamme vakaasti

edeten altistamatta itseämme rasiitukselle, jota emme kestä pysyvästi. Tässä työssä on huomattavasti etua siitä, jos tietää oman säteensä. Useimmat meistä Teosofisessa Seurassa kuuluvat yhteen säteistä kolmannesta seitsemänteen, mutta monet ovat siirtymässä ensimmäiseen tai toiseen säteeseen työskenneläkseen kahden Teosofisen Seuran perustaneen Mestarin alaisuudessa, ja joista on tuleva kuudennen alarodun Manu ja Bodhisattva. Rotu vakiintuu noin 700 vuoden kuluttua. Monet meidän ihmisistämme tulevat syntymään tuohon rotuun, mutta toiset pitävät parempana työskennellä viidennessä alarodussa saattaakseen sen siihen täydellisyyteen, joka sillä on edessään. Toiset seuraavat mieluummin suuria neroja, jotka ilmestyvät viidenteen alarotuun sen saavuttaessa huippunsa kuin kahta Mestaria, jotka tekevät pioneerityötä uuden rodun kimpussa.

Australiassa ja Amerikassa ja muutamalla muulla alueella on nyt erikoistilaisuus avoinna niille, jotka haluavat auttaa kuudennen juurirodun kehittämisessä, koska se on tulossa nopeasti, ja vanhemmissa maissa on vielä vain yksittäisiä sen jäseniä. Monet niistä, jotka kuolivat sodissa, ovat jo jälleensyntyneet, joskaan mikään ei osoita, että he olisivat jättäneet entiset synnyinmaansa syntyäkseen uudempiin. Uuteen rotutyyppiin kuuluvat, jotka ovat pysyneet entisissä maissaan, kohtaavat todennäköisesti enemmän vaikeuksia kuin muut vanhojen ideoiden ja konservatiivisten tapojen paineen vuoksi.

Kaikissa näissä yrityksissä kukaan ei ole koskaan korvaamaton. Mitä tulee omaan teosofiseen liikkeeseemme, niin voimme olla aivan varmoja, että Mestarit kaiken takana pitävät huolta kokonaisuudesta. Vasta viime aikoina, kun olen taas ottanut tehdäkseni aika paljon työtä kirkossa, olen saanut huomata, kuinka läheisesti organisaatiota johdetaan kirkon todellisen pään ja kirkkoa täällä alhaalla ohjaavien välisellä suhteella, jos täällä alhaalla työskentelevät tekevät itsestään kanavan kuten

heidän pitäisi. On valitettavan totta, että monissa tapauksissa he eivät ole niin tehneet, vaan toimineet itsekkäästi oman vallan ja omien etujen vuoksi, ja sulkeneet siksi itsensä ulos henkisen voiman, hyödyllisyyden ja tehokkuuden tieltä, joka olisi muuten ollut heidän. Mutta olen vasta aivan hiljattain saanut huomata, kuinka valtavat ovat mahdollisuudet, ja kuinka tietämättömiä monet ihmiset ovat niistä. Olen aivan varma sen perusteella, mitä olen jo nähnyt, että saman täytyy olla totta monissa asioissa yllättävilläkin suunnilla.

En enää koskaan ylläty löytäessäni Suuren valkoisen looshin työnjälkiä jossain hyvässä, olipa se pientä tai suurta, sillä heiltä ei jää pieninkään tilaisuus käyttämättä siinä laajuudessa kuin hyvää voi hyödyntää. Teosofisessa liikkeessä voi olla paljon, mikä ei ole hyvää. Se on valitettavaa, ja siitä on päästä eroon, mutta se ei näytä vaikeuttavan sitä, että he käyttävät hyödyksi jokaisen gramman hyvää, jota on olemassa. Mukana voi olla kiihkoilua, vainoa, ylpeyttä, omaneduntavoittelua ja monia muita ominaisuuksia, jotka ovat vähemmän toivottavia jossain liikkeessä tai henkilössä. 30 vuotta sitten olisin ajatellut, että nuo ominaisuudet estäisivät käytetyksi tulemisen kokonaan. Ne eivät vakavasti ole tiellä ja estä ihmistä edistymästä toden teolla. Jos hänessä on jokin hyvä ominaisuus, niin tätä ominaisuutta hänessä käytetään.

Tämä veljeskunnan menetelmä on hyvin rohkaiseva. Olemme kaikki hyvin tietoisia siitä, että olemme niin kaukana täydellisestä, että saatamme ajatella, miten Mestari voi käyttää minua mihinkään, kun teen niin usein virheitä. Mutta velvollisuutemme on tehdä parhaamme, ja mikä on hyvää, sen hän käyttää. Samaan aikaan tämä lisää harteillemme vielä suuremman velvollisuuden: päästä eroon siitä, mikä vaikeuttaa meidän käyttämistämme. Hän käyttää niin paljon kuin voi. Helpotetaan sitä tekemällä itsestämme täydellinen kanava.

Ihmisten kehittymistä varten on monia kehityslinjoja, ja minkä tahansa linjan ominaisuuksien kehittämiseksi täydelliseksi tarvitaan monia elämiä. Minä olen käyttänyt suurimman osa tästä elämästä psyykkisen luontoni kehittämiseen oppimalla selvänäköisyyttä ja kirjoittamalla siitä. Olen tavannut Sir William Crookesin Seurassa ja työskennellyt hänen kanssaan. Hän on käyttänyt elämänsä kemiantutkimuksen parissa ja tunsin sen täydellisesti. Minusta on toistuvasti tuntunut, että jos minulla olisi hänen tietämyksensä kemiasta ja hänellä minun selvänäköisyyteni, niin mitä voisimmekaan tehdä! On sääli, ettei voi kehittää kumpaakin samassa inkarnaatiossa. Tarvitaan kokonainen elämä kumpaankin. Hän on käyttänyt elämänsä kemiaan, ja hän tulee seuraavaan inkarnaatioon mukanaan ei yksityiskohtaista tietoa, vaan kyky napata kaikki se miltei automaattisesti. Minä olen käyttänyt tämän elämän psyykkisen puoleni kehittämiseen. En tiedä, paljonko pystyn siirtämään tulevaan ruumiiseeni, mutta tuon niin paljon kuin voin. Sitten aloitan jonkin toisen kehityslinjan, jos työ sallii, mutta ne, jotka haluavat tehdä meidän erikoistyötämme, pannaan tekemään sitä, eikä silloin ole paljon aikaa muuhun. Meidän on hankittava kaikki yksitellen. Kaikki tulee, koska emme menetä yhtä, kun jätämme sen ja tartumme toiseen. Jos meillä on ollut teosofista kehitystä tässä elämässä, niin seuraavassa voi älyllinen tai korkeasti antaumuksellinen puoli avautua paljon helpommin, koska olemme saaneet harjoitusta tässä elämässä. Muutakin suurta etua siitä on niin, että emme käytännöllisesti katsoen voi käyttää niitä väärin, kun saamme niitä.

Meidän on edettävä nopeasti. Voimme olla paljon lähempänä kuin tiedämme kukaan korkeampaa kehitystä. Jos meidän on käytettävä elämä tai kaksi tarvittavien ominaisuuksien hankkimiseen, niin mitä siitä? Meillä on runsaasti aikaa käytettävissämme, joten asettakaamme päämäärämme korkealle ja yritä-

käämme kehittyä kaikessa, missä voimme henkisesti, älyllisesti ja sisäisessä tiedossa. Kaivaudumme tietämättömyyden ja ennakolluulojen muurin lävitse, jonka olemme rakentaneet ympärillemme monien elämien aikana. Olemme kuin vanki, joka yrittää paeta vankilasta. Hän kaivaa ja kaivaa eikä tiedä millä hetkellä hakku puhkaisee muurin. Kun on palkkion aika, se tulee yhtäkkiä. Meillä on monia asioita saavutettavina, mutta ehkä kehitys tulee nopeasti. Sitä varten meidän täytyy seurata heidän jalanjälkiään ja oppia, mitä he haluavat meidän oppivan.

Sääntö 18 on jälleen tsohanin kommentti. Se varoitta pyrkijää koskaan kadottamasta varovaisuuttaan ja valppauttaan ja sen sijaan pelkäämään itseään, kuten roomalainen filosofi sen sanoisi, vaikka on lakannut pelkäämästä mitään muuta.

18. Tieto, joka sinulla on nyt, on sinulla ainoastaan sen tähden, että sielusi on tullut yhdeksi kaikkien puhtaitten sielujen ja kaikkein sisimmän kanssa.

Se on Korkeimman sinulle uskoma talletus. Jos sen kavalat, jos käytät tietoasi väärin tai laiminlyöt sen, niin vielä nykyin voit langeta siitä korkeasta tilasta, johon olet tullut. Moni Suuri lankeaa takaisin vielä kynnykseltä, kykenemättä kantamaan vastuunalaisuutensa painoa ja kykenemättä kulkemaan edelleen. Sen tähden, katso aina eteenpäin kammolla ja vavistuksella tätä hetkeä ja varustaudu taisteluun.

Suuret putoavat kynnykseltä siellä, missä se tuntuu mahdottomalta. Mitä lähemmäs heidän tasoaan pääsee, sitä uskomattomammalta se tuntuu, koska kaikenlainen itsekkyyys tuntuu aika mahdottomalta tässä vaiheessa olevalle ihmiselle. Mutta se täytyy olla niin, koska sen sanoo se, joka tietää. Ajatus itsestä on

hyvin hienovarainen ja tulee esiin odottamattomassa valeasussa tasoilla, joilla sellaista ei pitäisi olla. Siksi teemme hyvin, jos otamme varoituksesta vaarin emmekä ajattele liian aikaisin olevamme turvassa itsekkyyden hyökkäyksiltä. Se on ainoa kahle, joka voi estää meitä pääsemästä eteenpäin, mutta sillä on monia muotoja, todella hyvin hienovaraisiakin.

Kolme viimeistä aforismia muodostavat jälleen sarjan. Numerossa 19 on tsohanin kommentti:

Kirjoitettu on, että sille, joka on jumaluuden kynnyksellä, ei voida säätää mitään lakia eikä olla mitään opasta.

Tässä vaiheessa oppilas on täysin ulkopuolisen opetuksen tarpeen tuolla puolen. Hän on lukenut luonnon kirjan ihmisevoluution kaikilla viidellä tasolla. Hän on pisteessä, jossa voiteaan viimeinen kahle – tietämättömyys. Tästedes hänen elämänsä laki tulee yksinomaan hänen sisältään siksi sitä ei ole mahdollista kommentoida. Tsohan toteaa:

Opetuslapsen valaisemiseksi voidaan lopullinen taistelu kuitenkin kuvata näin:

Kolme sääntöä:

Pidä kiinni siitä, jolla ei ole olemusta eikä olemassaoloa.

20. Kuuntele ainoastaan sitä ääntä, joka on äänetön.

21. Katso ainoastaan siihen, joka on näkymätön sekä sisäisille että ulkoisille aisteille.

RAUHA OLKOON TEILLE